

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bonus:
Includes Deleted
Scenes—This
Edition Only

#1 NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

CHRISTINE FEEHAN

The unknown was
never so seductive.

DARK PREDATOR

A Carpathian Novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DARK PREDATOR

BİR CAR7ATHIAN ROMANI

CHRISTINE ÉEEHAN

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı Sayfası İthaf](#)
[Teşekkür](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)

[EK 1 - Karpaz Şifa İlahileri](#) [EK 2 -](#)
[Christine Feehan'ın Karpaz Dili](#)
[Başlıkları](#)

Christine Feehan tarafından yazılan başlıklar

ACIMASIZ OYUN
SOKAK OYUNU
CINAYET OYUNU
YIRTICI OYUN
ÖLÜMCÜL OYUN
KOMPLO OYUNU
GECE OYUNU
AKIL OYUNU
GÖLGE OYUNU

GIZLI AKINTILAR
ÇALKANTILI DENİZ
GÜVENLİ LIMAN
TEHLİKELİ
GELGITLER ATEŞ
OKYANUSLARI

VAHŞİ DOĞA
VAHŞİ YANGIN
YANAN VAHŞİ
YAĞMUR

SUYA BAĞLI

KARANLIK AVCI
KARANLIK
TEHLİKE
KARANLIK AVCI
KARANLIK LANET
KARANLIK AÇLIK
KARANLIK ELE
GEÇİRME KARANLIK

KUTLAMA

KARANLIK
IBLIS
KARANLIK SIR
KARANLIK
KADER

KARANLIK
MELODİ
KARANLIK
SENFONİ
KARANLIK
MUHAFİZ
KARANLIK
EFSANE
KARANLIK ATEŞ
KARANLIK MEYDAN
OKUMA
KARANLIK BÜYÜ
KARANLIK ALTIN
KARANLIK ARZU
KARANLIK PRENS

Antolojiler
SICAK KANLI
(Maggie Shayne, Emma Holly ve Angela Knight ile birlikte)

AŞIKLAR DİKKAT
(Fiona Brand, Katherine Sutcliffe ve Eileen Wilks ile birlikte)

FANTAZİ
(Emma Holly, Sabrina Jeffries ve Elda Minger ile birlikte)

ATEŞ
(Uyanış ve Vahşi Yağmur dahil)

DENİZ FIRTINASI
(Rüzgarda Büyü ve Ateş Okyanuslarını içerir)

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA)
Inc. tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario
M4P 2Y3, Kanada

(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books
Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124,
Avustralya

(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi
-110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, Yeni Zelanda
(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank,
Johannesburg 2196,
Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, London WC2R 0RL, England Bu

kitap The Berkley Publishing Group'un orijinal bir yayınıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal
gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş
gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen
tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde
herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Telif hakkı © 2011 Christine Feehan'a aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi
bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal
ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik
etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

BERKLEY® Penguin Group (USA) Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır.

"B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data
Feehan, Christine.

s. cm.

ISBN : 978-1-101-54772-4

1. Vampirler-Kurgu. 2. Güney Amerika-Kurgu. I. Başlık.

PS3606.E36D387 2011

813'.6-dc22

2011016465

<http://us.penguinroup.com>

Brandy Jones için,
Böylesine kötü bir patrona sahip olmanın acı hayal
kırıklığını telafi etmek için küçük bir jest!
Evini ziyaret ettiğimde gelip beni
görmene izin vermediğine hâlâ
inanamıyorum.

Endişelenmeyin, misilleme
yaptım ve o da hak ettiği ödülü
aldı.

Okumaya devam edin! (Ancak tüm karakterlerin tamamen
kurgusal olduğunu unutmayın!)

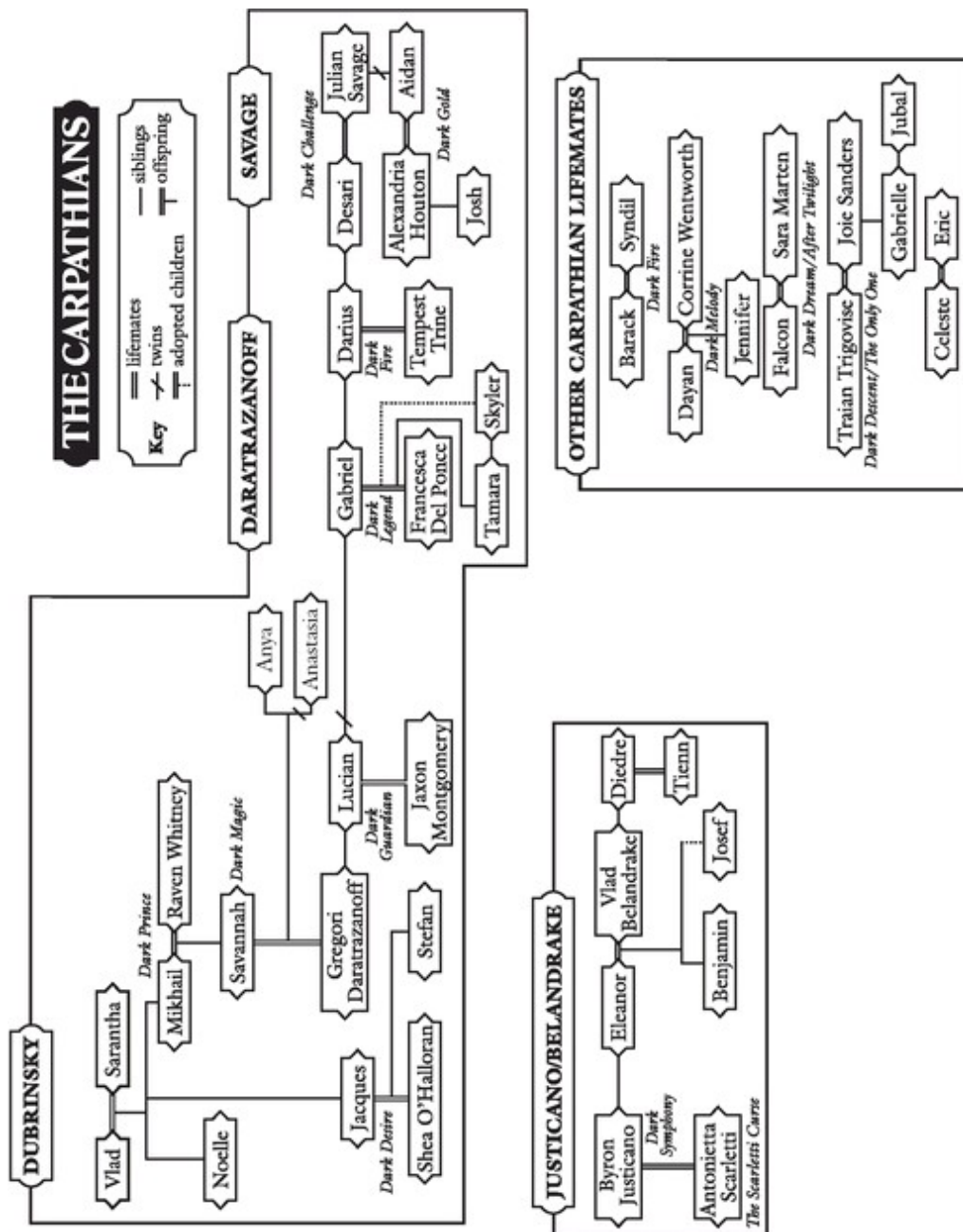
OKUYUCULARIM İÇİN

ÖZEL kitap duyuru listeme kaydolmak ve Dark Desserts'ın ÜCRETSİZ e-kitabını indirmek için

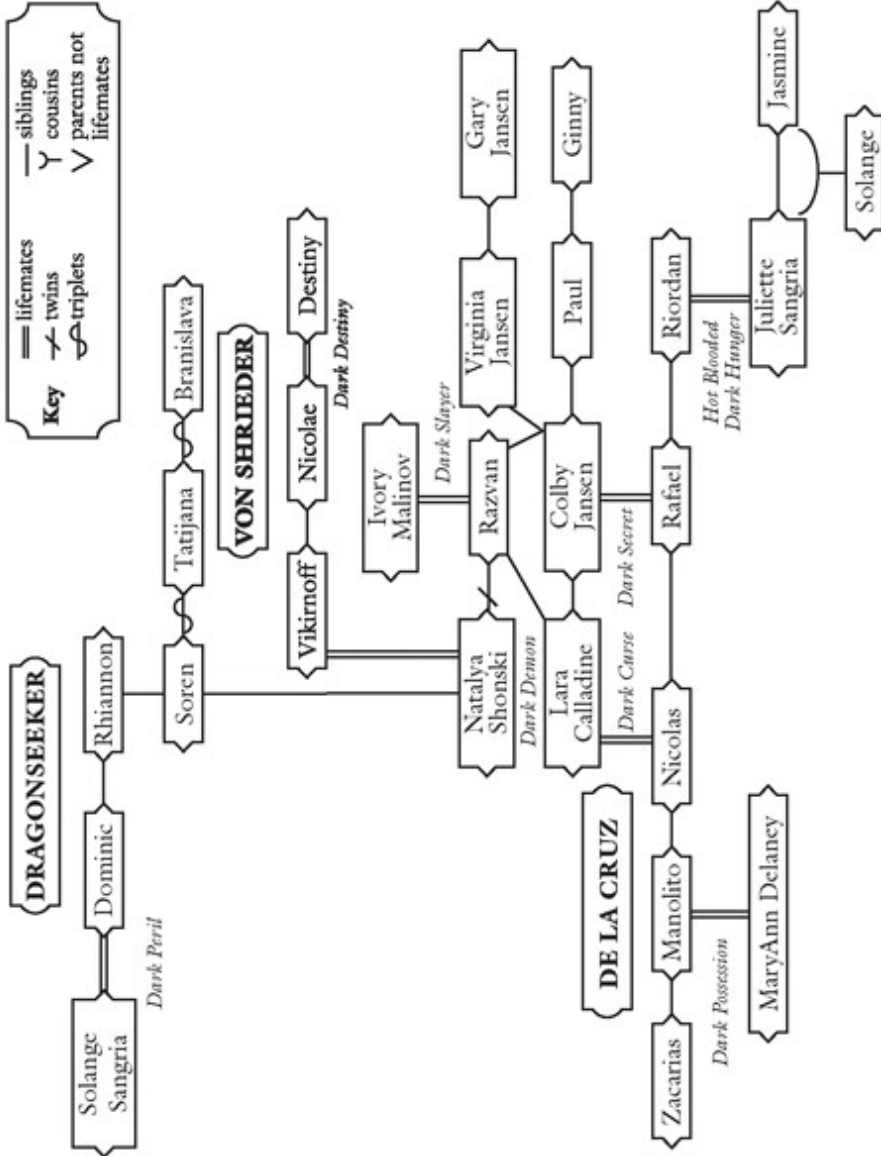
www.christinefeehan.com/members/ adresine gitmeyi unutmayın. Topluluğuma katılın ve ilk elden haberler alın, kitap tartışmalarına katılın, sorularınızı sorun ve benimle sohbet edin. Lütfen bana Christine@christinefeehan.com adresinden e-posta göndermekten çekinmeyin. Sizden haber almak isterim.

TEŞEKKÜRLER

Renee Martinez ve Denise Tucker'a Amazon'a yolculuk yapıp bana ihtiyacım olan araştırmaları, görüntüleri ve fotoğrafları getirdikleri için çok teşekkür ederim. Rehberlerini çok takdir ediyorum - tüm sorularımı yanıtladıkları ve ben bu kitabı yazarken de yanıtlamaya devam ettikleri için teşekkür ederim. Rehberleri Victor Ramirez'e kano yapımı, ağaçların, çiçeklerin ve yaban hayatının adları konusunda ihtiyaç duyduğumuz tüm soruları yanıtladığı için özel olarak teşekkür ederim. İnanılmaz yardımcı oldunuz. Tüm yardımlarınız için Dr. Chris Tong'a teşekkür ederiz; gerçekten harikasınız! Ve Brian Feehan'a harika hayal gücünüz ve her şeyi doğru yapmaya olan kararlı bağlılığınız için. Bocaladığım zamanlarda beni cesaretlendiren Cheryl Wilson ve Kathie Firzlaff'a ve tabii ki Domini'ye teşekkürler! Lea Eldridge'e Jr. Diabetes açık artırmasına yaptığı katkı için özel teşekkürler. Kitapta bir karakter için verilen teklifi kazandı. Cömertliğin için çok teşekkür ederim, Lea.

THE CARPATHIANS

1

Duman ciğerlerini yakıyordu. Etrafındaki yağmur ormanında çıkan sayısız yangından beslenen duman, böğüren dalgalar halinde etrafından yükseliyordu. Uzun ve zorlu bir savaş olmuştu ama artık bitmişti ve onun da işi bitmişti. Ana evin çoğu yok olmuştu ama onlara hizmet eden insanların evlerini kurtarmayı başarmışlardı. Çok az insan hayatını kaybetmişti ama her biri için yas tutulmuştu ama onun için değil. Boş gözlerle alevlere baktı. Hiçbir şey hissetmedi. Ailesine iyi hizmet etmiş olan ölü, onurlu adamların yüzlerine baktı, onların ağlayan dullarını ve ağlayan çocuklarını gördü ve hiçbir şey hissetmedi.

Zacarias De La Cruz bir an durup savaş alanını inceledi. Daha önce yağmur ormanlarının yemyeşil olduğu, ağaçların bulutlara yükseldiği, vahşi yaşama ev sahipliği yaptığı yerde şimdi alevler gökyüzüne uzanıyor ve siyah dumanlar gökyüzünü boyuyordu. Kan kokusu çok baskındı; ölü, parçalanmış bedenler görmeyen gözlerle karanlık gökyüzüne bakıyordu. Bu görüntü onu harekete geçirmedi. Acımasız bir bakışla, sanki uzaktan bakar gibi her şeyi inceledi.

Nerede ya da hangi yüzyılda olduğu fark etmezdi, sahne hep aynıydı ve uzun, karanlık yıllar boyunca sayısını unuttuğu kadar çok savaş alanı görmüştü. Çok fazla ölüm. Çok fazla vahşet. Çok fazla öldürme. Çok fazla yıkım. Ve o her zaman bunların tam ortasındaydı, dönen, karanlık bir yırtıcı, acımasız, merhametsiz ve amansız.

Kan ve ölüm onun iliklerine işlemişti. Yüzyıllar boyunca halkının o kadar çok düşmanını öldürmüştü ki, avlanmadan ya da öldürmeden nasıl var olacağını bilmiyordu. Onun için başka bir yaşam biçimi yoktu. O saf bir yırtıcıydı ve bu gerçeği uzun zaman önce fark etmişti, tıpkı ona yaklaşmaya cesaret eden herkes gibi.

Neredeyse soyu tükenmiş, modern bir dünyada yaşayan, eski onur ve görev yöntemlerine bağlı bir insan türünden gelen efsanevi bir Karpat avcısıydı. Onun türü geceyi yönetir, gündüzleri uyur ve hayatta kalmak için kana ihtiyaç duyardı. Neredeyse ölümsüz olan bu insanlar uzun ve yalnız bir yaşam sürmüş, renkleri ve duyguları solmuş, ta ki kendilerini tamamlayacak ve hem renklerini hem de duygularını geri kazandıracak tek kadını aramak için seçtikleri yolda sadece onurları onları tutana kadar. Birçoğu pes etti, aceleyi hissetmek için beslenirken öldürüldü - sadece bir şeyler hissetmek için - Bilinen en kötü, en tehlikeli yaratık olan vampir olmak. En az ölümsüzler kadar acımasız ve vahşi olan Zacarias De La Cruz, onları avlamakta ustaydı.

Çok sayıda yarasından durmaksızın kan akıyordu ve zehirli asidi kemiklerini yakıyordu ama dönüp sessizce uzaklaşırken içine bir sükûnet çöktüğünü hissetti. Yangınlar şiddetlenmişti ama kardeşleri onları söndürebilirdi. Vampir saldırısının asitli kanı, inleyen ve itiraz eden toprağa işlemişti ama yine de kardeşleri bu iğrenç zehri arayıp bulacak ve yok edecekti.

Sade, acımasız yolculuğu sona ermişti. Nihayet. Boş, gri bir dünyada bin yıldan fazla bir süre yaşadktan sonra, yapmak için yola çıktığı her şeyi başarmıştı. Kardeşleri korunuyordu. Her birinin onları tamamlayan bir kadını vardı. Mutlu ve sağlıklıydılar ve onlara yönelik en büyük tehdidi ortadan kaldırmıştı. Düşmanlarının sayısı tekrar arttığında, kardeşleri daha da güçlü olacaktı. Artık onun yönlendirmesine ya da korumasına ihtiyaçları yoktu. O özgürdü.

"Zacarias! İyileşmeye ihtiyacın var. Kana."

Kadınısı bir sestti. Solange, Dominic'in hayat arkadaşı, en eski dostu, saf kraliyet kanıyla hayatlarını sonsuza dek değiştirecekti. Bu yüzyılda yaşamaya devam etmek için gerekli değişiklikleri yapamayacak kadar yaşlıydı, kendi yöntemlerine çok bağlıydı ve çok yorgundu. Uzun zaman önceki ortaçağ savaşçıları kadar modası geçmişti. Özgürlüğün tadı metalikti, bakır gibiydi, kanı akıyordu, yaşamın özüydü.

"Zacarias, lütfen." Sesinde onu etkilemesi gereken bir tutukluk vardı ama etkilememiştir. Diğerleri gibi hissetmiyordu. Onu acıma, sevgi ya da nezaketle etkilemek mümkün değildi. Onun daha nazik, daha kibar bir tarafı yoktu. O bir katildi. Ve onun zamanı dolmuştu.

Solange'ın kanı halkları için inanılmaz bir armağandı; bunu reddederken bile fark etti. Kanı içmek Karpatlara güneşte yürüyebilme yeteneği veriyordu. Karpatyalılar gün ışığı saatlerinde savunmasızdı, özellikle de o. Ne kadar yırtıcı, ne kadar katilse, güneş ışığı da o kadar düşmandı. Halkının çoğu tarafından karanlığın sınırında yürüyen Karpat savaşçısı olarak görülüyordu ve bunun doğru olduğunu biliyordu. Solange'ın kanı, onu karanlık varoluşundan kurtarmak için son ve nihai nedeni vermişti.

Zacarias dumanlı havadan bir nefes daha çekti ve arkasına bakmadan ya da Solange'ın teklifini kabul etmeden hepsinden uzaklaşmaya devam etti. Kardeşlerinin telaşa ona seslendiğini duydu ama yürümeye devam etti, hızını artırdı. Özgürlük çok uzaktaydı ve oraya gitmesi gerekiyordu. Ailesini yok etmeye çalışan saldırgan vampirlerin sonuncusunun kalbini sökerken, gitmek istediği tek bir yer olduğunu biliyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. O gidiyordu.

"Zacarias, dur."

Kardeşleri gökyüzünden düşüp önünde sağlam bir duvar oluştururken yukarı baktı. Dördü birden. Riordan, en küçükleri. Manolito, Nicolas ve Rafael. Onlar iyi adamlardı ve onlara olan sevgisini neredeyse hissedebiliyordu - o kadar zor ki

-Ulaşamayacağı kadar uzakta. Yolunu keserek onu hedefinden alıkoyuyorlardı ve hiç kimsenin, hiçbir şeyin onunla istediği şey arasına girmesine izin verilmiyordu. Göğsünde bir hırıltı gürledi. Ayaklarının altındaki zemin sarsıldı. Tedirgin bir bakış attılar, gözlerinde korku parıltıyordu.

Kendi kardeşlerine karşı böylesine yoğun bir korku duyan bu bakışlar onu duraksatmalıydı ama hiçbir şey hissetmedi. Bu dört adama savaşma becerilerini, hayatta kalma becerilerini o öğretmişti. Yüzyıllar boyunca onların yanında

savaşmıştı. Onlara bakmıştı. Liderlik etmişti.

Onları. Bir zamanlar onlara karşı sevgi dolu anıları bile vardı. Artık sorumluluktan sıyrıldığı için hiçbir şey yoktu. Onu ayakta tutacak o silik anılar bile yoktu. Sevgiyi ya da kahkahayı hatırlayamıyordu. Sadece ölümü ve öldürmeyi.

"Çekil." Tek bir kelime. Bir emir. Herkesin kendisine itaat ettiği gibi o da onların itaat etmesini bekliyordu. Yaşadığı uzun yıllar boyunca hayal bile edilemeyecek bir servet edinmişti ve son birkaç yüzyılda bir kez bile bir şeye girmek ya da çıkmak için satın almak zorunda kalmamıştı. Tek bir sözü yeterliydi ve dünya onun istekleri için titrer ve kenara çekilirdi.

İsteksizce, onun hoşuna gitmeyecek kadar yavaş bir şekilde, adım atmasına izin vermek için ayrıldılar.

"Yapma bunu Zacarias," dedi Nicolas. "Gitme." "En azından yaralarını iyileştir," diye ekledi Rafael.

"Ve beslen," diye baskı yaptı Manolito. "Beslenmen gerek."

Döndü ve onlar da geri çekildiler, gözlerinde korku dehşete dönüşüyordu ve korkmak için sebepleri olduğunu biliyordu.

Yüzyıllar onu şekillendirmiş, vahşi, acımasız bir yırtıcıya, bir ölüm makinesine dönüştürmüştü. Dünyada ona denk çok az kişi vardı. Ve o deliliğin sınırında yürüyordu. Kardeşleri harika avcılardı ama onu öldürmek için onların hatırı sayılır becerileri ve hiç tereddüt etmemeleri gerekirdi. Hepsinin hayat arkadaşları vardı. Hepsinin duyguları vardı. Hepsi onu seviyordu. O hiçbir şey hissetmiyordu ve avantaj ondaydı.

Arkasını dönüp sorumluluklarından kurtulma özgürlüğünü kendine tanıdığı anda onları çoktan kovmuş, dünyalarını terk etmişti. Yine de derin hüznün çizgileriyle oyulmuş yüzleri onu bir anlığına durdurdu.

Acıyı bu kadar derinden hissetmek nasıl bir şey olurdu? Aşkı hissetmek? Hissetmek. Eskiden olsa onların zihinlerine dokunur ve onlarla paylaşırdı ama hayat arkadaşları olduğu için, onlardan birini içindeki karanlıkla lekeleme riskini göze alamadı. Ruhu sadece parça parça değildi. Çok sık öldürmüştü, sevdiklerini daha iyi korumak için değer verdiği her şeyden uzaklaşmıştı. Artık sevdiklerine güvenle dokunamayacağı noktaya ne zaman gelmişti?

zihinlerini ve anılarını paylaşmak? O kadar uzun zaman önceydi ki artık hatırlayamıyordu.

"Zacarias, bunu yapma," diye yalvardı Riordan, yüzü her bir kardeşinin yüzündeki aynı derin kederle çarpılmıştı.

Çok uzun zamandır onun sorumluluğundaydılar ve onlara bir şey vermeden öylece çekip gidemezdi. Bir an orada öylece durdu, tamamen yalnızdı, başı yukarıda, gözleri alev alev yanıyordu, uzun saçları etrafına dökülürken kan göğsünden ve kalçalarından aşağıya düzenli bir şekilde damlıyordu. "Beni avlamak zorunda kalmayacağınıza dair size söz veriyorum."

Onlar için sahip olduğu tek şey buydu. Vampire dönüşmeyeceğine dair verdiği söz. Dinlenebilirdi ve bu son dinlenmeyi kendi yöntemleriyle arıyordu. Onlardan - yüzlerindeki anlayış ve rahatlamadan- uzaklaştı ve bir kez daha yolculuğuna başladı. Şafaktan önce hedefine varmak istiyorsa daha çok yolu vardı.

"Zacarias," diye seslendi Nicolas. "Nereye gidiyorsun?"

Bu soru onu duraksattı. Nereye gidiyordu? İçindeki dürtü güçlüydü, görmezden gelmesi imkânsızdı. Gerçekten de hızını yavaşlattı. Nereye gidiyordu? Hiçbir şey hissetmediği halde neden içinde bu kadar güçlü bir ihtiyaç vardı? Ama bir şey vardı, karanlık bir güç onu yönlendiriyordu.

"Susu-ev." Kelimeyi fısıldadı. Sesi rüzgârda taşındı, o alçak ton ayaklarının altındaki toprakta yankılandı. "Eve gidiyorum."

"Burası senin evin," dedi Nicolas kesin bir ifadeyle. "Eğer dinlenmek istiyorsan, kararına saygı duyacağız ama burada bizimle kal. Ailenle birlikte. Burası senin evin," diye tekrarladı.

Zacarias başını salladı. Brezilya'dan ayrılmaya kararlıydı. Başka bir yerde olması gerekiyordu ve hâlâ vakit varken hemen gitmeliydi. Gözleri alevler kadar kırmızı, ruhu duman kadar siyah, yer değiştirerek büyük harpy kartalının formuna ulaştı.

Karpat Dağları'na mı gidiyorsunuz? Nicolas telepatik bağlantıları aracılığıyla talep etti. Seninle seyahat edeceğim.

Hayır. Ait olduğum yere, eve gidiyorum. Bu işi yalnız yapmalıyım.

Nicolas ona sıcaklık gönderdi, onu sardı. Kolasz arwa-arvoal-şerefle ölebilirsin. Sesinde, kalbinde keder vardı ama Zacarias bunu fark etse de, bu duyguyu en ufak bir şekilde bile yansıtamadı.

Rafael zihninde usulca konuştu. Arwa-arvo olen isäntä, ekäm-onur seni korusun, kardeşim.

Kulkesz arwa-arvoal, ekäm-şerefle yürü kardeşim, diye ekledi Manolito.

Arwa-arvo olen gæidnod susu, ekäm-onur seni eve götürsün kardeşim, dedi Riordan.

Halkının ana dilini duymayalı uzun zaman olmuştu. Nerede olurlarsa olsunlar oranın dilini ve lehçesini konuşuyorlardı. Ülkeden ülkeye taşınırken isimler, hatta Karpatların hiç böyle isimleri yokken soyadları bile almışlardı. Dünyası zaman içinde çok değişmişti. Yüzyıllar süren dönüşüm, her zaman uyum sağlamak için adapte olmak ve yine de dünyası ölümden ibaretken asla gerçekten değişmemek. Nihayet eve dönüyordu.

Bu basit ifade hem hiçbir şey hem de her şey anlamına geliyordu.

Bin yıldan uzun bir süredir bir evi olmamıştı. En yaşlılarından biriydi, kesinlikle en ölümcüllerinden. Onun gibi adamların evi yoktu. Bırakın ocaklarını, çok azı onu ateşlerine buyur etmişti. Peki ev neydi? Neden bu kelimeyi kullanmıştı?

Ailesi Amazon ve onu besleyen diğer nehirler boyunca devriye gezdikleri ülkelerde çiftlikler kurmuştu. Menzilleri çok genişti ve binlerce kilometreyi kapsıyordu, bu da devriye gezmeyi zorlaştırıyordu, ancak birkaç insan ailesiyle ilişki kurduklarından, çeşitli evler her zaman onların gelişine hazırды. O da böyle bir eve gidiyordu ve uzun kilometreleri şafak sökmeden kat etmesi gerekiyordu.

Peru'daki çiftlikleri yağmur ormanlarının kenarında, nehirlerin bir Y oluşturup Amazon'a döküldüğü yerden birkaç mil uzakta bulunuyordu. O bölge bile yıllar içinde yavaş yavaş değişiyordu. Ailesi, bir süre önce

İspanyollarla birlikte bölgeye gelen Karpatyalılar için başkaları tarafından nasıl adlandırıldıklarının pek önemi olmadığından, bölgede yüzyıllar geçireceklerini ve buranın kendilerine anavatanlarından daha tanıdık geleceğini bilmeden, kulağa nasıl geldiğini umursamadan isimler uydurdular.

Zacarias uçarken yağmur ormanının gölgeliklerine baktı. O da yok oluyordu, anlamadığı yavaş, istikrarlı bir tecavüz. Modern zamanlarla ilgili anlamadığı o kadar çok şey vardı ki - ve gerçekten

-Ne önemi vardı ki? Bu artık onun dünyası ya da sorunu değildi. Onu harekete geçiren dürtü, kaybolan ortamların cevaplarından daha çok kafasını karıştırıyordu. Merakını uyandıran çok az şey vardı, ancak birkaç kez gittiği bir yere geri dönmek için duyduğu bu ezici dürtü bir düzeyde rahatsız ediciydi.

Çünkü dürtü bir ihtiyaçtı ve onun ihtiyaçları yoktu. Her şey bunaltıcıydı ve hiçbir şey onu bunaltmıyordu.

Küçük kan damlacıkları acil durumları çevreleyen sisli bulutlara düşüyor, dağınık ağaçlar gölgeliklerin üzerinde yükseliyordu. Altından geçerken hayvanların korkusunu hissedebiliyordu. Altında bir grup Douroucoulis, çok küçük gece maymunları, o tepesinden geçerken dalların orta katmanlarında zıplıyor ve inanılmaz akrobasi gösterileri yapıyordu. Bazıları meyve ve böceklerle beslenirken diğerleri yırtıcı hayvanları izliyordu. Normalde harpy kartalı görülür görülmez alarm çığlıkları atarlardı ama kartal maymun ailesinin üzerinden geçerken tamamen ve ürkütücü bir sessizliğe büründüler.

Ormanın bu kadar hareketsiz kalmasına neden olan şeyin tepesinde uçan büyük kuşun tehdidi olmadığını biliyordu. Harpy kartalı dallarda kıpırdamadan oturur, çoğu zaman uzun saatler boyunca doğru yemeği beklerdi. Şok edici bir hızla aşağıya iner ve bir tembel hayvanı ya da maymunu ağaçların üzerinden kapardı, ama kural olarak uçarken avlanmazdı. Memeliler saklanırdı ama yılanlar onun geçişiyle başlarını kaldırırdı. Yemek tabağı büyüklüğündeki yüzlerce örümcek dallar boyunca sürünerek onun uçtuğu yöne doğru göç ediyordu. Binlerce böcek onun geçişi sırasında ayağa kalktı.

Zacarias içindeki karanlığı gösteren işaretlere alışkındı. Genç bir Karpatlyken bile farklıydı. Dövüş yeteneği doğaldı, doğuştan getirilmişti, neredeyse doğmadan önce ona nakşedilmişti, refleksleri hızlıydı, beyni hızla çalışıyordu. Bir durumu yıldırım hızıyla değerlendirme ve anında bir savaş planı yapma yeteneğine sahipti. İlk günlerinde bile tereddüt etmeden öldürürdü ve illüzyonlarını tespit etmek neredeyse imkansızdı.

Karanlık derinlere inmiş, duygularını ve rengini kaybetmeden çok önce ruhuna gölge düşürmüştü ve her ikisini de yaşitlarından çok daha önce kaybetmişti. Her şeyi sorguladı.

Herkesin. Ancak prensine ve halkına olan sadakati sarsılmazdı ve bu ona en yakın arkadaşının sonsuz nefretini kazandırmıştı.

Güçlü kanatlarıyla gece boyunca hızla uçtu, yaralarını ve kan ihtiyacını görmezden geldi. Sınırı geçip gölgeliklere doğru alçaldıkça, dürtünün çekiminin arttığını hissetti. Peru'daki çiftliğinde olması gerekiyordu. Sadece ihtiyacı vardı. Orman altında uzanıyordu, ağaçlar ve çiçeklerden oluşan karanlık bir arapsaçı, hava nemle ağırlaşmıştı. Yosunlar ve sarmaşıklar uzun, akan sakallar gibi sarkıyor, neredeyse sulu havuzlara, derelere ve çaylara kadar uzanıyordu. Karışık eğrelti otları, altındaki karanlık zeminde açıkta kalan uzun köklerin üzerinde sürünerek yer kapma yarışına girmişti.

Yırtıcı kartal çiçeklerle kaplı dalların, sarmaşıkların ve yeşilliklerin arasına gizlenmiş her türlü böceğin arasından süzüldü. Çok aşağısında, eşini çağıran bir ağaç kurbağasının yumuşak sesini ve ardından koroya eklenen daha kaba, çok daha hırıltılı bir ses duydu. Binlerce farklı ses kreşendoya yükselirken neredeyse elektronik bir tril sesi senfoniye katıldı ve yırtıcı yaklaşıp tepesinden geçerken aniden doğal olmayan, tüyler ürpertici bir alarmla sessizliğe gömüldü.

Şafak sökerken karanlık gökyüzü yumuşak bir güvercin grisine dönüştü ve gecenin güçlü saltanatını çaldı. Harpy kartalı tepeden aşağıya, çiftlik evinin bulunduğu açıklığa doğru spiraller çizerek süzüldü. Keskin görüşüyle nehrin kalın bir şerit gibi aktığını görebiliyordu.

araziyi bölüyordu. Yumuşak yamaçlar yerini dik sırtlara, ormanı kesen derin vadilere bırakıyordu. Ağaçlar ve bitki örtüsü kayalık zemin boyunca yılan gibi kıvrılıyordu; karanlık bir büyüme yumağı, alınan geri almaya kararlıydı.

Düzgün çitler yamaçları ikiye bölüyordu ve kuş vadiler ve vadiler üzerinde uçarken yüzlerce sığır otlakları süslüyordu. Kuşun gölgesi üzerlerinden geçerken, tedirginlik içinde başlarını kaldırdılar, titrediler, kokusunu aldıkları tehlikeyi bulmak için ileri geri dönerken birbirlerine çarptılar.

Kartal birkaç tarlanın ve en az bir dönümlük bahçenin üzerinden uçtu, hepsi de Zacarias'ın kendisine hizmet eden geniş aileden beklediği gibi iyi bakılmıştı. Her şey düzenliydi, titiz bir şekilde onarılmıştı ve her iş ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı. Meralar ve tarlalar yerlerini, üzerinden geçerken atların huzursuzca dönüp başlarını savurdukları büyük ağıllara bırakıyordu. Aşağıda, çiftlik onun takdir edemeyeceği mükemmel bir resim gibi önüne serilmişti.

Ahıra yaklaşırken damarlarında bir sıcaklık dalgası dolaştı. Kuşun vücudunun derinliklerinde, hiçbir şey hissetmemesi gereken yerde, kalbi alışılmadık bir şekilde tekledi. Bu garip çırpınışı onu neredeyse gökyüzünden yere düşürüyordu. Doğal olarak temkinli olan Zacarias anlamadığı şeylere güvenmezdi. Damarlarında dolaşan sıcaklığı ne harekete geçirebilirdi ki? Uzun savaştan, uzun uçuştan ve kan kaybından dolayı bitkin düşmüştü. Açlık kalbinin her atışında zonkluyor, üstünlük için pençeliyor ve tırmıklıyordu. İyileştirmeye zahmet etmediği yaralarının acısı, her zaman var olan bir matkap gibi kemiklerini delip geçiyordu.

Haftalar önce vampire dönüşmeye o kadar yaklaşmıştı ki, içindeki boşluktan kurtulma arzusu o kadar güçlüydü ki, ruhunun karanlığı en ufak bir rahatlama hissetmiyordu, şimdi verdiği tepkinin hiçbir anlamı yoktu. Daha kötü bir durumdaydı.

Kana susamış. Ruhunu lekeleyen daha fazla ölüm. Yine de kalbinin yakınında garip bir tepki vardı, o sıcaklık

Beklentiyle damarlarında nabız gibi atıyordu. O zaman bir numara mı? Bir vampirin kurduğu bir tuzak mı? Neyi kaçıırıyordu?

Yırtıcı kartal yedi ayak genişliğindeki kanatlarını yavaşça katladı, boz ayı pençeleri kadar büyük pençeleri ahırın çatısını derinlemesine kazarken, başının tepesindeki tüyler büyük bir ibik oluşturdu. Büyük yırtıcı tamamen hareketsiz kaldı, keskin gözleri aşağıdaki arazide geziniyordu. Harpy'nin bedeninde inanılmaz bir görüşe sahipti ve yüz diskini oluşturan daha küçük tüylerin ses dalgalarını odaklamasıyla işitmesi daha da kolaylaşmıştı.

Kısa bir mesafe ötedeki ağılda bulunan atlar onun varlığına tepki göstererek başlarını savurdular, huzursuzca hareket ettiler ve sıkıca bir araya toplandılar. Birkaçı sıkıntı içinde kişnedi. Altındaki ahırdan bir kadın çıktı, büyük bir at da onu takip ediyordu. Bakışları hemen kadının üzerinde sabitlendi. Kadının saçları beline kadar uzanıyordu ve bileği kalınlığında bir örgüyle geriye doğru toplanmıştı. Uzun saç ipi bakışlarını üzerine çekti. Hareket ettiğinde, dokunmuş teller eğrilmiş ipek gibi parlıyordu.

Zacarias yüzyıllar boyunca gri ve donuk beyazın gölgeli renklerini görmüştü. Saç örgüsü büyüleyiciydi çünkü gerçek bir siyahtı. Uzun, koyu renk saçları onu neredeyse büyölüyordu; saç telleri güneş olmasa bile parıldıyordu. Karnına yakın bir yerde midesi yavaşça takla atmaya başladı. Her şeyin aynı olduğu ve hiçbir şeyin onu hareket ettirmediğı bir dünyada, bu küçük his bir bombanın patlaması anlamına geliyordu. Bir an için nefesi kesildi, bu garip fenomenin etkisiyle sarsıldı.

Kadını takip eden at eyer ya da dizgin takmıyordu ve binadan çıkar çıkmaz huzursuz bir şekilde dans etmeye başladı, başını savuruyor, kadının etrafında dönerken gözlerini deviriyordu. Atlar safkan Peru Paso cinsiydi, sadece doğal yürüyüşleriyle değil, aynı zamanda mizaçlarıyla da tanınan bir cins. Kadın ağılda daireler çizerek koşan atlara doğru bir bakış attı - atların gergin olması alışılmadık bir durumdu - ve sonra sakinleştirici bir el kaldırarak

At yarı şaha kalkmış, ona çok yakındı. Elini atın boynuna koydu ve çatıda kıpırdamadan oturan Harpy kartalına baktı.

O koyu çikolata gözler kartalın tüylerinin ve kemiklerinin arasından geçerek doğruca Zacarias'a yöneldi. Bu etkiyi kalbine saplanan bir ok gibi hissetti. Marguarita. Uzaktan bile, Zacarias'ın yattığı yeri ölümsüzlere vermeyi reddettiği için vampirin ses tellerini kopardığı boğazındaki yara izlerini görebiliyordu.

Bir zamanlar kaygısız genç bir kadındı ya da öyle olduğunu hayal etmişti ama şimdi biri onu tuzağa düşürmek için kullanıyordu.

Artık her şey anlamlıydı. Buraya gelme, burayı evi olarak görme dürtüsü. Bir vampir tarafından mı ele geçirilmişti? Sadece bir usta böyle bir büyüü dokuyabilir ve bir arada tutabilirdi - sadece eski düşmanları Malinov kardeşler gibi bir usta. Beş kardeş onunla birlikte büyümüşü. Yaklaşık beş yüz yıl boyunca birbirleriyle savaşmışlardı. Arkadaşları vampir olmayı, güç hırsıyla ruhlarından vazgeçmeyi seçmişlerdi. Yaşayan ölüleri prence ve Karpat halkına karşı bir komploda bir araya getirmeyi seçmişlerdi.

Dominic son komployu ortaya çıkarmış ve Brezilya'daki De La Cruz mülklerini savunmaya yardım etmek için kalmıştı. Vampirlerin prence saldırmadan önce çiftlikteki saldırı planlarını test edeceklerini bilen Zacarias onları bekliyordu. Hiçbir vampir sağ kurtulamamıştı. Malinov'lara planlarının başarısız olduğunu söylemek için geri dönecek kimse yoktu.

Zacarias Malinovların öfkelerini, kendisine ve kardeşlerine karşı duydukları amansız nefreti biliyordu. Evet, bu pekâlâ Malinov ordusunun yenilgisinin intikamı olabilirdi ama buraya ondan önce nasıl gelmiş olabilirlerdi ki? Bu da mantıklı gelmiyordu.

Harpy kartalı, tedirgin edici düşüncelerden kurtulur gibi başını salladı. Hayır, bu kadar kısa sürede başka bir saldırıyı bir araya getirmeleri imkânsızdı. Her halükarda atlar onun varlığına zar zor tahammül ediyordu, kötülüğün onlara dokunmasına asla izin vermezlerdi ve Marguarita güçlü boynunu okşuyordu. Ele geçirme falan yoktu.

Zacarias göğsündeki garip hissi merak etti. Neredeyse rahatlamıştı. Onu öldürmek zorunda kalmak istemiyordu, hele ki bir keresinde onun için neredeyse hayatını feda etmişken. Yine de hissetmekten, herhangi bir duygudan acizdi. Buraya döndüğünden beri bedeninde ve zihninde neden bu olağanüstü kıpırdanmalar vardı? Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Tanıdık olmayan şeylere güvenmeyerek dikkatini iki katına çıkardı.

Kuşun beynine bir sıcaklık sızdı, dostça bir selamın yatıştırıcı izlenimi. Harpy kartalı tepki verdi, başı bir yana eğildi, gözleri kadınınkilere kilitlendi. Zacarias kuşun ona doğru uzandığını hissetti. Dokunuşu çok inceydi, o kadar hafifti ki neredeyse yok gibiydi ama güçlü bir yeteneği vardı. Yağmur ormanlarının en büyük yırtıcısı bile onun büyüüne kapılmıştı. Kendi zihninin ve bedeninin tepki verdiğini, rahatladığını, gerginliğinin azaldığını hissetti. Kadın kuşun ötesine ulaşmış ve onun en hayvani, vahşi doğasını bulmuştu.

İrkilerek geri çekildi ve kartalın bedeninin derinliklerine doğru çekildi, bu sırada dikkatini atları sakinleştirmeye veren kartalı yakından izliyordu. Atları sakinleştirmesi uzun sürmedi, sessizce durdular ama kartalı izlemeyi bırakmadılar, kuşun derinliklerinde daha kötü bir yırtıcı olduğunun farkındaydılar.

Margarita atın boynunda bir daire çizdi ve sıçradı. Kolay, pratik bir hareketti, havada akıyor gibiydi, hayvanın sırtına kayarken tüm zarafetiyle. At hemen şaha kalktı; Zacarias, kızın ata binmesinden çok, onun varlığından dolayı şaha kalktığından emindi. Zacarias'ın nefesi boğazında düğümlendi. Kalbi gök gürültüsünü andıran bir davul gibi hızlandı; bu da başka bir tuhaf olaydı. Büyük kartal neredeyse Zacarias emir vermeden önce kanatlarını açtı. Bu hareket düşünülmüş olmaktan çok içgüdüsel, kadını güvenli bir yere götürmek için acil bir ihtiyaçtı. Margarita sessiz bir komutla atın boynuna eğildi ve at ile binici mükemmel bir uyum içinde yere aktı.

Zacarias, Marguarita'nın tehlikede olmadığına kanaat getirdikten sonra kanatlarını katladı ve at bir çitin üzerinden geçip adımlarını uzatırken pençelerini tavanın derinliklerine saplayarak onu izledi. Dik oturdu, hayvanın zarif yürüyüşü ahenkli ve ritmik bir vuruştı, o kadar yumuşaktı ki Marguarita'nın oturduğu ağırlık merkezi neredeyse sabitti.

Meraklanan Zacarias atın zihnine dokundu. Hayvanı kontrol ediyordu ama etmiyordu. At onu kabul etti, onu memnun etmek istedi - iki ruhun kaynaşmasından keyif aldı. Marguarita hayvanın üzerindeki büyüsunü zahmetsizce ördü, onu yeteneği aracılığıyla kendisine bağladı - yaratıklarla derin bir bağ. Özel bir şey yaptığığın farkında değilmiş gibi görünüyordu; tıpkı at gibi o da şafak vaktinin erken saatlerinde ata binmenin tadını çıkarıyordu.

O halde zihnindeki ve bedenindeki tuhaf kıpırdanmaların nedeni buydu. Onun yeteneği. Vahşi olan her şeye dokunuyordu ve o da olabildiğince evcilleşmemiştir. Ölümsüzlerin tehdidi yoktu, sadece masumiyeti ve ışıyla bu genç kadın vardı. Paso'ya başka bir emir göndermiş olmalıydı, çünkü hayvan yürüyüşünü zarif, akıcı bir harekete çevirdi, ileriye doğru yürürken ön ayaklarını omuzdan dışa doğru yuvarladı. Atın başı gururla dik, yeleleri uçuşuyor, gözleri parlak ve her hareketinde coşku vardı.

Mükemmel bir andı, hayatına son vermek için mükemmel bir andı. Güzeldi. Özgürdü. Yerin üzerinde serin bir su gibi akıyordu. Uğruna savaştığı her şey, asla olamadığı her şey. Yırtıcı kartal kanatlarını açtı ve başının üzerinde dönerek at ve binicinin hızlı ama inanılmaz derecede yumuşak bir zeminde ilerleyişini izledi.

Hayatı boyunca, askerler at sırtında savaşırken bile, gençliğinde bile, içinde bir atın onu sırtında taşımasına izin vermeyecek kadar çok yırtıcı hayvan vardı. O günlerde ata binmesini sağlamak için zihin kontrolü hariç her şeyi denemiştir ama hiçbir at bunu kaldıramazdı. Onları sakinleştirmeye çalıştığında bile altlarında titriyor ve ürperiyorlardı.

Margarita, dizgin ya da eyer olmadan, at ve binicisi neşe saarak itlerin üzerinden zahmetsizce geçti. Çift engebeli zeminde koşarken onları takip etti, atın yumuşak yürüyüşü sanki yzyorlarmış gibi görünmelerini sağlıyordu. Bir iti aştıklarında Margarita iki elini havaya kaldırdı, dizleriyle ata tutundu ve zihniyle onu yönlendirdi.

Paso, sahada koşarlarken yürüyüşünü yumuşak bir şekilde değiştirdi ve tekrar geniş bir daire çizdi. Margarita kartala dostça bir el salladı ve bir kez daha Zacarias'ın içini sıcaklık ve neşe kapladı. Ona kendi kanını vermişti ama onunkini hiç almamıştı. Ağzı sulandı. Dişleri ağzını doldurdu ve açlık içinde patladı, her hücresine ihtiyaç yayıldı. Kuşu aniden yatırdı ve ahıra doğru geri döndü. Kendini kontrol etme işini şansa bırakmayı reddediyordu.

Daha önce bir kez ruhundan geriye kalan azıcık şeyden vazgeçmeye çok yaklaşmıştı. Kardeşlerine verdiği sözü tutacaktı. Hiçbir Karpatyalı, Zacarias De La Cruz'u avlamak için hayatını riske atmak zorunda kalmayacaktı. Kaderini seçti ve onurunu kurtarmayı seçti. Başını eğmeden, ölümünü karşılayarak şafağa gidecekti. Son gördüğü şey, geri dönen kadın olacaktı; genç Margarita, güzel bir atın sırtında toprağın üzerinde akarken içinden ışık saçıyordu. Onun ocukluk hayallerini süsleyen şeyi -hayvanla bir bütün olarak ata binişini- ölümüne kadar yanında götürecekti.

Harpy kartalı ahırın yanındaki yere zarifçe kondu. Yapıya bağlı ağıldaki dehşete düşmüş atları görmezden gelerek insan formuna geri döndü. İri bir adamdı, tamamen kaslıydı ve uzun, dalgalı saçları vardı. Yüzünde derin çizgiler vardı. Bazıları ona vahşice yakışıklı diyordu. Bazıları ağzının hem şehvetli hem de zalim olduğunu söyledi. Çoğu da korkunç olduğunu söylüyordu. Tam o anda kendini son derece yorgun hissetti - o kadar yorgundu ki oturacak bir yer bulmak için etrafına bakmayı bile zor başarıyordu. Hemen oracıkta, serin çimlerin üzerine düşmek istedi.

Oturup güneşin ormanın üzerinden doğuşunu izlemek için uygun bir yer ararken vücudunu hareket etmeye zorladı. Sabah çiyinden giysilerine sızan suyu umursamadan yavaşça yumuşak toprağa gömüldü. Yaralarını iyileştirdiğinden daha fazla ısını ayarlama zahmetine girmede. Kararını vermenin mutluluğu içindeydi. Varoluşunda ilk kez sorumluluğun ağırlığından kurtulmuştu. Dizlerini yukarı çekti, ellerini kavuşturdu ve çenesini, Paso onu bu kadar ünlü yapan doğal yürüyüşünde sorunsuzca ilerlerken atı ve biniciyi görebilmek için yaptığı küçük platforma dayadı.

Güneşin tenini sızlattığını hissetti ama bu, hayatı boyunca hissettiği o korkunç duygu değildi. Solange onu vampire dönüşmekten kurtarmak için iki kez ona kanını vermişti. Şafak saatlerini herhangi bir tepki görmeden açık havada geçirebileceğini fark ettiğinde onun kanından uzak durmaya büyük özen göstermişti. Kendi türünden başkaları şafağı görebiliyordu ve Solange'ın yardımı olmadan sabah sokaklarında yürüyebilenler de vardı ama ruhu o kadar karanlıktı ki, sabahın erken saatlerindeki güneş ışığından bile saklanma ihtiyacı duyan vampirlere uzun zaman önce katılmıştı.

Duyguları olmayan bir adamın olabileceği kadar mutluluğa yakın olan Marguarita'nın görüntüsünü içti. Onun hayatı için sesini takas etmişti. Adam onun sadakatini, hayatını kurtararak ve çiftlikte istediği her şeyin kendisine verilmesi talimatını vererek ödüllendirmişti. Parmaklarını ya da boğazını süsleyen mücevherler yoktu. Basit kıyafetler giyyordu. Ama atlar için yaşıyordu, bunu o bile görebiliyordu. Ona hayat vermişti. Ve garip bir şekilde, o da ona özgürlük vermişti.

Geçen zamanın farkında değildi. Böcekler sessiz kaldı. Atlar dönmeyi bıraktı ve ondan olabildiğince uzakta, ağılın bir köşesinde, sıkıca bir araya toplanmış, huzursuzca yer değiştirip tepinerek, onun varlığına zar zor tahammül ederek toplandılar. Yavaş yavaş vücudu, türünün garip kurşuni rahatsızlığıyla yükselen güneşe tepki verdi.

Zacarias yere uzanmış, yüzü yukarı dönük, başını Marguarita'ya doğru çevirmişti.

onu. Şimdi güneş ışığı giysilerine nüfuz ediyor ve etini delen milyonlarca küçük iğne gibi tenine dokunuyordu. Yanma başladığında vücudundan küçük duman kuleleri yükselmeye başladı. Hareket edemiyordu ama etmeyecekti de. O çok güzeldi. Taze. Masumdu. Artan acıya rağmen hoşnutluk derinlere yerleşti. Gözlerini açık tuttu, bir sonraki hayatına girdiğinde Marguarita'nın görüntüsünün kalbinde olmasını istiyordu, hayır, buna ihtiyacı vardı.

Belki çok yakından izliyordu, bakışları onu kendine çekiyordu, belki de hayvanların ve böceklerin tuhaf davranışları onu uyarmıştı, ama başını çevirdi ve bakışları onunkilerle buluştu. Kadının soluğunu tuttuğunu ve dizlerini atın üzerinde aniden sıkarak onu ileri doğru ittiğini gördü.

Hayır! Geri çekil. Bana yaklaşma. Atını bırak ve git.

Kelimelerin aklına zorla sokulduğunu gösteren küçük bir tereddüt olduysa da bunu fark etmedi. At çitin üzerinden süzüldü ve korku içinde dans etmeye başladığında, kadın hayvanı durdurdu ve üzerinden atladi. Paso yeri eşeledi ve kadın ata kara bir kaş çattı, sonra elini ağıla doğru salladı. Peru Pasosu hemen çite doğru koştu, çiti aştı ve uzak köşedeki diğer atlara katıldı.

Margarita, köşeye sıkışmış, vahşi bir hayvan gibi temkinli bir şekilde ona yaklaştı, bir elini uzattı, avuç içi ona doğru, dudakları sanki konuşamadığı gerçeğine tam olarak alışamamış gibi sessizce hareket ediyordu.

Zihnine bir sıcaklık doldu, ona zarar vermek istemediğini söyleyen yatıştırıcı bir merhem.

Hareket etmek için çabaladı ama güneşin laneti onun üzerindeydi. Kadın yaklaştı, gölgesi adamın üzerinde belirdi, vücudu yükselen güneşi engelledi. Gözleri karanlık ve zengindi, ona düpedüz korku ve endişe karışımı bir duyguyla bakıyordu.

Bırak beni. Git şimdi. Emri kafasına soktu, bir hırıltı, mutlak bir emir izlenimi verdi.

Margarita onun yanına çömeldi, sigara içen koluna dokundu, endişeyle kaşlarını çatı ve sonra elini çekerek parmaklarının ucuna üfledi.

Bu benim seçimim. Beni ölüme terk et. Komutlarının nüfuz edip etmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kadın onu duymuş gibi gözünü kırpmadı ya da ona bakmadı.

Doğduğundan beri aile üyelerine itaat etmek üzere eğitilmişti. Elbette ona karşı gelemezdi. Deliliğin sınırına yaklaşmış bir Karpat avcısının ne kadar kolay vampire dönüşebileceğini biliyordu. Ölümsüzler onun boğazını parçalamıştı. Kadının elinin kolunun sıcaklığına karşı titrediğini hissetti. Parmakları onun teninde yanmış olmalıydı. Ona odaklandı ve onu terk etme dürtüsüyle zihnini zorladı. İçinde çok fazla merhamet, onun kadar güçlü birine itaatsizlik etmek için çok fazla cesaret vardı.

Dürtüsü, zar zor anlayabildiği bir zihne karşı düştü. Sanki engeller bulmuş gibi değildi - sanki teknikleri duman gibi dağılmıştı.

Kısa, yumuşak ceketini vücudundan sıyırdı ve yüzünü ve gözlerini kapatacak şekilde adamın başına geçirdi. Kadının bileğinden tutup onu ıslak otlakta çekmeye başladığını hissetti. Onun ardından otların yaprakları kahverengiye döndü. Kadının nefesinin ciğerlerinden tısladığını duydu ve elinin yandığını anladı ama kadın durmadı.

Uzun yüzyıllar boyunca ilk kez, birinin onun emirlerine karşı gelmeye cüret etmesine karşı derinlerde yatan bir öfke karnına doldu ve orada için için yandı. Buna hakkı yoktu. O daha iyi bilirdi. Hiç kimse ona karşı gelmemişti - kesinlikle bir insan ve kesinlikle bir kadın. Ve hayal bile edilemeyecek kadar zengin ve her türlü korumaya sahip bir aileden gelen kendi hizmetkârlarından biri de değil.

Ölümü seçmişti. Kendini hazırlamıştı. Kararından memnundu, seçimini kabullenmişti. Bu ihanetin en kötüsüydü.

İtaatsizliğinize pişman olacaksınız, diye yemin etti.

Margarita onu görmezden geldi ya da duymadı. Açıkçası hangisi olduğunu bilmiyordu, umurunda da değildi. Ödeyecekti. Kayalar

Sırtına saplanan iğneler ve ardından onu ahırın içine sokmayı başarırken çıkan tahta darbeleri. İğnelerin batması hâlâ derisine işliyor olsa da güneş onu canlı canlı yakmayı bırakmıştı.

Ceketini yüzünden çıkarmadan onu ustalıkla bir muşambanın içine sardı. Yuvarlamadan önce kollarını göğsünün üzerine bile sıkıştırdı. Kendini çaresiz bir bebek gibi hissetti. Bu rezillik, kadının yaptıklarının yanlışlığı içinde canavarca bir şey uyandırdı. Vahşi bir hayvan gibi geri çekildi, o anı bekliyordu - ve bir an olacaktı. Bir vampirin boğazını parçalamasının korkusunu biliyordu ama bu, Zacarias De La Cruz'un günahlarının intikamını almasının dehşetiyle kıyaslanamazdı.

Kadın muşambayı atlardan birine asmaya çalıştı, adam kokusundan ve hayvanın kendisine yakın olmayı protesto ederken toynaklarının çıkardığı seslerden bunu anladı. Ona hiçbir atın varlığına izin vermeyeceğini söyleyebilirdi ama kıpırdamadan durdu, şimdi sadece hatasının sonucunu bekliyordu. Atın güçsüzlüğü onu caydırmamıştı. Onun ayak seslerini duydu ve sonra muşambayı kendisi çekmeye başladı. Yalnız olduğunu, ciğerlerinden birkaç kez tekrarlanan küçük soluklarla çıkan nefesinin sesinden anladı.

Kadının yardım çağırmamasını anlamlı buldu. Bir bağırış - tamam, bağıramazdı- ama dikkat çekmenin bir yolunu bulmalıydı. Çiftlikte çalışan erkeklere işaret etse yardıma gelirlerdi ama onlara ölümüne izin vermelerini emredeceğini ve onların da buna itaat edeceğini biliyor olmalıydı. Midesindeki şiddetli yanma daha da arttı, öyle ki birkaç an için derisinden iç organlarına kadar yanmış olabileceğini düşündü.

Hiçbir şey göremiyordu ama kadın onu ahırdan çiftlik evine sürüklerken kayaların her bir çarpışını ve güneşin şiddetli parıltısını hissediyordu. Yakıcı sıcaklık şaşırtıcı derecede etkiliydi, acıdan çığlık atmak isteyene kadar tüm akli başında düşünceleri yok ediyordu. Yavaş yavaş ortaya çıktı, deriden ve dokudan kemiğe sızan yavaş bir kömürleşme.

Zacarias yüzyıllardır yaptığı gibi acısını bastırmaya çalıştı ama güneşin amansız yakıcılığını diğer yaraları gibi bölümlere ayıramıyordu. Etrafını saran muşambaya rağmen, vücuduna saplanan yanan oklar gibi delici alevleri hissediyordu. Sıcaklık kanını kaynatıyor ve alevler içini yalıyordu. Çığlık atamıyor, itiraz edemiyor ya da avludan çiftlik evi olduğunu tahmin ettiği yere doğru sürüklenmekten başka bir şey yapamıyordu.

Margarita onun tüm ağırlığını içeri giden iki merdivenden yukarı taşıırken sertçe ofladı. Adam kalın ve serin duvarların içine girer girmez koşum takımını bıraktı ve hızla odanın diğer tarafına geçti. Pencereleeri örten kalın perdeleri yerine çektiğini duyabiliyordu.

İtaatsizliğin yüzünden hiç kimsenin çekmediği kadar acı çekeceksin, diye söz verdi, kelimeleri beynine sokarak.

Yine kelimelerin çatlaklardan düştüğü izlenimine kapıldı, sanki ona ne söylediğini anlayamamıştı, ama önemli değildi. Kadın muşambayı dikkatle açarken bekledi ve kenarları açıldığında karanlık gözlerini aralayıp bakışlarını onunkilere kilitledi. Uzun, yavaş bir tıslama, acımasız bir misilleme sözü çıktı ve ne demek istediğini kimse anlayamadı.

2

Marguarita Fernandez'in nefesi boğazında düğümlendi ve topuklarının üzerinde geriye doğru çöktü. Ne yapıyordu acaba? Kimsenin onu duyamayacağı bir yerde, derinlerde bir yerde durması için kendine bağırdığını hayal edebiliyordu ama her ne kadar kendine onun istediği gibi ölmesine izin vermesini söylese de bunu yapamıyordu. Artık geri dönüş yoktu ve adam onu kesinlikle öldürecekti. Bir De La Cruz'a itaatsizlik etmeye cüret etmişti. Herhangi bir De La Cruz'a da değil. Adamların hakkında fısıldadığı kişiye itaatsizlik etmişti. Bu Zacarias'tı, büyük bir saygı ve daha da büyük bir korku duymadıkça kimse ondan bahsetmezdi.

Onu çoktan uyarmıştı. Sesi bu sözleri sonsuza dek kalbine kazımişti. İtaatsizliğin yüzünden hiç kimsenin çekmediği kadar acı çekeceksin. Onu terk etmesi için defalarca uyarmıştı. Ama o yapamadı. Bunu ona açıklamamanın bir yolu yoktu. Sebebini kendisi de bilmiyordu. Ve sesi çıkmıyordu. Etrafındaki vahşi yaratıklara davrandığı gibi ona da davranmaktan başka onu yatıştırmanın bir yolu yoktu.

Bakışlarını onun hapsoldüğü yerden ayırmak büyük bir cesaret ve fiziksel çaba gerektirdi. Dudaklarını birbirine bastırarak ve gürleyen kalbini görmezden gelerek, yanan pisliği teninden uzaklaştırmak için adamın giysilerini çekiştirdi. Adamın yaralarını görünce nefesi kesildi ve neredeyse kendini geriye doğru fırlatacaktı. Alacalı yanıkların üzerinde yoğun ve çirkin bir kan birikimi vardı. Korkunç bir savaşa girmiş, defalarca yaralanmış ve solgun tenine bakılırsa yaralarını iyileştirmeye ya da beslenmeye özen göstermemişti.

Nezaket için zaman yoktu. Muhtemelen takip ediliyordu. Güneş doğarken ölümsüzler toprakta olacaktı ama her türden iğrenç hizmetkârları vardı. Doğduğundan beri ölümsüzlerin evlerine yapacağı saldırılara karşı hazırlıklı olması konusunda eğitilmişti. Çiftliğe doğru koştu,

Efendisinin yanan cildini soğutmak için bir solüsyon karıştırmak üzere mutfağa koşmadan önce her pencere ve kapıyı emniyete aldı ve silahları kolay erişim için dağıttı.

Sürahiyi yerde yatan adama geri götürdü.

Bakışları onu takip etti ama zihnine korku salmak için daha fazla çaba sarf etmedi. Belki de zaten dehşetle dolu olduğu için daha fazlasına yer yoktu. Yine de gözleri kızıl alevler ve misilleme vaadiyle vahşileşmişti. O gözlere bakmaktan kaçındı, bir şekilde onu kontrol edebileceğinden ve kenara çekilip ölmesine izin vermeyeceğinden - veremeyeceğinden - biraz korkuyordu. Vücudundaki her hücre, kendi hayatı pahasına da olsa onun hayatını kurtarmasını istiyordu.

Soğutucu solüsyonu vücuduna sürmeye başlarken elleri titriyordu. Açık kesiklerin acıması gerektiğini biliyordu ama diğer yaralarıyla ilgilenmeden önce yanığı durdurması gerekiyordu. Adamın belirgin kaslarını ve etkileyici erkek ekipmanını fark etmemek için kendini zor tuttu. Adam vahşi bir hayvanmış gibi davranıyordu, belki de gerçekten öyleydi ama yumuşak bezi adamın erkeksi vücudunda gezdirirken onu bu şekilde görmek zordu.

Margarita erkeklerle birlikte olmaya alışkındı. Kendini bildi bileli çiftlikte çalışmıştı ama hiçbirinin vücudu böyle değildi. Zacarias sert kaslara, geniş omuzlara ve dar kalçalara sahipti. Korkunç bir ünü vardı. Çok az kişi onu canlı olarak görmüştü ama söylentiler korkunçtu. Çiftliğin kaptanı Cesaro Santos, vampir tarafından saldırıya uğradığında ona Zacarias'ın hayatını kurtardığını söylemişti ama daha önce onunla hiç karşılaşmamış, konuşmamış ve hatta onu hiç görmemişti. Yine de bu adamın De La Cruz kardeşlerin en büyüğü ve tüm çiftliklerin efendisi olduğunu kesin olarak biliyordu.

Yaralarını dikkatlice temizledi, bir yandan da işe yarayıp yaramadığını bilmeden vahşi yaratıklarından birine yaptığı gibi onu yatıştırdı. Vücudu tamamen ölmüştü ama gözleri hâlâ açıktı ve kadının yüzüne sabitlenmişti. İhtiyacı vardı

Kan. Çok solgundu ve yaralarından çok fazla kan kaybettiği anlaşılıyordu. Kalbinin hızlanmaya başladığını duyabiliyordu ama zaten buraya kadar gelmişti. Daha ileri gitmenin ne önemi olabilirdi ki? Yaptıkları yüzünden onu çoktan mahkûm etmişti.

Nefes alarak bıçağı belindeki kınından çıkardı ve ne yaptığını çok fazla düşünmeden bileğini kesti. Yüksek sesle bağırabilseydi bağırırdı ama ağzını sonuna kadar açmasına rağmen hiçbir ses çıkmadı. Bileğini efendisinin ağzının üzerine yerleştirdi ve kendi kanının düzenli bir şekilde damlamasına izin verdi.

Sessizce yutmasını istedi. O kadarını yapabiliirdi, bundan emindi. Hareket olmayınca dikkatle izledi ve adamın ağzının kanı emiyor gibi göründüğünü fark etti, sanki açlıktan ölmek üzereydi ve vücudu bulabildiği her besini alıyordu. Bu mantıklıydı. Neredeyse ölümsüzdü. Vücudu yaralarına rağmen yaşamaya devam edecek şekilde tasarlanmıştı.

Ona cesaret edebildiği kadar kan verdi, belki de çok fazla, çünkü sonunda bileğini çekip yaranın etrafına bir bandaj sarmak için sendeleyerek banyoya gittiğinde biraz başı dönüyordu. Artık korku ve dehşeti geride bırakmış, otomatik pilota çalışmaya başlamıştı. Babası öldüğüne göre artık eve kimse giremezdi. Zacarias gelmeden hemen önce vampirin onu öldürmesini engellemeye çalışırken ölmüştü. İşçiler kapıların ve pencerelerin kilitli olduğu ve ağır perdelerle örtüldüğü bu evde bir De La Cruz'un yaşadığını ve korunması, ama rahatsız edilmemesi gerektiğini gösteren işareti fark edeceklerdi. Cesaro hayvanları yakın korumaya alacak ve çiftliği savaşa hazırlayacaktı.

Margarita, Zacarias'ın cesedinin yattığı yer ile toprağın altındaki odanın bulunduğunu bildiği ana yatak odası arasındaki tüm kapıları açtı. Evin altındaki karanlık odaya inen ağır tuzak kapısını kapatan devasa yatağı yoldan kaldırmak için uğraştı. O zamana kadar terliyordu

Zacarias'a geri döndü. Bileği zonkluyor, yanıyor ve bacakları lastik gibi hissediyordu.

Onu muşamba üzerinde evin içinde sürüklemek cehennem gibiydi.

Neyse ki sonunda gözleri kapandı ve nefesi kesildi. Sanki taş kesilmiş bir ölü gibi görünüyordu. Karpatian varoluşunun temel prensiplerini bilmesine rağmen, onu kurtarmak için bu kadar riske girmişken ölü gibi yattığını görmek yine de rahatsız ediciydi. Bir an için hiperventilasyon tehlikesiyle karşı karşıya kaldı; bu durum ölümsüzlerin ona saldırmasından sonra onu sık sık kâbuslarından uyandırıyordu. Paniği fark etti ve muşambayı çekerken yavaş ve dengeli nefes almaya kendini zorladı, tuzak kapısına ulaşana kadar zemini santim santim kapladı.

Margarita alt dudağını o kadar sert ısırdı ki küçük bir kan damlası oluştu. Onu merdivenlerden nasıl indirecekti? Onu De La Cruz kardeşlerin anavatanlarından getirdikleri zengin kara toprağa daldırmaktan başka bir şey düşünmemiştir. Cesaro'yu yardıma çağırırsa cevaplamaya cesaret edemeyeceği sorular soracaktı.

Omuzlarını silkerek adamın önüne geçti ve onu muşambanın üzerinde merdivenlerden aşağı çekti. Başının her basamağa çarpmasını engelledi ama vücudu aşağıya doğru gümbür gümbür indi. Gözleri kapalı olmasına ve nefes alıp vermesi durmuş gibi görünmesine rağmen, ona ne olduğunun farkında olduğundan emindi çünkü zihnine sıcaklıkla dokunduğunda, hayvanlarla yaptığı gibi onun o vahşi kısmıyla bağlantı kurmuş gibi hissetti. Sesi olmadığı için konuşamıyordu ama ona kederli, üzgün olduğu izlenimini gönderiyordu. Korktuğunu. Bunun onun öfkesini yatıştırmaya yetmeyeceğini biliyordu ama elindeki tek şey buydu.

Onu yere yatırdıktan sonra kazmaya başladı. Çukurun onu örtecek kadar derin olmasını istiyordu ki toprak onu iyileştirebilsin. Kürek almak için alet kulübesine gidebilirdi ama kimseyle karşılaşmaya cesaret edemedi. Yalan söylemiyordu, işaret diliyle bile. O kadar da usta değildi.

ve çok az kişi onu anlıyordu, bu yüzden çoğunlukla kağıda yazıyordu. Elleri titriyordu ve Cesaro bir şeylerin ters gittiğini anlıyordu.

Elleriyle kazdı. Toprak zengin ve verimliydi, mineraller ve besinlerle dolu siyah bir balçıktı. Sadece toprağı hissettiğinde bile öyle olduğunu anlıyordu. Sabahın büyük bir kısmını aldı ve çukurun derinliğinden memnun kaldığında terlemiş ve kir içinde kalmıştı. Düzgün bir şekilde iyileşebilmesi için vücudunun tamamen toprakla çevrenmesi ve kaplanması gerekiyordu.

Margarita muşambayı deliğın en ucuna kadar sürükledi, midesi biraz çalkalandı. Sanki bir cinayeti örtbas etmeye çalışıyormuş gibi hissediyordu. Bu günü kâbuslarına ekleyeceği kesindi. Çömelerek ellerini adamın omzuna ve kalçasına sıkıca yerleştirdi ve itti. Neyse ki çocukluğundan beri atlarla uğraştığı için güçlüydü ama yine de onu dinleneceğı yere yuvarlamak zor bir işti.

Zacarias bir bez bebek ya da ölü bir beden gibi beceriksizce yan yattı. Kirli, titreyen elini ağzına bastırdı, kendisi de gevşek hissediyordu. Üzerini kara toprakla örtmeye başlamadan önce birkaç dakika dinlendi. Tamamen gömüldüğünde, onun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve panik atak geçirmesi için kendine birkaç dakika izin verdi.

O ne yapmıştı? De La Cruz ailesi halkından çok az şey talep ederdi. Çok az. Onlar için çalışan herkes herhangi bir standarda göre zengindi. Hepsinin De La Cruz topraklarına bitişik kendi arazileri vardı, çünkü aile üyelerinden biri onlar için satın almıştı. Kuzenler, teyzeler, amcalar, akraba olan herkesle ilgileniliyordu. Babalar mirası oğullarına devretti. Anneler kızlarına. Margarita'ya kadar hepsi itaat etmişti. İtaatsizliğiyle ailesinin adını lekelemişti ve bunun bedelini ağır ödeyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Çenesini kaldırdı ve kendini ayakta durmaya zorladı. O bir Fernandez'di, babasının kızıydı. Suçundan kaçmayacak, burada kalacak ve Zacarias De La Cruz'un uygun gördüğü cezayla yüzleşecekti. İçinden bir ürperti geçti

ve buz gibi parmaklar omurgasından aşığı süzöldü. Neredeyse insan gibi görünmüyordu. Ya da Karpatyalı. Dehşet vericiydi.

Yaptığı şeyi değıştiremezdi. Bunu anlamıyor ve acı veren her şeye duyduğu merhamete bağılıyordu ama bu, ölümlüne izin vermesini söyledikten sonra neden ona karşı geldiğini açıklamıyordu. Neden güneşte yanmayı seçmişti ki? Korkunç bir ölümdü ve onun yanmasına seyirci kalabileceğini nasıl düşünebilirdi?

Onun hayatını kurtarmıştı. Parçalanmış boğazına dokundu, kir bulaşmış parmaklarını yara izlerinin üzerinde gezdirdi. Bazen, geceleri kan ter içinde uyanıp çığlık atmaya çalıştığında ama hiçbir şey çıkmadığında, kendisini kurtarması için ona seslendiğini düşünüyordu. Adının yankısını kafasının içinde belli belirsiz duyabiliyordu, sanki sadece onun adını başarmış gibi. Şimdi buradaydı ve hiç de kafasında canlandırdığı gibi bir hayal değildi.

Zacarias onu temel bir şekilde, kanının ve kemiklerinin derinliklerinde korkutuyordu. Ruhunun derinliklerinde. Kalbi kontrolden çıkmışçasına çılgınca atarken sıkılı yumruğunu kalbinin üzerine bastırdı. Yakışıklıydı, kaya gibi sert bir vücudu vardı, bir kadının hayal edebileceği her şeye benziyordu ama gözleri ... yüzü. Dehşet vericiydi ve gizlice beslediği tüm kızlık fantezileri onunla karşılaşınca yok oldu.

Margarita giysilerindeki ve vücudundaki her bir kir tanesinin tozunu alarak yavaşça odadan çıktı. İz bırakamazdı. Eğer bir vampirin kuklası çiftliğin savunmasını aştıysa, Zacarias'ın dinlenme yerine giden hiçbir iz olamazdı. Tuzak kapısını indirdi ve Zacarias'ın kanının kokusunun algılanmasından korktuğu için zemini tekrar süpürdü ve hatta yıkadı. Yatağı tekrar yerine itmek son derece zor oldu ama başardı ve örtüleri dikkatlice düzeltti.

Davranışları ya da zihninde sinsice büyüyen korku üzerinde durmayı reddetti. Yapacak işleri vardı ve Zacarias'ın dışarıda ya da içeride olduğuna dair her bir kanıtı ortadan kaldıracaktı. Buna çok ihtiyacı olduğu için kendine bir fincan mate de coca, yani koka çayı yaptı.

yapraklar. Acele etmedi, devam etmek için ihtiyaç duyduğu canlanma için çayın tadını çıkardı.

Margarita tüm evi, her odayı temizledi, paspasladı, toz aldı ve eve güçlü bir tarçın kokusu yaydı. Silahını kuşanıp dışarı çıktı ve muşambanın izini takip ederek ahıra geri döndü, ıslak çimenlerin arasında ağır bir şeyin sürüklendiğine dair tüm işaretleri dikkatle ortadan kaldırdı. Zacarias'ın oturduğu ve sonra da ölüme hazırlanırken yattığı ahırın yakınında, otların bir kısmının kavrulmuş olduğunu gördü. Her bir otu dikkatlice temizledi.

Bitkin bir halde bir fincan çay daha içti ve ardından duş alıp kıyafetlerini değiştirdi, giydiği kıyafeti titizlikle yıkayıp kuruttu, kalan kokuları gidermek ve örtmek için parfümlü sabunlar kullandı. Yapabileceği her şeyi yaptığına tamamen ikna olduğunda, stoklara yardım etmek için dışarı çıktı.

Cesaro, en sevdiği kısırağı Sparkle'ın üzerinde ahırdan çıkarken onu fark etti. Yüzü sert çizgilerle belirlenmiş bir halde ona el salladı.

"En büyüğümüz geldi, değil mi?" diye selamladı atını onun yanına sürerken.

Margarita bunu inkâr etmek için bir neden görmüyordu. Ağır perdeleri kapatarak işaret vermiş ve adamlardan biri De La Cruz'un evde olduğunu söylemişti. Perdeler sadece o zaman çekilmişti. Kadın başını salladı.

"Biliyordum. Sığırlar ve atlar onun varlığından huzursuz. Belki de Brezilya'ya teyzeni ziyarete gitmelisin."

Soru sorarcasına kaşlarını çatı.

Cesaro tereddüt etti, açıkça sadakatsiz görünmek istemiyordu. "O zor biri, Margarita. Diğerlerinden çok farklı."

Aralarına bir soru işareti koydu.

Cesaro iç çekti. "Size tam olarak ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Onunla yıllar önce, ben çocukken tanıştım. Babamı korkutan tek adamdı, çiftlikteki herkesi korkuturdu. Ve daha yakın zamanda, babamı kaybettiğimizde,

bu ..." Kadının boğazını gösterdi. "Daha da kötüleşmişti."

Soru işaretini tekrar imzaladı.

Cesaro omuz silkti, belli ki konudan rahatsız olmuştu. Hatta Zacarias onları duyabilirmiş gibi ana çiftliğe doğru baktı ve Marguarita'nın tüm bildiği, belki de duyabileceğiydi.

"Besi atı olarak yetiştirilen hayvanlar o etraftayken dehşete kapılıyorsa, bu sana bir şeyler anlatmalı Marguarita. En son buraya geldiğinde senin hayatını kurtardı ama benimkini almaya çok yaklaştı." Bir süre sessizce oturdu ve sonra tekrar omuz silkti. "Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatımı verebilirdim ama yine de onda doğru olmayan bir şeyler vardı. Arkadaşı bile endişelendi. Gitsen iyi olur."

Marguarita bu uyarıyı zihninde tekrar tekrar düşündü. Zacarias olmak istemediği bir şeye dönüşmeye çok yaklaştığı için mi kendini güneşte yakmaya çalışmıştı? Başını eğdi, Cesaro'nun gözlerinin içine bakamadı. Brezilya'daki teyzesine kaçma fikri cazip geliyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu. Omuzlarını dikleştirdi ve hayvanları işaret etti.

Cesaro sesli bir şekilde iç çekti. "Çok inatçı bir genç kadınsın Marguarita, ama ben senin baban değilim ve sana gitmeni emredemem."

Adamın kendisini suçlu hissettirmeye çalıştığı gerçeğini görmezden gelerek atlara doğru el salladı. Zaten yeterince suçluluk duyuyordu. Her halükarda, konuşamadığı için bazı erkeklerin ona neredeyse sağırmış gibi davranmaya başladığını fark etti. Sinir bozucu olsa da, erkek odaklı bir dünyada bu biraz da onun avantajıydı.

"Evet, atları yerleştirmek için yardımınıza ihtiyacımız var. Doğum yapmak üzere olan üç kısrağımız var ve bir şeylerin ters gitmesini istemiyorum. Onlarla birlikte ahıra git ve sakınleşmelerini sağlayabilecek misin bir bak."

Bir Perulu Paso'nun herhangi bir şeyden ürkmesi oldukça sıra dışı bir durumdu. Sakin olmaları için yetiştirilmişlerdi.

Mizaç. Sinir belirtileri gösteren hiçbir at yetiştirilmemiştir. Hacienda De La Cruz'un atları dünyanın en iyileri arasında sayılıyordu ama Zacarias hepsini, hatta iş atlarını bile ürkütmüştü.

Başını salladı ama meranın uzak köşesinde toplanmış huzursuz hayvanlara sakinleştirici bir dalga gönderirken bile çok kötü bir hata yaptığından korkuyordu.

Gökyüzüne doğru bir işaret yaptı ve dişlerini göstererek vampirlerin olası bir saldırısına işaret etti.

Cesaro anlamıştı. Çiftlikte onun tuhaf hareketlerini en iyi yorumlayan oydu. "Çiftlikte efendilerden birinin bulunduğu her an saldırıya uğrama riskinin farkındayız. Sen hariç herkes silahlı, kadınlar ve çocuklar koruma altında. Atlar yerleşir yerleşmez eve girin ve kilitleyin."

Bunu zaten yaptığını belirtti ve üzerindeki tüfeğe, tabancaya ve bıçağa dokundu. Bir saldırıya olabildiğince hazırды, ancak bu düşünce neredeyse Zacarias'a itaatsizlik ettiğini bilmek kadar korkutucuydu.

Cesaro onaylarcasına başını salladı. Çiftlikteki herkes gibi Marguarita da çok küçük yaşta ateş etmeyi öğrenmişti. Birden kaskatı kesildi ve yüzünde endişe ifadesiyle omzunun üzerinden bir şey işaret etti. "Adamın yine kur yapmaya gelmiş."

Cebinden kağıt ve kalemi çıkardı. **O kesinlikle benim erkeğim değil. Neden ondan hoşlanmıyorsun?**

"O babanın seçimi, benim değil. Bir şehir adamı." Sesinde bir alay vardı. "Pürüzsüz biri ama çiftlik hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ricco ya da oğlum Julio ile daha iyi olursun." Atının boynuna doğru eğildi, üzengilerin üzerinde biraz durdu. "Bana doğru gelmiyor. Bize tepeden bakıyor, sana bile. Ricco ya da Julio sana daha çok yakışır."

Sığırları güden adamlardan biri olan Ricco'yu seviyordu; onu yıllardır tanıyordu. Ve Julio ile birlikte büyümüştü. Onu kardeşi olarak görmemesi imkânsızdı. O istedi

Cesaro'yu en az babasını memnun etmek istediği kadar memnun etmek istiyordu.

Ciddi bir flört için baskı yapmıyor. Babamın ölümünden beri sadece nazik davranıyor.

Cesaro omuz silkti, kaşları hâlâ çatıktı. "Onu çiftliğe getiremezsin. Gönder onu Marguarita."

Cesaro'ya kaşlarını çatı. Görevini biliyordu. Kısrağını ahırlara doğru geri çevirdi ve kamyonetiyle ağillara doğru giden Esteban Eldridge'e el salladı. Aracın nasıl bu kadar temiz kalabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Esteban zenginliğini kolaylıkla gösteriyordu. Güçlü bir figürdü, çok çekiciydi - en azından Zacarias'ı görene kadar öyleydi. Yaralı ve yanıyor olsa bile, Zacarias sert, neredeyse vahşi bir yakışıklılık yayıyordu, ancak bu çok yavan bir tanım gibi görünüyordu. Zacarias bulunduğu her odaya hükmediyordu. Ama Esteban onu korkutmuyor ya da en büyük De La Cruz'un yaptığı gibi derin bir şekilde tehdit etmiyordu. Ve bir erkeğin kendisiyle ciddi olarak ilgilendiğini anlıyordu - Esteban ilgilenmiyordu. Ama kız kardeşinin arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyordu.

Cesaro atının üzerine oturdu ve onu izledi. Cesaro'nun gözlerinin onu yaktığını hissedebiliyordu ve onur kurallarına dışarıdan birine ihanet edebileceğini düşünmesi onu üzdü. Başını biraz eğdi. Zaten onların kurallarına ihanet etmişti ama onun düşündüğü şekilde değil ve şüphesiz yakında onun günahlarını öğrenecekti.

Kısıraktan inerek Esteban'ın kendisine doğru ilerleyişini izledi. Uzun ve kararlı adımlarla ilerlerken çarpıcı bir figür oluşturunuyordu. Babası onları tanıştırmıştı ve belli ki Esteban Eldridge babasının onun için seçtiği kişiydi. Vampir saldırısından önce ona kur yapıyormuş gibi davranmıştı ama hiçbir zaman gerçekten ciddi olmamıştı.

Esteban belli ki eğlenmeyi seviyordu ve tam bir şehir çocuğuydu. Cesaro, Esteban'ın çiftlik çalışanlarına tepeden baktığını, onları neredeyse hiç tanımadığını söylerken haklıydı. Böyle bir adama nasıl aşık olabilirdi?

Babası öldükten sonra nazik davranmış, kız kardeşi Lea ile sık sık ortaya çıkmıştı, ancak Lea'nın geçirdiği "kazadan" sonra

Konuşma yetisi olmadığı için ona da diğerleri gibi, sanki duyamıyormuş ve hatta göremiyormuş gibi davrandı. Öte yandan Lea çok samimiydi.

Gülümsedi ve selamlamak için ikinci kez el salladı.

"Marguarita." Esteban onun adını dilinden düşürmedi.

kolayca, elini tuttu ve kısa bir süre ağzına götürdü. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

Cebinden kağıt ve kalem çıkardı ve şunları yazdı: **Bugün seni beklemiyordum.**

"Sonunda birkaç at almaya karar verdim ve benim için onlara bakmaya gelebileceğinizi düşündüm."

Kaşlarını çattı. Yakınlarındaki en büyük kasabanın eteklerinde şık bir evde yaşıyordu. Ata binerdi ama bundan pek hoşlanmazdı. Hayvanları koyacak bir yeri bile yoktu. Atlarla ne yapmayı planladığını soran sorusunu yazamadan, etrafına bakındı ve hepsi silahlı olan adamlara dikkat etti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Marguarita omuz silkti ve çok hamile üç kısırağın ahırlarında huzursuzca tepinip durduğu ahıra gitti. Esteban'ın onu yakından takip ettiğinin farkındaydı. Onu duyabiliyor, hissedebiliyor, Zacarias'ın yerde savunmasız olduğuna dair artan farkındalığı onu geriyordu. Normalde Eldridge ailesinden, özellikle de Lea'dan gelen ziyaretleri memnuniyetle karşılardı. Esteban centilmendi ama bazen samimi olmadığını bildiği halde abartılı flörtleri sinir bozucuydu. Birlikte büyüdüğü erkekler onun da en az onlar kadar iyi ata binebildiğini ve ateş edebildiğini biliyordu. Esteban ona kendini çok kadınsı hissettiriyor, çok yetenekli olduğu gerçeğini görmezden gelerek ona kırılğan bir kadınmiş gibi davranıyordu. Şu anda tek düşünebildiği, çiftliğe olabilecek en kötü, en aşağılık düşmandan gelebilecek yakın bir saldırıydı ve Esteban'ı çiftliğin yakınında bile istemiyordu.

"Atlarınız hiç böyle davranmamıştı," diye gözlemledi. "Bu sabah yakınlarda bir jaguar var mıydı?"

Adamın sesindeki endişeyi duydu ve bu, duruma rağmen içini ısıttı. Bir jaguar saldırısından sağ kurtulduğuna ve babasının onu kurtarıırken öldüğüne inanıyordu ama boğazını parçalayan hayvan yüzünden ses tellerini kaybetmişti. Gerçekte, saldıran Zacarias'ın dinlenme yerini arayan bir vampirdi. Tekrar omuz silkti, ona yalan söylemek istemiyordu. Bir yalanı yazmak, konuşmaktan bile daha kötüydü.

"Lea sana selam söyledi ve seni yakında görmeyi umduğunu söyledi."

Margarita ahırın kapısını açarken gülümsedi ve tayı ağırlaşan kısırağın yanına gitti. Elini kısırağın uzanmış boynuna koydu ve at sakinleşene kadar ona güven dalgaları gönderdi. Esteban hiçbir şey söylemedi, sadece onun ahırdan ahıra geçip hayvanları yatıştırmasını izledi. Adamın varlığı onu yavaş yavaş huzursuz etmeye başlamıştı. Midesinin çukuruna yakın bir yerde bir tür korkunun büyümeye başladığını hissetti. Gerginliğini hayvanlara yansıtmamak için büyük çaba sarf etti.

Esteban her tezgâhın önünde kıpırdamadan duruyor, bakışları tetikte bekliyordu. İçindeki tedirginlik, derisine binlerce iğne batıyormuş gibi hissedene kadar büyüdü. Son ahırdan çıkarken kollarını ovuşturdu. Atlar huzur içinde yemek yiyordu ve onun için yapacak başka bir şey yoktu. Dönüp ona baktı, derin bir nefes aldı ve gülümsemeye zorladı.

Esteban onun elini tuttu ve kendine yaklaştırdı. Tuhaf bir şekilde tenindeki karıncalanma, adamın parmaklarının altında bir yanmaya dönüştü. Elini ondan çekti ve bu histen kurtulmak için avuçlarını uyluklarında gezdirdi.

"Atlarla olan ilişkinize her zaman hayret etmişimdir. Size güveniyorlar."

Genelde onun iltifatları hoşuna giderdi ama şu anda, efendisi bu kadar yakın ve savunmasızken, Esteban'ın gitmesini istiyordu. Daha önce hiç böyle bir tedirginlik yaşamamıştı ve terlemeye başlamıştı. Göğüslerinin arasındaki ıslaklığın arttığını hissedebiliyordu. Elindeki yanma

soldu ama tamamen durmadı. Dudaklarını ıslattı ve kâğıt kalemini çıkardı.

Hayvanlara karşı hep bir yakınlığım olmuştur. Evet, birkaç gün içinde atlarınıza bakmaya geleceğim. Neden onları satın almayı düşünüyorsunuz? Daha önce hiç ilgilenmemiştiniz. Çok sevdiği Peru Pasolarından birini kesinlikle ona satmak istemezdi. Onları hiç okşamadı bile.

Gülümsemesi çok genişti ve mükemmel dişlerini gösteriyordu. "Polo sevgisini keşfettim. Bir arkadaşımın atlarını ödünç alıyordum ve kendiminkini istiyorum."

Sesi çok heyecanlıydı, genç bir çocuk gibiydi. Onun adına mutlu olmak, heyecanını paylaşmak istiyordu, ama atlar onun kadar umurunda değildi. Ve onun davasını babasının istediği kadar ciddiye almak istememesinin asıl nedeni de buydu. Ricco ve Julio her gün ata biniyorlardı.

Onları önemsiyor ve anlıyorlardı ve Esteban'ın asla yapamayacağı gibi onun sevgisini ve hayvanlarla birlikte olma ihtiyacını takdir ediyorlardı. Esteban Eldridge cana yakın, sempatik bir adam gibi görünüyordu ama onun için pek de öyle değildi. Babasının bunu fark etmemiş olmasına şaşırmişti.

Atlarınızı nerede tutmayı planlıyorsunuz?

"Arkadaşım Simon Vargos, onları çiftliğinde tutabileceğimi söyledi."

Bunu duyunca irkilmemeye çalıştı. Simon Vargos polo oynayarak çeşitli ülkeleri gezdi. Zamanının çoğunu videolarda kendini seyrederek, barlarda içerek ve kadın tavlayarak geçiriyor, ama hayvanlarıyla ilgilenmeye hiç zaman ayırmıyordu. Seyisler çalıştırıyor ama onların işlerini yapıp yapmadıklarını pek umursamıyordu.

Esteban, "Hadi çiftliğe gidip sıcak bir şeyler alalım ve iyi bir randevuyu tartışalım," diye önerdi. "Etrafta bir jaguar dolaşırken seni dışarıda tutanların ne düşündüğünü bilmiyorum." Elini kızın sırtının küçük kısmına koydu.

Margarita'nın nefesi boğazında düğümlenirken, acı vücudunu sarstı. Bir kez daha kalemini ve kâğıdını çıkarmadan önce kısrağın boynunu okşuyormuş gibi yaparak ondan uzaklaştı. Ona uzattı.

Özür dilerim. Çok meşgulüm. Cesaro'nun bana ihtiyacı var. Başka zaman görüşürüz.

Kaşlarını çattı, küçük kız kardeşi Lea onu kızdırdığında yüzünde aynı ifadeyi kullanıyordu. Bunu her zaman oldukça çekici bulmuştu ama şimdi kendini baskı altında hissediyordu. Hiçbir şey doğru görünmüyordu. Cildi çok hassastı ve Esteban da alingan bir insandı.

"Tehlike söz konusu olsaydı baban dışarı çıkmaya asla izin vermezdi. Adamın Santos'la konuşmam gerek."

Otoriter ses tonu onu rahatsız etti. Esteban'ın kız kardeşine patronluk tasladığını ve ona karşı da aynı şekilde zorba olma eğiliminde olduğunu biliyordu. Normalde gözlerini devirir ve onu görmezden gelirdi ama birilerinin Zacarias'ın burada olduğunu ve ne yaptığını öğrenmesinden çok endişeleniyordu. Esteban onu en tehlikeli yırtıcının uyuduğu yere girmeye teşvik ettiğinden habersizdi.

Hepimiz yaşamak için çalışıyoruz, Esteban. Benim için endişelenmen çok hoş ama ben bunu yapmak için yetiştirildim.

"Sen bir erkeğin yanını şerefleştirmek için yetiştirildin Marguarita, belin kırılana kadar çalışmak için değil." Hızlı hızlı karaladığı gerçeğini görmezden gelerek devam etti, "Bana atlarla yaptığın şu numaradan bahset. Onları zihninde mi etkiliyorsun?"

Psişik olarak mı? Lea bana eyer ya da dizgin olmadan ata binebileceğinizi ve atın her istediğinizi yapacağını söyledi."

Soruya hazırlıklı değildi ve yazmakta olduğu her şeyin üstünü çizmek zorunda kaldı ki bu hiç hoşlanmadığı bir şeydi. Bir sohbede diyalog ileri geri giderdi, ancak çok az kişi onun yanıtlarını yazmasını bekleme nezaketini gösterirdi. Bu çok sinir bozucuydu. İşaret dilini öğrenmeye çalışıyordu ama bir kitaptan çalışıyordu ve sadece Cesaro, Julio ve Ricco anlamaya çalışıyordu.

Benim varlığım nedense atları rahatlatıyor.

Bu onun varlığından daha fazlasıydı ama bir hayvanla iletişim kurmayı nasıl tarif edeceğini bilmiyordu. Her zaman bir hayvanı sakinleştirebilmiş, duygularını onlarla paylaşabilmiş ve onlar da aynı şekilde karşılık vermişlerdi.

"Bir insanı atları etkilediğiniz gibi etkileyebilir misiniz?"

Bakışları onunkilere sıçradı. Esteban dikkatle onun yüzünü inceledi. Cevabını karalarken kaşlarını çattı. **İnsan zihinlerini nasıl etkileyebilirim?**

Konuşmanın yön değiştirmesinden hoşlanmamıştı. Yeteneğini tartışmaktan her zaman rahatsız olmuştu. Ailesi onun yeteneğinden hiç bahsetmedi. Çiftlikteki hayvanlarla çalışmasından memnundular ama açıklanamayan pek çok şeyin şeytani olabileceği bir dünyada atlarla "konuşmak" kabul edilebilir bir şey değildi. Babası son zamanlarda bunun psişik bir yetenek olarak adlandırılıp adlandırılmayacağıyla ilgilenmeye başlamıştı ama onun ölümünden sonra yeteneğinin nasıl etiketlendiğini pek umursamıyordu.

"Savunmaya geçme," diye yatıştırdı Esteban. "Lea ve ben bu konuda biraz tartıştık. Atlarla iletişim kurduğunu söyledi. Bunun daha çok zihinlerin buluşması olduğunu ve bir şekilde onları istediğinizi yapmaları için etkilediğinizi ve belki aynı şeyi insanlarla da yapabileceğinizi düşündüm."

Alt dudağını sertçe ısırды. Hedefe biraz fazla yaklaşmıştı.

"Tesadüfen öğrendiğim bir aile sırrı mı bu?" Sesinde bir eğlence vardı.

Pek çok aile sırrı vardı ve bu diğerlerine kıyasla çok küçüktü. Kötü bir ruh hali içinde olduğunu fark etti, vampirlerin ya da kuklalarının yaklaşan bir saldırısı mümkünken Esteban ve onun sinir bozucu cazibesıyla uğraşmak istemiyordu.

Üzgünüm, Esteban. Bu konuşma için gerçekten zamanım yok. İşe gitmem gerekiyor. Umarım anlayışla karşılırsın. Atlarınıza bakmam için başka bir zaman ayarlayabiliriz. Bitirdiğini anladığından emin olmak için, notunu okuduktan sonra kalemi ve kâğıdı cebine geri itti.

Esteban kaşlarını çatarak ona baktı. "Pek iyi davrandığını sanmıyorum Marguarita. Geçirdiğin kaza sana kaba davranma hakkı vermiyor."

Birden çok yaklaşmıştı. Ondan yayılan öfke patlamasını hissedebiliyordu. Ahır kendini çok küçük ve herkesten çok uzakta hissetti. Kız yol verene kadar onu sıkıştırdı ve kız kendini durduramadan geri adım attı.

"Marguarita." Sert erkek sesi her ikisini de girişe doğru döndürdü.

Marguarita rahat bir nefes aldı.

Julio Santos atının üzerinde oturmuş, Marguarita'ya elini uzatırken delici kara gözleri Esteban'ın üzerindeydi. "Sana ihtiyaç var. şimdi benimle gel."

Hiç tereddüt etmeden Esteban'ın etrafından dolaştı ve Julio'nun bileğini yakaladı. Onu arkasına doğru savurdu. Julio'nun hemen harekete geçmesini bekliyordu ama Julio kıpırdamadan oturdu ve şapkasının siperliğinin altından Esteban'ı süzdü. İki adam uzun, gergin bir an boyunca birbirlerine baktılar.

"İyi misin, Marguarita?" Julio sordu.

Kollarını onun beline doladı, başını onun sırtına yasladı ve hareketi hissedebilmesi için başını salladı. Yine o garip tepkiyi verdi, Julio'yla temas ettiği anda teni yanmaya başladı. Yanağını onun sırtından çekti, hiçbir şey yokmuş gibi bir elini Esteban'a doğru kaldırdı ve düşünmeden sessizce atı ahırdan çıkmaya çağırdı. Julio atın ani hareketine hazırlıksızdı ama mükemmel bir biniciydi ve hayvanla birlikte hareket etti.

"Bir dahaki sefere beni uyar."

Üzgün olduğunu söylemek için kollarını daha sıkı sıkı.

"Beni babam gönderdi. Esteban'ın arazide olmasından hoşlanmıyor.

Hâlâ ikimiz fikrini bana dayatıyor. Böyle bir hazinenin elimden kayıp gitmesine nasıl izin verdiğim konusunda epey bir azar işittim Marguarita." Eldivenli parmaklarıyla onun ellerini okşadı. "Sana da aynısını yaptı mı?" Sesinde sempati vardı.

Başını bir kez daha onun sırtına doğru salladı. O korkunç yanık bu sefer çok daha keskindi ve teni bluzunun kumaşıyla kaplı olmasına rağmen kollarına yayılmaya başlamıştı. Rahatsız olmuştu.

Tutuşunu gevşetti, tutunmak için dizlerini kullandı. Julio'nun bineği o kadar yumuşaktı ki, böyle bir önlem almasına gerek olup olmadığından şüphelendi.

Julio onu her zaman güldürürdü. Onu seviyordu ve onun da kendisini aynı şiddetle ve koruyuculukla, belki de daha fazla sevdiğinden hiç şüphesi yoktu. Julio tanıdığı en iyi erkeklerden biriydi. Ama doğuştan birlikte büyümüşlerdi ve ne zaman biri çift olmalarını önerse, birlikte histerik bir şekilde gülüyorlardı. Gerçi son zamanlarda, Esteban ortaya çıktığından beri, Cesaro onları rahatsız edene kadar birlikte olmaya zorluyordu.

"Ona açıklamaya çalıştım ama baban gittiği için endişeleniyor. Esteban bizim dünyamıza ait değil."

Kalemini ve kâğıdını çıkardı. Neyse ki yolculuk yumuşaktı ve yazmayı kolaylaştırdı. **Sır saklamaktan acizdir, hele De La Cruz ailesi ve onların ne oldukları kadar büyük bir sırrı hiç.**

Çiftlik dışında biriyle evlenirse, çiftlikten ayrılmak zorunda kalacak ve ailesinin sırlarını eşine asla açıklayamayacaktı. Karpatlar ile olan ilişkileri çok sıkı korunuyordu. De La Cruz kardeşleri hatırlamayacağını biliyordu, mülklerinden ayrılmadan önce tüm anıları silinecekti.

"O bu dünyaya ait değil. Neden bizim küçük kasabamız Marguarita'ya geldi? Buraya gelen insanlar başka bir hayat için çaresizdir. Genelde hiçbir şeyleri yoktur. Onun parası var ve bana göre bu bir şeylerden saklandığı anlamına geliyor."

Bir an düşündü ve sonra başka bir mesaj karaladı. **Bana insanları atları etkilediğim gibi etkileyip etkileyemeyeceğimi sordu. Bunu neden sorsun ki?**

"Bilmiyorum. Bundan hoşlanmıyorum. De La Cruz kardeşler insanları etkileyebiliyor ve bu yeteneklerini kullanarak hem kendileri hem de bizim için burada pek çok kişinin sahip olabileceğinden daha fazla mülk edindiler. Topraklarımızı nasıl bu kadar büyük miktarlarda alabildiğimizi merak ediyor olabilir."

Her zaman olduğu gibi Julio'nun kararlarına güveniyordu. Julio hiç de karmaşık biri değildi ve hiçbir zaman gizli gündemleri olmamıştı. Gecenin bir yarısı ata binmek için penceresini tıklattıysa, bu gerçekten ata binmek içindi. Ona bir şey göstermek istediğini söylüyorsa, bu her zaman özel bir şeydi - genellikle gördüğü bazı vahşi yaşam. Birden fazla kez birlikte gizlice yağmur ormanına gidip bir hayvanın izini sürmüşlerdi.

"Onun gittiğini görür görmez seni eve geri gtrecekđim," dedi Julio. "Her şeyi hallettik ama içeride olman daha iyi olur. Bu gece saldırıya uğrayabiliriz."

Bir De La Cruz evdeyken bir vampirin saldırma ihtimali, dışarıda oldukları zamankinden çok daha yüksekti.

"Onu gördün mü?" Julio sordu. "En büyükleri olmalı, yoksa sığırlar ve atlar böyle tepki vermezlerdi. Aslında onunla hiç konuşmadım."

Yalan söylemek istemediği için sadece başını salladı. Julio omzunun üzerinden ona baktı ve kaşlarını kaldırdı. Kızın solgun yüzüne sabit bir şekilde baktı. Kız onun gözleriyle tam olarak buluşamadı, bakışları uzaklaştı.

"O kadar
korkutucu
mu?" Başını
salladı.

Julio i çekti. "İyi olacak mısınız?"

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve kısa bir cevap kaleme aldı. **Umarım beni fark etmez.**

Julio'ya gerçeği söylemeyi düşündü ama Julio maoluk taslayacak ve onu Zacarias'ın gazabına karşı korumakta ısrar edecekti. Ne kadar korkmuş olsa da -doğrudan bir emre itaatsizlik etmişti- kendi günahları yüzünden başka birinin cezalandırılmasına izin veremezdi. Zacarias'ın karşısına tek başına çıkacak ve açıklamaya çalışacaktı. Neyse ki doğru kelimeleri bulmak için gün batımına kadar vakti vardı ve her şeyi yazacaktı. Karpatyalı'nın anlamasını beklemiyordu -kendisi de anlamıyordu- ama meydan okumak istemediğini anlaması için elinden geleni yapacaktı.

Kadın başını salladı ve Julio dikkatini avluda atını çeşitli yollardan geçirerek sürmeye verdi.

Atını elleri ve dizleriyle kontrol edebildiğini gösteriyordu. Gülmeyi özlemişti. Ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı ve bu Julio ile paylaştığı neşenin bir kısmını alıp götürdü.

Ancak Esteban'ın aracı yolun aşağısında gözden kaybolduğunda Julio onu eve geri götürdü. Daha kolay inebilmesi için kolunu uzattı, ama geri dönmek istediğinde elini tutmaya devam etti. Aynı yanma hissi koluna doğru yayıldı. Doğduğundan beri sırdaşı ve yoldaşı olan çocuğa - hayır, adama- baktı. Adam onu kararlılıkla süzüyor, doğrudan gözlerinin içine bakıyordu.

"Sorun nedir, küçük kardeşim? Bana numara yapmayacak kadar iyi tanıyorum seni. Esteban seni korkutan bir şey mi söyledi? Yoksa De La Cruz mu?"

Sertçe yutkundu. Julio'yu seviyordu. Ona açıkça yalan söylemeyi reddetti. Elini yavaşça onun elinden çekmeye çalışırken başını yavaşça salladı.

Julio tutuşunu sıkılaştırdı ve yanma hissi daha acı verici hale geldi, iliklerine kadar işleyen derin bir yara. Haykırmamak ve sarsılmamak için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Anlat bana."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve Julio uzaklaşmasına izin verene kadar yavaşça çekiştirdi. Kalemmini ve kâğıdını çıkardı ve doğruyu söyleyip söylemediğini bilmeden bir şeyler karaladı.

Ben iyi olacağım, Julio. Seni çok seviyorum ama çok fazla endişeleniyorsun.

Uzun bir süre kızın yüzüne bakmaya devam etti ve sonra şapkasına dokundu. "Ben de seni seviyorum küçük kardeşim. Bana ihtiyacın olursa zili çal, koşarak gelirim."

Ona gülümsedi, soğuk kemiklerine sıcaklık çalındı. Kurdukları alarmı çalarsa elbette gelecekti. Julio her zaman güvendiği biriydi ve onu korumak için gerekirse ailelerinin kurallarına karşı gelebileceğini söylediğini biliyordu. Elini kalbinin üzerine koydu ve onun uzaklaşmasını izledi.

Ona duyduğu sevgi gözlerinin yanmasına ve gözyaşlarının boğazını tıkamasına neden oluyordu.

Yavaşça eve girdi, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki felç geçireceğinden korktu. Boş odalar sessizdi, suçlayıcıydı ve kendi evinde biraz kaybolmuş hissederek etrafta dolaştı. Sonunda korkunun tadı azaldı ve kendine yiyecek bir şeyler pişirdi ve günün geri kalanını Zacarias'a uzun mektuplar yazarak geçirdi, elinden geldiğince neden onun isteklerine karşı onu kurtardığını açıkladı ve sonra onları attı.

Güneş battı ve gece çöktü. Böcekler ciddi ciddi ötmeye başladı. Kurbağalar cıvıladı. Atlar ara sıra kişnedi ve sığırlar geceyi geçirmek üzere yattı. Fırtına bulutları tepede toplandı, karanlık, uğursuz, kaynayan kütleler ayın ve yıldızların gölgesini yok etti. Şiddetli yağmurla birlikte birkaç damla düştü, olacakların habercisiydi. İşçiler aileleriyle birlikte evlerine yerleşirken pencerelerdeki ışıklar birer birer söndü.

Margarita banyo yaptı ve bir kez daha masasının başına oturarak kendisini kurtarabilecek bir mektup yazmaya çalıştı. Giderek daha fazla hayal kırıklığına uğradıkça çöp sepeti buruşuk kağıtlarla dolup taşı. Rüzgâr şiddetini artırarak penceresini dövmeye başladı ve Margarita sonunda yatağına girip yorganını çekti, kalemi hâlâ elindeydi.

3

Yıldırımlar gökyüzüne yayıldı, çatallar yeryüzünden gökyüzüne zikzaklar çizdi. Yer yuvarlandı, otlaktan ahıra üç inçlik bir yarık açıldı. Ebeveyn yatak odasının altında, zengin siyah toprağın içinde bir kalp atmaya başladı. Bir el hareket etti, parmaklar sıkı bir yumruk şeklinde kıvrıldı ve yüzeye doğru çıktı. Zacarias De La Cruz yükselirken toprak patladı. Açlık içini yakıp kavuruyordu, kızgın bir pürmüz gibi derisini ve kemiklerini kemirip iç organlarına kadar işliyordu.

Acımasız, doymak bilmez, yüzyıllardır var olduğu süre boyunca hissettiklerinden daha korkunç, acımasız ve ısrarcı bir açlık içini parçaladı. İhtiyaç damarlarında dolaşıyor ve kalbinin her atışıyla birlikte nabız gibi atıyordu.

Bunu ona o yapmıştı. Onun hayatının özünü tadabiliyordu. Ağzında, o güzel masumiyet dilinde patlıyor, boğazından aşağı süzülüyor, bir bağımlılık yaratıyor, var olduğu sürece asla bitmeyecek korkunç bir özlem. Elleri titredi ve dişleri uzadı, sivri uçlarında tükürük birikti.

Bu ne cüret!

Zemin evin altından yuvarlandı. Duvarlar dalgalandı, yavaş bir dalgalanma, tüm yapıyı çökertmekle tehdit ediyordu. Görüşü kıpkırmızı oldu ve dört direkli devasa yatağı uzaktaki duvara fırlatarak tuzak kapısından içeri daldı. Çatlaklar kil tuğlalar boyunca pencereye kadar örümcek ağı gibi uzanıyordu.

Gözetimim altındaki her erkek, kadın ve çocuğu tehlikeye attınız.

Bir kalp atışının sesini duyabiliyordu, bu belirgin ritim onu çağırıyor, onu açlık çılgınlığına sürüklüyor, her bir ayrı atış kendi damarlarında atıyordu. Onun tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Adı Marguarita'ydı. Kendisinden gelen emirlere karşı gelmeye cüret eden hain

Efendisi. Onu itaatsizliğinin, kasıtlı meydan okumasının bedelini ödeyeceği konusunda uyarmıştı. Küçük bir korkak gibi kaçmasını beklemişti ama aptal kız onu tam da evinde bekledi - onun evinde - tek başına.

Özlemiden delireceğini düşünene kadar onun tadı damağında kaldı. Odayı uzun, toprak yiyen adımlarla geçti, kapıya hava basarak önünde açılmasını sağladı, böylece uzun oturma odasından yatak odasının bulunduğu evin arka tarafına doğru şaşmaz bir hızla ilerleyebildi. Odanın nerede olduğunu zaten bilmeseydi, onu yine de bulabilirdi. Kalbi korku içinde çarpıyor, kulaklarında gümbürdüyordu. Sesi kısmaya zahmet etmedi, onun dehşetini duymak istiyor, hatta buna ihtiyaç duyuyordu.

Dehşete kapılmayı hak ediyordu. Eğer vampiri uyandırdıysa.

kardeşlerine verdiği sözü bozmuş olacaktı. Yüzyıllar süren onurlu yaşamından sonra, boşlukla geçen hayatı, ailesini ve halkını korumak için verdiği mücadele bir hiç uğruna olacaktı. Ve bu hâlâ olabilirdi. Dönüşmeye çok yakındı. Bir şeye ihtiyacı vardı. Herhangi bir şeye. Onun kanını alma beklentisi hoş karşılamadığı bir telaştı; onur ile nihai başarısızlık arasındaki o ince çizgide yürümenin bir işaretiydi.

Parmakları onun ince boynunu sarmak için kaşınıyordu. Çiftlikte çalışan bu insanlar De La Cruz ailesine sadakat yemini etmiş, yüzyıllardır babadan oğula, anneden kıza onlara hizmet etmişlerdi ama o hepsini dikkatsizce riske atmıştı. Avucunu kapısına vurdu, kapıyı açmak yerine kasten ahşabı parçaladı.

Margarita kaçmak için hiçbir çaba göstermedi, gözleri dehşetle açılmıştı ve adam kırık tahtayı kenara atarken yüzüne sabitlenmişti. Odanın bir köşesine büzülmüş, eliyle ağzını kapatmış, pürüzsüz, altın rengi teninin altındaki yüzü solmuştu. Adam ona yaklaştığında, parmaklarının arasına sıkıştırdığı bir kâğıt parçasıyla yatıştırıcı bir el uzattı; açlıktan ölmek üzereyken zayıf bir savunmaydı bu.

Onu ayağa kaldırdı, ne kadar hafif olduğunun farkındaydı. Ne kadar yumuşak. Ne kadar sıcak. Ne kadar canlı. Onun ne kadar canlı olduğunun farkındaydı.

Kalbi onu çağırıyordu; ritmik nabızı öyle bir açlık, öyle bir istek yaratıyordu ki. Çılgınlığın kızıl sisi arasından teninin yumuşaklığı fark edildi. Taze, temiz kokusu yağmur ormanlarının buğusunu ve ağaç gövdelerinde yetişen ve tatlılıklarıyla sinek kuşlarını çağıran eşsiz güzellikteki heliconiaları anımsatıyordu. Onu çelikten kollarına hapsedip başını ince boynuna doğru eğdiğinde koku onu sarmaladı.

Kadın çılgınca çırpınırken, adam bir koluyla onu kısırdı ve diğer koluyla kalın saç ipini yakaladı, başını geriye doğru çekerken ipeksi telleri avucunun içinde ezdi. Başını, nabzının çılgınca attığı o tatlı hassas noktaya doğru indirdi. Onun zihnini sakinleştirmeye ya da neler olduğunu bilmesini kontrol etmeye çalışmadı. Onun bilmesini istiyordu. Korkmasını istiyordu. Neden itaat etmesi gerektiğini asla unutmaması için ona zarar vermeyi amaçlıyordu.

Yağmur pencereleri dövdü. Rüzgâr çiftliği savurdu. Gökyüzünde çakan şimşekler kara bulutları aydınlatıyordu. Gök gürledi, yer sarsıldı, ayaklarının altında yuvarlandı ve karanlık ruh halini besledi.

Zacarias dişlerini o yumuşak, savunmasız etin derinliklerine batırdı. Uyuşturucu bir madde kullanmadan sertçe ısırıldı ve boynunu kasten boğazına yakın bir yerden deldi. Ona saldıran vampiri hatırlamalıydı. İtaatsizlik edecek kadar dikkatsiz olmamalıydı. Tehlikeli, umursamaz, aşağılık bir yaratığın neler yapabileceğine dair bir derse daha ihtiyacı vardı.

Teni sıcak satendi, yumuşak ve büyüleyiciydi, hissi şok ediciydi, doğal kokusu cezbediciydi. Ama onu gerçekten hayrete düşüren kanı oldu. Zengin. Masum. Taze. Tadı enfesti. Ölüme çok yaklaştığı o ilk tat kadar bağımlılık yapıcıydı. Kadın onunla mücadele etti, onu itti, umutsuzca kollarını kurtarmaya çalıştı ama adam son derece güçlüydü ve avıyla arasına hiçbir şey giremezdi - ve hiç şüpheniz olmasın, bu genç kadın bağımlılık yapan kanıyla ona aitti. Hırıldadığının farkına vardı, karanlık bir uyarıydı bu. Onun için hiçbir yol yoktu

özgür kalabilirdi ve hiç kimse onun izni ya da bilgisi olmadan eve -onun evine- giremezdi. Kadın tamamen onun merhametine kalmıştı ve adamın hiç merhameti yoktu.

Her organı onun muhteşem kanını emdi. Her hücresi canlandı. Onun kanının mükemmel zenginliğine yaklaşan hiçbir şey yaşamamıştı. Sıcaklığın hücumu, alışılmadık bir ateş topu gibi içine yayıldı. Damarları ve atardamarları şarkı söylüyordu. Kasıkları bile kıpırdadı, onun kanının göz kamaştırıcı tadı ve sıcaklığıyla doldu. Onu bir insandan çok bir hayvan gibi daha yakına sürükledi, kolları artık çelikten bantlar gibi morarmıştı, ağzı o tatlı nektardan daha fazlasını açlıktan kıvranan bedenine sürüklüyordu.

Vücudundaki açık yaralar kapanmaya başladı. İçinde her zaman var olan korkunç yanma azaldı ve karnındaki pençeleyen, tırmıklayan acı, çaresiz bir ihtiyacın kavurucu ateşine dönüştü. Kafasının içindeki uğultu ve görüşünü saran kırmızı sis bile azaldı. Bacakları gevşedi ve adam onun ağırlığını tamamen kavradı, bir elini dizlerinin altından geçirdi, bir yandan da hayatının özünü bedenine çekti.

Başını adamın omzuna yasladı. Kendini hafif hissetti. Asılsız. Kirpikleri dalgalandı, iki kalın hilal, normalde gördüğü griden daha siyahtı. Kirpikler kalktı ve koyu, neredeyse siyah gözleri hem korku hem de nefretle doğrudan onunkilere baktı. Ancak o zaman onun mutlak dehşetini hissetti. Dehşet zihnini doldurdu, vücudunu sarstı ve omurgasından aşağı buz gibi parmaklar gibi süzüldü - kendi dehşeti değil- onun dehşeti. Onun vampir olduğuna inanıyordu ve o da onu öldürüyordu.

Dilini delinmiş yaraların üzerinde gezdirdi ve göz temasını hiç kesmeden başını kaldırdı. Kan, boynundan göğsüne doğru süzülüyordu ve hiç düşünmeden, değerli yakut gözyaşı damlasını diliyle onun çok kadınsı vücudunun yumuşak kabarıklığına kadar takip etti.

Her zamankinden daha şok olmuş görünüyordu, titriyordu, dehşete kapılmıştı. "Ne sunarsam onu içeceksin." Bu bir emirdi, talep ediyordu tartışmadan itaat etti.

Yatağına uzandı, hâlâ onu kucaklıyordu ve elini sallayarak gömleğini açtı. Gömleğinden ince bir

Göğsünde, kalbinin üzerinde bir çizgi vardı. Gözleri kocaman, dipsiz bir havuz gibi açılmış, dehşet içinde ona bakıyordu. Başını salladı ve güçsüzce onu itmeye çalıştı. Adam kızın ağzını göğsüne bastırdı ve kız hâlâ çırpınırken onu ısırdı.

Wäke-sarna! Zacarias güç sözcükleri söyledi, bir lanet, bir kutsama, ona karşı gelmeyeceğine dair bir yemin. Onun aklını aldı, acımasızca ondan kopardı, ona vermeyeceği şeyi zorladı. Kadının ağzı göğsüne sokuldu, dudakları sıcak ve yumuşaktı, vücudunda bir şimşek çaktı. Her sinir ucunu elektriklendiren canlı bir akım hissetti, emmeye başladığında vücuduna hayat verdi, kanını vücuduna çekti, her organı ıslatacak ve onları incelikle yeniden şekillendirecek, onları sonsuza dek birbirine bağlayacaktı.

Onu kendine yaklaştırdı, eliyle başını okşadı, akli onunkindeydi. Ancak o zaman, kanındaki garip fenomenin şaşkınlığı biraz hafiflediğinde, onun çığlık attığını anladı. Ona içmesini emretmiş, başka bir seçenek bırakmamıştı ama kız bunun tamamen farkındaydı. Zihni onunkiyle beklenmedik bir düzeyde bağlantı kurmuştu. Adam çoğunlukla yırtıcıydı. Bir hayvandı. Kurnaz ve zalim. Hatta acımasız. Yaşam ve ölüm onun dünyasıydı, onun mücadelesiydi. Zihni onun o kısmına doğru koştu, uzandı ve onunla birleşti.

Tek bir ses bile duymadı ama kadının çığlıklarını, mutlak dehşetini ve onu reddedişini, öyle olmasını emrettiğinde bile yatışmayı reddeden uyuşmuş korkuyu hissetti.

Sakin ol. Emri ona itti ve işe yaramadığında, emrini zihnine zorla soktu. Kadın sadece ondan daha da uzaklaştı.

Margarita kesinlikle ilgi çekici bir bilmeceydi. Kardeşi zihnindeki bariyeri güçlendirerek ölümsüzlerin ve diğer Karpatyalıların onun düşüncelerini okumasını engellemişti ama yine de Margarita'nın kendine has sırları vardı. De La Cruz'un nesiller boyunca ailelerinde yarattığı bu bariyerle doğmuştu ve şimdi beklenenden daha da güçlüydü.

O tamamen insandı. Bundan hiç şüphesi yoktu. Savunmasız. Kırılgan. Yine de zihninin doğal bir koruması vardı, kolayca manipüle edilmesine izin vermeyen bir koruma. Kan değişimi aralarında telepatik bir iletişim hattı açacaktı. Onun sesini duymayacaktı ama sözlerini görecekti ve düşüncelerini bilecekti. Ve bu özel hizmetkârla iletişim kurmanın gerekli olduğuna karar verdi. Onun itaat diye bir kavramı yoktu ve kendi bölgesinde mutlak hükümdar oydu. Tebaası öyle ya da böyle itaat ederdi.

Onun sıcaklığını ve kıvrımlarını kendine ne kadar uzun süre tutarsa, kadınsı formunun o kadar çok farkına vardı. Erkek ya da kadın hiç fark etmezdi ve dürüst olmak gerekirse, fark ettiği bir zamanı da artık hatırlamıyordu. Cinsel dürtüleri yoktu, duyguları yoktu, umursamasını gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Yine de bir kalp atışı kadar kısa bir sürede, içinde yalnız bırakılması gereken şeyleri uyandırmıştı. Onun dikkatini asla kendisine çekmemeli, bağımlılık yapan kanını asla ağzına damlatmamalı ve doyumsuz bir arzu uyandırmamalıydı.

Yağmur çatıyı dövüyor ve pencerelerden içeri girmek istiyordu. Şiddetli fırtına onun vahşi doğasını yansıtıyordu. Ev şiddetli rüzgârın altında titriyordu. Bir an için şimşek odayı aydınlattı ve onun gözlerindeki çaresizliği görebildi, tam da istediği şeyi. Gök gürledi ve oda karanlığa gömüldü. Adam kadının gözlerinin içine bakmaya devam etti.

Başka seçeneği olmadığı için onun kanını vücuduna aldı ama onun büyük armağanını reddetti. Onu reddetti. Ondan gerçekten nefret ediyor ve korkuyordu, tıpkı ölümsüzlere yaptığı gibi. Derin bir nefes aldı. Sadece onu sakinleştirmesi gerekiyordu. Mantıklı düşünmesini sağlamak için. Günahının büyüklüğünü ve onu içine soktuğu vahim durumu anlaması gerekiyordu. Hepsi bu kadardı. Onun yaşadığı dehşeti neden rahatsız edici bulduğuna emin değildi. Bu onu ilkel bir düzeyde rahatsız ediyor gibiydi, ancak entelektüel olarak onun korkması gerektiğinden emindi. Onun dünyasında korkunç, aşağılık yaratıklar vardı ve o da orada yaşıyordu. Ona hizmet ediyordu. Onu dinlemesi önemliydi.

Daha önce yaptığım gibi hayatını kurtarıyorum. Belki de onu vampirden kurtardığını hatırlatmak yardımcı olabilirdi.

Margarita'nın bedeni ürperdi ve sanki ona dokunmak iğrenç bir şeymiş gibi ondan hafifçe uzaklaştı. Gök gürültüsü tekrar çaktı ve zihnindeki isyanı yankıladı. Onun için hayatı seçmişti. Bu kadar itaatsizken onu rahatsız ettiği için minnettar olmalıydı. Bu dersi kısa sürede unutmayacaktı ve belki, sadece belki, kendisini ilgilendirmeyen şeylere karışmaması gerektiğini öğrenecekti. Ve onun emirlerine itaat edecekti, ki bu çoğu zaman ölüm kalım anlamına geliyordu.

Tek cevap çatıya vuran yağmurdu. Kalbinin vahşi atışı. Düzensiz nefes alışları. İç çekti. Korkusu dehşet sınırındaydı. Hayır, bu dehşetti ve açıkçası bundan hoşlanmadığını fark etti. Hiç durulma yoktu. Ona özenle davrandığı şu anda bile.

Yeterince aldın.

Elini kızın ağzıyla göğsü arasına sokup, yapması gerektiği gibi onu dikkatlice çekmeye çalıştı ama kız beklenmedik bir anda öyle bir sarsıldı ki neredeyse kollarından düşecekti. Adam elini daha da sıktı, parmakları kadının yumuşak etine saplandı. Kanı ona güç vermişti ve şimdi ona bağlandığına göre, kendini bu maddeden kurtarmak için kusmaya çalışacağını biliyordu.

Ona gülümsedi ve yavaşça başını salladı. "Kanım zaten damarlarında akıyor, aptal kadın. Vücudun onu emiyor. Senin iğrenç yemeğin gibi midene gitmeyecek."

Zacarias onun dövüşmesine hazırdı ve hazır olana kadar ona izin vermeyecekti. Margarita kıpırdamadan duruyordu, bakışları Zacarias'ın yüzüne kilitlenmişti, artık neredeyse hiç nefes almıyordu, ağaçların ya da otların arasında saklanan bir av kadar hareketsizdi. Küçük bir tedirginlik hissi sırtından aşağı indi. Yağmur ormanındaki yaratıkların o yaklaştığında gösterdiği işaretlerin aynısını sergiliyordu. Hiçbir uyarı alarmı yoktu, maymunların ve kuşların bir yırtıcıyı fark ettiklerinde sıklıkla kullandıkları çığlıkların hiçbiri yoktu. O yaklaştığında böcekler bile sessizleşiyordu.

Ondan itaat istiyordu, katıksız, çiğ bir korku değil. Peki. . onun korkmasını, dersini almasını istiyordu. Korku onun için sadece bir araçtı, kolayca kullandığı bir araç. Belki de kız düşündüğünden daha hassastı ve mesajını yumuşatmalıydı.

Vücudunun ilk hafif hareketini hissetti, aralarındaki boşluğun fısıltısından başka bir şey değildi, ama ondan kaçtığını biliyordu. İçgüdüsel olarak ona daha sıkı sarıldı, her ikisi için de nefes alıp verdi, ciğerleri onun ritmini takip etmesi için ciğerlerini çağırırdı. Kalbi yavaş ve sabit atıyor, kızın vahşi hızlanmasını yavaşlatmaya çalışıyordu. Onu sakinleştirme ihtiyacının, hatta bunun nedeninin bile farkında değildi - ihtiyaç sadece vardı.

Çoktan unutulmuş bir yerden, bir çocuğun anısı su yüzüne çıktı; genç bir çocuk çok geç vites değiştirmiş ve kendini bir ağaca gömmüştü. Zacarias en küçük kardeşini hatırladı, hızlı öğrenen biriydi ama ağabeyleri yapabildiği için hazır olmadığı şeyleri deniyordu. Marguarita'yı da Riordan'ı salladığı gibi salladı, onu rahatlatmak için Karpatça, hiçbir şey ifade etmeyen yumuşak sözler mırıldandı. Aslında gürültü. Bu anı onu neredeyse bütün gece yaşananlar kadar şoke etmişti. Yüzlerce yıldır o günleri hiç düşünmemişti.

Merhamet duyan bir adam değildi ama kadının korkusu onu rahatsız ediyordu. Hiçbir anlam ifade etmiyordu ve açıklayamadığı hiçbir şeye güvenmiyordu. Onu yere yatırdı. Elleri onu bırakır bırakmaz, sürünerek ondan uzaklaştı ve bir köşede toplanarak kocaman, korkmuş gözleriyle ona baktı.

Titremeler vücudunu tekrar tekrar sarstı. Parmaklarını birbirine geçirdi, boynundaki kararan morluğa dokunacakmış gibi iki kez uzandı ama hasarlı derisine dokunmadan önce durdu. Artık onun damgasını taşıyordu, neredeyse mükemmel bir şekilde ortalanmış iki delik ile derisinin altında renk ortaya çıkıyordu. O noktaya dokunmadı ve adam kendini kaşlarını çatarken buldu. Şaşkın.

Kural olarak kadınları beslemek için kullanmak daha kolaydı. Küçük kardeşleri, daha büyük mülkler gibi ihtiyaç duydukları şeyleri elde etmek için siyasi çevrelerde hareket ediyorlardı. Kollarında asılı dekoratif kadınlar her zaman bir artıydı. Her zaman bir yiyecek kaynağına kolay erişimleri ve korunmaları vardı. Çılgın seks ve parti gecelerinin anılarını yerleştirmek yeterince kolaydı. Ancak Marguarita'nın zihni ekilmiş anıları kabul etmiyordu ve yaşadığı anın hatırasını özellikle silmek istemiyordu.

İçini çekti ve ayağa kalktı. Kadın ürperdi, gözleri yaşlarla doldu. İnanılmaz uzunluktaki kirpiklerinde oluşan damlalar adamın dikkatini çekti ve midesinin çukuruna sert bir düğüm yerleştirdi. De La Cruz kardeşler kendilerine hizmet edenlerin zihinlerindeki doğal bariyeri sık sık güçlendirirlerdi. Kız, ağabeyinin koruma kalkanlarını güçlendirmesini kabul etmişti ama onun her parçasını reddetmişti. Bunun kişisel olduğunu biliyordu. Onun zihnindeydi. Onu kardeşleriyle aynı şekilde düşünmüyordu. O hân ku piwtä-yırtıcıydı.

"Dinle beni, küçük kız. Bir daha asla benim emirlerime karşı gelmeyeceksin."

Titreyen dudaklarını parmaklarıyla kapatarak birbirine bastırdı.

Ona doğru tehditkâr bir adım attı. "Yetkinin kimde olduğunu anladın mı? Efendin kim?"

Sertçe yutkundu ve başını kuvvetle salladı. Yaptıklarının doğrudan sonucu olan korkusuna bakıyordu, Göğsünün yakınında bir şey büküldü. Garip acıyı durdurmak için elini oraya bastırdı. "Birkaç gün boyunca işitme duyunuz normalden çok daha keskin olacak. Bu sizi rahatsız edebilir. Görüşünüz de daha keskin olacak. Bunu kontrol etmeyi öğreneceksin. Evden dışarı çıkma. Ben istediğim zaman hazır olmanı istiyorum."

Onun kanı inanılmaz bir karışımdı ve onu sonsuza dek arzulayacağını biliyordu. Aslında ağzında onun tadını alabiliyordu ve boynunda çılgınca atan o nabızı yalamayı, diliyle işaretinin üzerinde gezinmeyi arzuluyordu. O

neler olduğunu, ona verdiği tepkinin ne anlama geldiğini anlaması gerekiyordu. O kadar yüksek sesle korku yayıyordu ki doğru düzgün düşünemiyordu. Onunla arasındaki bağı neden bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordu ama onun duygularını kendi duygularıymış gibi hissediyordu.

Uzun zaman önce, kardeşleriyle olan bağı bile hafızasından silinmişti.

Zacarias kaşlarını çatarak başını salladı ve ona yaklaştı. Köşeye büzüldü, dizlerini yukarı çekerek kendini küçültmeye çalıştı. Yüzünü başka yöne çevirdi ve elini kendisine doğru uzatan adamın görüntüsünü engellemek için gözlerini sıkıca kapattı. Vahşi bir yaratığa yaklaşır gibi yavaş hareket etmeye dikkat etmişti ama kadın sanki ona vurmasını bekliyormuş gibi hafifçe eğildi. Bu fikir gülünçtü. Ona asla vurmazdı.

Kontrol edemediği fiziksel bir tepkiyle midesi düğümlendi. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne dokundu, parmaklarının ucunda nem topladı. Teni tuzlu gözyaşlarını emdi, parlayan elmas damlalarını vücuduna aldı ve midesi alışılmadık bir yalpalama daha yaptı.

Birdenbire ondan uzaklaştı, odadan çıktı, onun çaresiz ve korkmuş görüntüsüne bir an daha katlanamadı. Mesafeye ihtiyacı vardı. Yağmur ormanı.

O saçma sapan itaatsiz kadının yanından başka bir yere.

Zacarias ön kapı konusunda çok daha dikkatliydi. O ne yapacağını düşünürken, bu şaşırtıcı, kafa karıştırıcı, sinir bozucu kadını başını belaya sokamayacağı bir yere kilitleyebilmek istiyordu. Güneş doğarken şafağı aramayı tekrar deneyebilirdi ama hayatının dramatik sonu artık desteklenebilir görünmüyordu. O jelä peje emnimet-sun scorch the woman. Dünyasını alt üst etmişti.

Onun kokusunu alamadığı ya da kalp atışlarını duyamadığı an her şey yeniden mükemmel olacaktı. Zihninin ilkel kısmı arasındaki bağlantı mesafeyle birlikte kaybolacak ve nefes alıp düşünebilecekti.

Ölümlü kadını cezalandırma girişimiyle yarattığı fırtınayı dindirmek için elini sallayarak yağmura doğru adım attı. Nefesi ciğerlerinden tıslayarak çıktı. Bunu yapmak istemiyordu.

Bir sonraki adımı atmak, kollarını açmak ve uçması için harpi kartalını çağırarak için. Dalgalandı, neredeyse şeffaflaştı, sis ve yağmur onunla bütünleşti, normalde karanlık ruhunu yatıştıran tek şey buydu, ama isteksizlik hâlâ oradaydı. O aınaak jelâ peje emnimet naman-sun o kadını sonsuza dek yaktı. Ona bir şey yapmıştı.

Büyücü doğmuş olabilir miydi? Onu tuzağa düşürmek için bir büyü mü yapmıştı? Onu mu? Zacarias De La Cruz? İmkansız. O çok yaşlıydı. Çok kurnaz. Onun karşısında hiç şansı yoktu, kendisini onun yüzyıllara dayanan gücü ve deneyimiyle karşı karşıya getiremezdi. Aklının bir köşesinde eve geri dönüp arzusunu tekrar tatmin etmek vardı.

Bu düşünce ağzında onun tadını, vücudunda ise bir sıcaklık patlamasını getirdi. Tanıdık olmayan şeyler onu rahatsız ediyordu. Marguarita Fernandez'e verdiği tepki hiç duyulmamış bir şeydi. Yüzyıllardır hiç kimse, hiçbir şey ilgisini çekmemişti ve şimdi, hayatına son vermeyi seçtiğinde, onu rahatsız etmeye cüret ediyordu. Onun tuzağına geri dönmeyecek, artık onun yaptığı büyüye kapılmayacaktı. Kendi yolunu, kendi mantığını izleyecekti ve kadın da onun rahatını bekleyebilirdi.

Zacarias havaya yükseldi. Rüzgâr onun içinden, bedenini oluşturan sisin içinden geçti, böylece o ve hava aynıydı - o buraya aitti - dünyanın kendisinin bir parçasıydı. Bu numarayı uzun yıllar önce, çok yalnız olduğu ve küçük bir teselliye ihtiyaç duyduğu zamanlarda geliştirmişti. Hayvanlar ve insanlar artık ona kucak açmıyordu, kendi akrabaları bile. Ondandır korkuyorlardı, tıpkı onun da ondan korktuğu gibi. Ama buğulandığında, rüzgâr vücudunda dolaşarak onu ağaçların arasında sürüklediğinde, gerçekten kabul gördüğünü hissedebiliyordu. Hayvanlar ve insanlar onu reddetti ama toprak sürekli ve istikrarlı bir yoldaşı.

Margarita Fernandez aklından çıkaramadığı bir bilmeceydi. Vampirin ona saldırması bir şekilde aklını başından almış olmalıydı. Böylesine bariz bir itaatsizliğin, emrini böylesine kasıtlı olarak hiçe saymanın başka bir açıklaması olamazdı. Bırakın bir vampiri, hiç kimse böyle bir şeye cüret edemezdi.

küçük bir kız. Biraz hasta olmalıydı ve eğer öyleyse, ona biraz sert davranmıştı. Kızın tuhaf ve savunulamaz davranışının tek mantıklı sonucunu bulduğu için tatmin olan Zacarias, dinlenmeye çekilmeden önce onunla arasını düzeltmek için havalandı.

Margarita mümkün olduğunca kıpırdamadan durdu, adamın geri döneceğinden korkarak tüm kaslarını dondurdu. O kadar sessiz yürüyordu ki evin neresinde olduğunu anlamak imkânsızdı, ama varlığı o kadar güçlü, o kadar kuvvetliydi ki Margarita onun gittiği anı anladı. Ancak o zaman elleriyle yüzünü kapattı ve histerik bir şekilde ağlamaya başladı.

Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı, vampir Zacarias'ın yattığı yeri öğrenmek istediğinde bile. Ölümü kabullenmişti ve onuruyla öleceğini biliyordu. Bu, yarattığı korkunç, karışık bir karmaşaydı. Herkes risk altındaydı, sevdiği herkes. Tanıdığı herkes. Çünkü bir De La Cruz'un ölmesine izin vermemişti.

Artık gerçeği biliyordu. Zacarias çiftliğe onuruyla ölmek için gelmişti çünkü vampir olmaya çok yaklaştı. Süreci bilmiyordu ama her Karpatyalının korktuğu tek şeyin onurunu kaybetmek olduğunu biliyordu. O vampire dönüşmüştü ve bunu o yapmıştı.

Parmaklarını aralayıp çöp sepetine baktı, defterinden buruşturulmuş yüzlerce sayfa hiçbir açıklama olmadığını kanıtlıyordu. Hiçbir açıklama. Neden böyle büyük bir günah işlediğini bilmiyordu ama kendini durduramamıştı ve şimdi Zacarias'ın kaçınmaya çalıştığı canavarı yaratmıştı.

Titreyen eliyle zonklayan boynuna, derisini yakarak kemiklerini işaretleyen o noktaya dokundu. Sertçe yutkundu ve kendini yavaşça ayağa kaldırdı. Onun

Bacakları lastik gibi hissediyordu ve vücudunu ele geçiren titremeleri durduramıyordu. Ne yapacaktı ki? Ne yapabiliirdi ki? O canavarla bir daha asla yüz yüze gelemezdi. Ama bundan da öte, çiftlikteki herhangi birini öldürmesine ya da kullanmasına izin veremezdi. Bunu o yapmıştı. Sorumluydu ve herkesin güvenliğini sağlamak zorundaydı.

Vampirlerin, uyudukları gündüz saatlerinde emirlerini yerine getiren kuklalar -insanlar- yaptıklarını biliyordu. Kuklalar vampirin kanını arzular ve etle beslenirdi. Bu korkunç bir yarı ömürdü ve sonunda içten dışa çürüyorlardı. Zacarias'ın onurunu kaybetmesine neden olan kişi kendisi olsa da, onun kuklası olmayacaktı. Niyetinin bu olmadığı kesindi.

Margarita kuru dudaklarını ıslattı ve vücudunu kontrol altına almaya çalıştı. Cesaro ve Julio'ya gidemezdi çünkü onu savunmaya çalışırlardı ve kesinlikle öldürülürlerdi. Zacarias De La Cruz'a kimse karşı koyamazdı. Eğer teyzelerinden birine giderse, o bunu bilirdi. Tüm geniş ailesi bir şekilde De La Cruz ailesi için çalışıyordu. Durumdan bir anlam çıkarmaya çalışırken, çekmeceleri çekiştirerek açtı ve gerekli minimum giysiyi bir sırt çantasına doldurdu.

Bir plan oluşturması gerekiyordu. Vampirler kurnazdı ama zayıflıkları da vardı. Zacarias'ı sevdiği herkesten uzaklaştırmadan avcılarını çağıramazdı. Bu kadarı kesindi. Vampirler zevk için öldürürdü ve çiftlikteki kimseyi riske atamazdı. Bir avcı için çağrı işaretini etkinleştirirse Cesaro Zacarias'la savaşmaya çalışacaktı. Tüm işçiler de öyle. Zacarias onu takip edeceği için onu ailesinden uzaklaştırabileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Neyse ki yağmur ormanlarını tanıyordu ve çoğu kişi gibi korkmuyordu. Ortadan kaybolacaktı ve o da onu takip edecekti. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama biliyordu. Onu eninde sonunda bulacak ve muhtemelen öldürecekti ama ailesini kurtarmak istiyorsa başka bir seçeneği yoktu. Nehrin aşağısına, bir sonraki De'ye doğru yol alacaktı.

La Cruz arazisi -sığırları çeşitli otlaklara taşırken kullanılan kulübelerden oluşan bir koleksiyon- ve oradan avcılarını çağıracaktı. Vampir onu bulmadan önce başarılılarsa güvende olacaktı, başaramazlarsa da en azından ailesini kurtarmış olacaktı.

Botlarını sürükleyerek giydi ve hayatta kalma çantasını bulmak için evin içinde koştu. Gerekğinde kullanmak üzere bir su filtreleme sistemi ve tabletleri vardı, gerçi şelalelerin bolca aktığı yerleri biliyordu. Mükemmel bir avcıydı, bu yüzden yiyecek çok fazla sorun olmazdı, ama Julio veya Cesaro'nun onu bulmaya çalışmasını nasıl engelleyecekti?

Margarita dudağını ısırды ve çılgın düşüncelerini yatıştırmaya çalıştı. Kaçışını iyice düşünmek zorundaydı. Zacarias notunu okumaya ilgi göstermedi, bu yüzden belki Cesaro'ya bir tane bırakmak güvenli olabilirdi. Bunu, yalan söylemeden herkesi rahatlatacak şekilde ifade etmesi gerekecekti.

Onların Zacarias'ı sorgulayacak kadar aptal olmalarını istemiyordu. Hepsinin ondan mümkün olduğunca uzak durması gerekiyordu. Eğer çok şanslıysa, o peşinden gelmeden önce iyi bir başlangıç yapabilirdi.

Ciğerlerine zorla hava çekti ve kısa bir not yazdı.

Tavsiyene uydum Cesaro ve birkaç günlüğüne ayrıldım. Kısa süre sonra döneceğim. Sana ve Julio'ya sevgiler.

Bu bir yalan değildi. Ve hiçbir şey ele vermedi. Cesaro ona kızacaktı ama teyzelerinden birine gittiğini düşünecekti. Julio. . . Şimdi, o farklı bir konuydu. Onu Cesaro'dan çok daha iyi tanıyordu ve bir sorun olduğunu düşünebilirdi, ama babası ona Brezilya'daki teyzesine gitmesini önerdiği konusunda güvence verdiğinde, sakinleşecek ve ondan haber almak için birkaç gün bekleyecekti.

Herkesi güvende tutmak için elinden geleni yaptığından emin olan Margarita yatak odasının penceresinden dışarı çıktı. Kapılara ya da Zacarias'ın ön kapıdan çıkmış olmasına güvenmiyordu. Yanlışlıkla onunla karşılaşmayacaktı. Pencerenin altında çömelmiş, karanlık gökyüzünü kuşkuyla inceliyordu. Zacarias herhangi bir yerde, herhangi bir şekilde olabilirdi.

Bu düşünce hem rahatsız edici hem de dehşet vericiydi. Bir

an için kalbi hızla çarptı, kanı kulaklarında uğuladı. O

kalp atışlarını duyabileceğinden korkarak normal nefes almaya çalıştı.

Hareket etmeden önce çevredeki hayvanlara dokundu. Evdeki perdeleri çeker çekmez çiftlik alarına geçmişti. Sığırlar ve atlar daha iyi korunabilecekleri yakın yerlere taşınmıştı. Herkes silahlıydı ve devriyeler iki katına çıkarılmıştı ama kötülük yakındaysa bunu insanlardan önce hayvanlar anlayacaktı. Atlar gece için yerleşmişti. Zacarias'ın yakınlarda olduğu konusunda onu uyarmak huzursuz bir tepinme yoktu.

Otlaklar ve meralar boyunca yağmur ormanının en uç noktasına doğru ilerlerken yağmur düzenli bir çiselemeye dönüştü ve şiddetli rüzgâr sakinleşti. Doğal büyümenin, alınanları geri almak için geri çekilmeye devam etmesini her zaman sevmişti. Kökler uzun dokunaçlar halinde toprağın üzerinde kıvrılıyordu. Sürüngen sarmaşıklar taşların üzerinden kayarak çitlere tırmanıyor, hatta toprağı geri almak için kayaların etrafını sarıyordu.

Ağaçların dış kenarlarına doğru kayarak, aşına olduğu dar bir patika boyunca aceleyle ilerledi. Böcekler, yüzyıllardır devrilmiş bitki ve ağaçlardan oluşan kalın bitki örtüsü üzerinde hareketli bir halı oluşturuyordu. İri örümcekler dallara tutunmuş, kertenkeleler de korunmak için yaprakların altına kaçmıştı. O hızla geçerken ağaç kurbağaları ona bakıyordu.

Marguarita tam olarak nereye gittiğini bilerek güvenle yürüdü. Yağmur ormanlarında kaybolmak kolaydı. Seyahatlerin çoğu nehirlerde yapılırdı, ama o ve Julio çiftliğe en yakın bölgeyi neredeyse yürüyebildikleri andan itibaren keşfetmişlerdi ve patikalarını her ikisinin de kolayca tanıdığı işaretlerle işaretlemişlerdi. Çok sayıdaki şelaleden birinin arkasında harika, küçük bir mağara vardı; Julio'yla birlikte birkaç kez kamp kurdukları küçük, bulunması zor bir mağara. Ailelerinden saklandıkları zamanlarda burası onların gizli yeri olmuştu. O günlerde Julio'nun başı sık sık derde girerdi. Küçük yaştan itibaren bir erkeğin payına düşen işi üstlenmişti ve yağmur ormanında dolaşmak hoş karşılanmazdı - özellikle de bir kadınla.

Mağara, büyük nehri besleyen derin ve geniş bir derenin üzerindeydi. Julio palasıyla sedir ağacından bir kano oymuştu. Tahta, teknenin yüzmesine yetecek kadar hafifti ama nehre dayanamayacak kadar da yumuşak değildi. Kanoyu şelalenin arkasına saklamışlardı. Oraya ulaşabilir, tekneyi alabilir ve Amazon'a dökülen akarsulardan birine girebilirdi. De La Cruz kampı oradan çok uzakta değildi.

Margarita evdeki rolünü kabullenmiş ve atlar konusundaki yeteneğinin fark edilmesinden büyük keyif almıştı ama yağmur ormanını ve onun kendisini özgür hissettirmesini çok seviyordu. Julio'nun da aynı şeyleri hissettiğini biliyordu ve birlikte her fırsatta keşfe çıkmak için birbirlerini cesaretlendiriyorlardı. Julio'nun başı ondan çok daha fazla belaya girmişti, ancak bir kadının görevleri hakkında sayısız derse katlanmıştı. Şimdi, yaptıkları her yolculuk için minnettardı.

Ateşböcekleri çeşitli ağaçlarda küçük parıltılar saçarak onu biraz olsun rahatlatıyordu. Yağmur ormanı tamamen karanlık olmasa da ağaçların arasında gece kapkaraydı. Fosforlu mantarlar ürkütücü bir parıltı yayıyordu. Gece maymunları ağaç kovuklarından başlarını çıkarıp kocaman gözleriyle ona bakıyorlardı ve onların varlığı ona henüz takip edilmediğine dair bir işaret veriyordu.

Zacarias onu takip ederken her şekle girebilirdi ve hızlıydı. Gökyüzünü kullanabilir ve onun saatlerini alabilecek bir alanı dakikalar içinde kat edebilirdi. Kanoya ulaşmak için koşmak zorundaydı ve bu gece ormanda son derece riskliydi ama gerçek bir seçeneği yoktu. Şafak sökene kadar ondan önde olmak zorundaydı. Güneş doğar doğmaz De La Cruz'un kulübelerine doğru ilerleyebilir ve yardım çağırmayı umabilirdi. Zacarias çiftlikten uzakta olacak ve diğer herkes güvende olacaktı. Her şey çok mantıklıydı ama oraya hızla varması gerekiyordu ve bu da koşmak demekti.

Hızını artırdı, koşmaya başladı, sığınağa gitmesi gerekiyordu. Gölge altında bile açıkta kalmak istemiyordu. Ağaçların sık olduğu yerlerde çok az ışık vardı.

ve farını kullanmak zorunda kalıyordu ama bu aynı zamanda yerde çok az bitki olduğu anlamına da geliyordu. Gölgeleikten içeri ışık girmediği için fazla bir şey yetiştirmek zordu. Fidanlar, gölgelekte bir boşluk oluşturarak güneş ışığının içeri girmesini sağlayan bir ağacın devrilmesini beklemek zorundaydı.

Önüne bir enerji dalgası göndererek orman zeminindeki böceklerle yaklaştığını haber vermeye çalıştı. Umarım yolu temizlerler. Minik renkli kurbağalar daldan gövdeye sıçırıyor, yapışkan ayaklarıyla yüzeylere tutunarak onu tehlikeli yolculuğunda takip ediyorlardı.

Dayanma gücü olmayacağını bildiği için yarışmamaya çalıştı. Yorucu ama uzun süre devam edebileceği bir tempo tutturmak zorundaydı. Saatler. Güneşin doğmasına daha uzun zaman vardı. Bir yardım çağrısı gönderdi, yakarışı üstündeki gölgelekte dinlenen hayvanları uyandıracak kadar güçlüydü. Hemen cevaplar geldi. Maymunlar alarma geçti. Kuş sürüleri birbirlerine sesleniyor, hepsi ortak bir düşman arıyordu.

Asırlık yapraklar ve dallar, onu kolayca çelme takabilecek kıvrımlı kökleri gizliyordu ve farıyla, köklerin üzerine oturmak için deliklerden sürünerek çıkan hayvanları yakalıyordu, böylece koşarken en az engeli olan bir yol seçebiliyordu. Kalın bir ağaç gövdesinin etrafından dolanarak bir viraji döndü ve bir kapibara tam önüne çömelmiş, ona bakıyordu. Mümkün olan tek yön olan sağına döndü ve yanından hızla geçerken hayvanın onu, kendisini kesinlikle yere serecek olan sarmaşıklardan oluşan bir labirentten uzaklaştırdığını fark etti.

Artık daha güvenle koşuyor, hayvanlara güveniyor, onların varlığıyla rahatladığını hissediyor, Zacarias yaklaştığı anda alarm vereceklerini biliyordu.

Onun yakınlarda olduğunu biliyorlardı. Onun varlığına karşı çiftlikteki atlar ve sığırlar kadar hassas olmalıydılar. Çiftlikteki tüm hayvanlar şeytanın Zacarias De La Cruz'la birlikte yürümesinden tedirgin olduklarında bunu anlaması gerekirdi.

Margarita koşarken kaşlarını çatı. Ciğerleri yanmaya başladı ve bacakları ağrıyordu. Lambasının güçlükle seçebildiği bir dizi termit tümseğinden kaçınmak için direksiyonu kırdı. Neden onu kurtarmak için kendini bu kadar mecbur hissetmişti? Kendini durduramamıştı. Kendisinden itaat etmesini talep ettiğinde bile onu güneşin altında bırakmamıştı.

Alınan değildi. Çalışan bir çiftlikte büyümüşü ve ne kadar zor olursa olsun kendi payına düşen işi yapmıştı.

Yan tarafındaki sancıya aldırmadı ve yokuş aşağı akarak nehir sistemine karışan çok sayıdaki su şeridinden birinin üzerinden atladı. Yamaçlardan yukarı doğru kayarak ilerlerken zemin çamurluydu, bazen çamurda tırmalayıp ilerliyordu. Tüm bu süre boyunca zihni garip davranışını çözmeye devam etti. Doğduğundan beri De La Cruz'a itaat etmeye programlanmıştı. Onların dünyasında bu ölüm kalım meselesiydi ve yanlış bir adım çeşitli çiftliklerde yaşayanlar için felaket anlamına gelebilirdi. Hepsi vampir tehlikesini biliyordu. Canavarlar onların dünyasında çok gerçkti.

Küçük bir hıçkırık kaçtı. Karpatyalılar insanların kanıyla beslenirdi ama öldürmezlerdi. Vampirler öldürürdü. Aralarındaki ince çizgiyi tam olarak anlamamıştı ama ince olduğunu biliyordu ve bir şekilde Zacarias'ı sınırın ötesine itmişti. Peki onun kanı ona ne yapmıştı?

Vampir saldırısından boğazı yırtılmış, konuşamaz halde, dünyası alt üst olmuş bir halde uyanmıştı ama Zacarias'ın hayatını kurtarmak için verdiği kan sayesinde diğer tüm duyuları artmıştı. Görüşü çok daha iyiydi.

Otların arasındaki böcekleri fark edebiliyor ve ağaçların en kalın dallarındaki kuşları görebiliyordu. Yaprakların ve sarmaşıkların arasına gizlenmiş minik kurbağaları ve kertenkeleleri fark edebiliyordu. İşitme duyusu daha da keskindi. Bazen tarlada çalışan erkeklerin konuşmalarını duyabildiğini düşünüyordu.

Kesinlikle ahırdaki atların sesini duyabiliyordu.

Hayatını kurtarmak için ona verdiği o ilk kanla birlikte, onda bir şeyleri değiştirdiğini biliyordu. Her zaman gür olan saçları daha hızlı ve parlak bir şekilde uzamıştı. Cildinde bir parlaklık, neredeyse bir ışıltı vardı. Kirpikleri daha kalındı ve

Artık onunla ilgili her şey daha fazlaydı. Julio'nun, diğer erkekler yakınına geldiğinde kendisine ve çiftliğe daha yakın durduğunu fark etti ve onları birlikte büyüdüğü insanlar olarak değil, erkekler olarak görüyordu. Onların gözlerinin ağırlığını hissediyor ve zaman zaman şehvet düşkünü düşüncelerini okuduğundan korkarak rahatsız oluyordu. Bunların hiçbirisi daha önce olmamıştı. Ve değişikliklerin hepsi fiziksel değildi.

Yolda ona rehberlik eden hayvanlar olsa bile bu kadar uzun bir mesafeyi bu kadar hızlı koşamamalıydı. Farını gittikçe daha az kullanıyor ve daha çok içgüdüleri tarafından yönlendiriliyordu. Kalbinin atışını duyabiliyordu ve yavaş, sabit bir ritme yerleşmişti. Ciğerleri hava almak için yanıyordu ama ne kadar uzağa koşarsa o kadar verimli çalışmaya başladılar.

Yakınında engeller olduğunda derisi karıncalanıyor, radar gibi hangi yöne dönmesi, ayaklarını nereye koyması, nasıl hareket etmesi ve ağaçların arasından yanlış bir adım atmadan nasıl kayması gerektiği konusunda uyarıyordu. Konuşamıyor olabilirdi ama kesinlikle çok daha keskin başka duyular ve beceriler edinmişti.

Bir süredir derenin sesini duyuyordu. Yağmur yerdeki suyu beslemişti, böylece su yokuş aşağı akıyor, dar dereye ulaşana kadar en az direnç çizgisini izliyor, karanlık suyu derinleştiriyor, kıyıları neredeyse taşana kadar şeridi şişiriyordu. Uzaktaki şelalenin sesi sürekli gök gürültüsü gibi geliyordu ve içini bir rahatlama kapladı. Bu, su yolunun açık ve onu hızla aşağıya götürecektik kadar derin olduğu anlamına geliyordu. Eğer koşullar uygun olursa Amazon'a kadar gidebilirdi. Bu da Zacarias onu fark etmeden önce De La Cruz otlaklarına ulaşma şansını artıracaktı. Marguarita hızını artırarak şelaleye doğru koşmaya başladı.

4

Harpy kartalı, en sevdiği yiyecek olan tembel hayvanı görmezden gelerek gölgelikten süzüldü ve görmezden gelemediği içsel bir dürtüyle çiftliğe doğru geri döndü. Dev kuşun bedeninin derinliklerinde Zacarias iç çekti. Gerçeğe, yola çıktığında olduğundan daha yakın değildi. Onu kadına bağlayan ipler zayıflamak yerine daha da güçlenmişti ve onu aklından çıkaramıyordu.

Eğer daha iyi bilmeseydi, onun hayat arkadaşı olabileceğini düşünebilirdi. Elbette bu fikri düşünmüştü ama sonra hemen bir kenara atmıştı. Eğer ruhunu tamamlayan tek kadın o olsaydı, renkleri görür ve duyguları hissederdi. Eğer yaşadığı duygularsa, onları tanımlayabilecek kadar bile duyguları bilmiyordu.

Her ne oluyorsa, şafağı arama planına geri dönmeden önce çözülmesi gereken bir bulmacaydı. Marguarita Fernandez'in elinde büyük bir güç vardı. Karpatyalılar için potansiyel bir tehditti ve bu nedenle ortadan kaldırılması gerekiyordu. Bu kadar basitti.

Kalbinin yakınlarındaki delici bir acı onu kısa sürede kendine getirdi. Bir ok tarafından delinip delinmediğini görmek için kuşun göğsüne baktı. Onu öldürme fikri midesini bulandırdı. O jelâ peje emnimet-güneş kadını yaktı, bir büyü yapmıştı. Kadının ölümü fikrine verdiği fiziksel tepkinin başka bir açıklaması yoktu. Kadın onları birbirine bağlamıştı. Ya da kanı bağlamıştı. Kan yaşamın özüydü ve onunki de olağanüstüydü.

Onun zihnine kendi zihniyle dokunmak istiyordu, hayır, buna ihtiyacı vardı.

İçindeki her şey ona ulaşmasını, nerede olduğunu ve ne yaptığını öğrenmesini istiyordu. Bu ihtiyaca göre hareket etmeyi reddetti. Onu görme, ona dokunma, onun var olduğunu bilme ihtiyacına duyduğu güvenden daha fazla güvenmiyordu.

Yapılan büyü her ne ise çok güçlüydü ve bir tuzak olmalıydı.

Kontrol ve disipline sahipti, her ikisini de geliştirmek için birkaç ömrü vardı ve hiçbir kadın, üstelik insan bir kadın, ondaki bu özellikleri yok edemezdi. Acele etmeyecek, hem kendisine hem de kadına herhangi bir büyüyle alt edilemeyecek kadar güçlü olduğunu kanıtlayacaktı. Onu öldürmeden önce sırlarını öğrenecekti. Her birini. Bir De La Cruz'a ihanet etmenin ve onlardan birini tuzağa düşürmeye çalışmanın ne demek olduğunu bilecekti.

Vampirlerle savaşmış ve onları yok etmişti, hayal edilebilecek en iğrenç, en aşağılık yaratıklarla; küçük bir kadının ona karşı hiçbir şansı yoktu. Zihninin sürekli olarak onunkine ulaşmasını görmezden geldi. Onu düşündükçe kanının nasıl ısındığını. Büyüden çok, kadının gerçekten ilgisini çekmiş olmasıydı - bin yıldır ya da daha uzun süredir gerçekleşmemiş bir şeydi bu. Hepsi bu kadardı.

İlgi alanı. Entrika. Hiçbir şey onun için sürpriz olmamışken onu kim suçlayabilirdi ki - ta ki o kadına kadar. Kadına kadar. Marguarita.

İrkildi. Onun adını düşündüğü anda -ona hayat verdiğinde- dilinde onun tadını yeniden alabildi. Kalbi garip bir şekilde tekledi ve bir an için, kuşun derinliklerinde, vücudunun yaşamla kıpırdadığını sandı. Kıpırdamadan durdu, karanlık bir yırtıcı avlanmıştı. Nefesi ciğerlerinde sıkışmış gibiydi. Bu imkansızdı. Bir hile. Bir yanılsama. İlk başta hayal ettiğinden çok daha güçlüydü.

Bu özel numara ona zaman kazandıracaktı. Hatırlayabildiğinden çok daha uzun bir süredir insan değildi. O bir ölüm makinesiydi, başka bir şey değil. Ne de daha azı. Bedensel arzuları yoktu. Hissedemiyordu. Vücudunda ve zihninde meydana gelen garip şeyler gerçek değildi, illüzyon ne kadar iyi olursa olsun, ama gözlerini kapattı ve damarlarında akan ihtiyacın sıcak yalamasının tadını çıkardı. Aynı hızla göz kapaklarını açarak etrafına şüpheyle baktı. Bu illüzyon onu uçurumun kenarına getirmenin, sadece bir anlığına hissetmesine izin vermenin ve sonra sonsuza dek bu aceleyi arzulaması için elinden almanın yolu muydu?

Yırtıcı kartal gölgelikten sıyrıldı ve çiftliğin üzerinde uçtu. Marguarita'nın zihnine dokunmak için her zaman var olan dürtüye boyun eğmeyi reddetti. Şimdi, her zamankinden daha fazla güç göstermeliydi ve Marguarita Fernandez hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeliydi.

Aradığı evin dağın yamacına sıkışmış olduğunu gördü. Araziye dağılmış birkaç ev vardı ama Cesaro Santos ustabaşıydı ve statüsü evinden belli oluyordu. Kartal yere süzüldü ve son anda insan şekline dönüştü. Zacarias doğruca verandaya yürüdü, vücudu kapıdaki çatlağın altından akan bir buhar izine dönüşerek parıldadı.

Ev, ailesiyle birlikte yaşayan insanların evlerinin çoğu gibi tertemizdi. Cesaro'nun son derece sadık olduğunu biliyordu. Zacarias'ı kurtarmak için kanını, hatta canını vermişti. Adam her türlü suçlamadan uzaktı ve çiftliğin hiçbir yerinde Zacarias'ın fark edebileceği bir kötülük lekesi yoktu. Cesaro asla De La Cruz ailesinden bir şey çalmaz ya da onlara herhangi bir şekilde ihanet etmezdi ve eğer onun için çalışanlardan birinin bunu yaptığını fark ederse, Zacarias o adamın -ya da kadının- Cesaro'nun ellerinde yağmur ormanlarının derinliklerine gömüleceğinden hiç şüphe duymuyordu.

Bana gel. Kan kanı çağırdı ve her güvenilen Her De La Cruz'un düşünceleri okuyabilmesine, zihinleri koruyabilmesine ve gerektiğinde bilgi alabilmesine yetecek kadar Karpat kanı verilmişti.

Zacarias, Cesaro'nun uyanıp silahına uzandığı anı biliyordu. Ailesini iyi seçtiğini bilmenin verdiği bir tatmin vardı. Sadakat, her ikisi de kan bağıyla birbirine bağlı olan Chevez ve Santos ailelerinin en güçlü özelliği idi. Çiftliğin kaptanı birkaç dakika içinde tamamen giyinmiş ve ağır silahlarla donatılmış olarak dışarı çıktığında, Cesaro katı halini aldı.

Cesaro hafifçe eğildi ve neredeyse kaskatı kesilerek ayağa kalktı. Zacarias onun yanında hiçbir insan ya da hayvanın rahat edemeyeceğini biliyordu. İçindeki katili saklayamazdı; bu onun en büyük parçasıydı, bu yüzden zahmet etmedi. Kanepeyi işaret etti

ev sahibinin evine yaklaşan herhangi bir şeyi kolayca görebileceği stratejik bir konuma yerleştirilmiştir.

"Nasıl yardımcı olabilirim, senyor?"

"Bana kadın hakkında söyleyebileceğin her şeyi bilmek istiyorum." Zacarias bakışlarını diğer adamın yüzünde tuttu, ifadesini dikkatle izledi, gerçeği öğrendiğinden emin olmak için Cesaro'nun zihninde kendisinin bir parçasını tuttu. Şaşkınlık ve kafa karışıklığı okudu. Sorduğu soru kaptanın beklediği son şeydi.

"Marguarita Fernandez'i mi kastediyorsun?" Zacarias'ın sessizce başını sallaması üzerine Cesaro kaşlarını çatı. "Onu doğduğu günden beri tanıyorum. Babası benim kuzenimdi. Annesi o çok küçükken öldü ve oğlum Julio ile birlikte burada, çiftlikte büyüdü."

Damarlarında çok ölümcül bir şeyin titreşimi dolaştı, Marguarita'yla büyüyen bir adamın yakınlığını protesto eden karanlık bir gölge. Ne kadar yakındılar? Julio'yu kadınla yalnız düşününce midesinin çukuruna çok çirkin bir şey yerleşmek için yükseldi. Dişleri uzadı ve parmaklarını iki sıkı yumruk haline getirdi. Pençe gibi tırnaklar avucunu deldi.

Cesaro kucağındaki tüfeği daha sıkı kavradı, yüzü gözle görülür bir şekilde soldu. "Seni üzecek bir şey mi söyledim?"

Kan avucuna damladı ve Zacarias bakışlarını Cesaro'nunkilerden ayırmadan damlaların çizgisini yaladı. "Devam et."

Cesaro titredi. "O iyi bir kız. Sadık."

Zacarias bunu elinin tersiyle itti. Cesaro'nun onun hakkında ne düşündüğünü duymak istemiyordu. "Bana ondan bahset." Hayatındaki erkekler hakkında. Bilmesi gereken her şeyi. Önemli şeyleri.

"Çiftlikle ilgileniyor ve tüm çalışanlara karşı aileyi temsil ediyor. Siparişleri o verir ve sığırlarla atlar konusunda çok değerlidir." Cesaro'nun Zacarias'ın ne aradığını anlamadığı açıktı. "Ona bir şey oldu mu?" Yarı ayağa kalktı.

Zacarias avucunu ani bir hareketle adama doğru itti, o kadar sert itmek istemiyordu ama hava Cesaro'yu minderlere geri çarptı. "O iyi. Bana bilmek istediğimi söyle. Bir erkekle birlikte mi? Çiftlikten sık sık ayrılır mı?"

Cesaro'nun kaşları daha da çatıldı. "Bazıları çiftlik dışından bazıları da buradan olmak üzere pek çok umutlu ziyaretçisi var. Özellikle kendisine yapılan saldırıdan sonra onlarla dışarı çıkmıyor.

Evine yakın duruyor, ancak ailesini hayır etkinliklerinde temsil ediyor ve yerel danslara ve etkinliklere katılıyor."

Zacarias ifadesini boş tuttu. "Çok sayıda umutlu arayan" ya da bunların hiçbiri hoşuna gitmemişti. Büyüsünü geniş bir alana mı yayıyordu? Buna derhal bir son verecekti. "Yanında kimse olmadan gitmesine izin mi veriyorsun? Genç bir kız mı?"

"Hayır, tabii ki değil. Marguarita dikkatle korunuyor. Çiftlikten biri her zaman onunla gider."

Zacarias adama bakmaya devam etti, kilitlenmiş bakışları sorgulama ve onaylamama ifade ediyordu.

"Oğlum sık sık ona eşlik ediyor," diye itiraf etti Cesaro. "İkisinin bir maç yapmasını umuyorum. İkisi de ailenize hizmet ediyor ve ittifakımızı güvende tutmak için ne yapılması gerektiğini biliyor. Bu iyi bir eşleşme ama ikisi de ilgilenmiyor gibi görünüyor."

Zemin yuvarlandı. Duvarlar nefes alıp verdi. Bir an için odadaki basınç, sanki içindeki tüm hava çekilmiş gibi acı vericiydi. Cesaro nefes almak için mücadele etti, boğazı kapandı ve ciğerleri yandı. Aynı hızla, bu his sanki hiç olmamış gibi yok oldu. Birkaç kez öksürdü, bir eli boğazına gitti, gözleri korkuyla açıldı.

"Bana hayvanlarla olan yeteneğinden bahset."

Cesaro omuz silkti. "Bunu nasıl yaptığını kimse bilmiyor. Bildiğini sanmıyorum ama gökyüzündekiler de dahil olmak üzere her hayvan ona tepki veriyor. Daha küçük bir kızken babasına bir atın bacağının acıdığını ve nerede olduğunu söylerdi. Elbette.

Birkaç saat sonra at topallamaya başladı. Bir kısırağın ne zaman doğum yapacağını ya da doğumla ilgili bir sorun çıkacağını her zaman bilir. Atlar ona güveniyor ve o varken kısıraklar ne yapılması gerekiyorsa yapılsın sakın kalıyorlar."

Zacarias bilgiyi özümsemi. Çocukluğundan beri böyle şeyler yapardı. Doğuştan psişik olması mümkündü ama onu tuzağa düşürecek kadar güçlü bir büyü yapmak için büyücülük eğitimi almış olması çok daha muhtemeldi. "Devam et."

Cesaro her zamankinden daha şaşkın görünüyordu. "On beş yaşındayken, bir jaguar sürüyü ürküttü ve sığırlar çitlerden geçerek futbol oynayan çocukların üzerine doğru koşmaya başladı. Marguarita onların önüne geçti ve sığırlar bir şekilde oradaki herkesten uzaklaştı. Yavaşladılar ve yönsüz bir şekilde durdular." Gözleri bir kez daha Zacarias'ın kollarıyla buluştu. "Doğruca jaguara doğru yürüdü ve onu vurmamam için bana el salladı. İkisi birbirine bakarak birkaç dakika geçirdikten sonra kedi yağmur ormanına geri döndü ve onu bir daha buralarda görmedik. İz bile yok."

"Annesi hakkında ne biliyorsun?" Eğer babası Cesaro'nun kuzeniyse, belki annesi de bir büyücüydü. Bir açıklaması olmalıydı.

"Annesi Brezilya'daki çiftlikten bir Chevez'di. Ailelerini tanıyorsunuz."

Chevez ailesini diğerlerinden daha iyi tanıyordu. Kesinlikle büyücü doğmamışlardı ve hiçbirisi büyü yapma eğitimi almamıştı. Chevez kadınlarının zihinlerinde doğuştan gelen korumalar vardı. Bir vampirin onları öldürmeden ele geçirmesi ya da manipüle etmesi imkânsızdı.

Zacarias, zihni Marguarita'ya ulaşırken yumruğunu bir kez daha sıkıca kapattı. Kendini ona dokunmaktan alıkoymak için büyük bir disiplin uyguladı. Kanı onunkini çağırıyordu. Yoksa tam tersi miydi? Çağrı çok güçlüydü. A

zorlama. Nefesinin altında ana dilinde küfretti. Kadın bir tehditti.

Cesaro, Zacarias'ın teklifini kabul edeceğini umarak, "Eğer sizi rahatsız ediyorsa, kaldığınız süre boyunca onu çiftlikten uzaklaştırabiliriz," dedi. "Ziyaret etmesini çok isteyecek pek çok teyzesi var."

Yerde bir sarsıntı daha meydana geldi. Zacarias kılını bile kıpırdatmadı. Dili dişlerinin sivri uçları üzerinde kayıyordu. Vücudu ağrıyordu. Ödenmesi gereken o kadar çok günahı vardı ki, yine de ona gitmeye cesaret edemiyordu - onu görmeye ihtiyacı olduğunda değil -Ona dokunmak için. Zihninin dolaşmasına, kontrol etmesine, dokunmasına izin vermeyi reddetti. O çok güçlüydü ve kadın onu yenemezdi.

Cesaro irkildi. "Senyor," diye huzursuzca başladı. "Kadını bana bırakın."

"Seni anlamıyorum. Marguarita iyi bir kız. Buradaki herkes tarafından seviliyor. Vampir onun ses tellerini yok etti, bu yüzden konuşamıyor. Eğer bu seni üzüyorsa. . ."

"Ben üzülmem."

Sıkıntılı olma kavramı ona yabancıydı. Ama ona dokunma ihtiyacı onu rahatsız ediyordu. Ona yakın olmak. Tüm o sıcak, yumuşak tene dokunmak ve kanının enfes tadı için duyduğu korkunç arzuyu hafifletmek.

Zacarias'ın vücudu parıldamaya ve şeffaflaşmaya başladığında Cesaro hızla ayağa kalktı. "Bekleyin. Lütfen senyor, ona zarar vermeyeceğinizi bilmem gerek."

Zacarias buz gibi soğuk gözlerini adamın üzerine çevirdi. "Beni sorgulamaya cüret etme. Burası benim toprağım. İstedığimi yapmam için bana ait. Bu meseleye karışmana izin vermeyeceğim. Yaptığı şey sadece ikimizin arasında. Yeterince açık olabildim mi?"

Cesaro tüfeğinin namlusunu parmak eklemleri bembeyaz olana dek kavradı. İsteksizce başını sallamadan önce iki kez sertçe yutkundu.

Zacarias'ın adamla kaybedecek daha fazla zamanı yoktu. Herkesin derdi neydi ki, böyle bir şey yapmanın normal olduğunu düşünüyorlardı?

kararını sorgulayabilir mi? Belli ki De La Cruz çok uzun süredir burada ikamet etmiyordu. Halkı kulluk ve itaat yeminlerini unutmuştu. Bu yüzden dünyada modasının geçtiğini biliyordu. Onun yöntemleri çoktan yok olmuştu. Öldürmek ya da öldürülmek tam olarak anlaşılmamıştı. Dünya, insanoğlunun güvende olduğuna dair yanlış bir yanılsama içindeydi.

-Vampirler gibi canavarların var olmadığını ve kötülüğün gerçek olmadığını. O daha iyisini biliyordu, ama onun günü çoktan sona ermişti.

Çözüldü ve evden dışarı süzüldü, yavaşça çiftliğe doğru ilerlerken gözyaşı şeklindeki yağmur damlalarına karıştı. Neredeyse fark edilmediği bu haliyle bile ahırdaki hayvanlar gergin bir şekilde tepiniyordu. Marguarita'yı bulma ihtiyacına rağmen, ölümsüzlerin onu inine kadar takip ettiğine dair herhangi bir işaret aramak için arazinin etrafında yavaşça bir daire çizdi. Sadece ona değil, kendisine de kontrolün onda değil, kendisinde olduğunu kanıtlaması gerekiyordu.

Malinov kardeşlerden birinin, Brezilya'daki çiftliğine yaptıkları saldırıda bu kadar çok gözden çıkarılabilir askerini kaybettikten sonra misilleme yapmak isteyeceğinden hiç şüphesi yoktu. Karpat halkının prensinden daha çok nefret ettikleri biri varsa, o da Zacarias'tı. Malinovlar her zaman De La Cruz kardeşlerin kendilerine ihanet ettiğine inanacaktı. De La Cruz ailesi prene sırt çevirip suikastına yardım etmek yerine ona bağlılık yemini etmişti.

Zacarias, Mikhail Dubrinsky'yi öldürmenin halklarını yok oluşa sürüklemek anlamına geldiğini biliyordu. Bir türün olabileceği kadar yakındılar, o ince çizgiyi aşıyorlardı, iyileşmenin imkânsız olacağı bir yere devrilmeye çok yakındılar. Mikhail'in hayatta olması, Solange'ın kanı ve kadınlarının neden düşük yaptığını bulma haberi sayesinde Zacarias artık her türlü şansa sahip olduklarından emindi. Sorumluluklarından kurtulmak için mükemmel bir zamandı. Ve bırakmıştı da - ta ki Marguarita Fernandez araya girene kadar.

Ölümsüzlerin efendisi Ruslan Malinov'un askerlerinin neden geri dönmediğini öğrenecek vakti olmadığından emin olan Zacarias ana eve doğru ilerledi. Onun

Kalbi garip bir şekilde hızlandı, bu da onu daha da gerdi. Zihninin onunkine dokunmasına bir kez bile izin vermeden yapının etrafında döndü. Çok yavaş bir şekilde ön kapıya yaklaştı, tekrar insan formuna büründü ve içeri girdi.

Sıcaklığın hücumuna, onu hayal edebileceğinden çok daha fazla zorlayan ihtiyaca teslim olmayacaktı. İhtiyacı yoktu. Arzulamıyordu. En yüksek dağın zirvesine çıkmış, dünyanın en uzak köşelerine seyahat etmiş ve bir şeyler aramıştı. Yüzyıllar boyunca, türünün çoğundan çok daha uzun süre yeryüzünde yürümüş, hayal edebileceğinden çok daha fazla ölümsüz öldürmüştü. İhanetin en kötüsünü ve cesaretin en büyüğünü görmüştü. Onun için hiçbir sürpriz kalmamıştı. Hiçbir şey kalbinin atışını bu kadar değiştiremezdi. Hiçbir şey onu böylesine yakıcı bir ihtiyaçla sürükleyemezdi çünkü ihtiyacı yoktu.

O jelâ peje emnimet-sun scorch the woman. Bir cevap vardı ve onu bulacaktı. Kimse onu kontrol edemezdi. Onun zihnine dokunmayacak ya da onu aramaya gitmeyecekti. Ama kendini karanlık evin içinden doğruca kadının yatak odasına doğru yürürken buldu. Kapı parçalanmış, menteşelerinden sarkıyordu, kapı tamamen ortadan ikiye ayrılmıştı. Yaptığı hasarı incelerken kaşlarını çatı. Ahşap bir dizi parça halinde asılı duruyordu, parçalar tehlikeli olabilecek kadar keskindi.

Elini sallayarak dağınıklığı düzeltti, onu korumak için ya da başkalarının onun uyku odasına bakması gibi başka bir nedenle değil, görüntü estetik olmadığı için. Odaya adımını attığı anda onun kokusunun hâlâ burnunda olduğunu fark etti ama o evin başka bir bölümündeydi ve umarım evindeki hizmetkârlık görevlerini hatırlıyordu.

Onun odasına baktı. Çok kadınsı görünüyordu. Kadın kokuyordu ama korkunun izleri hâlâ mevcuttu. Düzenli ve tertipli olmasına rağmen çöp sepeti buruşmuş kâğıtlarla dolup taşıyordu. Birden onun odasının köşesine büzülmüş, elini uzatmış, elinde bir kâğıt parçası çırpınırkenki halini hatırladı. Etrafına bakındı. Adam

Onu ayağa kaldırırken bir kenara attığından neredeyse emindi.

Yatağın hemen altında tek bir kâğıt parçası duruyordu. Onu aldı ve mektubu taradı. Ona ne olduğunu, neden onu güneşin altında ölüme terk edemediğini anlatmaya çalışıyordu. İçine bir kurt düştü. Kadının ses tonunu duyamıyor ve buna bakarak doğruyu söyleyip söylemediğine karar veremiyordu ama mektubun onun için iyi bir savunma olduğu kesindi. Zacarias gibi o da karşı koyamayacağı bir dürtü hissetmişti.

Bu ne anlama geliyordu? Biri -bir şey- ikisini de manipüle mi ediyordu? Belki de Marguarita'nın motivasyonunu yeniden değerlendirmesi gerekiyordu. Birinin ona yapmaya çalıştığı gibi o da manipüle ediliyorsa, çok daha zayıftı ve tecrübeli bir Karpat savaşçısından çok daha çabuk yenik düşerdi.

Çöp sepetinin içindekileri yatağın üzerine döktü ve her bir sayfayı tek tek düzelterek içindekileri taradı. Daha önceki açıklama denemeleri titrekti ve kendine güveni yoktu ama denemeye devam ediyordu, bu da ona onun inatçı, kararlı ve cesur olduğunu gösteriyordu. Onu korumaya çalışacak kadar aptal olduğu belli olan Cesaro'ya koşarak gitmemiştir. Suçuyla yüzleştirdi ve açıklama yapmak umuduyla onu bekledi.

İç çekti. İtaatsizlik etmesi tamamen onun suçu değildi. Onun da çok iyi bildiği gibi, dürtüler tehlikeliydi ve görmezden gelinmeleri neredeyse imkânsızdı. Çiftliğe sebepsiz yere gelmişti, onu harekete geçiren ihtiyaçtı ve büyücü ihaneti konusunda deneyimliydi. Kendini kurtarmak için kullanabileceği böyle bir yeteneği yoktu.

Kâğıt parçasını cebine soktu ve yastığını alıp kokusunu içine çekmeden önce diğerlerine el sallayarak çöp sepetine geri götürdü. Onu ciğerlerinin derinliklerine çekti ve arzusuna teslim oldu. Kadının kadınsı kokusu onu sarmıştı. Doğrusu, bu onu sarstı. Yorganı düzeltti, eli yatağın üzerinde onun görüntüsünü izledi. Gücün kaynağı yakınlarda olmalıydı. Neredeyse onun sıcaklığını hissedebiliyordu.

ve bir kez daha dilinde onun enfes kanının tadını alabildi - en iyi şaraplardan bile daha iyi.

Geniş arazideki her bir konutu ziyaret etmeli ve her birini test etmeliydi. Sadece çekilen ağır perdelerden bile onun evde olduğunu anlayabilirlerdi. Davet edilmeden kimse eve yaklaşamazdı ya da yaklaşmamalıydı. Peki, o bunun farkındayken büyü nasıl bu kadar güçlü kalabiliyordu?

Kadının kokusunu tekrar içine çekti, onu ciğerlerinin derinliklerine çekti. Vücudu garip bir karıncalanmayla karşılık verdi, damarlarında dolaşan ve vücudunda en iyi yalnız bırakılan tepkileri uyandıran bir elektrik akımı. İçini çekti ve Marguarita'yı bulmaya gitti. Dürtüyle savaşmış ve mutlak, tam kontrolün kendisinde olduğunu kanıtlamıştı.

Margarita elle yontulmuş kanoyu dereye itti ve dikkatle içine tırmandı. Daha önce kürekleri hep Julio kullanmıştı ama Marguarita onun gözetiminde öğrenmiş ve nasıl kürek çekeceğini biliyordu. Karanlıkta korkacağını düşünmüştü ama garip bir şekilde, tıpkı yağmur ormanında olduğu gibi suyun üzerinde de görebiliyordu. Akıntının onu Amazon'a kadar götürecektik kadar derin olduğunu biliyordu. Su şeridi genişledi, ana nehre yaklaştıkça akıntı güçlendi ve farkı hissedecekti. Julio yanındayken heyecan vericiydi, kano kükreyen Amazon'a yaklaşırken beyaz su dalgalarının üzerinde kayıyordu, ama tek başına, muhtemelen onu takip eden bir vampirle, daha hızlı gitmek için sadece korkunç bir aciliyet hissediyordu.

Kaymanlar kıyıda yaşlı dinozorlar gibi çömelmiş, o yanından geçip giderken gözleri camlaşmış ve ağır ağır kapanıyordu. Sertçe yutkundu ve küreği suyun içine doğru itti. Kano sessizce süzülerek ilerledi. Karanlık, dalgalı bulutların altında su, uzun bir abanoz şeridi gibi parlıyordu,

Asılı ağaclar ve k  kler dev kafesler oluşturuyordu. K  reğini daldırdı ve daha sert itti, bir yandan da   n  nde bir yırtıcı hissetmeleri durumunda alarm vereceklerini umarak kuşlara uzandı.

Akıntı y  n  nde ilerlerken i  ine garip bir huzursuzluk     t  . Zacarias De La Cruz'la   zdeşleştirdiği korku ya da dehşet değil, devam etme isteksizliğiydi bu. Aralarına mesafe koyuyordu ve ge  en her metreyle birlikte i  ini bir korku kaplıyordu. Kalbi ağrıyordu, ger  ek bir acı. Zihinsel olarak bunun sadece yapılacak doğru şey değil, yapılacak tek şey olduğunu biliyordu ama aklı buna inanmayı reddediyordu. İki kez sanki niyeti geri d  nmekmiş gibi kendini kıyıya doğru k  rek   ekerken buldu.

şanslıydı ki yağmur dereyi kabartmıştı, b  ylece akıntı g    l   bir şekilde akıyor, kolları onu Zacarias'tan daha hızlı uzaklaştırmak i  in   alışmayı reddetse bile onu taşıyordu. İ  indeki korku b  y  d   ve acı kalbinden t  m v  cuduna yayıldı. Bacakları titriyordu. Kollarını kurşun gibi hissetti ve ağzı kurudu.

O   lm  şt  . Zacarias De La Cruz   lm  şt   ve bir şekilde, oradan ayrılarak bundan kendisi sorumlu olmuştu. Bu d  ş  nce bir anda zihnine   ş  şt   ve bir kez zihnine girdikten sonra onu bir daha   ıkaramadı. Keder i  ine işledi ve fiziksel olarak kendini g  sterdi. G  ğs   o kadar daralmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordu. G  zyaşları g  zlerinde y  zerek g  r  ş  n   engelledi.

Kulaklarında korkun   bir   ığlık vardı, onun   l  m  ne karşı kendi sessiz protestosu.

Yine de o bir vampirdi, değil mi? De La Cruz'un arazisine ondan   nce ulaşmak i  in umutsuzca koşuyor, avcılarını uyarıyor, aslında onları onu   ld  rmeye   ağırıyor. Eđđer   ld  yse, sevinmesi gerekmez miydi? Ağılamaması? Kafası karışmış bir halde k  reği tekneye s  r  kledi ve nefes almaya konsantre oldu. Zacarias ona birkaç kez kanını vermişti. Cesaro ona, vampir boğazını par  aladığında Zacarias'ın hızlı davranıp hayatını kurtardığını s  ylemişti. Kanında onları birbirlerine bağlayan bir şey mi vardı?

ölümde birlikte mi? Hatta bu son seferinde onu kendi kanını içmeye zorlamıştı.

Margarita dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Güçlüydü ve çılgın hayallere kapılmayacaktı. Bir görevi vardı. Tuhaf duyguları her neyse, yanlış olmak zorundaydı. Onun için önemli olabilecek tek şey çiftlikte sevdiği insanları kurtarmaktı. Yağmur yeniden şiddetlenmeye başlamış, sürekli çiseleyen yağmur amansız bir sağanağa dönüşmüştü. Avcıları çağırmak için nehre ve De La Cruz arazisine ulaşması gerekiyordu. Nehir çok hızlı akıyor, onu yağmur ormanının içinden hızla geçirip geniş, kabarık Amazon'a bırakıyordu.

Kalbi çarpmaya başladı. Hayatta kalmak istiyorsa dikkatini vermesi gerekiyordu. Nehrin sesi gök gürültüsünü andırıyor, neredeyse diğer her şeyi bastırıyordu. Kano bir dönemecin etrafından dolaştı ve su daha da sertleşip hızlandı. Zacarias'ı ya da vampirleri düşünemiyordu, önemli olan tek şey ileride beliren bir dizi kayaya çarpmamak için küreğini suyun içine itmektir.

Julio'nun nehre giden o tehlikeli damla ve kaya setinde manevra yapmasını yüzlerce kez izlemiş ve o anın heyecanı ve tehlikesiyle gülmüştü. Ama onun becerilerine güveniyordu ve ilerideki her kaya pozisyonunu bildiğine dair mutlak bir güveni vardı. Kendisi hakkında o kadar emin değildi. Julio bunu birkaç kez denemesine izin vermişti ama su o kadar hızlı akıyordu ve hava da karanlık değildi.

Küreği sıkıca kavradı ve yeni reflekslerini topladı. Akıntının içinden yükselen kayalar dizisine yaklaşırken gözleri yorgunluktan yanıyordu. Bu vahşi yolculukta rahatlamak için nefesini zorladı ve kanonun kaya bahçesine girerken ilk düşüşünü hissetti. Julio'nun ona gösterdiği her karmaşık manevrayı hatırladı. Sanki tekmede onunla birlikteymiş gibi hareketleri dikkatle uyguladı, alçalırken hareketleri seslendirdi,

ağırlığını geriye verdi ve ilk kayayı yuvarlayarak bir sonraki düşüş için mükemmel bir şekilde hizalanmış kapiya çarptı.

Etrafında kaynayan su, kasvetli karanlıkta köpüklü bir beyazlığa bürünmüştü. Yağmur dereyi dövüyordu ve yüksek görüşü olmasaydı, özellikle acımasız bir taştan kaçınmak için neredeyse tamamen geriye dönen dar olukta pazarlık yapamazdı. Beyaz suya binmenin heyecanı donmuş damarlarına işledi ve vampirlerden duyduğu korkuyu hafifletti. Julio'yla birlikte yağmur ormanlarına yaptıkları gezileri hep sevmişti. Pek çok maceraya atılmışlardı ve keşke o anda yanında olsaydı diye düşündü.

Bir sonraki engel en zor olanıydı; kano, tekneyi ters çevirebilecek dalgalanmanın etrafından dolaşmak için geçide mükemmel bir açıyla girmek zorundaydı. Julio'nun sesini kulağında duyabiliyordu, kanoyu keskin bir dönüş için gereken birkaç saniye boyunca hareketsiz tutmak için küreği suda nasıl tutacağına dair talimatlar veriyor ve ardından tekneyi ileri doğru uçurmak için sert bir itiş yapıyordu. İki kayanın arasındaki dar uçuşuma tam olarak Julio'nun yaptığı şekilde girdi ve tehlikeli dalgalı sudan birkaç santim sıyrıldı.

Kano açık suya fırladı ve o Amazon'daydı. Akıntı kanoyu yakaladı ve kıyıya doğru açı yapmak için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı. Nehir kabarmış ve hızla akıyordu. Nehrin kenarına kadar kürek çekmek için her şeyini harcadı. Asılı bir dala takılıp kanoyu kıyıya sürüklemeyi başardığında, olmak istediği yerin biraz aşağısındaydı.

Yokuş son derece çamurlu ve kaygandı. Bitkin, soğuk, ıslak ve perişan haldeydi. Yokuş yukarı tırmanmaya çalıştı ama sürekli geri kayıyordu. Rüzgâr şiddetini artırdı, vahşi bir güçle tekrar tekrar ona çarpıyor, kalın saç örgüsünü yırtıyor, başını bile ağrıtabilecek şekilde saç tellerini çekip çıkarıyordu. Tırmanmaya çalışmaktan vazgeçti ve onun yerine süründü, tepeye doğru tırmandı, sırtı ve kolları ağrıyana ve onları bir daha asla kaldıramayacağından korkana kadar tekrar tekrar geri kaydı. Rüzgârın sürüklediği yağmur vücuduna batarken

tepeye ulaştı ve bir süre uzanıp nefes almaya çalıştı.

Margarita ayağa kalkmaya zahmet etmedi ama yağmurdan korunmak için engebeli zeminde sürünerek büyük bir kapok ağacının sığınağına doğru ilerledi. Kök kafesini oluşturan kalın yzgelere yaslandı ve nefesini tutmaya çalıştı. Vampirin anısı tekrar üzerine çöktü. Saldırgan ile Zacarias arasındaki farkla ilgili bir şey aklına takılmıştı ama bunun önemli olduğunu biliyordu.

Yıllardır De La Cruz ailesini temsil ediyordu. Çiftliğin desteklediği ailelerin çoğu kardeşlerden birini hiç görmemişti. İhtiyaç duyulduğunda yiyecek ve ilaç getiren, borç ödemeyi ayarlayan ya da zor zamanlarda ailelerin borç almasına izin veren o olmuş, ailenin sadakatini ve iyi niyetini kazanmıştı. De La Cruz ailesini bölgenin en sevilen ailelerinden biri haline getirmişti. Onun cömertliği -tamam, onların parasıydı ama çabalayan oydu.

Zayıf bacaklarını çalışmaya zorlayarak temkinli bir şekilde ayağa kalktı.

Hiçbir uyarı olmadan yer yuvarlandı ve Margarita dizlerinin üzerine düştü. Anında karıncalar botlarının ve ellerinin üzerine üşüştü. Zacarias'ın ölmediğini bildiği için küçük bir çığlığı bastırdı. Neden bu kadar samalamıştı ki? Çiftliğe dönmüş ve onun gittiğini fark etmişti. Ayağa fırladı ve amaçsızca koşmaya başladı, aptalca, dikkatsizce bir hataydı bu.

Dev güveler, o koşarken ışığının çekimine kapılarak etrafında kanat ırdı. Yarasalar dönerek ve eğilerek lambasının ortaya çıkardığı böcekleri yakaladı. İri gözler bir anlığına ona baktı, sonra hayvan bir ağacın gövdesine sıçradı ve daha yüksek dallara doğru koştu. Bir yılan onun üzerinde kıvrıldı ve başını kaldırdı.

Yer tekrar yuvarlandı ve gök gürledi. Bir an için zar zor nefes alabildi, bir kez daha bir canavarın köşeye sıkıştırdığı donmuş bir avdı. Rüzgâr ağaçların arasından hızla geçiyor, küçük olanları kemer oluşturana kadar eğiyordu. Margarita büyük bir ağacın kök kafesine sığındı.

kapok ağacı kendini düşünmeye zorluyordu - panik yapmamaya. Köklere tutunarak ormana doğru baktı.

Onun vampir olduğuna inanmakta haklıydı. Böcekler topraktan fişkırıyor ve onun emriyle ağaçların gövdelerinden aşağı iniyorlardı. Zehirli yılanlar ıslak bitkilerin arasından süzülüyor ve sülükler ona ulaşmak için yaprakların üzerinde sürünüyordu. Vampirler hakkında bildiği her şey, kendisine saldıran vampirin anısıyla birlikte aklına geldi.

Ürperdi, bir topun içine kıvrılıp saklanma ihtiyacı neredeyse onu eziyordu. Adamın kokuşmuş nefesinin kokusunu hâlâ alabiliyor, çürümüş etini ve tırnak yerine kullandığı çirkin, çarpık pençelerini görebiliyordu. Zacarias'ın nerede olduğu bilgisini zihninden söküp almaya çalışırken gözleri kıpkırmızı olmuştu. Zihnini boş, kalkanlarını güçlü tutmaya odaklanmış, De La Cruz ailesinin en büyüğünden vazgeçmeyi reddetmişti.

Vampir babasını öldürmüştü ve onu da öldürecekti -bunu kesinlikle biliyordu ama Zacarias'ın ya da kardeşlerinden birinin vampiri avlayıp yok edeceğini de biliyordu. Bir daha asla öldürmeyecekti. Korkunç yaratık ona jilet gibi keskin dişlerini gösterip etini koparıp önünde yemekle tehdit ettiğinde bile direnmişti. Onun kırmızı gözlerini ve nefesini hatırlayarak ürperdi. Çürüyen etin o korkunç kokusu.

Margarita daha dik oturdu. Zacarias onu ne kadar korkutmuşsa, o da o kadar korkmamıştı. Korkunç bir çürüme kokusu yoktu. Vampirler içten çürümez miydi? Onu korkutmuştu, hayır dehşete düşürmüştü. Adamın bıraktığı ize dokundu ve parmağının ucuyla ovuşturdu. Saldırı eskisi gibi olmamıştı. Kötü hissetmemişti. Ya da vampir. Tehlikeli, korkutucu bir yırtıcı gibi hissetmişti ama şeytani değildi.

Bu açıklama onu şok etti. Zacarias vahşi bir hayvandı, hayatta kalmak için avlanan ve öldüren vahşi bir yaratık. Vampir değildi ama bunun bir önemi yoktu. Çiftliğe geri dönmeyecekti. O buralarda olduğu sürece. Çok az yaratıktan korkardı ama Zacarias tamamen farklı bir yaratıktı.

Önerme. Üzerinde bıraktığı iz zonkluyor, hafifçe yanıyor ve ona yağmur ormanındaki hiçbir hayvanın bu kadar öngörülemez ya da vahşi olmadığını hatırlatıyordu.

Ona doğru gelişi, çok kasıtlı, yüzü ifadesiz bir maske, ağzı acımasız, amansız bir çizgide, gözleri düz, soğuk ve merhametsiz. Ağız kurudu ve kalbi yeniden çarpmaya başladı. İstese de hareket edemezdi, köşeye sıkışmış bir av gibi olduğu yerde donup kalmıştı. Kendini tam olarak böyle hissediyordu - onun avı. Adamın onu kasten korkuttuğunu biliyordu. Vahşi şeylere yaptığı gibi onunla bağlantı kurmaya çalışmıştı ve bir an için karşılık verdiğini düşünmüştü ama sonra her zamankinden daha kötü olmuştu. Tehlikeliydi ama vampir değildi.

Sığınağa ulaşmak ve bir sonraki hamlesini belirlemek zorundaydı ve bu da Julio'nun yolu göstermek için ağaçlara oyduğu işaretleri bulmak anlamına geliyordu. Geri dönmeli ve genellikle kanoyu sudan çıkardıkları noktaya gitmeliydi.

Şiddetli rüzgârın biraz dinmesini bekledi ve kendini ayağa kaldırarak ağacın sığınağından temkinli adımlarla uzaklaştı. Tepesindeki dallar inleyip gıcırdayınca yukarı baktı. Yarasalar her daldan sarkıyor ve ağacın etrafında yer kapmak için birbirleriyle yarışıyorlardı. İlk başta oraya meyve yemeye geldiklerini düşündü ama yemiyorlardı. Giderek daha fazlası dallara yerleşiyor, baş aşağı asılı, kanatları kıvrık, minik gözleri ıslık ıslık onu izliyordu.

İçinden bir ürperti geçti. Zacarias'tan kaçarken bir vampirin inine mi düşmüştü? Zaman zaman yarasaları ve böcekleri kukla olarak kullandıklarını biliyordu. Ağaçtan uzaklaştı ve neredeyse çürüyen bir kütüğün üzerine düşüyordu. Tahtadan termitler dökülüyordu. Panik yapmayı reddederek dudaklarını birbirine bastırdı.

Düşünmek, bir karar vermek zorundaydı ve kendini parçalara ayırmasına izin verirse bunu yapamazdı.

Başını kaldırıp yarasalara baktı. Çok nazikçe onlara uzandı, sıcak bir selamlama dalgası gönderdi, çok fazla zorlamamaya dikkat etti. Dokunuşu çok hassastı ama bağlantı kurdu. Eğer kötülerse kötülüğü hissedebilmeliydi.

Ölümsüzler tarafından komuta ediliyorlardı ama sıradan yarasalar gibi görünüyorlardı, işlerine gitmek için can atıyorlardı. Acıkmışlardı, beslenmeye ihtiyaçları vardı ama bir şey onları durdurmuş, kullanmış ve komuta etmişti.

Ona göz kulak olmak için böcekleri ve yarasaları kullanıyordu. Onun neyin peşinde olduğunu bilmek istiyordu ve casuslar göndermişti. Aklına bir fikir geldi ve mantıklı düşünmeye çalışarak durumu değerlendirdi. Belki de yarasalar ona karşı kullanmak için yanlış türden casuslardı. Hayvanlar ve böcekler konusunda kendine has bir yeteneği vardı ve hepsini kendi tarafına çekebilmesi çok mümkündü.

Tekrar yarasalara baktı ve bir başka sıcak, davetkâr dalga göndererek onları devam edip yemek yemeye çağırdı. Yavaşlıyordu, böylece hem onu takip edip hem de yol boyunca yemek yiyebileceklerdi. Yarasaların bazıları meyve, bazıları ise böcek izlenimi veriyordu. Hatta türleri bile karıştırmıştı. Küçük yaratıklara gülümsedi, zihniyle bir hayvana dokunduğunda gelen akraballığı hissetti. Zacarias'a korkuyla, onun komutlarıyla bağlıydılar ama aslında onlarla bir bağ kurmuştu, karşılıklı bir tür empati. Çoğu hayvan ve hatta bazı böcekler aralarındaki derin bağı hissederek bu ilişkiyi güçlendiriyordu. Zacarias'ın kendisini gözetlemek için seçtiği yarasalarla da bu yakınlığı kurmak istiyordu.

Margarita sıcaklık akışını ve yemek davetini sürdürdü. Bir yarasa inisiyatifi ele aldı, belki de diğerlerinden daha açtı ama en yakın meyveye uçtu ve yemek için yerleşti. Yarasalar hemen havayı doldurdu, birçoğu ziyafet çekmek için meyvelere yerleşirken diğerleri böceklerin peşine düştü. Aceleyle uzaklaşmak gibi bir hata yapmadı; bu, Zacarias'ın onlara verdiği emirleri yerine getirme ihtiyacını tetiklerdi. Julio ve kendisinin genellikle kanolarını karaya çektikleri noktayı bulduğunda çok sevindi.

Su her yerdeydi, yapraklardan damlıyor, yamaçlardan ve dağ yamaçlarından aşağı akarak yüzlerce küçük, çağlayan şelaleler oluşturuyordu. Su birikintilerinde toplanan ve ormanın zemininde duran su, sonunda drenaj yolunu buluyordu

Amazon Nehri'nde. Nehrin akma sesi her zaman mevcuttu - tıpkı böceklerin sürekli uğultusu gibi. Suyun gürültülü akışından uzaklaşarak iç tarafa doğru yöneldi.

Julio dalları işaretlemişti -çocukken bunu denemişlerdi- ama sonunda bitkiler kendilerini her şeye bağladılar -saplar, dallar, gövdeler, hatta diğer bitkilerin yaprakları kendilerini ağaçların etrafına sardılar. Bitki örtüsü o kadar sıkı ki ağaç kabukları çoğunlukla gizlenmişti, bu yüzden ağaçları kesmenin bir anlamı yoktu. İzlerin kapanması uzun sürmedi. Ağaçlara tırmanan odunsu lianalar, ağaçları gölgeliklerin üzerindeki ışığa açılan kapılar olarak kullanıyordu. Eğrelti otları da kendilerini ağaç kabuklarının içine gömerek güneş ışığına doğru tırmanıyordu.

Kalın kökler orman zemini boyunca kıvrılıyor, tepeleri bulutlara uzanırken büyük ağaçları toprağa sabitleyordu. Dev payanda kökler devasa ağaçları dengeliyor ve besliyordu; bazıları özenli şekillere bürünürken diğerleri büyük ahşap yüzgeçler oluşturunuyordu. Nasıl görünürlerse görünsünler, kökler zemine hükmediyor, geniş alanlar kaplıyor ve yarasalara, hayvanlara ve yüzlerce böcek türüne ev sahipliği yapıyordu.

Julio ve Marguarita köklerin derinliklerinde izler bırakmışlardı ve her ikisi de nereye bakacaklarını biliyorlardı, sarmaşıklar ve eğrelti otları dallanan yüzgeçler arasında kendilerini örmeyi başarsalar bile. Parlak yeşil eğrelti otlarını bir kenara süpürdü ve kökün yontularak yıpranmış bir iz bıraktığından emin oldu.

Yavaşça hareket ederek yarasalara iletişim göndermeye devam etti. Sıcaklık. Saygı. Akrabalık. Emir yok. Talep yok. Zacarias'ın güneş doğmadan önce toprağın karanlığını araması gerekecekti. Sadece birkaç saat daha vardı. Onu o kadar uzun süre kandırabilirdi. Yarasalar çok anlayışlıydı ve kaçmadığı ya da onlardan saklanmaya çalışmadığı sürece alarm vermezlerdi.

Kendi uyarı sistemi için yarasalara bağlandı, bir yırtıcı hayvan yaklaştığında onların uyarısını fark edeceğini umuyordu.

Yakın. Devasa gövdesiyle devrilmiş bir ınar yolunun üzerinde uzanıyordu, yıllanmıştı, bıraktığı boşluğu fidanlar doldurmaya başlamıştı bile. ürüyen gövde böcekler, mantarlar ve sürüngenlerle kaplıydı. Dikkatle inceledi, üzerine tırmanırken kolayca dokunabileceği tehlikeli yılanların ve zehirli kurbağaların farkındaydı.

Yolundan sapmadan yapabileceği başka bir şey yoktu, yağmur ormanında gece vakti yapmak istemediği bir şeydi bu. İleriye doğru adım attı ve tırmanmaya kararlı bir şekilde yukarı uzandı, zehirli böcekleri ve kurbağaları kendisinden uzaklaşacakları umuduyla zihniyle itti.

Elleri belini kavradı ve onu sert bir bedene doğru geri çekti. "Akılsız mısın kadın, yoksa kendini tehlikeye atmaktan zevk mi alıyorsun?" Zacarias'ın sesi kulağına mırıldandı, yumuşak bir tehdit onu iliklerine kadar ürpertti.

5

Marguarita hareketsiz kaldı. Ya yanılıyorsa? Ya o gerçekten vampirse? Zacarias'ın boğazının yan tarafında bıraktığı iz zonklıyor ve yanıyordu. Adamın nefesi ensesindeki tüyleri karıştırdı. Kadın kaskatı kesildi. Parmakları tenini okşadı, saçlarının ağır ipini kenara çekti. Adamın vücudu, aldığı her nefesi hissedebileceği şekilde kızınkine sıkıca yapışmıştı. Vahşi, tehlikeli bir yaratık gibi kokuyordu ve onu tüm yardımlardan uzakta hapsetmişti. Adamın her kası, kalbinin her atışı kızın üzerinde iz bırakıyordu.

Adamın sorusu kadının zihnine işledi. Akılsız mı? Gerçekten de az önce aptal olup olmadığını mı sormuştu? Öfke, korkuyla karışarak içini yaktı.

Zihnine Zacarias'ı müjdeleyen bir sıcaklık doldu. Daha önce saldırdığında derinlere nüfuz etmiş, istila etmiş ve fethetmişti. Bu sefer farklıydı. Bu sefer yavaş bir saldırı kullandı, pekmez gibi yayılan bir sıcaklık, zihnini -O. Nefesi boğazında düğümlendi ve alt dudağını sertçe ısırıldı. Sıcaklık sadece zihninde kalmadı, vücuduna yayıldı, damarlarını her seferinde bir inç alan kalın bir lav, aşağı ve daha aşağı hareket etti. Göğüsleri ağırlaşmış ve ağrıyordu. Meme uçları sivrildi. Göbeği daha da ısındı.

Adamın saldırısına verdiği fiziksel tepki rahatsız edici olmanın ötesinde, en az boynunu ısırması kadar dehşet vericiydi. Tüm içgüdüleri ona kaçması için bağıırıyordu ama o mücadele bile etmedi, korku ve öfke onu olduğu yerde tutuyordu. Elleri onu kafesledi, beline yerleşti, büyük elleri kalçalarını şekillendirdi, çok sahiplenici hissediyordu. Alevler, adamın dokunduğu yerdeki giysilerinin arasından tenini yaladı.

Hayatında bir erkeğe karşı hiç bu kadar kadınsı bir tepki vermemişti. Tehlikenin baştan çıkarmada kendini nasıl maskeleyebileceği anlatılmıştı ve şimdi bu söylentilere tanıklık edebilirdi.

Zacarias bir erkeğin olabileceği kadar şehvetliydi ve içinde yavaş yavaş yanan bir ateşi tutuşturuyordu. Marguarita ürperdi, ruhu için korkuyordu. Kendini kurtarmak için sessiz bir girişimde bulunarak haç işareti yaptı.

"Beni duyabildiğini biliyorum - ister yüksek sesle ister zihninin içinde konuşayım. Kanın benimkini çağırıyor. Benimki cevap verir. Beni duymuyormuş gibi davranma."

Dudaklarını ıslattı. Ben geri zekâlı değilim. Belki biraz şaşkındı ama onu anlıyordu. Sadece kendini ya da vücuduna neler olduğunu anlamıyordu.

Titriyordu, kendini onun elinden kurtarmak istiyordu ama yine de onun için yanıp tutuşuyordu. Onun kalp atışlarını duyabiliyordu, bu ses kendi damarlarında yankılanıyordu.

Dudakları kızın kulağına değene kadar yaklaştı. "Eğer aptal değilsen ..." Bir eli kalçasından beline doğru kayd ve teni avuç içi iziyle damgalanana kadar giysilerini yaktı. Diğer eli yavaşça boğazına dolandı, her seferinde bir parmak. Başını göğsüne yaslayana kadar, onun karanlık, acımasız gözlerine bakmaktan başka çaresi kalmayana kadar zorladı.

Birbirlerine baktılar, anlamadığı garip bir savaşta birbirlerine kilitlenmişlerdi.

"O zaman ölmek mi istiyorsun?"

Sesi sadece kulağına fısıldamakla kalmıyor, teninin üzerinde sinir uçlarına dokunuyor, parmaklarının izi nazikçe fırçalıyor, vücudunu şekillendiriyordu. Bu his o kadar gerçekti ki ürperdi, korku onu boğuyordu. Adamın eline karşı sertçe yutkundu.

Sessizce başını salladı. Ondan başka tarafa bakmak imkânsızdı. Gözleri zorlayıcıydı, çok karanlık ve derinliksizdi, daha önce çok düz ve soğuk görüldüğü yerde sıcaklık ve ateş vardı. İçinde gerçek bir şeyler vardı - bunu gözlerinde görebiliyordu. Ne tamamen bir ölüm makinesi ne de ilk başta inandığı gibi bir ölümsüzdü; gözleri çok canlıydı. Vücudu çok sıcaktı, çok sertti.

Marguarita onun hayvani kısmına, en büyük kısmına uzandı. Uzun zaman önce tüm uygarlığını kaybetmişti - ya da

Belki de Şu anda olduğu gibi doğmuştu, çoğunlukla kurnaz, vahşi ve son derece blgeci. Hayvanları anlıyordu, tehlikeli yırtıcıları bile. Karpatyalıya karşı duyduğu korkuyu bir kenara iterek hayvana odaklandı ve onu yatıştırmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Arkadaş olmayı beklemiyordu, bir jaguardan daha fazla beklemiyordu ama büyük kedilerden biriyle karşılaşmıştı ve ikisi de hiçbir düŐmanlık olmadan kendi yollarına gitmişlerdi. Zacarias'la da aynı Şeyi umuyordu.

Sorun Şu ki, adam onun kafasını büyük bir kediden ya da yırtıcı bir kuŐtan çok daha fazla karıştırıyordu. Her zaman bağlantıdan önce gelen o akıcı sıcaklığı hissetti. Ve bu sandığından daha kolay oldu, sanki yolu zaten biliyordu, sanki çok aŐınmıŐtı. Onu vahşi bir hayvanı yatıŐtırır gibi yatıştırdı, yumuşak bir yaklaŐımla, nazikçe dokunarak, zihniyle okşayarak susturdu ve sakinleştirdi.

Zacarias aniden ondan uzaklaştı, ellerini bıraktı, gözleri buz gibi soğuk ve her zamankinden daha korkutucuydu. "Sen büyücü dođmuŐsun."

Bu bir suçlama, bir lanet ve karanlık bir misilleme vaadiydi. Marguarita başını Şiddetle sallayarak suçlamayı reddetti. Adamın onu neden büyücü, yani büyü yapabilen bir varlık olmakla suladığına dair hiçbir fikri yoktu. Bu ondan çok ona yakıŐırdı - onu Şaşırtan oydu. Eğer gözleri bir Şey ifade ediyorsa, hiçbir büyücü Zacarias De La Cruz'un etrafında büyü yapmak istemezdi ve kesinlikle o da istemezdi.

"O zaman nedin sen?" diye sordu.

Kaşlarını attı. Cevap açık olmalıydı, ama sonra onu evcilleşmemiş, vahşi bir hayvan olarak düşündü, belki de hedefe bildiğinden daha yakındı. Ben sadece bir kadınımdı.

Zacarias karşısındaki o mükemmel solgun yüzü uzun süre inceledi. Çamur içindeydi. Bitkin düşmüştü. Onun Kalp Şeklindeki yüzü kocaman ve korkmuş gözlerle doluydu.

Ben sadece bir kadınımdı.

Beş basit kelime, yine de ne demek istiyordu? Kadınları tanıyordu ama hiçbiri onun gibi değildi. O bir kadından çok daha fazlasıydı.

Kadın. Anılarını araştırdı ve yüzyıllar boyunca pek çok anısı olmuştu ama hiç kimse bu kadın kadar ilgisini çekmemişti.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. "Benimle birlikte çiftliğe döneceksin." Bunu söyledi. Emretti. Emri verdi ve onun tipik tepkisini bekledi - itaatsizlik. Belki de doğrudan bir emrin tersini yapmasına neden olan bir sakatlığı vardı.

Boğazının çalışmasını izledi, narin bir yutkunmaydı ve bir başka korku dalgası üzerine çöktü, aceleyle bastırıldı - bir avcıya korku gösterilmezdi. Hâlâ birbirlerine çok bağlı olduklarını biliyordu ve onun duygularını hissediyordu. Kendisini onun gözlerinden görmek ilginçti. Erkekler de dahil olmak üzere diğer hayvanların onun bir katil olduğunu düşündüğünü tamamen entelektüel bir temelde biliyordu ama bu bilgiye karşı içgüdüsel bir tepki vermiyordu. Onunla bu ilkel düzeyde bağlanmış olduğu için, onun duygularını kendi duygularıymış gibi hissediyordu ve bu rahatsız ediciydi.

Küçük dili alt dudağının o mükemmel kıvrımını yaladı. Yavaşça geri çekildi, tek ayakkabısıyla sağlam bir zemin aradı. Adam başını salladı ve kadın anında durdu.

Zacarias onun düşüncelerini yüzünden kolayca okudu. Kaçmak istiyordu ve kendisi de dahil olmak üzere herhangi birinin bu hareketi korkakça bulması umurunda değildi. Kendini koruma içgüdüğü artık çok güçlüydü. Kendini bir kez feda etmişti. Ona göre bu kadarı yeterliydi. Cezasını çekmişti.

"Seninle işim bitmedi, kadın. Ben neler olduğunu anlayana kadar benimle çiftliğe döneceksin. Ve benim iznim olmadan bir daha ayrılmayacaksın."

Bu onu etkiledi. Onun kara gözlerinde toplanan fırtına bulutlarını görebiliyordu. İstese de başka tarafa bakamazdı. Gözleri etrafındaki dünya gibi donuk bir gri değildi. Saçları da öyle. İkisi de zengin abanoz rengindeydi, derin bir gece yarısı siyahı, gerçek bir renk yokluğu. Ağzı onu büyülemişti. Dudakları gri ya da donuk beyaz olmalıydı ama daha koyu bir pembe olduklarına yemin etti. Bu izlenimden kurtulmak için birkaç kez gözlerini kırıştırdı ama garip renk

kaldı, başını döndürdü. Kadın onu başka hiç kimsenin yapamayacağı kadar büyülemişti.

Margarita'nın çenesi kalktı. Eğer beni öldürecekse, hemen burada yap. Hemen şimdi.

Kaşları havaya kalktı. "Eğer seni öldüreceksem, zamanını ve yerini ben seçerim, itaatin anlamını bilmeyen bir kadın tarafından dikte edilmesini değil."

Cebinden bir kalem ve not defteri çıkardı ve yazmaya başladı. Zacarias iki şeyi de onun elinden aldı ve cebine koydu.

Kan bağımızı kullan.

Sessizce başını salladı ve elini cebine doğru uzattı.

Aynı kararlılıkla başını salladı, artık onun kendisine itaat etmemesine şaşırıyordu. Onun doğuştan gelen, otorite figürlerinin söylediklerinin tersini yapmasına neden olan nadir, tuhaf bir zihinsel bozukluğu olduğundan emindi.

"Bu gece kırk yedi mektubun hepsini okudum. Bir tane daha okumak istemiyorum."

Kırk yedi kişinin hepsi mi? Özel odama mı girdin? Çöp sepetindeydiler. Atılmışlardı. Belli ki senin okuman için değil.

Yani kan bağını istediği zaman kullanacaktı.

İçinde memnuniyete yakın bir şey yükseldi. Korku yeterince azalmıştı ve kız ona çok daha doğal bir şekilde karşılık veriyordu. "Elbette benim okumam içindi, kislány kuşenak minan- benim küçük delim. Açıkça Senyor Zacarias De La Cruz'a hitaben yazılmışlardı." Hafifçe eğildi. "Çok resmi ve uygunsunuz. İnsan basit talimatları yerine getirebileceğinizi düşünüyor."

Kağıdımı ve kalemimi geri ver.

"Aramızdaki kan bağını kullanacaksın." Bunun onu rahatsız ettiğini biliyordu çünkü bu çok daha samimi bir iletişim biçimiydi ama kendini aralarındaki bağın samimiyetini arzularken buldu.

Gözleri daha da karardı, obsidyene döndü, parlak ateş taşları gibi parladı. Dişlerini birbirine kenetledi.

bir ısırik. Beyazlıkları dikkatini çekti. Hiç düşünmeden kızın üst kollarını kavradı ve onu kendine doğru çekti, başını kendisine doğru çevirdi, böylece yoğun rengi görebildi - küçük inciler gibi parıldayan beyaz. Gri değil.

Alışık olduğu kirli kahverengimsi beyaz değil. Bir an için dünyada o küçük, beyaz dişlerden ve inanılmaz, neredeyse siyah gözlerinden başka bir şey yoktu.

Bir şey göğsüne çarptı, sert değildi, fark etmedi bile, ama kızın küçük çılgılığı yere bakmasına neden oldu. Avuçlarını göğsüne çarpmıştı ve belli ki kendini incitmişti. Kaşlarını çatı. "Şimdi ne yapıyorsun?"

Sana vuruyorum, seni vahşi. Nasıl bir his?

Öfkeli biriydi. İçten içe yanan ateşi şimdi fark etmişti. Yine de kendine zarar vermişti ve doğrusunu söylemek gerekirse, o neredeyse hiçbir şey hissetmemişti. "Buna böyle mi diyorsun? Sen gerçekten biraz delisin. Cesaro'nun seni evden uzaklaştırmaya çalışmasına şaşmamalı. Senin deliliğine üzüleceğimden korkuyordu."

Delilik mi?

Margarita yumruğunu kapadı ve ona bir yumruk attı. Fırlatma şekline bakılırsa, biri ona nasıl dövüşüleceğini öğretmişti. Kız darbeyi indiremeden yana doğru eğildi ve onu yakaladı, etrafında döndürdü, kollarını göğüslerinin üzerinde birleştirdi ve vücuduna sıkıca bastırdı. Nefesi onu şok eden bir ses patlamasıyla çıktı. Kıpırdamadan durdu, ağzını onun boynuna, çılgınca atan ve onu yüksek sesle çağıran o sıcak nabzına dayadı. Kahkaha mı? Gülmüş müydü?

Gerçekten gülmüş müydü? Bu imkansızdı. Hiç gülmemişti. Hatırladığı kadarıyla değil. Belki küçük bir çocukken, sadece bir çocukken, ama bundan şüpheliydi. Bu ses nereden gelmişti? Bu çılgın, aptal kadının onun hayat arkadaşı olması mümkün müydü? Kutsal olan her şey adına, olamazdı. En basit yönergeleri bile takip etmekten aciz biriyle hiçbir şekilde çiftleşemezdi. Duyguları ve renkleri bir an önce geri dönmeliydi. Ama doğrusu, o anda kendini bin yıldır hiç olmadığı kadar canlı hissediyordu.

Tıpkı onun gibi, kollarında yine korkmuş küçük bir tavşan gibi hareketsiz kalmıştı. Titriyordu, ıslak, çamurlu giysileri yumuşak, kadınsı bedenine yapışmıştı. Üşüdüğünü fark ettiği anda, giysilerindeki çamuru ve yağmuru çıkardı, vücudu onunkini ısıttı. Bu tür şeyler onun türü için doğaldı ve onunlayken sıradan şeyleri hatırlamak zorundaydı.

"Sana görgü kurallarını öğretecek bir annen olmadığı için senin adına mazeretler uyduracağım ama sabrım bir yere kadar." Bu sözleri kızın kulağına fısıldadı, kızın kimin sözünün geçtiğini öğrenmesi konusunda kararlıydı. Yağmur ormanında gece vakti korumasız dolaşacak kadar aptalca bir şey yapmayacağı kesindi. "Senin bazı görevlerin var."

Görevlerimi biliyorum. Saat kaç oldu?

Şaşkınlıkla, kaynayan gökyüzüne baktı. "Sabah dört civarı."

Aynen öyle. Görevde değilim. Bu benim zamanım.

Boynuyla omzu arasındaki o tatlı noktayı ısırarak istiyordu. "Bir De La Cruz ikamet ettiğinde, gün batımından şafağa kadar görevdesin. Ya da ben ne zaman söylersem. O jelä peje teräd, emni-güneş seni yakar, kadın. Benimle tartışma. Son birkaç saatte hiçbir şey öğrenmedin mi? Hiçbir yere refakatsiz gitmeyeceksin. Sen bir kadınsın. Yalnız bir kadın. Ve her zaman bir refakatçiniz olacak."

Kadın hiç ses çıkarmadı ama adam onun bu kararı kesinlikle reddettiğini hissetti. İçinin derinliklerinde, karnında başlayan ve şampanya köpükleri gibi kabaran o garip ses tekrar geldi. Kutsal olan her şey adına, kadın onu güldürdü. Eğlenceli hissetti. Bu hafif kadın hayatına kahkaha getirmişti. Onun üzerinde neden bu kadar güçlü olduğunu anlayana kadar yanından ayrılmayacaktı. Onun otoritesini istediği kadar reddedebilirdi ama hayatında neyin ve kimin baskın olduğunu öğrenmek üzereydi.

Onun kokusunu içine çekti ve kendini onun kanının çağrısıyla savaşıırken buldu. Onu ağzında tattı. Şimdiye kadar bildiği her şeyin ötesindeki o enfes, nadir tat ağzında patladı.

Ağızına, boğazından aşağı damlayarak damarlarına sızıyor, erimiş altın gibi vücuduna akıyordu. Teni çok sıcak ve yumuşaktı, nabızı onu çağırıyordu. Gözlerini kapadı ve sadece kalbinin ritmini dinledi. Aç değildi ama yine de bir bağımlılık gibi onu arzuluyor, ısırarak, yumuşak etini hissetmek istiyordu. . .

Elleri bileklerinin üzerinden yukarı doğru kayıyor, okşuyor, avuçları göğüslerini okşuyordu. Meme uçları soğuktan ya da heyecandan diken diken olmuştu. Hangisi olduğunu anlamak için zihnini yeterince uzun süre durduramadı. Tüm duyuları, tüm varlığı onun vücuduna odaklanmıştı. Onun şekline. Onu hissetmeye. Zaman yavaşladı.

Tünel gibi. Sadece elleri onun üzerinde kayıyor, göğüslerini avuçluyor, başparmakları o sert meme uçlarını okşuyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Onunki cevap veriyordu.

Sıcaklık içine aktı. Onu doldurdu. Kan merkezini dövdü, sertleşene, kalınlaşana, ağrıyana ve şok olana kadar sikine aktı. Vücudu içten dışa doğru yanıyordu. Kafasının içinde garip bir uğultu vardı. Kendini ateşler içinde hissediyordu, alevler tenini kavuruyor, damarlarında hızla ilerliyordu. Erotik görüntüler zihnini doldurdu, kadının vücudu onunkinin altında kıvranıyordu, varoluşu boyunca gördüğü milyonlarca şey, onu kendine ait kılmanın milyonlarca yolu. Böyle şeyler görmüştü ama bir kez bile aklına gelmemişti. Varoluşu boyunca bir kadını rızası olmadan elde etme fikrini bir kez bile aklından geçirmemişti.

Vücudunu bir kadının derinliklerine gömmeyi ve onunla ne isterse yapmayı hiç düşünmemişti - ta ki o ana kadar.

Görüntüler ve korkunç, acımasız ihtiyacı onu boğdu.

Teninde küçük kan tanecikleri belirdi, daha önce hiç bilmediği kadar terlemişti. Kendini sinirli, kontrolden çıkmış, kadının kanına duyduğu ihtiyaçtan vücudunun onun kanına duyduğu ihtiyaca yayılan korkunç arzuyla çıldırmış hissediyordu.

Onu kendinden uzaklaştırdı, derin derin nefes aldı, içinde yanan deliliği durdurmak için büyük nefesler aldı. Ruhunun paramparça olduğunu, küçük, kırılgan ipliklerle bir arada tutulan bir elekten fazlası olmadığını biliyordu ama bu onu yok edecekti, onurunu yok edecekti. Yüzündeki teri sildi.

yüzüne ve ellerindeki kan lekelerine baktı. "Nesin sen kadın? Beni büyüledin."

Sessizce başını salladı, o kadar solgundu ki karanlıkta neredeyse parlıyordu. Ben yapmadım. Yemin ederim ben yapmadım. Bunun sana neden olduğunu bilmiyorum.

Onu gayet iyi hissetmişti, aletinin yükselen talebinin acil bir istekle bedenini zorladığını hissetmişti.

"Beni kontrol edemeyeceksin."

Yapmaya çalışmıyorum.

Ondan iki adım uzaklaştı ve pantolonunun önündeki büyük şişkinliğe baktı. Korkusunun onu alt ettiği ve dönüp ondan kaçtığı anı tam olarak gördü.

Zacarias derin ve yavaş bir nefes daha aldı ve kollarını açarak başka bir şekli karşıladı, erkek insan formundan kurtulmaya ihtiyacı vardı. Şekil değiştirirken tüyler derisinde patladı. Bu kez harpi kartalı devasa boyutlardaydı. Uçmaya başladı, kovalarken alçakta kaldı. Kartal dönüp duruyor, ağaçların arasında kolayca ilerleyerek avını avlıyordu. Kızın üzerinde belirdi. Zacarias omzunun üzerinden baktı, gözleri dehşetle açılmıştı, kartal dalışa geçti, pençeleri ona doğru uzandı, koşarken onu yakaladı ve havaya kaldırdı, Zacarias'ın muazzam gücü büyük harpy kartalına yardım etti.

Margarita çırpındı, ama adam onu daha yükseğe çıkardığında, dev kanat açıklığı yükseklik kazanmak için çırpınırken ve yer alçalırken, Margarita tamamen hareketsiz kaldı, elleri kuşun bacaklarına dolandı. Yükseklik kazandıktan sonra yağmur ormanının içinden geçerek çiftliğe doğru hızla ilerledi. Harpy kartalları istedikleri zaman saatte elli mil hızla uçabilirdi ve arkasındaki vahşi rüzgârla kuş mesafeyi hızla kat ederek çiftliğe rekor bir sürede ulaştı.

Zacarias Margarita'yı yavaşça ön kapının hemen dışındaki çimlere bıraktı. Ayakları Margarita'nın yanında yere değdiğinde kıpırdandı. Margarita tekrar koşmaya kalkışmadı ama sessizce yattı, elleri belinin üzerinde sıkıca bastırılmıştı.

pençeleri onu sıkıca kavramıştı. Zacarias eğildi ve onu kollarının arasına alarak göğsüne bastırdı.

Gözleri yüzünün yarısını kaplıyordu ve korku geri gelmişti, tüm öfke izleri kaybolmuştu. Çığlık atamıyordu ve ağzı yardım istemek için açık değildi ve bu onu olması gerekenden daha fazla üzdü.

"Bana öyle bakma," diye tersledi. "Yaygara koparmadan benimle gelseydin, seni bu şekilde geri sürüklemek zorunda kalmazdım. Kimse sana sonuçlarını öğretmedi mi?"

Bakışlarını adamın omzunun üzerinden başka bir yere çevirdi ama içinden geçen ürpertiye engelleyemedi. Belki de sesi çok sert çıkmıştı. Onun güçsüzlüğünü hatırlamak zorundaydı. Babası kesinlikle onun otoriteye karşı gelme ihtiyacına hitap etmeliydi, ama şimdi oradaydı ve işi halledebileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Elini kapıya doğru salladı ve kapı onun için açıldı. Marguarita'yı kollarına alarak içeri girdi ve onu kanepeye yatırırken kendisi de güvenlik önlemleri almak için geri döndü. Tüm yapının etrafına karmaşık, çok güçlü korumalar ördü, acele etmedi, kimsenin girmeyeceğine ve o uyurken kimsenin çıkmayacağına karar verdi. Mülklerinde çalışan işçiler, De La Cruz'un ikamet ettiği zamanlarda gündüz saatlerinde rahatsız edilmemeleri gerektiğini biliyorlardı. Kimsenin, hatta kardeşlerinden birinin bile örgüsünü geçemeyeceğinden emin olduğunda, gizem kelimesinin vücut bulmuş hali olan kadını incelemek için geri döndü.

Marguarita yavaşça doğruldu. Onun nefesini tuttuğunu gördü ve

Yüzünde acı parladı. Kaşlarını çattı ve ona yaklaştı. Kan kokusu ona çarptı. Zacarias onu ayağa kaldırdı. Ellerini sıkıca beline bastırmıştı. Parmaklarının arasından küçük kırmızı damlacıkların süzüldüğünü görebiliyordu. İnsanlar kendi kendilerini iyileştirmezlerdi. Yıllardır insanlarla vakit geçirmemişti. Beslenmiş ve gitmişti, gecenin içinde kimsenin görmediği ya da hatırlamadığı bir hayalet.

"Bir bakayım." Kadının bakışları kendi bakışlarına sıçradığında sesini yumuşattı. "Çek ellerini kadın. Görmem gerek

verilen zarar."

Anlaşılan alçak sesle konuştuğunda da sesi aynı derecede tehditkâr çıkıyordu çünkü kadın titriyor ama kıpırdayacak gibi görünmüyordu.

Çok nazikçe bileklerini kavradı ve ellerini hareket ettirdi. Harpy kartalının bozkurt büyüklüğündeki pençelerinin açtığı yaralar her iki yanını önden arkaya sarmıştı. Bu pençelerin insan etine neler yapabileceğini düşünmeliydi, onun meydan okumasını değil. Kızın yüzünü izlerken ellerinin içine tükürdü. Tükürüğü sadece delikleri onarmaya yardımcı olmakla kalmayacak, aynı zamanda onu iyileştirirken acıyı durduracak uyuşturma maddesine de sahipti. Avuç içlerini izlerin üzerine kolayca yerleştirdi, elleri neredeyse orta bölümünü kaplayacak şekilde kıza bastırdı.

"Sıcak hissedeceksin ama canın yanmayacak," diye onu temin etti.

O kadar çok titriyordu ki ayakta durabileceğinden emin değildi. Gözleri tam da kobraların avlarında gördüğü bakışlarla onunkilere bakıyordu. Büyülenmiş ve dehşete düşmüş görünüyordu, gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Benden korkmayı bırak." Onun korkmasını istemişti, şimdi bunu geri alabilmeyi diliyordu. Çok kırılgan, savunmasız ve çok yalnız görünüyordu. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sana göz kulak olmak benim görevim." Ona doğruyu söylüyordu. Hiçbir şey bu kadını ondan alamazdı, kesinlikle ölüm de. Bir mucize ya da şeytani bir hileyle, sonunda hayata dönüyordu, bedeni yeniden doğmuş, zihni bir kez daha merak uyandırmıştı.

Odanın etrafına baktı ve içindeki her şey donuk bir gri olarak kaldı. Ona dönüp baktığında, belli belirsiz ama orada beliren bir renk görebiliyordu. Kirpikleri, saçlarının ipiyle aynı şaşırtıcı siyahlıktaydı. Derin koyu çikolatadan kocaman gözleri ona bakıyordu. Kaşları siyahtı. Dudakları kesinlikle pembeydi. Renkler sadece bir hayat arkadaşı tarafından geri getirilebilirdi. Duygular -ve ona karşı alışılmadık tepkiler veriyordu- sadece bir yaşam arkadaşı tarafından onarılabilirdi. Vücudunun ona fiziksel olarak tepki verdiği gerçeği şaşırtıcı, sorunlu ve yine de heyecan vericiydi - eğer

coşku hissedebilirdi. Ama bir hayat arkadaşı bunları anında geri getirebilirdi.

Büyücüler sadece birkaç ay önce komşu çiftliğe sızmış ve De La Cruz ailesini yok etme umuduyla beklemeye başlamışlardı. Dominic ve Zacarias onları durdurmuştu ama usta vampirlerle büyücüler arasındaki ittifakın sürmesi ve büyücülerin yeni bir girişim için geri dönme ihtimali vardı. Eğer Marguarita bir büyücü büyüğü tarafından gölgelenmiş olsaydı, bunu bilirdi. Her ne kadar bu açıklamaya geri dönmeye devam etse de, gerçek açıklamayı bildiğine dair içinde bir korku büyüyordu.

Eğer Marguarita gerçekten hayat arkadaşıysa, bir şeyler ters gitmişti ve bunun ne olduğunun cevabını bildiğinden korkuyordu. Onu zamanında bulamamıştı. Ruhu paramparça olmuş, çoktan onarılamaz hale gelmişti. Diğer yarısı onu ona mühürleyememiş, içindeki zifiri karanlığa ışık getirememişti. Ümitsiz bir vaka olması hiç de şaşırtıcı değildi. Muhtemelen öyle doğmuştu ama yine de bir zamanlar bu anın hayalini kurmuş, bir hayat arkadaşı hayal etmiş ve hatta aktif olarak bir tane aramıştı.

Avuç içleri, vücudundaki ısıyı onunkine doğru ittikçe ısındı. Ciğerleri hava almak için savaştı ve adam bilerek onun için nefes aldı, onu sakinleştirdi, vücudu aynı eşit ritmi takip edene kadar hava onunkinden doğal olarak aktı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kalp krizi geçireceğinden korktu.

"Sadece nefes al, mića emni kuşenak minan- benim güzel delim." Sesinde istemeden de olsa bir acı vardı, bulmadan çok önce kaybettiği şeyin yasını tutuyordu.

Margarita başını kaldırıp Zacarias De La Cruz'un güçlü yüzüne baktı. Dağlardan oyulmuş bir yüzdü bu, savaş ve yaşla yontulmuştu ama garip bir şekilde yakışıklıydı. Bu adam hiç çocuk olmamıştı, tamamen savaşçıydı. İlk kez adamın gözlerinin derinliklerinde hüznü gördü. Bu duygu derin ve gerçektir ve onun zihnine dokunduğunda ağlamak istedi. Yaşadığı acının derinliğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

belki de sadece duyguları kabul etmiyordu, ama onun için ağlamak istemesine neden oldu.

Tamamen kendi başınaydı, kimseye ihtiyacı yoktu. Çok güçlüydü. Ve tamamen yalnız. Acı çekti, onu dehşete düşürdü ve sonra çok nazikçe yaralarını iyileştirdi. Belki de bu kadar uzun süre yalnız kaldığı için biraz delirmişti. Ona kendi dilinde bir şeyler söylediği her seferinde, sesi neredeyse bir okşayışa dönüşüyor, kelimeleri güçlü kollar gibi onu sarıyordu. Onun için üzücü olan, içindeki bu yalnız, vahşi nitelik, ondan şefkat çekiyordu. Daha şimdiden zihni onunkine ulaşmış, otomatik olarak onu yatıştırmış, ona sıcaklık ve anlayış göndermişti.

Hiç düşünmeden yüzüne kazınmış derin çizgilere dokunmak için elini kaldırdı. Adam bileğini yakaladı ve onu şaşırttı. Aslında ona dokunmayı düşündüğünün farkında değildi. Bileği, avucunun tenine çarpma kuvvetinden dolayı ağrıyordu. Adam bir kapok ağacı kadar sertti, eti hiç esnemiyordu. Parmakları bileğini kolayca sardı, bir mengene gibi sıkı ve çekip gitmesini imkânsız hale getirdi. Kalbi göğsünde sertçe çarptı ve gözlerini kırıştırtarak ona baktı. Nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı. Hiç düşünmeden kaplanı tekrar harekete geçirmeyi başarmıştı.

Özür dilerim. Gerçekten.

Gözlerindeki kuşku o kadar temkinli vahşi bir yaratığa benziyordu ki, zihninden onunkine akan şefkat ve sıcaklık akışını durduramadı. Sanki onu sakinleştirmesi gerekiyormuş gibi hissetti. O bir evin içine ait değildi. Dört duvarın onun gücünü ya da vahşi doğasını kontrol altına almasına imkân yoktu. Onun etrafında hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin rahat olabileceğini düşünemiyordu. Çok baskındı, odayı ele geçiriyordu, aristokrat tavırları ve sert otoritesi onu çevreleyen korkunç auraya katkıda bulunuyordu.

"Beni okşamayı mı planlıyordun?"

Ses tonunda alaycılık yoktu ama sorusu canını acıtmıştı. Aniden kuruyan dudaklarını yaladı ve başını salladı. Ne yaptığını bilmiyordu. Kalem ve kâğıdı olsaydı belki kendini ifade etmeye çalışabilirdi ama

Çoğu zaman dünyadan kopuk hissediyordu, tıpkı bu an gibi. Garip yeteneğinin ortaya çıkış şeklini sadece izlenimlerle nasıl aktarmaya çalışıyordu?

Yeteneğinin nasıl çalıştığından bile emin değildi. Tek bildiği, içindeki her şeyin onun içindeki vahşiliğe, acı çeken ruha, sade, yalnız ve muhtaç olana ulaştığıydı. İhtiyacı olduğunu bile bilmiyordu. Sesi yokken nasıl açıklayabilirdi ki?

Özür dilerim, diye tekrarladı, başka ne yapabileceğini düşünemiyordu.

Parmak uçlarını yüzüne götürüp orada tutarken Zacarias'ın ifadesi taş kesilmişti. "Üzülme. Üzgün değilim."

Parmaklarının altındaki tenine dokunduğunda midesi garip bir akrobatik takla attı.

"Eğer bana dokunmak istiyorsan, iznim var."

Vampir ona saldırdığından beri ilk kez konuşamadığı için mutluydu. Kelimeler yoktu. Hiçbir şey yoktu. Adamın aristokratça küçümsemesinden rahatsız olması gerekirdi ama bunun yerine gülümsemek istedi.

Hiçbir bahanesi yoktu. Adamın bu kadar endişeli görüldüğü dürtü her neyse, belli ki onun üzerinde de işe yarıyordu. Kalemi ve kâğıdı olmadan kendini savunmasız, çırılçıplak soyulmuş, iletişim kuramaz hissediyordu. Sertçe yutkundu ve başını salladı, biraz da histerik bir şekilde adamın ona rızası için teşekkür etmesi gerektiğini düşünüp düşünmediğini merak etti.

Elini bıraktı ve kızın elini gölgeli çenesine yasladı. Avucunu o karanlık enseye bastırdı ve kalbinin onunkine uzandığını hissetti. Bu his o kadar güçlüydü ki onu korkuttu. Elini aniden bıraktı ve geri çekildi, ona verdiği tepkiler karşısında kafası karışmıştı. Ondandır çok korkuyordu ama içindeki hüznün ona o kadar ağır geliyordu ki merhamet hissetmekten kendini alamıyordu.

Bunu ona o yapmıştı. O suçluydu ve bundan kaçış yoktu. Buraya hayatına onurlu bir şekilde son vermek için gelmişti ve kadın onu durdurmuş, onu bir kez daha kasvetli dünyasının yalnızlığına terk etmişti. Eğer gerçekten kendi başına bir ada olan bir adam varsa, o da Zacarias De La Cruz'du.

Onun yalnız dünyasının tamamını göremiyordu ama ucunu hissediyordu ve bu da sonsuza dek ağlamak istemesi için yeterliydi. Ona borçluydu ve bir Fernandez her zaman borcunu öderdi.

Yüklerine son vermeni engellediğimde ne yaptığımı bilmiyordum. Eğer geri dönüp bunu geri alabilseydim. Yapar mıydı? Öylece durup onun ölmesine izin verebilir miydi? Omuzları çöktü. Ona yalan söyleyemezdi. O güneşin altında yanarken asla orada öylece duramazdı. Bu onun yeteneğinin ötesindeydi. Mutsuz gözlerini onunkilere dikti. Özür dilerim. Ona söyleyebileceği başka bir şey yok muydu?

Zacarias onun yüzünü o kadar uzun süre inceledi ki bir daha konuşmayacağını düşünmeye başladı. Sonra bakışları kadının vücudunda gezindi, tıpkı hayvanları değerlendiren çiftçiler gibi onun kadınsı formunu inceledi. Onu kendisinden uzaklaştırmamak için dudağını sertçe ısırıldı. O bir at değildi. Ona borçluydu, evet, ama birden fazla kez özür dilemişti. Ve ona bir mikropmuş gibi bakmak zorunda değildi.

Bakışları tekrar kızın yüzüne kaydı ve onunla kilitlendi. "Düşüncelerini okuyorum." Adamın eli kadının elinin üzerine düştü. Kızın sıkılı yumruğunu göğsüne doğru kaldırdı ve parmaklarını teker teker araladı. "Huysuz küçük bir şeysin, değil mi?

Ve kafan çok karışık. Bir an pişmanlık duyuyor ve bana hizmet etmeyi düşünüyorsun, sonra da bana saldırmayı düşünüyorsun. Bana zaten hizmet ediyorsun. Sadece sipariş vermem yeterli ve istediğim her şeyi sağlayacaksınız. Bana vurmaya gelince, bu ne tavsiye edilir ne de izin verilir."

Onunla konuşmanın, kürkünün yanlış tarafa sürtülmesine benzediğine karar verdi. Söylediği her şeyin doğru olmasının pek bir önemi yoktu. Onunla bir ateşkes yapmak, hizmetlerini gönülsüzce değil, isteyerek sunmak üzereydi. Adam o kadar kibirliydi ki aradaki farkı bilmiyor gibiydi. Ona vurmaya gelince, eğer onunla bu şekilde konuşmaya devam ederse, buna izin verilip verilmemesi önemli olmayabilirdi.

Yavaş, paslı bir gülümseme, çok zayıf ama gerçek, ağzının sert çizgisini yumuşattı. Çok kısaydı, zar zor yakaladı ama gülümsemesi inanılmazdı.

"Hâlâ düşüncelerini okuyorum."

Kaşlarını çattı. Bu hiç kibar değil. Düşündüklerime engel olamıyorum. Belki de o gülümsemeyi o yaratmıştı, çok hızlı kaybolmuştu - buzun kırılması gibi.

"Elbette uyuyabilirsin. Gündüz saatlerinde benim gibi uyuyacaksın. Benim iznim olmadan hiçbir koşulda çiftliği terk etmeyeceksin. Ben gidene kadar tüm ihtiyaçlarımı karşılayacaksın. Ve en önemlisi, bana anında, sorgusuz sualsiz itaat edeceksin."

İhtiyacı olan şey bir robottu, bir kadın değil. Gözlerini devirmemek için mücadele etti. Ne kadar kalacaksın? Bir geceden daha uzun sürerse Tanrı yardımcısı olsun.

Kaşları havaya kalktı. "Bu bilgiye ihtiyacın yok. İkamet etmeyi tercih ettiğim sürece bana hizmet etmekten mutluluk duyacaksın."

Adam ciddiye. Onun tamamen ciddi olduğunu görebiliyordu. Ondan mutlu olmasını, hatta ona hizmet ettiği için minnettar olmasını bekliyordu - kibirli, imkânsız, baskın kraliyet baş belası.

Reverans yapmalı mıyım, majesteleri?

Kaşları birbirine çatıldı. Sessizlik, duvarlar gerginlikle genişliyormuş gibi görünene kadar büyüdü. Adamın bakışları onunkilere kilitlenmişti, gözlerini kırpmadan ve tehditkâr bir şekilde. Başka tarafa bakmamak için savaştı - onun tarafından tamamen korkutulmamak için. Adam devasa görünüyordu. Tüm odaya hükmediyor, omuzları arkasındaki her şeyi kapatıyor, kadının onun gücünün ve kendisinin savunmasızlığının farkına varmasını sağlıyordu.

"Belki de ailelerimiz arasındaki ittifak sona ermiştir. Eğer istediğiniz buysa, anlaşmamıza uymayacağınızı söylemeniz yeterli."

Nefesi boğazında düğümlendi. Gitmesine izin vermeyecekti. Onun içindeki ihtiyacı hissedebiliyordu. O hissedemiyordu. Yüzeyin altında derinlerde kaynayan duyguları olduğunu fark etmemişti. Kadın ilkel hayvan bağlantıları aracılığıyla onlara ulaşmıştı ama adam kendi duygularını fark etmediği gibi, onların varlığından da habersizdi. Ondan duyduğu korkunun De La Cruz ailesi ile geniş ailesi arasındaki ittifakları bozmasına izin verse bile, bu onu kurtarmayacaktı.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. Size hizmet etmek istiyorum.

"Sorgusuz sualsiz."

Dişlerini sıktı. Günahlarının bedelini ödemek istiyordu. Ya da belki de onu yanlış anlıyordu. İnsanlarla nasıl başa çıkılacağı konusunda en ufak bir fikri yok gibiydi. Muhtemelen yüzlerce yıldır kibar bir toplum içinde bulunmamıştı.

"Bunu yapmak da umurumda değil," dedi, belli ki hâlâ onun zihnini okuyordu.

O odasında uyurken ağzını dikerek kapatmaktan büyük zevk almayı düşünüyordu. Zorba ve kaba davranışları için bir mazereti olabileceğine dair uzak bir ihtimal olduğunu düşünmeye başladığı anda, ağzını açtı ve her şeyi mahvetti.

Ona hızlı bir bakış fırlattı ve dudaklarının o gülünç, inanılmaz, çok kısa, hafif gülümsemeyle kıvrıldığını gördü. Midesi daha önce yavaşça attığı taklaya benzer bir tepki verdi.

"Şüpheli bir şekilde size benzeyen birinin ağzımı iğne ve iplikle dikerek kapattığına dair belirgin bir izlenim ediniyorum. Düşüncelerinizi yanlış yorumluyor olabilir miyim?"

Margarita masum görünmek için elinden geleni yaptı. Kalemimi ve kâğıdımı bana geri verersen belki daha doğru iletişim kurabiliriz. Bu şekilde, bu küçük yanlış anlamaları yaşamayız. Elbette bu bir yalan değildi. Başka bir şey olmasa bile, bu onu beladan uzak tutabilirdi.

"Bir kalem ve kâğıdın bu kadar güçlü olduğundan şüpheliyim," dedi.

Gerçekten onun kafasından uzak durmasını diledi. Oturmam gerek, Senyor De La Cruz. Sallanmaya başladığını fark etmemişti. Belki şoktu ama birden oda dönmeye başladı.

Kolundan tuttu ve onu kanepeye indirdi. "Bir bardak su ister misin?"

Onun ezici varlığından kurtulmak için her şeyi yapardı. Bayılacakmış gibi görünmeye çalışarak başını salladı.

Oldukça sağlamdı, bu yüzden belki buna tamamen inanmazdı, ama o kadar feodaldi ki, iyi bir şansı olması mümkündü.

Ağzı hafif bir gülümsemeye işaret eden o hafif kıvrımlı seğirmeyi yaptı. Başını salladı ve ona bir bardak su uzattı. "Düşüncelerini sansürleme konusunda pek iyi değilsin. Bana normal gününüzün nasıl geçtiğini anlatın."

Omuz silkti ve günlerini zihninde gözden geçirdi. Banyo. Saç fırçalamak. Odasını temizlemek. Kahvaltı. Evi temizlemek. Çiftlikteki evler için sipariş vermek. Atları ve sığırları hastalık veya yaralanma açısından kontrol etmek. Öğle yemeği hazırlamak. Julio'ya sıcak kahve ve sandviç götürmek. Onlar sohbet ederken onunla ata binmek.

Odadaki hava ağırlaştı. Duvarlar genişledi ve zemin yuvarlandı. Kaşlarını çattı ve kanepeye tutundu. Sorun nedir? Benden tipik bir günümü anlatmamı istediniz. Öğle yemeği ve ata binmek için boş zamanım oluyor.

"Birlikte güldüğün bu adam kim?"

Margarita kaşlarını çattı. Cesaro'nun oğlunu tanımıyor musun? Alnında bir yanma hissettiğine yemin edene kadar bakmaya devam edince içini çekti. Bir kalem ve kâğıda ihtiyacım var. Doğru izlenimleri gönderemem.

"Sanırım izlenimlerinizi çok iyi anlıyorum. Bir daha bu adamla yolculuk yapmayacaksınız. Devam edin."

Margarita başını ovuşturdu. Baş ağrımaya başlamıştı. Çok yorgundu ve artık korkamayacak kadar kafası karışık. Bir an Zacarias'a kızıyor, bir an eğleniyordu. Onunla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Aralarındaki bağ, onun zihnine girdikçe daha da güçleniyor gibiydi. Onu zihninde istemiyordu ve onunla telepati yoluyla ne kadar çok iletişim kurarsa, onun haberi olmadan zihnine girmesi o kadar kolay oluyordu. Bu his o kadar kısa sürede o kadar doğal hale gelmişti ki, artık sıcaklıktan başka bir şey hissedemiyordu.

Yardıma ihtiyacı olan çiftlikleri ziyaret ediyor, erkekler çalışırken ortaya çıkan tıbbi sorunlarla ilgileniyor, çiftlikleri onarıyorum.

akşam yemeği ve yemek . . .

"Yalnız yiyip yemediğinizi anlayamıyorum."

Sesi o kadar acımasız geliyordu ki, kız onun sert yüzüne baktı. Taş gibi görünüyordu. Parmaklarını başına bastırdı. Çoğu zaman. Mutfağı temizliyorum, bazen yemek yapıyorum, banyo yapıyorum ve yatmadan önce kitap okuyorum, tek başıma.

Uzandı ve parmaklarını kadının şakaklarına yerleştirdi. "Gözlerini kapat. Sanırım bu gece yeterince içtin. Dinlenmeye ihtiyacın var. Bu konuşmaya yarın gün batımında devam edeceğiz. Aramızda bir ateşkes ilan edeceğiz. Bu gece uyuyacaksın ve korkmayacaksın. Güçlü korumalar sağladım. Vampirin bir hizmetkârı gelirse, evime giremeyecek."

Kalbi yerinden fırladı. "Evim" demişti. De La Cruz ailesinden herhangi birinin bir yerden evim diye bahsettiğini hiç duymamıştı. Düşünce daha tutunamadan aklından uçup gitmiş, başındaki ağrının yerini alan sıcaklık onu hafifçe bulanıklaştırmıştı.

Zacarias eğilip onu kucağına aldı ve evin içinden geçirerek odasına götürdü. Yatak odasının kapısı tamamen sağlamdı. Geçerken fark etti, yatak odası tertemizdi. Göz kapakları ağırlaşmıştı, bedeni hareket etmek istemiyordu. Onu yatağına yatırdı ve saçlarını düzeltti, dokunuşu neredeyse bir okşayıştı.

Onu neden küstah, kibirli ve feodal bulduğunu hatırlayamıyordu. Onu yatırdı ve güvende olduğuna dair güvence verdi. O da kendini güvende hissetti. Hatta kirpikleri aşağı kaymadan önce ona gülümsedi. Ateşkes fikri hoşuna gitmişti. Bir ateşkesi kesinlikle idare edebilirdi.

6

Karanlık çiftliğin içinde, zengin toprağın derinliklerine gömülmüş ağır sayvanlı yatağın altında, Zacarias'ın gözleri kalbinin ilk atışıyla aynı anda açıldı. Evin üzerinden bir gölge geçti, belli belirsiz ama yine de o eski bir savaşçıydı ve bu ince rahatsızlığı hissetti. Güneş gökyüzünden batmış ve gece çiftliğin üzerine ağır bir perde gibi çökmüştü. Gece beraberinde casusları da getirmişti.

Normalde avı memnuniyetle karşılardı. Yaptığı şey buydu. Tek bildiği buydu. Bu rolde rahattı. O yalnız biriydi. İnsanların nasıl yaşadığı ya da çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve hiçbir zaman da bilmek istememişti. Onlar kesinlikle kırılğan yaratıklardı. Şimdi ise hayatına bir şekilde girmiş ve kendini bir kartalın pençelerinden nasıl koruyacağı hakkında bile hiçbir fikri olmayan güzel bir deli vardı.

Düşmanlarının intikam almak için harekete geçmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Arayışlarının hızından, usta bir vampirin onları De La Cruz çiftliklerinin her birine yönlendirdiğini biliyordu. Bunun sadece bir tesadüf olabileceğini düşünemeyecek kadar uzun süredir varlığını sürdürüyordu. Onun peşindeydiler. Normalde tam olarak nerede olduğunu bilmelerine izin verir ve savaşı memnuniyetle karşılardı ama bu sefer tehlikede olan çok şey vardı. Gölge kuş sürüsü tepesinden geçene kadar bekledi, yoluna devam etmeden önce çiftliğin etrafında birkaç kez tur attı.

Ve sonra ona dokunmak için uzandı. Kadına. Marguarita Fernandez. Düşünmeden, zihnini durduramadan ona uzandı. Onu istiyordu. Yatağında huzur içinde uyuyor ve onu uyandırmasını bekliyor olmalıydı. Ama tabii ki öyle değildi. İçini çekti, artık onun yaptığı hiçbir şeye şaşırmıyordu.

Toprağı açmak için elini salladı, yükselirken kendini giydirdi, yükseldiğini anlamaması için havayı bile rahatsız etmemeye dikkat etti. Emni kuşenak ku aššatotello-itaatsiz deli. Onun için adam öldürebileceğinin farkında değil miydi? Ders ne kadar zor olursa olsun, öğrenebilecek gibi görünmüyordu. Düşmanları çoktan onu aramaya başlamıştı ve eğer onu bulurlarsa, ondan haberdar olurlarsa ya da şüphelenirlerse Zihnini olabileceklere kapattı ve onun her isteğini sürekli görmezden geldiği düşüncesiyle tuhaf ve çok tanıdık olmayan gülümseme ihtiyacını görmezden geldi. Gerçekten de geri zekâlı olmalıydı, bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Bu kadının onda en ufak bir ilgi uyandırması bile ne kadar garipti. Kadına verdiği tepki, onun hayat arkadaşı olabileceği fikrini kuvvetlendirmişti. Şafak vakti kalbini durdurmadan önce, kardeşlerinin her birinin hayat arkadaşlarını tanıdıkları anla ilgili kendisiyle paylaştıkları ayrıntıları dikkatle gözden geçirmişti. Temas ettikleri anda anlamışlardı. Hiç şüphe yoktu. Duygular içlerine geri akmıştı. Renkler onları kör etmişti.

Yüzyıllar sonra bile Zacarias hayat arkadaşlarının gizemini çözmenin anahtarını anlamamıştı ama eğer Marguarita Fernandez gerçekten onunsa, evren ona şaka yapıyordu. Kadın kesinlikle çıldırtıcıydı.

Ana yatak odasından geçerek koridora çıktı. Kadının kokusu evi dolduruyordu, yoğun kadınsı bir koku. Yıllardır onun evini işgal ettiğini fark etti, çocukken bile babası burada, ana evde yaşamıştı. Ev, onun inlerinin çoğu gibi sade ve çıplak değildi. Marguarita her köşede oyalanıyordu. Bu evi kendi evi haline getirmişti. Burada bir sıcaklık vardı, evini önemseyen ve ona sevgiyle, ayrıntılara dikkat ederek bakan bir kadının sıcaklığı.

Odalar gri ve donuktu ama el dokuması kilimlerde ve elle kapitone edildiği belli olan kalın kucak battaniyelerinde her birinin zenginliğini hissetti. Ağır bir sandalyenin yanında durdu ve battaniyenin kumaşını parmaklarının arasında ovuşturdu. O

Margarita'yı o küçük dikişlerin her birinde hissettim. Evi çekip çevirmekten çok daha fazlasını yapıyordu. Evi severdi.

Mumları severdi. Onlar da ev yapımı gibi görünüyordu. Elektrikleri ve yedek bir jeneratörleri vardı ama sık sık yaşanan şiddetli fırtınalarda devrilen ağaçların elektriği kestiğinden ve jeneratörün başına her türlü şeyin gelebileceğinden emindi. Kendisi böyle şeyleri hiç düşünmek zorunda kalmamıştı ama belli ki Margarita düşünmüştü ve bunlara karşı hazırlıklıydı.

Sadece kendi evini acil durumlar için hazırlamakla kalmamış, aynı zamanda sehpanın üzerinde üzerinde çalıştığı listeyi de görmüştü; De La Cruz topraklarında yaşayan her ailenin adı ve neye ihtiyaçları olduğu yazılıydı. Fenerler, mumlar ve konserve yiyecekler en büyük ihtiyaçlar gibi görünüyordu. Bu insanların nasıl yaşadığını ve çalıştığını hiç düşünmemişti ama Margarita'nın kendi adına onlarla ilgilendiğini fark etti.

Banyonun kapısı açıktı ve parfümle karışık buhar oturma odasına süzülüyordu. Onu ciğerlerine çekmek için derin bir nefes aldı. Beklenti kıpırdandı. Birkaç kalp atışı bekledi, sadece onu görmeyi dört gözle beklemek için o küçük yeteneğin tadını çıkardı ve artık hiç şüphesi yoktu, kardeşlerinin tarif ettiği gibi bir şey olduğunu söyleyemese de kesinlikle hissediyordu.

Parmakları yorgana dolandı ve yumuşak kumaşı yüzüne yaklaştırdı. Kumaş, onun ilgi çekici kokusunun bir ipucunu taşıyordu. Vücudu gerildi. Önceki akşamki vahşi tepki değildi ama yine de bir tepkiydi. Şoku atlatmak için nefes aldı. Küçük delisi neredeyse kesin olarak hayat arkadaşıydı ve güneşin kavurduğu kadın çok geç gelmişti. Tam ona göre bir şeydi bu. Kader, seçimi ve zamanlamasıyla ona kesinlikle bir şaka yapmıştı.

Zacarias içini çekti ve ciğerlerine derin, güzel kokularla dolu bir nefes daha çekti. Öyle ya da böyle fark etmezdi, çünkü onu kesinlikle kendisiyle yarım bir hayata mahkûm edemezdi. Ruhuna işlemiş vahşet ve karanlıkla o bir ödül değildi. Doğuştan lanetlenmişti ve bunu kabullenmişti. Bu korkunç bir darbeydi, tamamen

Beklenmedik. Her zaman ulaşamayacağı bir hayat arkadaşına sahip olmak, aklına gelebilecek en kötü işkenceydi.

Yumuşak ve kadınsı bir şey aklını gıdıkladı. Eğlence. Ses yok, sadece mutluluk izlenimi, sıcak bir parıltı. Onu kalbine çekti, kısa bir an için kendini şımartmasına izin verdi. Marguarita'ya göre ayarlanmış olduğu çok açık olan zihni, söz konusu Marguarita olduğunda ona itaat etmeyi reddediyordu. Temasa, tüm vücudunu saran o sıcaklığa ihtiyacı vardı.

Açlık içini kemiriyor, damarlarında dolaşan ve onu hızla tüketen pençeleyici bir ihtiyaçtı. Ağzında onun tadını aldı, tamamen Marguarita'ya ait olan o eşsiz tadı. Ona çoktan kafayı taktığının farkındaydı ama yüzyıllar süren kısır bir varoluştan sonra, bir şeyler hissedebilmek için ödenecek bedel o kadar da yüksek değildi.

Onun sıcaklığını arzulayarak zihninin derinliklerine doğru kaydı. Derin kahkahalar düşüncelerinde patladı, bir ses patlaması, hepsi erkek sesi, belirgin ve Marguarita'ya tanıdık. Onun kolay kabullenişini, kendisiyle birlikteyken olmayan yumuşaklığını hissetti. Arkadaşı tarafından eğlendiriliyordu. Onu kabulleniyordu.

Zacarias evin içinde o kadar hızlı hareket ediyordu ki, sadece bir bulanıklıktı ve kelimenin tam anlamıyla onun odasına daldı. Kapı büyük bir gürültüyle parçalandı, Zacarias kapıyı parçalara ayırırken tahtalar her yöne uçtu. Marguarita açık pencerenin yanında yere oturdu. Diğer tarafta bir adam duruyordu, başı açıklığın içindeydi, eli Marguarita'nın kolundaydı. Kapının parçalanma sesiyle ikisi de aynı anda ona doğru döndü. Zacarias bir saniye içinde şiddetli bir patlamayla adamın üzerine atıldı ve onu korkunç bir güçle pencereden çekip duvara çarptı. Bir eliyle onu kolayca tuttu, dişlerini boynundaki nabız gibi atan damarın derinliklerine geçirirken bacakları yerden sarkıyordu.

Hayır! Dur! Durmalısın!

Adam o ilk sert mücadeleden sonra hiç direnmedi. Zacarias onu sakinleştirmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

çok büyüktü. Korkunç bir kükreme duydu ve sesin kendi boğazından çıktığını fark etmesi bir anını aldı. Marguarita'nın çılgınca yakarışları zihnine hücum ederken bile zengin kanı yutkundu.

Kolunu yakaladı ve çekiştirdi, elini Zacarias ile avının arasına sokmak için uzanmaya çalıştı. Zihnindeki kırmızı bulanıklıktan, öldürme ihtiyacından, kafasının içinde kopan garip hayvani kükremeden onu çok uzaklardan görebiliyordu ama Marguarita'ya elini sürmeye cüret eden bu adamı yok etmekten başka hiçbir şey onun için önemli değildi.

Zacarias, Marguarita'nın sıcak ruhunun zihnindeki buzların arasından geçtiğini hissetti ve anında kendini onun gözlerinden gördü. Paniğe kapılmak üzereydi. Büyük bir orman kedisinin avını yere sermesi gibi şiddete başvurmuştu ve o anda tamamen bir katile dönüşmüştü. Belli belirsiz bir düzeyde bunun sebebinin kendisi olduğunu fark etti. Ondandehşete düşmüştü, niyetini okumuştı, akıldan ziyade içgüdüleriyle hareket ettiğini biliyordu.

Zihnini bir kurt sürüsünün çılgınca izlenimleriyle doldurdu ve sonra sanki aptal olan oymuş ve aile kavramını anlayamıyormuş gibi düzinelerce bebekle doldurdu. Sonunda, bu adamın Cesaro'nun oğlu Julio olduğunu söylemek için çılgınca bir girişimde bulunarak Cesaro'nun bir görüntüsünü zihnine itmeye başvurdu. Sanki bunu bilmiyormuş gibi. Kadın kendisi ve tanıdığı herkes için bir tehditti. Dilini delinmiş yaraların üzerinde gezdirerek onları kapattı ve adamı yere düşürerek zihniyle kolayca tuttu.

Çok yavaş bir şekilde baş belası kadına döndü. Kadın iki adım geri attı ve sonra kendini durdurdu. Julio'ya doğru bakarken küçük, savunmasız ve çok ama çok korkmuş görünüyordu.

Ölmüş mü? Bilinci yerinde olmayan adama doğru bir adım attı. "Ona dokunmaya cüret etmeyin."
Anında durdu, yüzü bembeyaz kesildi.

"Hayır, Karpatyalılar beslenirken öldürmezler. Bunu bilmeniz gerekir. İtaatsiz olduğun kadar eğitimsiz misin?"

Başını salladı ve odanın içinde etrafına bakındı, bakışları sevgilisiyle iletişim kurmak için kullandığı kâğıt ve kaleme takıldı. Ona doğru bir adım attığında, adam elini uzattı ve her iki şey de ona doğru uçtu. Daha sonra daha yakından incelemek üzere onları cebine itti.

"Yine itaatsizlik ettin. İtaat ettiğin biri var mı? Yoksa canın ne zaman ne yapmak isterse onu mu yapıyorsun?"

Bayılmasından ya da düşmesinden korktuğu için sesini çok alçak tuttu. O kadar sarsılmıştı ki titrediğini görebiliyordu.

Ben itaatsizlik etmedim. Çok kararlıydı, inkarını adamın aklına sokmaya çalışıyordu. Tıpkı emrettiğiniz gibi evde kaldım. Yanlış bir şey yapmadım.

Yaptığı hatanın büyüklüğünü anlamamış olması mümkün müydü? Bu nasıl mümkün olabilirdi? "Odanızda bir erkek bulundurmamak kesinlikle yasaktır. Bunu nasıl bilmezsiz? Bir fahişe olarak mı görülmek istiyorsunuz?"

Uzun kirpiklerini ona doğru kırıştırdı, vücudu aniden kıpırtısız kaldı. Teninin soluk beyazına yavaşça bir kızarıklık bulaştı. Rengin boynundan yüzüne doğru yayıldığını açıkça görebiliyordu ve bunun güzelliği dikkatini çekmişti, öyle ki kızın ona doğru adım atıp elini yüzüne doğru savurduğunu neredeyse kaçıracaktı.

Sadece doğaüstü hızı sayesinde bileğini kafasından birkaç santim ötede yakaladı. Parmak uçlarında durdular, bakışları kilitlendi. Kadın öfkeliydi. Adam onun içindeki öfkeyi hissedebiliyordu ama yine de kemiklerinin küçüklüğünün, yumuşak teninin ve gür kıvrımlarının aşırı farkındaydı. Etek ve bluz giymişti, eteği uzundu, ince bacaklarını örtüyor, yuvarlak kalçalarını ve dar belini vurguluyordu. Onu kadınsı kıyafetler içinde hoş buluyordu.

Gözleri şampanya elmasları gibi parlayarak ona bakıyordu. Artık gri ya da gölgeli görünmüyordu, ama her özelliği renk ve ayrıntılarıyla ortaya çıkmaya başlamıştı. Var olduğu yüzyıllar boyunca daha güzel bir şeyle karşılaşmamıştı.

"Bana izinsiz dokunman konusunu kapattığımıza inanıyorum."

Sakın bana fahiŖe deme.

Daha önce hiç bu kadar saf bir çikolataya sahip, pırıl pırıl parlayan bir Ŗampanya elması grmemiŖti ve bu inanılmaz bir renkti, özellikle de kızın gözleri gibi pırıl pırıldı. "Sanırım bir fahiŖe olarak görülmek isteyip istemediğinizi sordum. Sana fahiŖe demedim."

Kızın aradaki farkı tam olarak anlayamaması ihtimaline karŖı çok yavaŖ ve belirgin bir Ŗekilde konuŖtu. Ayrıca kızın fkесinin yanı sıra telepatik iletiŖimde de çok daha becerikli olduğunu fark etti. Gönderdiği izlenimlerde onun kelimelerini görebiliyordu ve o zaman kendini ifade edecek gerçek bir sese sahip olmamanın nasıl bir Ŗey olduğunu fark etti.

BaŖparmađı küçük bir okŖamayla nabzının üzerinde kaydı. Kızın karŖılık olarak titrediğini hissetti. "Kadınsı kıyafetlerin içinde oldukça hoŖ görünüyorsun. Onları her zaman giyeceksin."

KaŖlarını attı. Bu iltifatın hoŖuna gideceğini dŖnmŖt ama gerçekten de zor biriydi. Gözleri parıldayan bir ateŖle parlıyordu, bu muhteŖemdi ama onu memnun etmek istemiŖti. Kadınları anlamak zordu.

Giymeyeceğim, biliyorsun. İç mekanda etek giymeyi tercih ederim ama ata binerken değil. Ve ata binmeyi seviyorum, o yüzden etek yok. Çenesi yukarı kalktı, gözleri her zamankinden daha fazla parlıyordu.

Uzun bir süre onun meydan okuyan küçük yüzünü inceledi. Kız bir kez olsun gözlerini ondan kaırmamıŖtı. Hayatında hiç kimse ona onun yaptığı gibi meydan okumamıŖtı. Onda hiç de aptalca bir Ŗey olmadığını dŖnmeye baŖlamıŖtı. "Sen gerçekten de emni kuŖenak ku aŖŖatotello minan'sın." Sesindeki yumuŖak okŖayıŖa engel olamadı.

Bu da ne demek oluyor? Bana bu ve benzeri Ŗeyler dediğini duydum.

"Benim itaatsiz delim," diye drstce cevap verdi, havai fiŖekler bekliyordu. Hatta kızın bileğini daha sıkı kavradı.

Dudakları kıpırdadı, gülümsemek için kıvrıldı, böylece beyaz diŖleri bir an için ona doğru parladı. Zihninde bir

eğlence izlenimi uyandı ve bu his onu ısıttı. "Sen

kan bağıımız aracılığıyla iletişim kurmakta çok iyi olmaya başladık. Tekrar kan değişimi yaptığımızda bu bağıın gücü daha da artacak."

Yüzünden bir gölge geçti. Sertçe yutkundu ve başını salladı, başka tarafa bakmayı reddetti. Çok korkuyordu ama onunla cesaretle yüzleşti.

"Acımayacak, Marguarita," diye güvence verdi. "Bu deneyimden keyif alacaksın."

İkna olmuş görünmüyordu ama ona başını salladı ve sonra tekrar Julio'ya doğru baktı. Vücudundan kükreyen bir protesto geçti ve dişlerinin uzadığını, tepkisini durduramadan ağzında patladığını hissetti. Nefes nefese kaldı ve Julio hâlâ elinde tuttuğu bileğine baktı. Tırnakları ölümcül pençelere dönüşmüştü.

Adamın kokusunu alabiliyordu, ta ki adamın pis kokusu Marguarita'nın hafif kokusunu bastırana kadar. Bırakın yatak odasını, bir erkeğin ona yaklaşmasını bile istemiyordu. En ölümcül halinde olduğunun farkındaydı.

"Arkadaşınızın burada olması güvenli değil," diye itiraf etti. Belli ki bazı duygular geri dönüyordu. Öfke. Öldürme ihtiyacı. Kıskançlık. Daha önce tecrübe etmediği şeylerdi ve bu nedenle böyle şeylerle başa çıkmak için gerekli bilgi bir yana, ne hissettiğini tahmin etmenin veya anlamının hiçbir yolu yoktu.

Marguarita yavaşça başını salladı. Cesaro'yu çağırayım mı?

Vücudu isyan etti, artan duyuları zaten savaş modundaydı. "Bu iyi bir fikir değil. Onu evine götüreceğim ve dinlenmeye bırakacağım." Yeni, ortaya çıkan ve rahatsız edici duygulara alışmaya çalışırken onun etrafında başka bir erkek istemiyordu. Kardeşlerinin verdiği tepkinin aynısını hayat arkadaşına vermediği için kendini şanslı sayıyordu.

Başını salladı, alt dudağını biraz endişeyle ısırıldı. "De La Cruz'un sözü artık burada geçerli değil mi? Ben Onu dinlenmeye bırakacağımı söyledim ama sen hâlâ endişelisin. Bu adam senin için önemli biri mi?"

Onun anlaması için çabaladığını hissetti. Bir kalem ve kâğıt bulmak için etrafına bakındı ama o başını salladı. Kız onun hayat arkadaşıydı ve iletişim kurmayı öğrenmeleri gerekiyordu. Ona duygu yüklü bir bakış gönderdi ve ardından en küçük kardeşi Riordan'ın görüntüsünü kafasına soktu. Önce Julio'yu sonra da kendisini işaret etti.

"Bu adam senin kardeşin mi? Cesaro'nun oğlu mu?"

Kaşlarını çatarak başını salladı. Kan değil.

Adamın ona yaklaşmasını istemiyordu. "Burası onun için güvenli değil. Beni anlıyor musun?"

Margarita başını salladı. Zacarias diğer erkeğin ona yakın olmasına ya da gözlerindeki endişeli bakışa dayanamadı. Julio'yu kucağına aldı ve omzuna attı. Kadından bir adım uzaklaştı.

Señor De La Cruz?

Kadının sesindeki o yumuşak okşayıcı nota, adamın damarlarında hızla dolaşan bir sıcaklık dalgası yarattı. Omzunun üzerinden ona baktı.

Belki çıkarken kapımı tamir etme nezaketini gösterirsiniz.

İşte oradaydı, artık tanıdık gelen o gülümseme ihtiyacı. Eğlence, ona yaklaşan her erkeği yok etme ihtiyacını bastırdı. Onun daha mahrem olan ilk adını kullanmasına ihtiyacı vardı. "Zacarias," diye düzeltti. "Ve sorun değil."

Margarita'yı kendisine doğru çekebilmek ve onun enfes eşsiz lezzetini tadabilmek için rahatsız edici erkeği pencereden aşağı atma dürtüsü onu ele geçirmeden önce dışarı çıktı.

Margarita, adamın elini gelişigüzel sallayarak duraklamasını ve dışarı çıkmadan önce parçalanmış kapıyı tekrar sağlam bir kütle haline getirmesini izledi. Derin bir nefes aldı ve kendini yatağına bıraktı. Parmaklarını titreyen ağzına bastırırken elleri titriyordu. Yağmur ormanı yırtıcıları da dahil olmak üzere hiçbir şeyin bu kadar hızlı şiddete dönüştüğünü görmemişti.

Zacarias De La Cruz ile aynı odada olmak, bir kaplanla birlikte olmak gibi bunaltıcıydı. O aldı

Tüm uzayı, havayı gücü ve enerjisiyle kaplardı. Odaklanmış bakışlarıyla her zaman tetikte ve anında saldırmaya hazır olduğu izlenimini verirdi. Harekete geçtiğinde, takip bile edilemeyecek kadar hızlıydı ve o kadar şiddetliydi ki duyuları uyuşturuyordu.

Bunu yapmıştı. Korkunç bir hata yapmıştı. Zacarias onun başkalarıyla birlikte olamayacak kadar tehlikeli olduğunu biliyordu ve hepsini korumak için adımlar atmıştı. Onurlu bir karar vermişti, ama o istemeden araya girmiş ve ebedi ruhu da dahil olmak üzere hepsini -Tehlikede.

Belindeki yaralar iyileşmişti ama kartalın onu gece gökyüzüne çıkarırken havada yaptığı o acı verici, dehşet verici yolculuğu asla unutamayacaktı; dev kanatlar havayı yararken çıkardıkları vın, vın seslerini duyabileceği kadar yüksek sesle çırpıyordu. Midesi bulanmış ve başı dönmüştü, aşağıya doğru alçalırken yere bakıyordu. Çığlık atmaya bile fırsat bulamamıştı. Ne yazık ki ve garip bir şekilde, sahip olduğu tek teselli onun zihnine dokunmaktı, insandan çok vahşi bir canavarın zihnine.

Boynundaki ize dokundu ve bir an nefes alamadı, vampirin dişlerinin derisini delerken nasıl yaktığını hatırladı. Çok acımişti ve vampirin başlattığı işi bitireceğinden, daha da kötüsü onu öldürmeyip kötülüğün vücut bulmuş hali olan canlı kuklası yapacağından korkmuştu. Parmaklarının ucuyla zonklayan izi okşadı. Ona gerektiği sürece hizmet etmeye çoktan karar vermişti ve bunun, beslenmek için kanını almasına izin vermeyi de içerdiğini biliyordu.

Bu akşam hiçbir şeyi değiştirmemiş, hatta kendisi için ne kadar ürkütücü olursa olsun Zacarias'a yardım borçlu olduğuna dair inancını pekiştirmişti. Bir an için yüzünü kapattı, ileri geri sallanarak cesaretini topladı. Onu çiftlikteki işçilerden, özellikle de Julio'dan uzak tutmanın bir yolunu bulmalıydı. Julio uyandığında ve ne olduğunu hatırladığında

iyi olduğundan emin olmak isteyecekti ve bu da potansiyel bir sorundu.

Margarita kararlılıkla ellerini yüzünde gezdirdi, korkusunu sildi ve omuzlarını düzeltti. Bu onun pisliğiydi. Bunu o yaratmıştı. Yoğun üzüntüyü, Zacarias'ı aşağı çeken ağır kederi hissedebiliyordu. Onun duygularını hissediyordu ve bu duygular onu ezecek kadar güçlüydü.

-Ama onun bunları kendisiyle aynı şekilde hissetmediğini biliyordu.

Ondan günlük rutinine devam etmesini istemişti, bu yüzden o evde yokmuş gibi yapacaktı. Kanını alma zamanı geldiğinde zihninde hoş bir yer bulacak ve oraya gidecekti. Bir De La Cruz'un ihtiyacı olan ya da istediği her şeyi sağlamak tüm ailesinin göreviydi ve ne ailesini ne de kendisini hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Aynada kendine baktı. Saçları her zamanki gibi kalın örgülüydü ama boynu açıktaydı. Kalbi çılgınca çarptı. Belki de bu çok fazla baştan çıkarıcıydı. Çabucak örgüyü gevşetti ve saçlarının beline kadar dökülmesine izin verdi. Saçlarını yüzünden uzak tutmak için ortasına gevşek bir kravat doladı, böylece kocaman kütle yoluna çıkmadan çalışabilecekti. Elleriyle uçuşan eteğini düzeltti ve mutfığa gitmeden önce bir nefes daha aldı.

Çaydanlığı doldurduktan sonra döndü ve neredeyse düşürüyordu ki, adam orada, kendisine oldukça yakın bir yerde duruyordu, eli saçlarının bolluğuna uzanmış, büyülenmiş gibi bakıyordu. Adam elini hemen bıraktı ve onun ocağa gitmesine izin vermek için geri çekildi. Margarita çarpan kalbine aldırmadan, adam odada yokmuş gibi davrandı. Eğer onun ne yaptığını gözlemlemek istiyorsa, sorun değildi. Akşamın erken saatleri olmasına rağmen kendine kahvaltı hazırlayacaktı.

Zacarias bir kalçasını lavaboya yasladı ve kesinlikle büyük bir av kedisine ait olan o gözünü kırpmadan, tamamen odaklanmış bakışlarla onu izledi. Kendini tutamayarak kirpiklerinin altından ona baktı.

Çay ister misin?

Kaşlarını çattı. "Aslında insan yemeğini hiç denemedim. Kardeşlerim denedi. İnsan gibi görünmek için evi yiyeceklerle doldurdular ve aslında hayır etkinliklerine ve yemek yiyor gibi görünmeyi gerekli kılan diğer büyük toplantılara gittiler."

Ama sen değil.

Kaşını kaldırdı. "Ben böyle şeylerle uğraşmam. İnsanları huzursuz ediyorum, bu yüzden Nicolas ya da Riordan'ı göndermek daha iyi oldu."

Bir kez bile mi? Bunca yıllık varlığın boyunca, bir kez bile yasak olanı tatmak istemedin mi?

"Hiçbir şey hissetmedim, kislány kuşenak minan- benim küçük delim. Merak benim için hiçbir zaman sorun olmadı. Ben varım. Avlanıyorum. Öldürüyorum. Hayatım çok basit."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Böyle bir hayatı hayal bile edemiyordu. Rahatlık yok. Teselliye ihtiyaç duymamak. Hiç korkmadın mı? Dehşeti hiç yaşamadın mı?

"Hayatımda korkacak ne var ki? Kaybedecek hiçbir şeyim yok, hayatın kendisi bile. Sadece halkımı elimden geldiğince koruma sorumluluğum var. Bunu da onurla yapıyorum."

Hiç neşe hissetmedin mi? Ya da aşkı?

"Hayatımın bir döneminde, çocukken, kardeşlerimi çok severdim. Bir süreliğine onların anılarına dokunabiliyor ve onlara duyduğum sevgiyi hatırlayabiliyordum. O bile benim için yok oldu."

Onun için ağlamak istedi. Sanki hiç kimsenin olmaması - hayatını yumuşatacak hiçbir şeyin olmaması- normal bir şeymiş gibi o kadar gerçekçi konuşuyordu ki. Onu teselli edecek kimse yoktu, konuşacak kimse yoktu, ona sarılacak ya da onu sevecek kimse yoktu. Başkalarını korumak için savaşıırken, onun için kimse yoktu.

Tüm bilgisine rağmen eğitiminde büyük boşluklar olduğunu fark etti. Karpatyalılar vücut ısılarını ayarlayabiliyorlardı. Yaralarını iyileştirebiliyor ve çoğu acıyı en aza indirebiliyorlardı. Onun bunları yapamadığını düşünmemişti, bu da neden bu kadar şaşırılmış görüldüğünü açıklıyordu.

kartal pençesinin derisini delmesi gibi. Ya bilmiyordu ya da insanları gerçekten pek düşünmemiştir.

Yaşayan ölümler dışında kimseyle iletişim kurmadı. Kardeşleri çeşitli holdinglere gelir ve yerel yönetimlerle konuşurdu. Zacarias sadece yaralandığında ve hızlı bir tedaviye ihtiyacı olduğunda gelirdi. İşçilerin hepsi ona karşı temkinliydi.

Teyzeleri, amcaları ve kuzenleri Güney Amerika'daki çeşitli De La Cruz mülklerinde çalıştıkları için aile hakkındaki tüm dedikoduları biliyordu ve çok azı Zacarias'ı görmüştü. Yüzyıllardır tamamen yalnızdı.

Margarita sırtını ona dönmedi, merhametinin yüzüne yansımından korkuyordu. Ondan korkuyor olabilirdi ama bu onun için bir şeyler hissetmeyeceği anlamına gelmiyordu. Onun hayatı asla istemeyeceği bir hayattı ve yine de bin yıldan fazla bir süre boyunca buna katlanmıştı. Muhtemelen ölümü hoş karşılamıştı ve kadın ondan bu teselliye bile almıştı. Onunla daha sağlam bir bağ kurmanın bir yolunu bulmalıydı, böylece yanına her geldiğinde sığamayacaktı. En iyi hareket tarzının onu tanımak, onunla daha rahat olabilmek için biraz bilgi alışverişinde bulunmak olduğuna karar verdi.

Nasıl oluyor da ben senin duygularını hissedebiliyorum ama sen hissedemiyorsun?

Küçük bir sessizlik oldu. Yüzünü ona dönmeden önce kendini hazırladı. Yüzyıllar boyunca yaşayanları korumak için durmaksızın ölümsüzleri kovaladığı savaşlar yüzündeki çizgilerin derinliklerine kazınmıştı. Orada durmuş, başını eğmemiş, tanımadığı ve anlamadığı bir hüznü barındıran gözleriyle onu izliyordu.

Tamamen savunmasız olabileceği, gidebileceği hiçbir yer yoktu. Sevilebileceği, korunabileceği ya da güvende olabileceği hiçbir yer yoktu. Kollarını ona dolamak ve sıkıca sarılmak için ani bir istek duydu ama önce izin istemesi gerekiyordu ve bu hatayı bir daha yapmayacaktı.

Aralarındaki sessizlik bir anda çaydanlığın düdüğüyle bozuldu. Kaynayan suyu dikkatlice döktü.

annesinin küçük, karmaşık kil çaydanlığının içine koydu. Gövdesi dikdörtgen şeklindeydi ve elle boyanmıştı; kuyrukları ve yeleleri rüzgârda uçuşan, özgürce koşan Peru Paso atları resmedilmişti. Annesinin yıllar önce yaptığı çaydanlığı çok severdi ve ona her zaman dikkat ederdi. Onu kullanmak onu her zaman annesine daha yakın ve şu anda da rahatlamış hissettiriyordu. Zacarias'ın hayatında böyle bir şey olmadığını hayal bile edemiyordu.

"Duygularımı hissedebildiğinin farkında değildim," diye itiraf etti sonunda, neredeyse isteksizce.

Tekrar ona döndü, tezgâha yaslandı ve yüzünü inceledi. Adamın hem bu kadar sert ve haşın görünüp hem de bu kadar yakışıklı olabilmemesini şaşırtıcı buluyordu. Saçları bir Karpatyalı için bile uzundu, neredeyse onunki kadar. Birkaç tutam gri, koyu gece yarısı rengini daha da belirginleştiriyordu. Saç kütlesinin dalgaları vardı - bağladığı deri kordondan birkaç uzun kıvrıma dönüşecek kadar dalgalı. Sarmal dalgalar görünüşünü yumuşatmıyor, aksine onu çok daha çekici kılıyordu.

Rahatlamış ya da huzurlu görünmüyordu. Tam olarak olduğu gibi görünüyordu; bir ölüm makinesi. Kimse onu başka bir şeyle karıştırmazdı ama belki de iç titremeleri nihayet durduğu için onun varlığına alışmaya başlamıştı.

Yapabilirim.

"Açıkla bana."

Gerçekten şaşırmış görünüyordu ama nasıl açıklayabilirdi ki?

Çalkalanan magma kütleleriyle bir yanardağ hayal etmeye çalıştı. İçinde ne olduğunu hissedebiliyorum. Öfkeyi. Keder. Çok çalkantılı ve yoğun, ama benimle aynı şekilde hissetmediğini söyleyebilirim.

Gözleri kızın yüzünden ayrılmadı. Renginin aniden yükselmesine engel olamadı. Kendini mikroskop altındaki bir böcek gibi hissetti. Belli ki onu inceliyordu, bir insan örneğini.

"Bana arkadaşın Julio'dan bahset."

Midesi düğümlendi. Felaket bu tarafta yatıyordu. Yüz ifadesi değişmemişti ama gözleri değişmişti. Orada

Sadece gözlerinde belli belirsiz bir fark vardı ama içinde volkanik bir duygunun kaynadığını hissedebiliyordu. Korkmamak için kahvaltı hazırlamaya geri döndü.

Julio ile olan ilişkisini ona göstermek için elinden geleni yaptı.

Biz birlikte büyüdük. O benden sadece birkaç ay büyük, bu yüzden kardeş gibi yetiştirildik.

Bu kavramı yansıtmakta zorlandı ama omzunun üzerinden çocuğun karanlık yüzüne bakarak ısrar etti. Etrafta başka çocuk yoktu. Burası çalışan bir çiftlikti ve çocukken bile elbette yardım etmemiz beklenirdi.

Yine, ikisinin ahırlarda ve tarlalarda sığırlarla çalışırkenki izlenimlerini göndermeye çalıştı. Kalem ve kâğıtla daha iyi bir iş çıkarabilirdim.

"Gayet iyi gidiyorsun."

Adamın yüzüne hızlıca bir kez daha bakma riskini göze aldı. İyi gitmiyordu. Gözlerinde hâlâ ölüm vardı. Sanki Julio'yu hayal kırıklığına uğratiyormuş gibi hissederek paniğe kapıldı. Annem ben çok küçükken öldü ve ben teselli edilemezdim. Kendimi hayvanların içinde kaybettim. Yağmur ormanında.

Sanki yağmur ormanında tek başına olan o küçük kızın düşüncesi onu rahatsız etmiş gibi kıpırdandı ama annesini kaybetmiş bir çocuk olarak onun acısını anlayabileceğini hayal bile edemiyordu. Ya da kendisi için pek de önemli olmayan bir insan çocuğu için endişelenebileceğini. Ama Julio endişelenmişti. Kendisi daha küçük bir çocuktuk ama ailesine karşı gelmiş ve onu güvende tutmak için peşinden gitmişti.

Sonra annesi ateşlendi ve annemden bir yıl sonra öldü. Bu aramızda bir bağ oluşturdu. Onun bana yaptığı gibi ben de ona yakın olmaya özen gösterdim. Yine her ikisinin de hissettiği derin üzüntüyü ve ömür boyu sürecektir olan bağı aktarmaya çalıştı.

Margarita o zaman döndü ve onun yüzünü, gözlerindeki karanlık çalkantıyı inceledi. Derin bir nefes aldı, onun anlaması için biraz çaresiz hissediyordu. İkimizle ilgili anılarımı görebiliyor musun? Eğer onun zihnine girebilir ve kendi gözleriyle görebilirse, belki de onun sevgisini hissedebilirdi

ve bunun bir kadının bir erkeği sevmesi değil, kardeşçe olduğunu fark etti.

"Elbette. Kan bağımız güçlü ama zihninin derinliklerine inmem gerekecek. Benden zaten korkuyorsun."

Kalbi küt küt atıyordu. İkisi de duyabiliyordu. Kendisi için iki dilim ekmek keserken ve biraz jambonla çırpamak için iki yumurta kırarken nefes aldı. Acıyor mu?

"Acıtmazdı. Samimi hissettirir."

Son kelime teninin üzerinde yumuşak bir okşayış gibi fısıldadı.

Margarita ürperdi. Adam ona yakındı. Arkasında durup yemek yapmasını izlerken vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Mutfağında durup günlük işlerini yaparken adamın bu kadar yakınında olması ve her hareketini izlemesi tehlikeli hissettiriyordu. O nefes aldığında nefes alıyordu. Kalplerinin aynı ritmi tuttuğuna yemin edebilirdi.

Sertçe yutkundu ve dikkatle yumurtaları ekmek dilimlerinin arasına yerleştirmeye odaklandı. Titreyen ellerine aldırmadan kahvaltısını tabağa yerleştirdi. Zacarias'tan korkuyordu ama o kesin ses tonuyla konuştuğunda vücudu tepki veriyordu. Onu zihninin derinliklerine davet ederek -hatta razı olarak- bu garip fiziksel çekime katkıda bulunma riskini göze alabilir miydi?

Kadın çaydanlığın kulpuna uzanırken, adam da onun etrafından dolaşarak çaydanlığa uzandı. Kolu onu sarmaladı ve parmakları onunkilerin üzerine yerleşti. Karnında binlerce kelebek uçuşmaya başladı.

"Bana bırak," dedi.

Sesinde aynı alçak okşayıcı nota vardı. Duygularına yapılan ani saldırıya karşı gözlerini kısa süreliğine kapattı ve elini adamın altından kaydırdı. Adam kıpırdamadı, çayını doldururken onu tezgâhla arasına hapsetti. Aralarında belki bir kâğıt yaprağı genişliğinde bir boşluk olduğunu biliyordu ama ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Vücudu alev aldı. Alevler teninin üzerinde dans etti, kan dolaşımına karışarak en kadınsı çekirdeğindeki yakıcı ihtiyaca yerleşti.

Adam, aydanlığı yere bırakırken aradaki kâğıt inceliğindeki mesafeyi kapatıp ona doğru yaklaştığında, sıcak nefesi boynuna değdiğinde nefesi boğazında düğümlendi. Onu içine çekti, kokusuyla yüklü havayı ciğerlerinin derinliklerine çekti. Yumuşak, mırıltılı bir hırıltı boğazında gümbürdedi. Bu ses vahşı bir hayvanınkine benziyordu ama korkunç derecede seksi bir yanı da vardı. Kadın donakaldı, korkudan felç olmuştı ama bunun ondan mı yoksa kendinden mi kaynaklandığından emin değildi. Hırıltı tüm vücudunu titretti, ta ki tüm duyuları Zacarias tarafından tamamen tüketilene kadar.

Zacarias De La Cruz tehlikeli bir barut fıçısıydı ve kıpırdarsa ya da onun zihnine daha fazla girmesine izin verirse, onu ateşleyecek kıvılcımı sağlamış olacağından çok korkuyordu. Ona karşı böyle bir tepki vermesi onun suçu değildi. Başka hiçbir erkeğe karşı böyle bir tepki vermemiştı ama daha önce bir kez ormanda onunla böyle bir şey yaşamıştı. Hiçbir anlam ifade etmiyordu ama nefesini tam olarak tutamıyordu, bekliyordu ... istiyordu ... ne olduğunu bilmiyordu.

Zacarias'ın dudakları kızın kulağına değdi, nefesi kızın saçlarını karıştırdı ve damarlarında bir elektrik şoku yarattı. "Kalp atışlarını duyabiliyorum."

Gözlerini kapadı ve kokusunun bir erkek için yanıp tutuşan bir kadının kokusu olmaması için dua etti, çünkü eğer külotundaki ıslaklığı hissedebilseydi, büyük olasılıkla erkeğin ona yaptığı kadınsı çağrının kokusunu alabilirdi. Hayvana bu kadar yakın olan bir erkeğin koku alma duyusu artmış olmalıydı.

Eminim yapabilirsin. Onun da kalbinin gümbürdediğini duyabiliyordu. Korkusunda ya da çekiciliğinde hata yoktu.

Parmakları, kadının boynunu örtecek şekilde özenle bıraktığı saç kütlesini oynattı. Parmak uçlarının dokunuşuyla rahmi sıkıştı ve sıcak sıvı döküldü. Ağzı teninin üzerinde gezindi, dili kadife gibi törpülendi ve kızın üzerindeki damgasının çılgınca bir ihtiyaçla nabzının atmasını sağladı. Tezgâhın kenarını kavradı, kalbi korkuyla ya da heyecanla çarpıyordu - hangisini bilemiyordu.

Kıpırdamadan dur, mia emni kuşenak minan- benim güzel delim, seni tatmalıyım. Bu iyi bir şey olmaz

Benimle savaş. şu anda, kendi kontrolümün sınırında olduğumu hissediyorum.

Adamın zihni onunkinin içine istemeden girmişti ama kadın istemediğini söyleyemiyordu. Adamın dokunuşu şehvetliydi, omurgasından aşağı bir zevk dalgası gönderiyordu ama uyarısı onu korkutmuştu.

Dişlerinin içine batacağı düşüncesi o kadar korkutucuydu ki bayılması gerekirdi ama vücudu aniden canlandı, tüm sinir uçları alev aldı.

Korkuyorum. İşte. Ona itiraf etmişti.

Hiç gerek yok. Sen benim yanımda dünyadaki en güvenli insansın. Benimle savaşma, kadın. Kendini bana teslim et.

Onun etrafında dünyanın en güvenli insanı olmakla neyi kastettiğinden emin değildi. Kendini güvende hissetmiyordu; var olan her seviyede tehdit altında hissediyordu. Adam yüzünü ona dönüp onu amansızca göğsüne bastırırken mücadele etmemek için kendini zor tuttu. Adam son derece güçlüydü, kolları bir kapok ağacının gövdesi gibiydi, sert ve boyun eğmezdi, kaçamayacağı bir kafesti.

Zacarias onu sıkıca kendine doğru çekti, sanki oraya aitmiş gibi, vücudu onunkinin üzerine basılmış gibi onu kendine uydurdu. Ona bakmak için başını eğdi. Adam çok güzel yontulmuştu, en iyi taştan yapılmış bir heykel gibiydi, şehvet kişileştirilmişti. Gözleri açlıktan kararmıştı. Dişleri ona doğru parlıyordu, beyaz ve yavaşça yerlerine kayıyorlardı, köpek dişlerinden ziyade kesici dişlerdi ama köpek dişleri de çok keskin görünüyordu. Vampir ile Karpatyalı arasındaki fark vardı ama çok inceydi.

Kalbi çarpmanın çok ötesinde, göğsünden çıkacak diye korktuğı kadar hızlı atıyordu. Başını yavaşça onunkine doğru eğdi, ağzı gözünün kenarına en hafif öpücükleri kondurdu. Tüm vücudu neredeyse eriyecekti. Bu tüy kadar hafif dokunuşa verdiği tamamen cinsel tepkiyi durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Dudakları gözünden çenesine doğru ilerledi, yumuşak, küçük öpücükler, yavaş bir keşif.

Vücudu yumuşadı ve uysallaştı, onun içinde eridi. Ateşi yükseldi, çekirdeğı alev aldı, onu baştan aşağı yaktı.

içten dışa. Dudakları boynundan omzuna doğru inmeye devam ederken tüm gerginliği boşaldı, kirpikleri kapandı. Saf duygulardan oluşan bir nehirde sürüklendiğini hissetti, tüm varlığıyla ona doğru süzülüyordu. Kalbi ve hatta belki de ruhu ona doğru uzanıyordu.

Dişleri zonklayan noktayı ileri geri kazıdı ve vücudu tepki vererek ateşini bir kademe daha yükseltti. Göğüsleri ağrıyor, meme uçları sütyeninin ince danteline baskı yapıyordu. Bir yandan kendini ona teslim ettiğini, ona boyun eğerse bir daha asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu ama adam şehvetli bir ağ örmüştü ve o da isteyerek bu ağın içine hapsolmuştu.

Dişlerini derine batırdı, acı onu çarparak şok etti.

Zacarias damarlarında dolaşan kavurucu alevlere ve karnında kükreyen ateş topuna kendini kaptırdı. Ateş kasıklarına aktı, ta ki yanana kadar, ağır ve dolu bir şekilde, onun için. Marguarita için. Bu his ezici, eksiksiz, hatta şok ediciydi. Hayatındaki hiçbir şey onu duyularının kuşatılmasına, ilkel ihtiyaçlara ve sadece zihninde değil, bedeninde de şiddetlenen çığ açılığa hazırlamamıştı.

Bu kadın onu sonsuza dek değiştirmiş, dünyasını değiştirmişti ve hatırlayabildiği kadarıyla hiçbir şey hissetmezken, şimdi tüm odağı, tüm varlığı Marguarita'nın yumuşak bedenine, damarlarında dolaşan kana ve içindeki erkeği çağıran kadınsı kokusuna odaklanmıştı.

Onu tatmanın cazibesine karşı koyamadığını fark etti, çok güzel kokuyordu, karşı koyamayacağı bir cazibe. Vücudu uysallaştı, onunkine uyum sağladı. Anında duyuları keskinleşti, kayboldu, hatta eşini arayan bir dişinin biyokimyasal sinyallerinde boğuldu. Onu kendine doğru yaklaştırdı ve saçlarını boynundan uzaklaştırdı. Başını eğdi ve dünyaya onun kendisine ait olduğunu söyleyen o çilek izini yaladı.

Vücudu beklentiyle titredi. Gerçekten ürperdi. Sanki dünya durmuş gibi hissetti, sanki nefesini tutmuş, bir kalp atışı beklemiş, onu hissetmenin, kokusunun ve renginin akkor güzelliğinin tadını çıkarmıştı, çünkü - ey yukarıdaki yıldızlar ve ay - onun rengini görmüştü. Güzel, inanılmaz bir renk.

Alışılmadık bir ihtiyaçla dolup taşan Zacarias dişlerini Marguarita'nın etinin derinliklerine batırarak onları birbirine bağladı. Marguarita'nın saf özü en tatlı nektar gibi ağzına aktı. Tadı egzotikti, enfesti. . . tadı vardı.

Hiçbir şeyin tadı yoktu. Beslendi çünkü hayata ihtiyacı vardı ve hayat kandı. O tek anda, hayat Marguarita'ydı.

Tüm vücudu mırıldandı, damarları sevinçle şarkı söyledi. O bir müzik aletiydi ve özellikle onun için yazılmış bir şarkıyı çalıyordu. Onun güzel notalarını duyabilecek tek erkeğin kendisi olduğunu biliyordu. Onu elinde tutamayacağını biliyordu. Yarım bir hayatın içindeydi ve onu böyle bir şeye mahkûm edemezdi. Ama hayatı hiç gerçekten tanımamıştı, bu yüzden tam o anda, o zaman ve yerde, bu yeterliydi, onun için her şeydi.

Margarita onun sisteminde bir uyuşturucu gibiydi, ateş kadar akışkandı, damarlarında dolaşüyor ve onu bir tür ilkel ısıltı patlamasıyla dolduruyordu. Etrafındaki dünya donuk ve cansızdı, onun mücevher parlaklığındaki ısıltılı gözleri ve parıldayan mavi-siyah saçlarıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. O renk ve hayattı, her savaşçının vampir olan vebaya karşı savaşma sebebiydi. Onun sebebi de oydu. Bunu bir anda anladı.

Gerçeği ağızda tattı. Vücudunda titreştiğini hissetti.

Artık her zaman tam olarak nerede olduğunu, evin hangi bölümünde olduğunu ve ne yaptığını, hatta ne düşündüğünü bile bilecekti. Kaç kez kaşlarını çattığını, inatla çenesini kaldırdığını, lezzetli alt dudağını ısırıldığını ya da gülümsediğini bilirdi. Onu bir kadın olarak, kadınsı kokusuyla çok iyi tanıyordu ve başını çevirip ona baktığı ve başka birini düşündüğü anın her zaman farkında olacaktı çünkü onun yanındayken bir daha asla aklından tamamen çıkmayacaktı - varlığını sona erdirene kadar değil.

Varoluşunda ilk kez bu kadar yoğun gerçek duygular içinde kaybolduğu için, onun için her şeyin değiştiği anı tam olarak yakalayamadı. Bir an onunla birlikteydi, erotik ateşin içinde yanıyordu ve bir an sonra kavga ediyordu. Onunla savaşmaya cesaret etmek. Onu tamamen reddetmek. Kadın onun sahip olduğu tüm avlanma içgüdülerini tetiklemişti ve avlanma içgüdüleri bin yıldan fazla bir süredir bilenmiş durumdaydı. Avcılık onun iliklerine, ruhuna işlemişti. Boğazında gümbürdeyen uyarı hırıltısını duydu

ve Şimdi gergin olan bedenine kırılmaz bir kilitlendiğini hissetti.

Kadın hiç ses çıkarmadı ama adam onun dehşete düştüğünü hissetti. Kadın çılgınca çırpındı ve adam onu kabaca kendine kilitledi, vücudu saldırgandı. Birisi ya da herhangi bir Şey ona karşı gelmeyeli bin yıldan fazla olmuştu. Doğrusu, böyle bir zamanı hatırlayamıyordu ve kadın onun her türlü fethetme ve kontrol etme ihtiyacını uyandırıyordu.

Tepkisi yine insandan çok hayvandı ama hepsi erkekti. Onun zengin kokusunu içine çekmiş, yumuşak ve uysal bedeninin kendi bedeninde eridiğini hissetmiş ve dünyası değişmişti. Bu duygunun hiç bitmesini istemiyordu ama bitmişti bile, hem de çok ani bir şekilde. Kokusu onu sarmıştı ve bu kez kadınsı bir cazibe yoktu. Ondan korkuyordu. Bu kokudan hemen nefret etti.

Benimle dövüşme. Çok fazla yırtıcıydı ve avına boyun eğdirmesini isteyen güçlü içgüdülerini görmezden gelmenin bir yolu yoktu.

Kadının zengin kanı bir elektrik yükü gibi adamın sistemine akıyor, damarlarda cızırdıyor ve adam dolup sertleşene, hatta acı çekene kadar kasıklarına daha fazla sıcak kan pompalıyordu. Marguarita tamamen ve bütünüyle dehşete düşmüşken, o Şimdiye kadar hissettiği en büyük zevki yaşıyordu. Vücudu kaskatı kesilmiş, gerilmiş, zihni protesto çığlıkları atıyordu. Ciğerleri hava almak için yanıyordu. Marguarita'nın ondan korktuğu için neredeyse kendini tamamen kapattığını söyleyebilirdi.

Bana yardım et, Marguarita. Kavgı etmeyi bırakmalısın yoksa kontrolü tekrar ele alamam.

Kolları onu kendisine kilitleyen demir parmaklıklardı. Kızın sessiz çığlığı zihnini doldurdu. Tekrar uzandı. Embe karmasz-lütfe.

Daha önce kimseye herhangi bir Şey için yalvardığı bir zamanı hatırlamıyordu ama ona karşı koymayı bırakması şarttı, hatta onun hissettiği Şeyleri bir kez daha hissetmesi daha da şarttı. Doğduğunda zihnine yerleştirilmiş olan bariyerleri geçersiz kılabilirdi, bariyerler belli ki her nesilde daha da güçleniyordu. Ama güçlerini sadece onu sakinleştirmek için kullanıyordu.

Avdı ve o av değildi. Zihnini ele geçirip gerçek olmayan duygular ve anılar yerleştirmek yanlış geliyordu.

Sesindeki tonlama, kendi dilindeki o yumuşak yalvarış onun dehşetine nşfuz etmiş olmalıydı, çünkü ani kararlılığını, ciğerlerine hırıltılı bir nefes çekişini ve bedenini hareketsizliğe zorlayışını hissetti. Hemen başını kaldırabildi, yaraları kapatmak için dilini boynundaki deliklerin şzerinden geçirdi. Ona sıkıca sarıldı, kalbinin atışını duydu, göğsüne hızla çarptığını hissetti. Yüzünü onun kalın ipeksi saçlarına gömdü ve sadece ona sarıldı, ikisi için de nefes aldı.

Ona kendi dilinde fısıldadı, ona ne söylediğini zar zor biliyordu, kelimeleri hiç dokunmadığı, hiç bulunmadığı ve varlığından bile haberdar olmadığı bir yerde, derinlerde hissediyordu. Onun bilmediği bir şfkat rezervuarına dokunuyordu - o kadar bilinmiyordu ki onunla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. O eski bir Karpatlıydı, en eskilerden, en bilgili olanlardan biriydi ve tamamen boyunu açıyordu.

"Te avio pālāfertīlam-Sen benim hayat arkadaşımsın, herkesten şstün bir kadınsın. Ruhumdan geriye kalanları avuçlarının içinde tutuyorsun. Senin için bir başkasını öldürebilirim. Niyetim seni korumak ve güvende tutmak için öleceğim. Benden korkma, Marguarita. Sadece seninle birkaç gece geçirmek istiyorum. Artık korkma."

Ne anlatmaya çalıştığını tam olarak anlayamasa da ona söyledikleri karşısında şoke olan adam, yüzünü onun güzel kokulu saçlarına gömdü ve her ikisini de rahatlatacak bir yol bulmaya çalışarak ona sıkıca sarıldı. Her türlü savaşa hazırđı, ama kalp savaşına değil. Hayatında ilk kez tamamen ve tamamen boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

Margarita'nın kalbi onunkinin hızına yavaşladı. Ciğerleri de onunkini takip etti. Ona doğru kaydı ve başını eğerek ona baktı. Kalbi sendeledi ve sonra

hızla ayaklarının dibine düştü. Gözlerinde yaşlar yüzüyordu.

Gözyaşları onu hiç etkilememişti. Doğrusu, ne anlama geldiklerini ya da insanların neden ağladıklarını hiç düşünmemişti. Hüzün onun varoluşundan çok uzaktı, ama birdenbire bu gözyaşları kalbine saplanan bir bıçak gibi oldu, etini parçalayan herhangi bir vampirden çok daha kötüydü.

Özür dilerim. Böyle hissetmeye hazır değildim. Seninle bir daha dövüşmeyeceğim.

Kadın da aynı hızla başını eğdi ama bu, adamın endişeli bakışlarını yakalamasından önce olmadı.

Zacarias kaşlarını çattı. "Kanını almamdan neden korkuyorsun? Bu doğal bir şey."

Kalbinin kendisine doğru çarptığını hissetti ve onu kollarının kafesinde kilitli tuttu çünkü kalbinin atışının güvencesine, onun sıcaklığına ve yumuşaklığına ihtiyacı vardı. Onun teslim olmasını istiyordu ama bu şekilde değil. Parmakları çenesini buldu ve bir kez daha eğerek onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Gözleri onunkileri aradı, bir şey arıyordu - belki de güvence - ona gerçeği söylerse kızmayacağına dair.

"Anlat bana," diye ısrar etti sessizce. "Gerçeklerden korkma." Çünkü bilmek zorundaydı. Onun mantığını anlamak nefes almak kadar gerekiyordu ve bu garip bir duyguydu - onunla neden savaştığını anlamak için bu kadar çok şeye ihtiyaç duymak.

Ona cevap verecek cesareti toplaması birkaç dakikasını aldı.

Bu şekilde kan vermek benim için doğal değil. Vampir, kanımı aldığıın yere yakın bir yerde boğazımı yırttı ve ben ... panikledim. Ve sonra sen. . .

Ona saldıran vahşî bir canavar izlenimine kapıldı. Kanını almasının ona bir saldırı olarak yorumlanacağını düşünmemişti. Tüm ailesi Karpatyalıların kanla var olduğunu biliyordu. Ona, kardeşlerine ve onların hayat arkadaşlarına bakmaya yemin etmişlerdi.

"Sana zarar vermeyeceğim."

Eli, boynunda parlak bir ilek rengine ve iki farklı delik izi olan izi örtmek için yukarı doğru kaydı. Biliyorum.

Ona gönderdiği izlenim karışıkı. Bilmiyordu. Gerçekten de gezegendeki en güvenli insan olduğunu tam olarak kavrayamamıştı. O onun koruyucusuydu. Onun koruyucusuydu. Onun her zaman güvende olmasını sağlayacaktı. Kendisinden bile, ki bu onun en büyük işi gibi görünüyordu. Ama önce kan verme konusundaki korkularını aşmaları gerekiyordu.

"Bilmiyorsun. Benden korkuyorsun." Aralarındaki yalanlara müsamaha gsterilmeyecekti ve kendine yalan söylemek daha da kötüydü.

Sertçe yutkundu ve isteksizce başını salladı, sanki canını yakıyormuş gibi avucunu adamın ısırığına daha sert bastırdı. Adamın kaşları daha da çatıldı. Onu incitmiş miydi?

Tkrğnde doğal bir uyuşturma maddesi vardı, bunun herhangi bir insanın bu süreçte acı hissetmesini engellemesi gerekmez miydi? Kan almak dışında türlerle kardeşleri gibi hiç etkileşime girmemişti ya da girdiyse bile hiçbirini hatırlamıyordu. Belki de o kadar uzun süre hiçbir şey hissetmemişti ki hafızası bile hatalıydı.

Nesillerdir ailesine seve seve hizmet eden kadın ve erkekler bile ondan kaçıyordu, o da onlardan.

"Canın acıyor mu?"

İlk tepkisi başını sallamak oldu ama yüz ifadesinin değiştiğini gördü. Sanki tam olarak karar verememiş gibi kaşlarını çatma sırası ondaydı.

"Bana nasıl hissettirdiğini göster."

Yüzünü onun göğsüne çevirdi ve onu sertçe ısırdı. Acı içinde parladı ve otomatik olarak kesti, ona böyle bir şey yapmaya cüret ettiği için şok oldu. Hiç kimse ona elini ya da dışını sürmemişti. Bu yapılmazdı.

"Ne yapıyorsun, kislny kuşenak-küçük deli?"

Sana göstermemi söylemiştin. Gösterdim.

Kadından büyük bir memnuniyet akıyordu ve adam, kadının etrafında hiç beklenmedik bir anda ortaya çıkan o garip mutluluk ve kahkaha hissine kapıldı. Kadın onu ısırdı ve adam bunu biraz komik buldu. "Ben vermedim

Beni ısırmana izin veriyorum. Kafanın içinde demek istedim. Bana acı hissini göster."

Seni ısırduğımda acı hissettin.

Elini ipeksi gece yarısı siyahı uzun saçlarında gezdirdi. Şimdi, öncekinden bile daha gerçek bir siyahtı, o kadar parlaktı ki bakışlarını ondan güçlükle ayırabiliyordu. "Ben acı hissetmiyorum."

Biliyorsun. Sadece bunu kabul etmene izin vermiyorsun. Sana bağıldım ve bunu hissettim.

Adam onu daha sıkı tutuyordu. Kendini sadece kendi acısını değıl, onunkini de hissedeceğı bir duruma sokarak ne yapıyordu? "Seni anlamıyorum, Marguarita. Bana hiç mantıklı gelmiyorsun. Sana acı ektireceğimden korkuyorsun ve sonra bana ektirebileceğın acıyı hissetmek için kasıtlı olarak zihnime bağılanıyorsun. Bunun mantıklı bir yanı var mı?"

Bakışları uzun bir süre onunkilerle kilitli kaldı. Yavaş bir g l msemi dikkatini onun mükemmel, seksi ağına çekti. Vücudu yine agresif bir tepki verdi, sıcak kan dalgası tek bir yerde toplanmak üzere sisteminden hızla geçti. Gözleri yumuşamıştı, şampanya eriyerek bitter çikolataya dönüşmüştü, içine düşmekten korktuğı ışıltılı elmaslardan oluşan bir denizdi bu. Bu ona yasaktı. Bunu biliyor ve kabul ediyordu. iftliğın üzerinde uçarak onu arayan kuş sürüsü kadar gölgeliydi - yeryüzünde yürüyen yaratıkların en şeytanı tarafından gönderilmişti.

Nezaketi ya da şefkati hiç bilmemişti. İçinde hiç yumuşaklık yoktu ve hiçbir zaman da olmamıştı. Aslında, bu özelliklerden yoksun olarak doğımuştu.

Bunun yerine, saf egemenlik olarak doğımuştu ve savaş ve belirsizlik zamanında, nihai hedefine -türünün korunması- ulaştığı sürece bir başkasını incitmeyi umursamayan yalnız bir avcı olarak büyümüştü.

Kendisine olan inancı mutlaktı ve koruduğı kişiler daha da fazla inanıyordu.

Bir erkeğın kadınıni her şeyin üstünde tutması kutsal bir yasaydı ve kadın da erkeğın sözünü sorgulamadan dinlerdi.

tek yaşam biçimiydi, ancak modern dünyada artık öyle değildi. Belki de hiç olmamıştı. Nezaketten yoksundu ve hiçbir terbiye onun ne olduğunu yumuşatamazdı - bir katil. Yöntemleri için özür dilemiyordu ve asla dilemeyecekti. Belki başka bir zamanda, bundan çok daha önce, olduğu şeyle onun için olması gereken kişiyi uzlaştırmaya çalışacaktı ama o zaman çok ama çok geride kalmıştı. Bu imkânsızdı.

Bakışları onunkilerle kilitli kaldı. Onun güzelliğiyle teselli buldu. Ve onun cesaretiyle. Korkularına rağmen onunla yüzleşti. Onu kurtarmıştı ve gitme zamanı geldiğinde, onun ölümüyle de aynı cesaretle yüzleşecekti. Bunu onun için olabildiğince kolaylaştıracaktı, ancak kadın bunun bedelini asla bilemeyecekti. Bakışları onda bir şey arıyordu, orada olmadığını bildiği bir şey. Ona nazikçe güvence veremez ve kibar, nazik davranış vaatlerinde bulunamazdı. Bu kuralları bile bilmiyordu. Onun yüzünü yakaladı, bakışlarını kendi yüzüne tuttu.

"Anlamamı sağla."

Alt dudağını yaladı ve adam aniden eğilip dilini ağzına çekmek için bir dürtü duydu; şimdi yeni ve farklı bir şekilde arzuladığı o tarifsiz tadı tekrar tatmak için. Komutlarla konuştuğu için öyle anlaşılıyordu ama onun anlamasına yardım etmek istemesini istiyordu.

Beni incittin. Beni korkuttun. İlk seferinde. Vampir gibi.

Ona kaşlarını çatı, inkâr edercesine başını salladı, onun böyle bir şey düşünmesinden tiksindi. "Bu bir dersti ve umutsuzca ihtiyacın olan bir dersti. O iğrenç biriydi ve boğazını parçaladı. Kendi zevki için seni öldürebilirdi. Eğer öyle olmasaydın ..." Ahmak. Bu sözcük aralarında titreşti, zihinlerinin tam ortasında asılı kaldı. Kızın gözleri fırtınalı bir mayaya dönüşürken adam boğazını temizledi. "Öyleyse inatçı, aramızdaki farkı çaba harcamadan görürdün ve itaatin anında ve hiç tereddüt etmeden olması gerektiğini hatırlatmama gerek kalmazdı.

Soru. Bu tek ders bir ömür boyu yeterli olacaktır. Bana karşı gelmek iyi bir Şey değildir."

Ders mi? Sen buna bana bir Şey öğretmek mi diyorsun? Beni ölümüne korkuttun.

"Korkmalısın. Bir avcı sizden bir Şey talep ettiğinde, bunun bir nedeni vardır. Genellikle hayat ve ölüm söz konusudur. Tereddüt etmektense her zaman hatırlaman daha iyidir."

Ya Julio? Onu öldürmeye niyetliymişsin gibi görünüyordun.

Gözleri irileşmiş, kararmış, kocaman olmuş, o tüylü kirpikleri gergin bir Şekilde dalgalanmıştı. Ama başka tarafa bakmadı. Vücudu sorusuna tepki verdi, kasları gerildi, ruhunda ölümcül bir Şey hareket etti. Julio'yu düşündüğünde zihni yumuşadı. Zihninde bir sıcaklık, tam bir güven vardı. Sadece bir erkek için olması gereken Şeyler -eşı- bir çocukluk arkadaşı için değil.

Bakışları onun üzerinde kilitli kaldı. Kadının sadece ger ği söyleyecekti. "Bir erkeğin kadınının etrafında başka erkeklere izin vermesi mantıklı değil. Ormandaki hayvanlar böyle Şeylere müsamaha göstermez."

Kızın nefesini tutuşunu dikkatle izledi. Hiçbir Şekilde geri zekâlı değildi. Ona, kendisine ait olduğunu söylüyordu ve bunu anladığını yüzündeki o hızlı ifadededen anlıyordu. Bir an sessiz kaldı, gözleri adamın nasıl vereceğini bilemediği -asla bilemeyeceği- o zor Şeyi arıyordu.

Bizler orman hayvanları değiliz.

Aralarında hiçbir hata olmamasını istiyordu. Yanlış anlaşılma olmasın. " yleyim."

Sessiz bir ink rla başıını salladı ama onun içindeki katili tanıdı.

"Benim ne olduğumu biliyorsun, Marguarita. Olduğumdan başka bir Şey olamam."

Gözlerini kırpıştırdı. Yutkunduydu. Dudaklarını nemlendirdi.

Senin kadının olmamam iyi bir Şey.

Elini kızın koyu ipek saçlarında gezdirdi ve kıza dokunuşundaki nezaket karşısında Şaşırdı

-Ve içindeki garip yumuşama. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Bir nefes aldı ve adam bir kez daha korkunun kokusunu aldı, ama bu sefer kokunun içinde başka bir şey daha vardı - belki de ilgi. Ona karşı tamamen bağışık değildi ve bu onu rahatsız ediyordu.

Ben hizmetinize adanmış bir hizmetkarım, senyor.

"Her ne kadar inkâr etmek istesen de aramızda hizmetkâr ve efendiden daha fazlası var. Ama şimdilik bu kadar yeter. Kanını almamdan korkmanı istemiyorum. Kırılganlığına karşı daha dikkatli olacağım."

Kadın birkaç kez gözlerini kırptırdı ve bir adım geri çekilecekti ama adam hiç kıpırdamadan yaklaştı ve kadının kaçışını engelledi. Gözleri onu büyüledi, pırıl pırıl bir şampanyadan koyu sıcak bir çikolataya dönüştü. Aradaki fark onun için çarpıcıydı. "Sanırım çayınızı içmek ve yemeğinizi yemek üzereydiniz."

Tezgâhın üzerindeki yiyeceklere baktı ve başını salladı. Hemen soğuk izlenimine kapıldı. Elini salladı ve bardakla birlikte tabaktan da buhar yükseldi. Gülümsemesi çekingen ve neredeyse utangaçtı ama adam onun kesinlikle pembe dudaklarıyla beyaz dişlerinin kontrastını güzel buldu. Gözleri artık tamamen kahverengiydi, rengi zengin ve eriticiydi. Şimdi altın rengindeki ilginç benekleri görebiliyordu. Altın, daha önce gözlerinin gece yarısı gökyüzündeki yıldız olabilirdi, gerçek rengini ayırt edemededen önce elmas gibi parlıyordu.

Çay fincanını ve tabağı aldı ve adam geri adım atarak masaya doğru ilerlerken vücuduna sürtünmesine yetecek kadar yer açtı. Dikkatliydi, elleri çanak çömleği yere koyarken biraz titriyordu. Her zaman her nüansı, en küçük ayrıntıyı göreceğini, odaklanacağını ve kirpiklerinin titremesine kadar onun her hareketinin farkında olacağını biliyordu.

Oturdu ve bir süre onu izledi, hâlâ gergindi, sanki büyük bir orman kedisiyle kafese kapatılmış gibiydi. Sinsice yaklaştı, gürleyen bir hırlamaya karşı koyamadı,

Gözlerinin kocaman açılacağını ve sonra ona gülümseyeceğini biliyordu. Gülümseme geldi, o yavaş, eriyen gülümseme vücudunda dalgalanıyor gibiydi, önce nazikti, sonra güç toplayarak kasıklarına doğru akan bir ateş ve ısıya dönüştü.

Çayından bir yudum aldı. Şunu yapmayı kes. Beni korkutmak için yapıyorsun.

İlk kez, zihnini dolduran kahkaha izlenimi güçlüydü. Bu sadece geçici bir eğlence değildi. Onu kasten kızdıran kendisi olmuştu ve o da karşılık vermişti. Onunla alay ettiğinin farkında olduğunu bilmekten büyük bir memnuniyet duyuyordu. Bu daha önce hiç anlamadığı milyonlarca kavramdan biriydi ama onun gülümsemesini istiyordu ve korkusunu aşmak için bir şeyler yapması gerekiyordu.

"Şu anda benden o kadar da korkmuyorsun," dedi ve odanın içinde sinsice ilerlemeye devam etti.

Mutfak yeterince genişti, ama bir dağdan başka bir muhafazanın içinde çok az zaman geçirmişti ve duvarlar ona engelleyici geliyordu. Havayı koklayamıyordu. Sürekli bilgi toplayamıyordu.

Sizi tedirgin eden şey nedir? Gölge sürü mü?

Aniden hareket etmeyi bıraktı. Kadının kuşların kötülükle lekелendiğini bilmesini ve tam da kendi zihnine ve bedenine nüfuz eden gölgelerle birlikte onları düşündüğü sırada aklından geçmesini ilginç buldu.

"İçeride olmaya alışık değilim. Etrafta dolaşmam seni rahatsız ediyor mu?"

Yumurtasından bir ısırık aldı ve onu dikkatle izledi. Sonunda başını salladı. Çok güçlü görünüyorsun ve odaya hükmetme eğilimindesin. Sanırım sana ve bir avcı gibi akıcı hareket etme tarzına biraz daha alışıyorum.

"Ben bir avcıyım." Onun yöntemlerine alışmak istiyordu. El hareketlerinde zarafet vardı. Başını eğişinde ve oturuşunda. Eteklerinin sessiz hışırtısını ve gür saçlarının ipek gibi dalgalanışını seviyordu.

Sırtından dar beline doğru şelale gibi iniyordu. Saçları onu büyölüyordu. O kadar canlı görünüyordu ki, sürekli hareket ediyor, parılıyor, onunla birlikte olduğu süre uzadıkça renkleri derinleşiyordu.

Saldırıya mı uğrayacağız? Kuşlar seni arıyordu, değil mi?

Diğerleri için duyduğu korkuyu okudu. Kadının kendisine ne olacağını düşünmeyi reddettiğini görebiliyordu. Her şeyden çok, kendisi için duyduğu korkuyu okuyordu. Onun için korkuyordu ve bu hiç mantıklı değildi. Onun vampirleri kendisinden ve çiftlikten uzaklara götürmesini istemesi gerekirdi ama onun bulunmasını istemediğini görebiliyordu. Hatta sanki saklanması gerekiyormuş gibi toprağın içindeymiş gibi bir izlenim bile yakaladı.

Kendini odayı geçmeye ve onun karşısına bir sandalye çekmeye zorladı. "Kuşlarla ilgili gerçeği gerçekten bilmek istiyor musun? De La Cruz ailesinin gerçeğini? Bana sorarsan sana gerçeği söylerim, o yüzden ne dilediğine dikkat et."

Çayından bir yudum daha aldı ve kenarından düşünceli bir şekilde onun yüzünü inceledi. Bakışları çok ciddileşmişti ve zihninde onun sözlerini tarttığını hissetti. Başını yavaşça ama oldukça kararlı bir şekilde salladı.

"Size yapılan saldırıdan sonra, Karpat halkının prensine suikast planının arkasındaki beyinlerin bir ordu topladıkları ve prene karşı savaş planlarını ilk olarak ailemin mülklerinden birinde test etmek istedikleri ortaya çıktı. Bunun Brezilya'daki en büyük holdingimiz üzerinde olacağını düşünerek ikna olmuştuk ve haklıydık da. Ailemin ve hayat arkadaşlarının çoğu orada toplanmıştı ve hepimizi tek seferde ele geçirmek için mantıklı bir yerdi." Dişlerini gösterdi. "Benim orada olmamı beklemiyorlardı."

Dudaklarını ıslattı. Onları ayırdı. Düşünce akışını kaybetti. Birkaç kez gözlerini kırptırdı. Kirpikleri kalın, uzun, tüylü bir taramaydı ve kendini hayranlıkla izlerken buldu. Başka bir varlıkta bu tür ayrıntıları hiç fark etmemişti. Kaşlarını çattı, kanatlı kaşları içeri çekildi, küçük çizgiler oluştu.

Bir anlığına belirdi ve gülümsemesi solduğunda sağ yanağındaki girintinin yapmaya eğilimli olduğu gibi kayboldu.

Yakaladılar mı? Hepinizi birlikte mi yakaladılar?

"Öyle olduğunu sandılar. Beni ya da başka bir savaşçıyı, Dominic'i hesaba katmamışlardı. Kadınların ya da insanların savaşacağını da hesaba katmamışlardı." Marguarita'yı gökyüzünde taşıyan ve pençeleriyle etini parçalayan kartalın yaralarıyla kısa süreli karşılaşması bile insanların kırılğanlığını daha iyi anlamasını sağlamıştı ama yine de oradaki insanlar mülklerini savunmak için savaşa gönüllü olarak gitmişlerdi.

Neyle karşı karşıya olduklarını biliyorlar mıydı?

Başını yukarı kaldırdı. "Düşüncelerimi mi okuyorsun?"

Duygularınız. Düşenler için üzülüyorsunuz. Onlara hayranlık duyuyorsunuz.

Suçlamayı reddetmek için başını salladı. Hiçbir şey hissetmiyordu. Zihni yeni anlayışını gerçek olarak kabul etti ve uzun yaşamı boyunca topladığı diğer tüm bilgi parçalarıyla birlikte depoladı. Ama duyguların onun dünyasında yeri yoktu.

Neyle karşı karşıya olduklarını biliyorlar mıydı? Bir cevap istedi.

Başını salladı. "Nicolas hepsiyle konuştu ve onlara ayrılma seçeneği sundu. Kadınların ve çocukların taşınması önerildi. Onlar bunu reddetti. Kardeşim kayıplar vereceğimizi ve ayrılanların bizim için çalışmaya devam etme haklarını kaybetmeyeceklerini açıkça belirtmesine rağmen kaldılar. Vampirler tarafından tam bir saldırı hiç planlanmamış ve başlatılmamıştı ve savaşın acımasız olacağını biliyorduk."

Göster bana.

"Yapmayacağım." Kelimeleri sessizce söyledi.

Derisinin altında yavaşça renk kayması oldu. Bakışları onunkilere sıçradı.

Onun sorgusunu hissetti ve içinde bir parça incinmişlik vardı.

"Savaş sana göre değil. Bir vampirle karşılaştın ve bir tanesi yeter de artar bile. Ben hayatta olduğum sürece sana bir daha asla yaklaşamayacaklar."

Margarita çatalını bıraktı ve onun yüzünü inceledi. Ben aileniz için çalışıyorum. Sizi korumaya yeminliyiz senyör ve burada çalışan diğerleri gibi ben de koruyacağım. En az Brezilya'da size hizmet edenler kadar cesur ve sadıkız.

Kadının gönderdiği karmakarışık izlenimleri özümsemesi bir anını aldı. Onu gücendirmişti. "Beni yanlış anladınız. Sadakatinizin ve cesaretinizin farkındayım. Beni korumaya niyetli olduğumu biliyorum.

. ." Bu fikri sadece gülünç değil, aynı zamanda ahmakça ve basit fikirli bulduğunu düşünmüştü. Bir çocukluk fantezisi. Ama onu tanıdıkça düşüncelerinin değiştiğini fark etti. Ondaki korkmasına rağmen, aslında onu yok etmek için avcılarını çağırmak için acele etmesinden, vampirlerin onun için geldiği düşüncesiyle, düşüncelerinin onu şiddetle korumasından gizlice memnun olmaktan kendini alamadı. Duygular tuhaf şeylerdi ve başkalarında olduğu gibi kendisinde de kabul edilmesi zordu. Duygular açıkça her şeyi karmaşıktırılıyordu.

Aralarında havada bir soru işareti çizdi. Başını salladı ve cevap vermeyi reddetti. Onun aklının kendi aklında olmasını istiyordu. Ona daha azını talep etmiyordu. Konuşmak istediği kelimelerin resimlerini ve izlenimlerini her oluşturduğunda iletişim kurma yetenekleri arttı. O, insan yoldaşlarından farklı olacaktı. Onunla, gerçek sesi olmadan "konuşabilirdi". Bunun samimiyeti onu memnun ediyordu.

"Bu konuda bana sorgusuz sualsiz itaat edeceksin, Margarita."

Kasıtlı olarak bir an için bakışlarını onun üzerinde tuttu ki, emrine karşı gelmeye cüret ederse hemen misilleme yapılacağını görebilsin. Ve onun bir emrin tam tersini yapma konusundaki tuhaf zaafını bildiğinden, karşı gelme ihtimaline karşı onu çok yakından izliyor olacaktı. Devam etmeden önce kızın gözlerini kaçırmamasını bekledi.

"Peşimizden gönderilen vampirlerin her birini ve yarattıkları kuklaları öldürdük. Üst akılların bana karşı koymak için başka bir ordu kuracak zamanları yok. Daha ziyade, beni zayıflatmak için kanatlarımdan kısıracaklarından şüpheleniyorum ve sonra biri

beni yok etmeye çalışıyorlar. Şimdiye kadar derslerini almışlardır."

Bu kez soru işareti zihninde özenle çizilmişti. O sıcak kahkaha balonunun yükseldiğini fark etti. İtaat kelimesine çok sinirlendiği belliydi. Sandalyesinde hafifçe kıpırdanması ve kızgınlığını ondan saklamaya çalışması oldukça sevimliydi. Sonunda ne olacağını görmek için bu kelimeyi sık sık konuşmaya dahil etmesi gerekebilirdi. Onu şaşırtmaya cüret edecek biri varsa, bu kesinlikle Marguarita olacaktı.

Bu ne anlama geliyor? Verdikleri ders mi? Senin ve kardeşlerinin peşinden bir ordu göndermek onlara ne öğretti?

"Güvende olmayı ve piyonlarını feda etmeyi seviyorlar. Beş efendiden ikisi yok edildi. Geriye üç tane kaldı. Eğer ölmemi istiyorlarsa, sadece bir ustanın beni yenme şansı var. Herhangi bir usta değil, Malinov kardeşlerden biri benim için gelmeli."

İçinden bir ürperti geçti. Sıcak kahverengi gözleri karardı. O kocaman, güvercin yumuşaklığındaki gözlere bakmak için öne doğru eğildi.

"Korkmanıza gerek yok. Onun gelişini memnuniyetle karşılıyorum. Beni yenerse, kardeşlerimden çok korkacağı için yakınımda kalamayacaktır."

Aniden sandalyesini geriye itti, ayağa kalktı ve bitmemiş yemeğini ve çay fincanını lavaboya götürdü, onları titizlikle yıkadı ve kuruttu, sırtı ona dönüktü. Arkasını dönmek aptalca bir insan hareketiydi, sanki bu onu aklından uzak tutabilirmiş gibi. Artık onu keşfettiğine, zihnini ve enfes kanını onunla paylaştığına göre ondan kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

"Sana sadece gerçeği söylüyorum."

Sırtını lavaboya dönmüştü, yüzü o kadar etkileyiciydi ki kalbi bir mengene gibi sıkıştı. Bu kez, acı bedeninde parladığında, onu hissetmek, zihnine girmesine izin vermek için bilinçli bir çaba sarf etti. Gözleri yaşlarla dolmuş, tüm o güzel karanlığı dipsiz bir havuza çevirmişti. Yaşadığı acıyı tam olarak kavramak imkânsızdı.

Karmakarışık zihnindeki izlenimler karmakarışıktı ama üzgündü ve bir şekilde onu üzen kişi olmayı yine başarmıştı.

Zacarias içini çekti. Dişiler en iyi ihtimalle zordu; bir andan diğerine ne yapacaklarını asla bilemezsiniz. Mantık ve akıldan yoksundular. En azından bu öyleydi. Diğerleriyle uzun süre birlikte olmamıştı, o yüzden belki diğerleri farklıydı ama bu kadın ona hiç mantıklı gelmiyordu.

"Kes şunu," diye emretti aniden, sanki gözyaşlarının neden olduğu acıyı iyileştirebilecekmiş gibi avucunu kalbinin üzerine sertçe bastırdı.

Neyi durdurayım? Kafası karışmış görünüyordu.

Bir damla gözyaşının tüylü alt kirpiklerinin üzerinden geçip yüzünden aşağı süzülüşünü hem büyülenmiş hem de dehşete düşmüş bir halde izledi. Kalbi tekledi. "Bu," diye hırladı.

Yaklaştı, onu sıkıştırdı. Kadının üzerinden sıkıntı dalgaları dökülüyordu. Hiç ses çıkmıyordu, en ufak bir ses bile yoktu ama adam kızın her şeyinin farkındaydı ve kız derinlerde, kimsenin göremeyeceği bir yerde ağlıyordu.

Vampir kanından gelen asidik zehir onu öldüremedi. İşkence. Ölümcül yaralar. Hepsine katlanmış ve hayatta kalmıştı ama bu ... bu kadının onun için sessizce ağlaması - Tanrı ikisine de yardım etsin, bu onun içindi- çok fazlaydı. Ayaklarının dibinde bir su birikintisine dönüşebilirdi. Ona karşı böylesine güçlü bir kılıç kullanabilmesi kesinlikle kabul edilemez ve rahatsız ediciydi.

Onu kendine doğru sürükledi, vücudu yumuşak değildi, öyle ki ciğerlerindeki hava dışarı fırladı ve kendini sabitlemek için kollarına tutunmak zorunda kaldı. Nedenini bilmediği bir şekilde ona sarılması gerekiyordu ama onun gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerine bir an daha bakamazdı. Bir elini yüzüne götürerek tüm izleri sildi.

Avucunu ağzına götürdü ve onun gözyaşlarının tadına baktı.

Bana ağlamamamı emredemezsin.

"Elbette yapabilirim. Ve kutsal olan her şey adına, bu seferlik bana itaat edeceksin." Kızın başının arkasını avuçlayarak yüzünü göğsüne bastırdı.

İlk başta gergin ve kaskatı kesilmişti ama birkaç dakika içinde, adamın vücudunun sıcaklığı kadının soğuşuna karıştıkça, kollarında yumuşadı ve uysallaştı. Kendisinden uzaklaşmasına izin vermeliydi ama onu kucağına aldığı anda üzerinde kontrol sahibi olmak daha kolaydı. Aslında kolları demir bir kafese dönüşmüştü ve onu bilinçli olarak mı yoksa bilinçaltında mı tuttuğundan tam olarak emin değildi ama kollarını bırakmadığını fark etti. Elini kızın saçlarında gezdirdi.

Artık çok az modern kadın uzun saçlı görünüyordu. Yüzünü o ipeksi saç tellerine gömerken uzun zaman önce yaşadığı bir anı su yüzüne çıktı. Uzun elbiseler giymiş, sohbet ederek yürüyen kadınlar, ellerinde su kaplarıyla kampa geri dönüyorlardı. Onları not etmişti çünkü çok mutlu görünüyorlardı. Üç gün sonra vampirin izini kaybettiği yeri aramak için adımlarını geri çektiğinde, aynı kadınlar çamurun içinde yırtık ve kanlı bir yığın halinde yatıyordu, gözleri kızıl aya bakıyordu, yüzleri balmumu gibiydi, saçları bükülmüş kirli topaklar halindeydi.

Yapma. Marguarita aniden kollarını ona doladı. ve ona sarıldı.

Bu hareket o kadar beklenmedik ve şok ediciydi ki neredeyse ondan uzaklaşacaktı. Onu tutsak etmişti ama şimdi, bir erkek Karpatyalıdan çok daha zayıf olmasına rağmen, onu ele geçirmiş gibi görünüyordu.

Lütfen hatırlama. Bu seni incitiyor. Hissetmediğini söylediğini biliyorum ama hissediyorsun. Seni yıkıyor ve derinlerine yerleşiyor. Artık hatırlama. Şu anda değil.

Çenesini başının tepesine sürttü. Saç telleri çenesindeki ağır gölgeye karıştı, sanki saçları onları birbirine dokuyabilirmiş gibi. "Neden bu kadar üzgünsün?"

Kendi ölümünü çok kolay kabulleniyorsun. Usta bir vampirle dövüşmeyi dört gözle bekliyorsun. Güneşte yanabilirdin. Sana hiçbir şey dokunmuyormuş gibi davranıyorsun ama bu seni içten dışa yok ediyor. Tüm o ölümler. Seni etkilemediklerini sanıyorsun ama etkiliyorlar. Kendi ölümünü görüyorsun.

Çünkü vampir olmaktan korkuyorsun ama artık kim ve ne olduğunun acısıyla yaşayamazsın. Ve kendini gördüğün gibi değilsin, gerçekten değilsin.

Yumruğunu sıkı ve küçük ritmik bir davul sesiyle göğsüne vurdu. Ne yaptığını bildiğinden bile şüpheliydi, yoksa ona vurmaya cesaret edemezdi. Bir dokunuştan fazlası değildi, bu yüzden onun patavatsızlığını görmezden gelmeyi seçti, söylediği şeyler karşısında şaşkıındı. Yumruğunu avucuyla kapattı ve kadın hareketsiz kalana kadar bastırdı.

"Hissetmiyorum, Marguarita, istediğim kadar hissetmiyorum. Hafızamı bile kaybettim. Bu bahsettiğiniz şeyler başka bir yaşamda -uzun zaman önce- var olmuş olabilir ama artık onları hatırlamıyorum."

Bu doğru değil, Zacarias. Yemin ederim, bu doğru değil. Ben senin içindeyim ve savaşları, anıları görüyorum ve acıyı hissediyorum. Keder çok yoğun ve bunaltıcı, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor - ve ben iki ebeveynimi de kaybettim ve acıyı bilirim. Böyle bir şeyi uyduramam. Ben olsam yapmazdım.

O hissetmezken, onun acısını nasıl hissedebilirdi? Sadece kendi duygularını ona mı yansıtıyordu? Aralarındaki bağ her kullandıklarında daha da güçleniyordu ama yine de onun hissetmediğini hissetmesi imkânsızdı.

"Göster bana," diye fısıldadı kulağına. "Bende ne bulduğunu göster bana."

Bir an Zacarias De La Cruz oldu. Karpat savaşçısı. Avcı. Yalnızdı. İçi buz gibiydi. Kırılgan ve soğuk. Damarlarında buzullar hareket ediyordu. Ve sonra kadın onun içine ılık, yoğun bir bal gibi aktı, içindeki her boşluğu doldurdu. Zihnindeki her karanlık köşeyi, her gizli yırtığı ve yarığı buldu. Bu sıcak bal buzun içinden yayıldı, her kopuk bağlantıyı buldu, köprüler kurdu, delikleri doldurdu, kopuk bağlantıları onardı.

Elektrik kafasının içinde cızırdadı, yaylandı ve koptu. Onun her nefesini hissetti. Onunla birlikte nefes aldı. Kalbi atıyordu ve kendi göğsünün içindeydi. Her şey onun içinde olana kadar

olduğu her Şey Marguarita ile doluydu, tüm o sıcaklıkla doluydu. Onun k r edici ıŖıđıyla. Sıcaklık onu saran buzu eritti, onu durdurmak için kurabileceği herhangi bir barikattan daha hızlı eridi.

Hızla gözlerini kırpıŖtırdı, onun kendisini yakın tuttuğunu, ilk kez tamamlanıncaya kadar kendisiyle daha fazla boŖluđu doldurduğunu hissetti. Yalnız değildi. Yıldızlar kafasının içinde patladı, ilkel bir karıŖım gibi açıldı, ilk baŖta ne gördüğünü kavrayamadığı kadar hızlı bir Şekilde ona doğru koŖtu.

Zacarias'ın kardeşleri yüzlerinde şok ifadesiyle kayaların arasına çömelmişlerdi. Riordan yeni doğmuş bir bebekten biraz daha fazlasıydı ama farkındalığında ya da zekâsında gençliğe dair hiçbir şey yoktu. O da ağabeyleri gibi yaklaşan vampire aynı şaşkınlık ve dehşetle bakıyordu. Üstlerinde, gökyüzünde kara fırtına bulutları çalkalanıyor, neredeyse tüm yıldızları yok ediyordu ama dolunay, yüksek ve çalkantılı bulutların arasından kan kırmızı parlıyordu.

Arkasına dağılın. Kaçmanızı söylediğimde buradan çıkın ve arkanıza bakmayın, diye emretti Zacarias. Riordan'dan sen sorumlusun, Manolito. Onunla birlikte geri çekilin. Nicolas ve Rafael, onları koruyun. Hepiniz buradan çıkın.

Sana yardım edeceğiz, dedi Rafael, sesi titreyerek.

Bunu tek başına yapamazsın, dedi Nicolas, her kelimesinden keder damlıyordu.

Kaç, Zacarias. Bizimle koş, diye yalvardı Manolito.

Zacarias onların itirazlarını duydu ama bir emir verdiğinde itaat etmeleri gerektiğini biliyorlardı. Anneleri ölü yatıyordu, vücudu parçalanmış ve kanlar içindeydi, kayalara çarpmıştı. Onun yasını tutacak ya da onu hayattayken olduğu gibi düşünecek zaman yoktu. Babası onu kurtarmak için çok geç kalmıştı ama cinayeti işleyen vampir onun yanında şeritler halinde yatıyordu, bedeni kelimenin tam anlamıyla parçalanmıştı.

Babası onlarla yüzleşmek için arkasını dönmeden önce cinayetlerdeki vahşet Zacarias'ı uyarmış olmalıydı ama yine de o sivri dişler ve kıpkırmızı gözler şok ediciydi.

Babasının elleri, kayaların çok tehlikeli bir şekilde yerleştirildiği dağlara doğru kalktı. Yer sarsıldı. Zacarias kardeşlerine yapılacak saldırıyı beklemiyordu ve karşı koymakta o saniye çok geç kalmıştı. Saldırıya doğru koşarken bile onları çığdan korumak için çocukların etrafına bir siper attı. Babasının saldırganlık beklemediğini biliyordu ve ona kalan tek şey buydu.

Babası çok daha yaşı, güçlü ve deneyimliydi, ama o yeni vampir olmuştu ve öldürmenin ona verdiği yüksekliğe alışkın değildi.

Babası savaş konusunda yetenekliydi, adı huşu içinde fısıldanan efsanevi bir avcıydı ama aynı yetenekleri en büyük çocuğuna da öğretmişti. Zacarias bir Karpatyalı olarak hâlâ genç sayılırdı ama vampirlerle ve savaşlarla sık sık mücadele etmişti. Duygularını çoktan kaybetmeye başlamıştı, renkler çoktan görüşünden silinmişti ve bunun olması gereken yaşa yaklaşmamıştı bile.

Babasının cansız bedenine doğru vurdu ve öne doğru tökezledi. Darbe onu sırtından sertçe vurdu ve annesinin vücudundaki kan göllerine doğru uçmasına neden oldu. Kan gölünün üzerinde yüzüstü kayarak neredeyse annesinin kafasının üzerine düştü. Annesinin cansız gözleri suçlayıcı bir şekilde ona bakıyordu. Kendini kaldırmak için ellerini kaldırdığında ellerinin bileklerine kadar annesinin kanına gömülü olduğunu gördü. Midesi bulandı. Kalbi neredeyse duracaktı.

Zacarias!

Nicolas'ın uyarısı zihnini doldururken, yapabileceğini hatırlayarak son anda eriyerek yuvarlandı. Babasının yumruğu annesinin cansız bedenine doğru yere çarptı.

Zacarias varlığının özüne kadar sarsılmıştı ve hayatta kalmak istiyorsa kendini toparlamak zorundaydı. Eğer o kurtulamazsa, kardeşleri de kurtulamayacaktı. Annesinin vücudunu kaplayan kanını ve onu öz babasını öldürmeye çalışmakla suçlayan gözlerinin görüntüsünü soluyarak uzaklaştırdı. Babasını değil. Vampir. Yaşayan ölü. Önüne çıkan her şeyi ve herkesi yok eden şeytani, iğrenç bir yaratık. Şu anda bile ayaklarının altındaki çimenler soluyordu. O. Vampir. Babası değil. Sevdiği ve herkesten çok saygı duyduğu adam değil.

Zacarias o tanıdık soğğun içini kapladığını hissetti, küçük bir çocukken bile fark ettiği o soğukluk şimdi onu tüketen, vücuduna akan, damarlarını buzlandırıan bir buzul gibiydi. Diğer çocuklar kaygısızken, koşup oynarken,

sessizce öldürmenin, savaşmanın, alt etmenin yollarını gözlemliyordu. Duyuları keskin, refleksleri daha hızlıydı. Bilgiyi özümsemiş, kendini ailesinden bile gizlemek için çalışmıştı. Başkalarına gizlice yaklaşma ve onları görünmeden saatlerce gözlemlene becerisi üzerinde defalarca çalışmıştı. O zamanlar bile farklı olduğunu, damarlarına sızan soğğun ona diğerlerinde olmayan bir avantaj sağladığını biliyordu, biliyordu ama bu bilgiyle savaştı.

Bu kez soğuktan uzak durmaya çalışmak yerine soğğa uzandı. İçindeki gölgeleri kucakladı, ilk kez karanlığın onu ele geçirmesine izin verdi. Üzerine ve içine yerleşti, bir eldiven gibi oturdu, o saf yırtıcı varlık. Onu ele geçirmek için orada beklediğini hep biliyordu. Bu yolda savaşmış, bütün kalmak için çaresizce çabalamıştı ama hayatta kalmak için başka bir seçenek olmadığını ve kardeşlerini korumak için hayatta kalmanın şart olduğunu biliyordu. Kardeşleri için yaşamı seçmek adına kendisi için o varlığı seçti.

Çalkantılı rüzgârla birlikte hareket etti, vampirin arkasından sessizce süzüldü, gücünü topladı, en tecrübeli avcılar kadar gizliydi. Hortlak etrafına bakındı ve herhangi bir tehdit görmediği ya da duymadığı için yere tükürdü ve dikkatini kayalardan oluşan kafese sıkışmış dört çocuğa çevirdi. Şeytani bir sırıtışla dişlerini gösterdi.

"Seni bana bıraktı. Seni canlı canlı yemeden önce küçüğün başını koparacağım ve onu değerli uzuvlarına ayırarak sana yedireceğim."

Nicolas ve Rafael, iki genç Karpatyalı, küçük kardeşlerinin önünde omuz omuza duruyordu.

Zacarias kasıtlı olarak arkasına küçük bir taş yuvarladı. Vampir sesin geldiği yöne doğru dönerek tam cepheden bir hedef oluşturdu.

Zekeriya kardeşlerine başka tarafa bakmalarını emretti. Hepiniz, başka tarafa bakın. Bunu izlemeyin! Nicolas, Riordan'ın gözlerini kapat. Hiçbiriniz buna tanık olmadınız.

Kalbi boğazında, gözyaşları ruhunda bir delik açmış haldeyken yer değiştirdi ve bulanıklaşan fiziksel formuna büründü

hızlandı, sonra da sahip olduğu tüm gücü kullanarak yumruğunu babasının göğsüne indirdi. Parmak uçlarında durdu, kemiği ve kası parçalayıp atan organı kavrarken babasının gözlerinin içine baktı. Babası etini yırttı, ondan büyük deri ve kas parçaları kopardı ama Zacarias kardeşlerini ve ailesinin onurunu kurtarabilmek için tüm acı ve duygularını bastırdı.

Ses korkunçtu, babasının saf acı çığlığıyla karışan korkunç bir emme. Vampir tıslayarak sözler veriyor, hayatı için yalvarıp yakarıyor, öfkelenip hırlayarak çocuklardan intikam almaya ve onları öldürmeye yemin ediyor, kardeşlerinin kafalarını koparıp kendisine yedireceğine söz veriyordu. Kalbi babasının göğsünden çıkarıp uzaklara fırlatırken tükürük ve asit derisini yaktı.

Babası Zacarias'ın kollarını tutmuş, şok olmuş, kan dolu gözlerle ona bakıyordu. "Oğlum," diye fısıldadı. "Oğlum."

Sessiz bir çığlık yükseldi. Kollarını o parçalanmış bedene dolamamak ve babasına sarılmamak için tüm cesaretini topladı. Zacarias, dünyada en çok sevdiği adamın önce önünde dizlerinin üstüne çöküşünü, sonra da çamura yüzüstü düşüşünü izledi. Geri adım attı ve gökyüzünden şimşegi çağırdı.

Tahmin ettiğinden daha fazla sarsılmıştı. Cızırdayan elektriğin ilk şimşegi nabızı atan organı ıskaladı. Kalp yuvarlandı ve annesinin kanının içine düştü. Bu manzara o kadar iğrençti ki, kendini toparladı ve bir sonraki şimşegi doğrudan babasının kalbine göndererek onu yaktı.

Zacarias iki büklüm oldu, artık kontrol edemediği fiziksel bir tepki olan dayanılmaz acıyı engelleyemiyordu. İnkâr çığlığı, parçalanmış kalbinden geçerek boğazındaki kan damarlarını parçalamak için çalkalanan karnından yükseldi. Bazıları kemiğe kadar uzanan yaralarını ya da vampir kanının derisinde bıraktığı asidi hissetmiyordu, sadece ailesinin ölümünün, kaderin ona dayattığı cinayetin acısını hissediyordu. Her şeyini kaybetmenin

Masumiyet, doğduğu ama istemediği bir role itilmek. Tüm o karanlığın onu tükettiğini, içinde kaldığını bilmekle asla yüzleşmek istemiyordu.

"Zacarias." Nicolas oradaydı, bir kolunu ona dolamış, onu ölüm sahnesinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Zacarias, kardeşini artık onun bir parçası olan gölgelerle lekelemekten korkarak ondan uzaklaştı. Derisindeki asitle ilgilenmeden önce vampir olan annesinin ve babasının cesetlerini acımasızca yaktı.

Kardeşlerinin solgun yüzlerini incelemek için döndü. "Hiçbiriniz bunu bir daha asla düşünmeyeceksiniz. Bu anıyla babamızın ya da benim şerefimi lekelemeyeceksiniz, anladınız mı? Bir daha asla. Bunu bir daha düşünmeyecek ya da konuşmayacaksınız. Ağlamanızı şimdi yapın, çünkü buradan gittiğimizde her şey bitmiş olacak. Bitti. Bana anladığınızı söyleyin. Her biriniz. Söyleyin. Annemizin hayatı üzerine yemin edin."

Kardeşlerinin her biri onun isteklerine itaat edeceklerine dair yemin ettiler ve ona olan bağlılıklarını tekrar teyit ettiler. Ancak o zaman, kendisi biraz uzağa gidip toprağa gömülürken ve bin yıldan fazla bir süredir son kez ağlarken yas tutmalarına izin vermek için onları terk etti.

Zacarias yüzüne dokundu ve parmak uçları kana bulandı. Marguarita'yı kollarında, içinde, her yerinde hissedebiliyordu. Kalp atışları hızlı ve nefes alış verişi düzensizdi. Ağlıyordu ve onun acısını kendi acısıymış gibi hissediyordu. İrkilerek onun omzuna baktı. Bluzunun kumaşında kıpkırmızı damlacıklar vardı. Boğazının tıklandığını ve ağrıdığını hissetti. Şok olmuş bir halde onu kendinden uzaklaştırdı ve aklından çıkardı,

Onu reddetmek, anıları reddetmek, bu tür şeylerin acısını reddetmek.

Adrenalin ve anının -duyguların- mutlak reddi, ona amaçladığından çok daha fazla güç verdi ve Marguarita uçarak ondan uzaklaştı ve tökezleyerek yerde küçük bir yığın halinde birkaç metre yere düştü. Ayağa kalkmak için hiçbir girişimde bulunmadan, teslimiyetle ona baktı.

Zacarias derin bir nefes aldı ve ağzındaki -zihnindeki- korkunç tadı dışarı attı. O Zacarias De La Cruz'du ve ... yalnızdı. Tamamen, tamamen yalnız. Zihninde o olmadan, o parçalanmış, gölgeli yerleri doldurmadan, hiç bu kadar yalnız olmamıştı. Bunu hissedebiliyordu, bu boşluk onu yutmakla tehdit eden büyük, sonsuz bir delik gibi esniyordu. Ondan -hayatını alt üst eden bu cadıdan- daha da uzaklaştı.

Hatırlamanın verdiği ıstırap dayanılmazdı. İçinden titreme geçti. Ondan bir adım daha uzaklaşarak aralarına odanın uzunluğunu koydu. İçinde korkunç bir burkulma vardı, sanki ondan ayrılmak için kendi bedenini parçalıyordu. Ona gücü yetmiyordu. O saf bir yırtıcıydı, öyle doğmuştu, doğuştan gölgeliydi, buzla kaplanmıştı. Kadın onun her bir kalkanını eritiyor, düzgün çalışma yeteneğini yok ediyordu.

Yavaşça bir uyarı tıslaması duyuldu. Korku yüz ifadesine yerleşti ve hissetmesi gereken memnuniyet yerine midesi altüst oldu ve kalbini acımasız bir şey sıktı.

Sana göstermemi istedin.

Onun yalvarışını hissetti, ancak bu kez onun hissettiğinden emin değildi. Ona kararsız bir el uzattı. Zacarias onu inceledi, gözleri düz ve soğuktu, ifadesi kasıtlı olarak uzaktı. "Bunun bana ne faydası var? Bu hatıranın hiçbir zaman ortaya çıkmaması gerekiyordu ama sen yine de bin yıldır gömülü olan bir şeyi ortaya çıkarıyorsun. Ne amaçla?"

Ama anı hala içinizde ve acı da öyle.
Onu bırakmak yerine kilit altına alıyorsunuz.

"Eğer hissetmezsem, gitmiştir."

Başını salladı ve elini bıraktı. Eğer gitmiş olsaydı, onu bulamazdım ya da senin hissettiğin acıyı hissedemezdim.

Onun mantığını küçümsüyordu. Bırakın insan dünyasını, Karpat dünyasında bile kimsenin bilmediği, uzun zamandır gömülü bir sırrı ortaya çıkarmıştı. Ona doğru bir adım attı, dişleri acımasız bir uyarıyla birbirine çarptı. "Böyle bir düşüncesizlik için boynunu kırmalıyım. Çok fazla cüret ediyorsun." Sanki boynunu avuçlarının arasına almış gibi ellerini birbirine doladı.

Çenesini ona doğru eğdi. Senden korkmaktan yoruldum. Yap o zaman. Bitir şu işi.

Adam o kadar hızlı üzerine atılmıştı ki, ona göz kırpmaktan başka bir şey yapacak zamanı yoktu. Parmakları boğazına dolanmış, onu ayağa sürüklüyordu. Nabızı adamın avucunun içinde atıyordu. Ona dokunduğu anda kaybolduğunu anlamıştı. Bu kadını öldürmek ya da ona herhangi bir şekilde zarar vermek söz konusu olamazdı. Ona karşı duyduğu korkuyu hızla kaybediyordu ve korkmak için her türlü sebebi vardı. Ona her yaklaştığında, içine çektiğinde, ona her baktığında, vücudu tepki veriyor, dolup taşıyor, sertleşiyor ve damarlarında ona karşı zonklayan açlıkla yarışacak kadar ihtiyaçtan sızlıyordu.

"Güneş seni yakacak kadın," diye fısıldadı ellerini bırakarak. "Kimse beni kontrol edemez. Hiç kimse." Ona sırtını dönerek odadan çıktı.

Zacarias ön kapıya ulaşmadan dağıldı. Açık havada, nefes alabileceği bir yerde olması gerekiyordu. O herhangi bir muhafazaya ait değildi. Dünya çoktan onsuz yoluna devam etmişti. Zamanını çoktan aşmış bir yırtıcıydı ve modern dünya hakkında hiçbir şey anlamıyordu, anlamak da istemiyordu. Modern evler ve kolaylıklar onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Yağmur ormanları ve mağaraları vardı, yeryüzünün kendisi onun eviydi. O yalnız olmak için yaratılmıştı. O farklı bir yaşam için doğmuştu ve insanların yaşadığı evlerin olduğu bir dünyada yeri yoktu.

Margarita onun için tam bir gizemdi. Karşı koyamayacağı güzel bir cazibe gibiydi, onu büyüsünün derinliklerine çekiyordu. O

Zihnini kapattı ve onu evinden dışarı çıkarmayı reddetti. Kadın orada, onu koyduğu yerde kalacak ve uygun olduğunda geri dönecekti. Bu arada, Zacarias De La Cruz gibi asla gün ışığına çıkarılmaması gereken şeyleri kendi haline bırakmayı reddeden bir kadından çok daha önemli sorunları vardı.

Kapının altındaki çatlaktan içeri süzüldü ve gecenin karanlığında, öldürmek ya da öldürülmek olduğunu anladığı dünyaya doğru süzüldü. Harpy kartalının şeklini aldı ve gökyüzüne yükseldi, ormana çekilmeden önce çiftliğin etrafında birkaç kez döndü. Aklında hiç şüphe yoktu ki kötülük dışarıdaydı ve büyük ormanda, dolambaçlı Amazon'da ve tüm kollarında onu arıyordu.

Malinov kardeşlerin en büyüğü ve liderleri olarak kabul edilen Ruslan Malinov yenilgiyi sineye çekmeyecekti. İntikam alması gerekecekti ve bu görevi bir başkasına, kardeşlerinden birine bile devredemeyecekti. Daha küçük vampirler onu izliyor, intikamını alıp almayacağını görmek için bekliyorlardı. Zacarias'ın peşinden gelmeli ya da inşa ettiği her şeyin kontrolünü kaybetmeliydi. Gelecekti ama açıkça gelmeyecekti.

Yırtıcı kartal çiftliğin üzerindeki en yüksek noktaya kadar yükseldi ve uzun bir kapok ağacının dallarına yerleşti. Olağanüstü bir görme yeteneğine sahipti, iki yüz metre öteden bir santimden daha küçük bir şeyi bile görebiliyordu. Kural olarak, harpinin gece görüşü zayıftı ama Zacarias gece için doğmuştu ve gece görüşü harpininkiyle birleşince mükemmel bir görüş sağlıyordu. Ruslan lekeli kuşları göndermişti ve Zacarias'ın ölümüne dair kanıt aramak için gönderdiği tek şey de bu olmayacaktı.

Brezilya'daki savaş alanından ayrılırken ağır yaralanmıştı. Doğrudan bu çiftliğe giden bir kan izi bırakmıştı. Ruslan'ın casusları kokuyu takip etmekte sorun yaşamazdı. Bunun bir önemi yoktu çünkü varlığına son vermeye niyetlenmişti ve Ruslan da savaşı kardeşlerinden uzağa taşıyacaktı. Usta vampir

Zacarias'ın nihayet öldüğünü bilmekten memnundu. Ama şimdi hayatta olduğu için Ruslan gelecek ve kısa sürede yaratabileceği her türlü iğrenç şeyi beraberinde getirecekti. Harpy kartalının derinliklerinde Zacarias gülümsedi, acımasız, hoş bir gülümseme.

Yaşayan ölüleri yok etmek tanıdık bir alandı ve bu konuda çok rahattı. Gelecek geceleri memnuniyetle karşıladığını fark etti. Bir zekâ oyunu. Ruslan her zaman zeki ve kibirli olmuştu ve bu onun kaçınılmaz çöküşüne yol açmıştı. Kendini Dubrinsky soyundan çok daha üstün görüyor ve prensi öldürerek Karpat halkının lideri olacağına inanıyordu.

Ruslan ve Zacarias'ın çok eskiden en iyi arkadaş oldukları zamanlar olmuştu. Birlikte, yan yana savaşmışlar, birbirlerinin arkasını kan kardeşi kadar yakından kollamışlardı ama Ruslan geri dönülmesi imkânsız bir çizgiyi aşmıştı. Ruslan bir kez olsun hata yaptığını kabul etmemişti ve kibri yüzyıllar boyunca artmıştı. Şimdiye kadar Zacarias'la doğrudan yüzleşmekten kaçınmıştı ama o da gelecekti.

Zacarias eve doğru baktı. Kadının çekim gücü her geçen an daha da artıyordu. Düşüncelerine sızıyor ve gitmeyi reddediyordu. Kaçamayacaktı, kartalın bedeninde bile. Kadın zihninin içindeydi ve onu ipeksi ağıyla sarıyordu. Onu görmek, güvende olduğunu bilmek istiyordu ve zihni kendini onunkine ayarlamaya çalışıyordu.

Margarita Fernandez onun gerçek hayat arkadaşıydı. Artık bu gerçeği inkâr etmek mümkün değildi. Onu bulmuştu ve tehlike bin kat artmıştı. Babası da Zacarias'ta bolca bulunan aynı gölge lekesiyle doğmuştu. Hayat arkadaşını bulmuş, yüzyıllarca yaşamıştı ama sonunda bunların hiçbirinin önemi kalmamıştı. Hayat arkadaşı önünde parçalanmış ve kanlar içindeyken, o da ...

Zihnini bu vahşete kapattı. Güneş Margarita Fernandez'i yaktı. Pandora'nın kutusunu açmıştı ve artık onu kapatmak mümkün değildi. Ne olursa olsun kaybolmuştu. Eğer

Onu sahiplendi, eğer sahiplenmediyse, nasıl sahiplenmesin ki? Ona geri dönülmez bir şekilde bağlıydı ve bu bağların gücü her geçen saat daha da artıyordu. Onu her ne pahasına olursa olsun korumak zorundaydı ve Ruslan onu öğrendiği anda cephaneliğindeki tüm silahları ona ulaşmak için kullanacaktı. Zacarias'ın ruhuna yönelik tehlikenin farkındaydı. Zacarias zaten dönüşmeye çok yakındı, Marguarita'yı kaybetmek onu da tıpkı babası gibi uçurumun kenarına getirecekti. Ruslan, hayat arkadaşı aracılığıyla Zacarias'ın çöküşünü sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Ay solmaya başlamıştı, ancak ışık aşağıya süzülüyor, gümüşü ışınlarla yeri yıkıyordu. Yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu ve birkaç bulut gökyüzünde yavaşça süzülüyordu, gerçek olmaktan çok hayal meyalı. Çiftliğe baktığında, çimenlerin ve çitlerin donuk grisinin başka tonlara dönüştüğünü fark etmesi biraz zaman aldı. Çoğu kuş gibi kartallar da renkli görürdü ve harpy de bir istisna değildi ama Zacarias yırtıcı kuşun içindeyken bile hiçbir rengi ayırt edememişti. Tarladaki çimenlere bakarken neredeyse ağaç dalından düşüyordu. Gri, hem yeşil hem de sarı tonlar almıştı. Ayın pırıl pırıl ışığında, bu manzara karşısında biraz gözlerinin kamaştığını hissetti. Ağıllar ve çitler sıkıcı bir ahşap kahverengisine benziyordu ama alışkın olduğu griye kıyasla kesinlikle kahverengiydi. Daha önce sadece Marguarita'yı renkli görmeye başlamıştı. Şimdi onun yaşadığı dünya gözünde canlanıyordu.

Bakışlarını çiftlikten uzaklaştırıp tarlalara doğru çevirdi. Casuslar her türden olabilirdi ve hazırlıklı olmakta fayda vardı. Sadece Cesaro, Julio ve Marguarita onu görmüştü ve hepsi de günlük rutinlerine daha dikkatli bir şekilde devam etmeleri gerektiğini biliyordu. Çiftlikteki her bir işçi doğuştan zihinlerini koruyacak şekilde donatılmıştı. Hiçbir vampir bu kalkanları geçemezdi. Ayrıca küçüklüklerinden itibaren ölümsüzlerle savaşma konusunda eğitilmişlerdi. Çocuklara öğretilen oyunlar aslında bir vampiri öldürmek için gereken becerilerdi.

Çiftliklerde çalışan her erkek ve kadın, eğer bir De La Cruz varsa tehlikenin çok yüksek olduğunu bilir ve önlem alırdı. Hayvanlar korunaklı bölgelere taşınır ve tüm biniciler hem modern hem de eski silahlar taşırdı, genellikle gizlenirlerdi, böylece izleyen herhangi bir casus normal çiftlik aletlerinden daha fazlasıyla silahlandıklarını fark etmezdi.

Yağmur ormanının kendi topraklarını geri almak için sürekli geri çekilme gibi bir huyu vardı ve çiftlik çalışanlarının büyümeyi engellemek için verdikleri mücadeleye rağmen, sarmaşık sarmaşıkları çitlerin altından gizlice geçip tarlalarda kök salmak için zemin boyunca kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Bazı odunsu sarmaşıklar direklerle tırmanıp çitlerin etrafından dolanıyordu. Sığırların dolaştığı uzak tarlanın köşesinde, birkaç kalın bitki yer yer toprağı yarıyordu. Harpy kartalı havalandı ve tarlanın üzerinde daireler çizerek keskin bakışlarını bitkilere dikti.

Sarmaşıklar bükülmüş, kalın ağaç örgüleriymi, karanlıktı ve yoğun bir özsu akıyordu. Görünüşe göre hızla büyüyorlar ve önlerine çıkan her şeyi yiyip bitiriyorlardı. Kartal izlerken bile, meraklı bir fare otların arasında koşuşturdu ve çok yaklaştı. Özsu, asma boyunca boncuk boncuk birikti ve yere damladı. Fare merakla maddeyi kokladı. Özsu meraklı kemirgene ulaşmış gibi görünüyordu, yukarı sıçradı, küçük fareyi çevreledi ve onu karanlık, yağlı maddeyle kapladı.

Fare çığlık atarak hava almak için başını kaldırdığında, özsu onu kapladı ve talihsiz yarattığı canlı canlı yiyerek kürkünden, deri ve doku duvarlarından geçerek küçük kemiklerini yuttu. Bu özsu bir öküzü, atı ya da insanı da aynı kolaylıkla yiyip bitirebilirdi. Zacarias sarmaşıkların büyüdüğü her yeri not etti ve Cesaro ile ailesinin yaşadığı küçük eve doğru yöneldi. İnsanların bitkiyi tanıması ve ona yaklaşmadan işaretlemesi, ayrıca tüm hayvanların ondan uzak durmasını sağlaması gerekecekti.

Cesaro telefona hemen cevap verdi, verandaya çıktı, hâlâ gömleğinin düğmelerini ilikliyordu ve kapıyı kapattı

arkasındaki hırlayan, sinmiş köpeğe aceleyle baktı.

"Bir sorun mu var, senyor?"

Köpeğinin davrandığı kadar tedirgin görünüyordu. Zacarias verandadan inerek şu anda pencerede hırlayan ve neredeyse ağzından köpükler saçan köpekle arasına biraz mesafe koydu. Hayvanların onun varlığından rahatsız olduğuna şüphe yoktu.

"Ne yazık ki kötülüğün çiftliğe sızdığına dair bir kanıt buldum. Benimle gelmeni istiyorum, böylece ben onu yok etmeden önce senin altında çalışan herkese bitkiyi teşhis edebilirsin.

Sadece bitki ve hayvan yaşamını değil, insanları da öldürecektir."

Cesaro hemen başını salladı. "Oğluma ihtiyacın var mı?"

Zacarias önce başını sallamayı düşündü. Kural olarak işçilerle temastan kaçınırdı, onları da en az çiftlik hayvanları kadar huzursuz ettiğini bilirdi ama belki de Julio ile biraz zaman geçirmesi gerekiyordu. Zacarias, kadınının gerçek bir sevgi hissettiği bir adamla birlikte olmasına izin vermeyecek kadar yırtıcı olduğunu biliyordu, bu yüzden Cesaro'nun oğlunu güvende tutmak için Marguarita'ya karşı niyetini anlamak en iyisiydi.

"Evet. Çiftlikte bu bitkinin yetiştiği bir yer olmadığından emin olmak istiyoruz. Oğlunuz eyer üzerinde oldukça fazla zaman geçiriyor ve oldukça geniş bir alanı kapsıyor."

"Hemen geliyorum." Cesaro evin içinde kayboldu.

Köpek sinir bozucuydu. Zacarias bu sinir bozucu hırlamaya birkaç dakika daha katlandıktan sonra elini salladı ve gürültü aniden kesildi. Köpek pencereden dışarı bakmaya devam etti ama havlamak ya da hırlamak için ağzını açtığında hiçbir ses çıkmadı.

Cesaro aceleyle dışarı çıktı, ardından Julio geldi. Çocuk Zacarias'ın hatırladığından daha genç görünüyordu. Doğrusu, Marguarita'ya elini sürmeye cüret ettiği için onu öldürmek niyetiyle pencereden içeri çekerken çocuğa şöyle bir bakmıştı. Julio boynuna dokundu ve sonra omuzlarını dikleştirdi.

Cesaro oğluna, "Atları almayacağız," dedi ve Zacarias'a doğru hızlı bir bakış fırlattı. "Senyor De La Cruz'un bize göstermesi gereken her şeyi görene kadar olmaz."

Zacarias arka tarlaya doğru ilerledi. Sarmaşıklar çoktan çitin etrafını sarmış ve arka köşe boyunca sıklaşmıştı. Elini bitkiye doğru salladı. "Bu, yanına yaklaşan her canlı için ölümcüldür. Onu yakacağım ama çok uyanık olmanız gerekecek. Hepinizin. Ben burada olduğum sürece geri dönmeye devam edecek."

"Ne kadar kalmayı planlıyorsun?" Cesaro sordu.

Zacarias soğuk bir bakışla onu kıstırdı. "Süresiz olarak." Adam bronz teninin altında solgunlaşmıştı, bu yüzden Zacarias ona acıdı. Eninde sonunda söylenmesi gerekiyordu. "Öngörülemeyen bir komplikasyon var."

Cesaro Julio'ya baktı.

Zacarias içini çekti. "Ben de en az senin kadar bundan hoşlanmıyorum. Sen benim varlığımdan ne kadar rahatsız oluyorsan, ben de seninkinden o kadar rahatsız oluyorum."

"Yanlış anladınız, senyor. Burası sizin eviniz ve kesinlikle istediğiniz kadar kalabilirsiniz," diye düzeltti Cesaro aceleyle. "Sadece Marguarita'nın hayvanlarla ilgilenmesi gerekiyor ve düzenli rutinimize uymak önemli. Her an doğurmaya hazır bir çift kısırağımız var ve siz varken sığırların sürekli gözetim altında tutulması gerekiyor. Tüm hayvanları yatıştırma konusunda iyidir."

"Korkarım onsuz idare etmek zorunda kalacaksınız."

Julio ona sertçe baktı. Şapkasını gözlerinin üzerine doğru indirdi. "O iyi mi?"

"Neden iyi olmasın ki?" Zacarias meydan okudu. Cesaro,

"O her zaman atlarla birlikte dışarıdadır," diye açıkladı.

"Bu

ahıra gidip en azından kısırakları kontrol etmemiş olması endişe verici."

"O iyi." Bu tamamen doğru değildi. Onu odanın diğer ucuna fırlatmış ve kontrol bile etmemişti. İnsanların ne kadar kırılgan olduğunu hep unutuyordu.

"Onu görmek isterim," dedi Julio.

Zacarias aniden durdu. Tanıdık bir soğuşun vücuduna yayıldığını hissetti. Bakışları genç adama odaklandı, doğrudan, yırtıcı bir bakış. İçindeki öldürme ihtiyacını, yolundaki her engeli kaldırmak için duyduğu o ham arzuyu hissetti. "Neden?"

Cesaro oğluna yaklaştı ama Zacarias bir bakışıyla onu durdurdu. Gerginlik gerildi. Julio korkutulmayı reddederek babasının engelleyici elini görmezden geldi.

"Marguarita benim için bir kız kardeş gibidir. Onu seviyorum ve onun güvende, iyi ve mutlu olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Atları kontrol etmekten asla isteyerek kaçınmaz. Atlar onun tutkusudur ve ahıra gelmemesi iyiye işaret değildir."

"Marguarita benim hayat arkadaşım."

Cesaro nefesini tuttu, inkâr edercesine başını salladı, yaşadığı şok ortadaydı. Julio kaşlarını çattı ve bir açıklama için babasına baktı.

"Bu olamaz, senyor," diye itiraz etti Cesaro. "O bizden biri, Karpatyalı değil. Bir yanlışlık var."

"Bu ne anlama geliyor?" Julio sordu. "Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum."

"Bu onun bana ait olduğu anlamına geliyor. O benim kadını. Benim karım."

Bu da onu hayal edebileceğinizden çok daha fazla tehlikeye atıyor. Onun benim hayat arkadaşım olduğu öğrenilirse, dünyadaki tüm vampirler ve kuklaları onu öldürmek isteyecektir. Ona yönelik acil tehlikeyi ortadan kaldırırsanız kadar konutun içinde olması onun için çok daha güvenli."

Julio başını salladı. "Buraya gelip Marguarita'nın senin kadının olduğuna karar veremezsin. Senin için çalışıyor olabilir ama hakları var. O bu konuda ne diyor?"

"Julio," diye tıslayarak uyardı Cesaro.

"Kadının bu konuda söz hakkı yok," dedi Zacarias, sesini alçaltarak, kadife bir uyarıyla. "Bizim dünyamızda erkek kadını sahiplenir ve kadın da ona bağlanır. İkisi için de geri dönüş yoktur."

"Bu bir hata."

"Hata yapmak mümkün değil," dedi Zacarias. "O benim."

Cesaro, Julio konuşamadan oğlunun sözünü keserek, "Sesiniz pek mutlu gelmiyor, senyor," dedi. "Belki de bu durumda onu kurtarmak için bir şeyler yapılabilir. Elbette konuşamayan bir insan kadınla birlikte olmak istemezsiniz."

Zacarias bu fikri kafasında evirip çevirirken kısa bir sessizlik oldu. Başından beri tam da bunu düşünüyordu; insan bir kadınla, herhangi bir kadınla, özellikle de itaat hakkında hiçbir şey bilmeyen bir kadınla birlikte olmak istemiyordu. Ondan uzaklaşmayı, tek kelime etmeden öylece bırakıp gitmeyi düşünmüştü. Günlerini sonlandırmadan önce sadece renkleri görmek ve biraz hissetmek için birkaç gün kalmayı düşünmüştü. Cesaro'nun kendi düşüncelerini dile getirdiğini duymak her şeyi değiştirdi.

İçinin daraldığını, vücudunun onu kaybetme düşüncesine fiziksel olarak tepki verdiğini hissetti. Ağzı kurudu, gözle görülür bir şey kalbini göğsünde sertçe sıktı. İçindeki her şey aralarındaki bağları koparma fikrine isyan ediyordu. Marguarita onun kadınıydı. Ondan kurtulmanın bir yolunu bulacak değildi. Bir yolu olduğuna inanmıyordu ama yine de Marguarita ona aitti ve ondan asla isteyerek vazgeçmeyecekti. Ne insanlara, ne vampirlere, ne de başka bir erkeğe.

İşte böyle. Bir hayat arkadaşı vardı, kadın ne kadar çılgın olsa da ona aitti ve onu elinde tutuyordu. Cesaro'ya dişlerini göstererek, gözlerinde bir uyarı olarak mutlak bir yırtıcılık parıltısı belirmesine izin verdi.

"Ondan vazgeçmeyeceğim. Tartışma yok. Eğer ikiniz de ona söylediğiniz gibi değer veriyorsanız, bu aramızda kalacak. Başka kimse bilmemeli, ailenizin diğer üyeleri bile. Onu güvende tutmanın tek yolu bu."

"O bir mahkûm mu?" Julio sormaya cesaret etti.

Zacarias onun zihnine dokundu. Adamın bariyeri sağlamdı ama Zacarias onun kanını almış ve içeri girmek için daha fazla zorlamıştı. Julio parmaklarını şakaklarına bastırarak başını salladı.

"Sadece bilmek istediğin şeyi söyle."

Zacarias ihtiyacı olan izlenimleri edinmeye başlamıştı bile. Julio, Marguarita'yı bir kız kardeş gibi seviyordu. Cesaro'nun oğlunu öldürmek zorunda kalmayacağını bilmek rahatlatıcıydı. "Marguarita'yı ziyarete gelip duran bu sevmediğin adam kim?"

Julio irkilmiş görünüyordu. "Onu mu düşünüyordum?"

Zacarias, "Marguarita'nın benim hayat arkadaşım olması fikrinden hoşlanmıyorsun ama onun bu tuhaf adamla birlikte olması fikrinden daha da az hoşlanıyorsun," dedi. "Bana ondan bahset."

Asmaya yaklaşıyorlardı ve Zacarias iki adama da durmalarını işaret etti, onları hain özsuyuna fazla yaklaştırmak istemiyordu. "Sizinle geçirdiğim süre zarfında sarmaşıklar epey meşguldü."

Cesaro, "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi. "Bitki canlı görünüyor, önüne çıkan her şeyi yiyor."

Zacarias başını salladı. "Vampir her şeyi şeytani amacına göre şekillendiriyor. Burada olduğumu biliyor ve kendini göstermeden önce beni zayıflatmak umuduyla peşime düşecek. Bu bitkiyi kendiniz öldürmeye çalışmayın. Eğer biri görürse, hemen bana haber versin."

Zacarias onları yıkıcı sarmaşıklardan uzaklaştırmak için el salladığında iki adam da iyice geri çekildi. Başlarının üzerinde bulutlar toplandı, çalkalandı ve kaydadı, çalkantılı bölgelerin içinde gümüş damarlar titreşti. Şimşek yer boyunca sıçradı, beyaz-sıcak enerji çatalları kalın sarmaşıkların yolunu izledi, dokunduğu her yerde odunları, yaprakları ve kalın özsuyu yaktı. Havaya çürümüş yumurtaya benzeyen kötü bir koku yayıldı.

Zacarias, "İçinize çekmeyin," diye uyardı.

Yanan külün izi uzun ve genişti, toprağın üzerinde ve altında hızla ilerliyor, sarmaşıkların yolunu takip ederek asıl kaynağa, yağmur ormanının kenarına geri dönüyordu. Kararmış külü görünce, asmanın çiftliğe doğru ilerlediği ve Zacarias'ın dinlenme yerini aradığı anlaşıldı.

Çiftliğe doğru geri dönerlerken Zacarias, "Bana şu hoşlanmadığın adamdan, kadınıma kur yaptığına inandığın adamdan bahset," diye emretti.

Işık gökyüzünde yeni yeni belirmeye, yıldızları ve ayı soldurmaya başlamıştı. Zacarias adımlarını hızlandırdı. Artık çiftliğin her yerinde koruma önlemleri alınması gerekecekti.

"Esteban ve kız kardeşi Lea birkaç ay önce buraya taşındılar," dedi Cesaro, onay için oğluna bakarak. Julio kaşlarını çatarak başını salladı. "Çok zengin ve çok kibirli. Buraya yerleşecek türden bir adam değil. Çiftçilikle ya da at yetiştirmekle hiç ilgisi yok. Kendime soruyorum, böyle bir adam şehirli olduğu bu kadar belliyken neden ülkenin bu ücra köşesine gelsin ki?"

"Bu iyi bir soru," diye onayladı Zacarias. "Bir cevabın var mı?"

Julio içini çekti ve başını salladı. "Bunu birkaç kez konuştuk. Ya burada saklanıyorlar, ya bir şeyden kaçıyorlar ya da ..." Sözünü yarıda kesti ve babasına baktı.

"Ya da bir De La Cruz'a ulaşmayı umuyorlar," diye itiraf etti Cesaro. "Bu arazinin kime ait olduğu bir sır değil. Ülkemizdeki diğer tüm holdinglerden çok daha büyük ve kayıtlarda kardeşlerinizin her biri birlikte arazi satın almış gibi görünse de, bir ailenin bu kadar büyük bir araziye sahip olması alışılmadık bir durum. Ailenizin belli bir itibarı var ve pek çok kişi sizin dost olduğunuzun bilinmesini ister. Esteban denen adam da sık sık De La Cruz ismini gündeme getiriyor ve cevaplayamadığımız sorular soruyor."

Julio isteksizce, "Bilmemeleri gereken bilgilere sahip olmaları mümkün," diye ekledi.

"Marguarita'ya endişelerinizi ifade ettiniz mi?" Zacarias sordu.

"Marguarita De La Cruz ailesine tamamen sadıktır," diye tersledi Julio. "Size asla ihanet etmez, hele bir yabancıya hiç etmez."

Zacarias, "Benim istediğim bu değildi," dedi.

Babası ona kara bir kaş çatınca Julio başını öne eğdi.

"Hayır. Marguarita, Esteban ve kız kardeşini arkadaşlar, bundan fazlası değil," dedi Cesaro. "Onun kendisine kur yaptığını biliyordu ama o zaman pek çok erkek de biliyordu. Gerçek bir ilgi göstermedi, biz de en iyisinin ona sadece

bir yabancı ve buraya ait değildi. Buraya kadarmış."

Zacarias başını salladı. "Hayvanlar için ona gerçekten ihtiyacın var mı?

-Atlar mı?"

Cesaro başını salladı. "Özellikle de şimdi. Rahatsızlar."

Zacarias iki adamdan ayrılarak çiftliğin ana binasına doğru ilerledi. "O zaman yarın akşam size yardım edecek."

Yanıtlarını beklemedi. Ne söyleyecekleri onun için çok az önemliydi. Marguarita onun kadınıydı ve yeryüzünde kalmayı seçtiği sürece onu kendisinden başka kimse yönetemeyecekti. Evi korumaya aldı, kapı ve pencerelere koruma eklemekten önce evin temeline ve altındaki zemine özel bir dikkat gösterdi. Ancak Ruslan'ın casuslarının korumalarını aşamayacağından tamamen emin olduğunda zihninin Marguarita'ninkini aramasına izin verdi.

Kadın mutfaktaki yerinden kıpırdamamıştı. Onu dizlerini yukarı çekmiş ve çenesini dizlerinin üzerine dayamış bir şekilde otururken buldu. Küçük ve kederli görünüyordu. Gözleri onunkilerle buluştuğunda kalbi tekledi. İfadesinde ya da zihninde hiçbir kınama yoktu. Sadece koyu çikolata gözleriyle ona baktı, bakışları sanki onun ruh halini okumaya çalışıyormuş gibi yüzünde gezindi.

Sen iyi misin?

Onun sıcaklığının zihnini doldurduğunu fark etti. Daha önce olduğu gibi içine akmıyordu ama bakışları yavaşça yüzünde gezinirken içeri süzülüyordu. Kalbi onunkinin ritmini buldu, çılgınca hızını yavaşlattı, böylece senkronize bir şekilde attılar. Yüzünde gözyaşı izleri vardı ve bu manzara onu rahatsız etti. Onun yanına geçti ve uzanarak onu kollarının arasına aldı, göğsüne yasladı. Kadın itiraz etmedi ama ona doğru kıvrıldı ve başını omzuna yasladı. Saçları yüzüne dökülerek ifadesini gizledi ama aklını onunkinden saklayamadı.

Özür dilerim. Anlamadığım şeylere karışmamalıydım. Gerçekten Zacarias, çok ama çok üzgünüm.

Onun için endişeleniyordu. Kendisini ya da onun tepkisini, ona söylediği ve yaptığı şeyleri düşünmüyordu, anıların onu nasıl etkilediği konusunda endişeliydi.

"İnsanlar benim için endişelenmiyor, Marguarita."

Birisi yapmalı.

Sesinde bir gülümseme vardı ve bu onu ısıttı. Onun cevabını zihninde tekrar tekrar düşündü. "Seni yatağına yatırırsam orada kalır mısın?"

Bu sefer kahkahalar hiç yanıltıcı değildi. Muhtemelen değil, ama deneyeceğim.

Onu yatağın üstüne yatırdı ve uzun süre ona baktı. Siyah saçları ipek çileleri gibi yastığının üzerine dökülmüştü. Kirpikleri her zamankinden daha kalın ve koyu görünüyordu. Renkler bir dünyaya çok şey katıyordu, gördüğü donuk renkler bile. Eğilip o mükemmel dudakların tadına bakmak istedi ama bunun burada bitmeyeceğini biliyordu. Kanının çağrısı damarlarında atıyordu ve bugünlük onu korkutmayı bırakmıştı. Onun için bu kadar endişelendiği ortadayken olmazdı.

"İyi uykular, Marguarita."

Bana taktığın o garip isimleri neredeyse özleyeceğim.

Saçlarına bir kez dokundu ve kalbinde, hayatını değiştireceğinden korktuğu bir değişim hissetti. Başka bir şey söylemeden ondan uzaklaştı, onunla ilgili ne yapacağına karar veremiyordu. Ne yapacağını tam olarak bilmediği bir zamanı hatırlamıyordu. Aniden onun odasını terk etti, güzel kokusunu ve damarlarını tırmalayan korkunç ihtiyacı bıraktı. Kontrol hâlâ ondaydı ama daha ne kadar süreceğini kimse tahmin edemezdi.

Margarita yuvarlandı ve penceresine baktı. Ağır perdeler çekiliyordu ama bir parça ışık ona günün ortasında olduğunu söylüyordu. Bir çakıl taşı yağmuru cama çarptı ve içini çekerek kendini yukarı itti. Vücudu kurşun gibi hissediyordu, işbirliği yapmak istemiyordu ama kararlı bir şekilde yataktan çıktı ve Julio'nun cama çarpan küçük taşlardan oluşan hafif bir sprey daha gönderdiği sırada perdeleri kenara iterek pencereye doğru yerde süründü.

Gülmemeye çalışan Margarita pencereyi itti. Güneş ışığı odasına doldu ve gözlerini yaktı. Gözlerini aceleyle kapattı, bütün gece ayakta kalmaya nasıl bu kadar alışmış olduğuna şaşırdı. Yatağının başucundaki masadan bir kalem ve not defteri aldı.

Delirdin mi sen? Seni tekrar burada bulursa öldürebilir.

"O uyuyor. Seni gün batımından çok önce uyandırmaya özen gösterdim. İyi olduğundan emin olmalıydım."

Gözlerini gölgeledi ve adama dikkatle baktı. Ön kolunun etrafında kalın bir kanlı sargı vardı ve üzgün görünüyordu.

Ne oldu sana?

"Köpek bir saat önce çıldırdı. Benim köpeğim. Birden hırlamaya ve hırlamaya başladı. O zamandan beri hiç ses çıkarmadı."

Aralarına bir soru işareti çizdi.

"De La Cruz dün gece evimize geldi. Max çılgına döndü. O etraftayken tüm hayvanlar öyle yapar, biliyorsun.

Pencereye doğru havlıyor ve hırliyordu ve sonra aniden sessizleşti. Bir süre öncesine kadar hiç sesi çıkmadı ama sonra çıldırmış gibiydi. Atımın topuklarına vurmaya başladı ve biri ona tekme attı. Onu sakinleştirmek için attan indim ve bana saldırdı."

Margarita pencere pervazına tırmanıp bacaklarını sarkıtarak oturdu ve yırtıkları inceleyebilmesi için Julio'ya yaklaşmasını işaret etti.

Julio, Margarita'ya göğsündeki çizikleri göstermek için gömleğini çıkardı. Köpek boğazına sarılmıştı ve o da tüm gücüyle onu durdurmuştu. Kalbi parçalandı. Julio ön kolunu köpeğin ağzına sokmuş, boğazına yönelik saldırıyı önlemek için kolunu feda etmişti.

Onu vurmak zorunda mıydın? O konuşmadan önce cevabı biliyordu. Julio köpeğini çok severdi.

"Ricco onu vurdu. Başka seçeneği yoktu, Margarita. Sanırım De La Cruz köpeğime bir şey yaptı."

Bu fikri reddederek başını salladı ve çılgınca not defterine bir şeyler yazdı.

O bunu yapmaz, Julio. Çiftlikteki her şey onun koruması altında, hayvanlar da dahil.

"Hayvanlar ondan korkuyor ve siz de bunu biliyorsunuz. Burada ne kadar uzun kalırsa o kadar kötüleşecek. Atlar bile üzgün, Margarita. Devriye gezerken onları kontrol etmek çok zor. Sanırım senin yüzünden burada kalıyor. Gitmesi gerek."

Ona ters ters baktı.

Burası onun evi, Julio. Bu söylediğin çok kaba.

Julio başını salladı ve notu buruşturdu. "Burası bizim evimiz. Asla burada olmazlar, özellikle de o. O içlerinde en kötüsü. Buraya gelip hepimize senin ona ait olduğunu söyleyemez. Biz onun için çalışıyoruz ama siz onun kölesi değilsiniz. O gitmeli ve sen de oradan çıkmalısın. Şimdi. Ondan kaçmanızı imkânsız kılacak bir şey yapmadan önce."

Bana ihtiyacı var, Julio.

Julio ona kaşlarını çatı. "O senin kurtarılacak kırık hayvanlarından biri değil, Margarita. O senin için tehlikeli. Ona vahşi bir hayvanmış gibi davranamazsın."

O da tam olarak öyle. O yalnız ve bana ihtiyacı var. Herkesin yaptığı gibi onu terk etmeyeceğim.

Hayatındaki diğer herkesin yaptığı gibi. Herkesi itiyor ve onlar da gidiyor. Ben kalıyorum.

"Ya senden vermek istediğinden daha fazlasını istiyorsa?" Julio talep etti. "Çünkü senin onun kadını olduğunu düşünüyor. Senden neler talep edebileceği hakkında bir fikrin var mı? Ateşle oynuyorsun, Marguarita. Eğer o vahşi bir hayvansa, o zaman şimdiye kadar karşılaştığın en tehlikelisi ve onu evcilleştiremeyeceksin. Çıkabiliyorken çık. Sana yardım edeceğim. Hepimiz edeceğiz. O sana sahip değil. Hiçbirimizin sahibi değil. Burada seçeneklerimiz var ve sizin de var."

Benim seçimim onun bunu atlatmasını sağlamak. Onun hayatı hakkında hiçbir fikrin yok, Julio. Buraya hayatını onurlu bir şekilde sonlandırmak için geldi ve ben bunu mahvettim. Şu anda kendini kaybetmiş durumda ve ona yardım etmeliyim. Ona yardım etmek istiyorum. Edebileceğimi biliyorum.

Julio nefesinin altından küfretti. "Sen hep böyleydin, Marguarita, o kadar inatçıydın ki kimse seni yola getiremedi." Gömleğini tekrar giymeye başladı ama Marguarita başını sallayınca durdu.

Margarita odasına geri döndü ve yıllar önce işçiler için hazırladığı ilk yardım çantasını bulana kadar etrafı karıştırdı. Zamanla çiftlikte meydana gelen tüm yırtıklar ve kazalar için bir nevi hemşire olmuştu. Derin çiziklerin üzerine antibiyotik krem sürdü ve ona birkaç tablet verdi.

Julio itaatkâr bir şekilde onları aldı ve gömleğini başının üzerinden geri çekerek göğsünün üzerinde düzeltti. "Sana söylüyorum tatlım, De La Cruz sıradan bir adam değil. Bunun peşini bırakmalısın."

Kanlı bezi çözdü ve adamın kolundaki yarayı görünce nefesi kesildi. Ona kaşlarını çatarak dikiş diker gibi yaptı. Julio omuz silkti ve başını salladı.

"İyileşecektir. Sadece enfeksiyon kapmaması için ne yaparsan yap."

Margarita birkaç kez gözlerini kırpmak zorunda kaldı. Güneş alışılmadık derecede parlak görünüyordu ve gözleri sürekli sulanıyordu. Onu salladı

ve en azından yaranın üzerine kelebek şeritler koyarak kapatmaya çalışması gerektiğini belirtti.

"Devam et o zaman. Benim işe dönmem lazım. Bu gece ahıra gitmeli ve hayvanları sakinleştirmelisin. Eğer yapmazsan birilerinin canı gerçekten yanacak, Marguarita."

Antibiyotik kremi dikkatle sürerken başını salladı ve ardından yarayı titizlikle kapatmaya başladı.

"Seni tutamaz," diye tekrarladı Julio. "Hayatını ona borçlu değilsin, tatlım. Cidden, buradan ayrılmayı bir düşün."

Beni bulurdu. Yine de kalmak istiyorum Julio. Ona yardım edebileceğimi biliyorum.

Neredeyse onu kurtaracaktı. Zacarias'ın kendinden kurtarılması gerekiyordu. Belki de bu yapılamazdı. Onun kurtarılmak istediğinden bile emin değildi ama birinin bu adamı önemsemesi gerekiyordu. Kendisini pek önemsiyor gibi görünmüyordu. Kibirliydi ve kendine güveni tamdı ama aynı zamanda kötülükle lekelendiğine de inanıyordu.

Köpeğin için üzgünüm, Julio, ama her ne olursa, Zacarias'ın bununla bir ilgisi yok. Bugün dikkatli ol. Bu akşam geleceğim.

Zacarias'ın işbirliği yapacağını umuyordu. Çiftlik işlerinin yapılması gerektiğini biliyordu. Hayvanları sakinleştirmek için ahıra gitmesi gerekse bile, Zacarias'ın bunu kabul edeceğinden emindi. Julio'ya el salladı ve kararlı bir şekilde pencereyi kapatıp perdeleri çekti. Yorgundu ama kendine ayıracağı birkaç saat kulağa iyi geliyordu, bu yüzden ayakta kalmaya karar verdi.

Küvette gözlerini kapatarak yattı ve kendini Zacarias'ı düşünmeye bıraktı. O tam bir gizemdi - kim olduğu hakkında gerçek bir fikri olmayan bir adam. Kalbi onun için çarpıyordu, bu kadar yalnız bir adam için. Hiç kimse bu kadar yalnız olmamalıydı. Ve kendi duyguları hakkında da hiçbir fikri yoktu. Anılarını çok derinlere gömmüş, kendini asla affetmemiş, hayatındaki o korkunç trajediyi hatırladığını bile kabul etmeyi reddetmişti.

Marguarita sıcak, kokulu suyun içine gömülüp uzun, kalın saç ipini ıslatırken içini çekti. Hissetti

Yorulmuştı ve aklını Zacarias'tan uzak tutmak zordu. Onunla birlikte olduğu kısa süre içinde çoğunlukla korkmuştu, bu yüzden ona yardım etmeye bu kadar kararlı olması ona mantıklı gelmiyordu. Onun bu kadar yalnız olmasından nefret ediyordu. Hiç kimse yalnız olmamalıydı, onun gibi olmamalıydı, yumuşak ve nazik olan her şeyden kopuk olmamalıydı. O kadar az insanlığı kalmıştı ki, artık içindeki yırtıcının üstesinden gelebileceğine inanmıyordu.

Onun içini görüyordu ama ne zaman ona içinde farklı olduğunu göstermeye çalışsa, onu reddediyordu. Sanki kendisinin bu daha yumuşak yanından korkuyormuş gibiydi. Bu onu savunmasız yapıyordu ve Zacarias De La Cruz hiçbir zaman gerçekten böyle olmamıştı ya da olduysa bile bunu kesinlikle hatırlamıyordu. Hatırlamak da istemiyordu.

Zacarias o kadar uzun süre tehlikeli bir avcı olarak, her zaman yalnız ve her zaman ayrı yaşamıştı ki, modern topluma, insanlara ve hatta kendi halkına uyum sağlamanın hiçbir yolu yoktu. Bir avcı, bir katil olarak kendine çok güveniyordu.

-Ama bir erkek olarak değil. Ve yanılıyordu. Ne kadar kibirli ve tehlikeli olursa olsun, içinde nazik ve sevgi dolu biri vardı. Muazzam sadakati ve görev anlayışı takdire şayandı. O bu şekilde görmüyordu. Onun için her şey çok siyah ve beyazdı.

Yavaşça kurulandı, acele etmedi, evinin kendisine ait olduğu hissine kapılmanın tadını çıkardı. Uzun zamandır çiftliğin sahibesiydi ve şimdi Zacarias evdeyken, ona neyi yapıp neyi yapamayacağını, nereye gidebileceğini ve ne giymesi gerektiğini dikte ederken, evi ne kadar huzurlu bulduğunu unutmuştu. Ev onun tek hakimiyet alanıydı. Temiz tutuyor, istediği gibi dekore ediyor ve kendi hayatından tamamen kendisi sorumlu oluyordu. Kendisine kur yapan talipleri vardı, bu da egosuna iyi geliyordu ama hiçbirini koca olarak istemeyeceğini biliyordu.

Zacarias. Onu düşünmek ona yaşadığını hissettiriyordu. Atlara binmeyi, atlarıyla bir olarak yerde uçmanın özgürlüğünü seviyordu. Zacarias ona aynı heyecanı veriyordu.

Daha çok. Hiçbir şekilde huzurlu değildi ama onunla birlikte olmak heyecan vericiydi. Makyaj masasına oturdu ve onu düşünürken uzun saçlarını taradı.

Kaba, vahşi bir şekilde yakışıklıydı. Vücudu bir savaşçınıninki gibi formdaydı. Fiziksel olarak ondan etkilendiğine şüphe yoktu ama asıl çekici olan bu değildi. Çoğu kadının onun görünüşüne karşı koyamayacağını hayal ediyordu. Büyüleyiciydi ve hayvani bir çekiciliği de vardı. Ama yine de . . . Yüzeyin altında ondan çok daha fazlası vardı ve açıkçası onun ilgisini çekiyordu.

Her zamanki ev kıyafetlerini, bluzunu ve uzun eteğini giydi, Zacarias'ın sevdiği şeylere uyduğu için biraz kaşlarını çattı. Sırf o kadınsı kıyafetler giymesi gerektiğini söyledi diye kot pantolon giymek çocukça olurdu. Eteklerini seviyordu. Onun için öyle ya da böyle değişmeyecekti. Kimse ona emir vermemişti, babası bile ve Zacarias'ın her zaman böyle buyurgan tonlarda konuşması biraz komikti.

Birisi verandaya çıktı ve ön kapıyı çaldı. Çekingen bir vuruştı, Julio ya da diğer çocuklardan birinin yapacağı gibi değildi. Karnı zıpladı ve ana yatak odasına doğru baktı. Koridordaki sandıktan dolu bir silah aldı ve eteğinin cebine soktu. Çok fazla ziyaretçileri olmuyordu ve Zacarias gün boyunca savunmasız olduğu için onu korumaya kararlıydı.

Dışarı baktı ve verandada tek başına onu bekleyen Lea Eldridge'i görünce biraz şaşırdı. Lea çiftliğe daha önce hiç kardeşi olmadan gelmemişti. Uzun boylu, sarışın, çok şık bir kadındı. Saçları hiç bozulmamıştı, makyajı mükemmeldi ve giysilerinin tasarımcı elinden çıktığı belliydi. Esteban'ın işçileri küçümseyerek konuştuğu yerde, Lea her zaman açık ve arkadaş canlısı görünüyordu. Güzel bir kadındı ve Marguarita onu birlikte büyüdüğü kadınlardan daha çok seviyordu. Lea samimi ve verici bir insana benziyordu. Yaşlı işçilerle ve çocuklarla konuşmak için her zaman vakti vardı,

Sadece yakışıklı bekar erkekleri değil. Marguarita onun bu yönünü severdi.

Kapıyı açtı ve Lea'nın yüzünü görünce kaşlarını çattı. Elmacık kemiğinde belli belirsiz bir morluk ve gözyaşı izleri vardı. Lea'nın cildi kusursuzdu, şeftali ve krem gibi porselen gibiydi ve özenle yaptığı makyajla bile morluğu gizlemek imkânsızdı. Lea'nın girmesine izin vermek için geri çekildi.

Lea içeri girip kapıyı aceleyle kapatmadan önce gizlice etrafına ve yollara göz gezdirdi. "Kardeşim burada olduğumu bilmiyor. Kimse bilmiyor."

Çay yapacağım. Beni ziyarete gelmene sevindim.

Margarita notu ona verdi ve mutfığa doğru ilerleyerek Lea'ya çay hazırlarken masaya oturmasını işaret etti. Lea'nın çok üzgün olduğu belliydi. Marguarita böyle zamanlarda konuşamadığı için özellikle sinirlenirdi. Bir şeyler yazmak sonsuza kadar sürüyordu. Çaydanlık ısınırken, Lea'nın karşısındaki sandalyeye oturdu, eline dokundu ve bir kâğıt uzattı.

Ne oldu? Burada güvendesin, Lea.

Lea gözyaşlarını geri kırıptı ve başını salladı. "Anlamıyorsunuz. Kardeşimin arkadaşı Dan, biz ona DS diyoruz, bizi burada buldu. O korkunç biri. Nereye gitsek bizi buluyor ve Esteban ne derse yapıyor. Buraya gelirsek bizi asla bulamayacağını düşünmüştüm ama o burada ve korkunç bir şey yapacak. Her zaman yapar."

Kim vurdu sana?

Lea başını eğdi ve parmak uçlarıyla yanağına dokundu. "Gerçek şu ki, Esteban DS ne derse onu yapıyor. Buraya ondan uzaklaşmak için taşındığımızı sanıyordum ama Esteban'a buraya gelmesini ve bu çiftlikteki insanlarla arkadaş olmasını söyleyen oydu." Kederli gözlerini Marguarita'ya kaldırdı. "Yemin ederim bilmiyordum. Gerçekten de burada ondan kaçmak için bir şansımız olduğunu düşünmüştüm. O bir şeytan, Marguarita. Esteban korkunç şeyler yapıyor."

onun etrafında. Ve eğer bu çiftlikle ilgili bir şeyler planlıyorsa, bu yasal ya da iyi bir şey olmayacak," diye itiraf etti. "Çok üzgünüm."

Margarita nota tekrar dokundu ve aralarında havada bir soru işareti çizdi.

Lea şakaklarını ovuşturdu. "DS bana vurdu çünkü onun istediğini yapmayı reddettim." Bir hıçkırık yükseldi. "DS beni itip kakarken Esteban orada öylece durdu."

DS senden ve Esteban'dan ne istiyor?

"De La Cruz ailesinin bir üyesiyle tanışmak istiyor. Bu fikre kafayı takmış durumda. Onlardan birini baştan çıkarmamı istiyor. Eğer yapmazsam Esteban'ı öldüreceğini söylüyor. Esteban'la konuşmaya çalıştım ama sadece güldü ve o zaman bu işi halletmem gerektiğini söyledi." Lea gözyaşlarını sildi ve başını iki yana salladı. "Gidecek hiçbir yerim ve konuşacak kimsem yok. Kimseye güvenemem. Arkadaşlığımıza ihanet etmek istemedim ama ne yapacağımı bilmiyorum."

Çaydanlığın dumanı tütüyordu, bu yüzden Margarita ayağa kalkarak kaynar suyu demliğe boşalttı. Bunu yaparken aceleyle bir not karaladı ve Lea'nın burnunun dibine soktu.

De La Cruz ailesi bu çiftliği nadiren ziyaret eder. Bir günden fazla kalmadıkları ve yıllarca gitmedikleri halde bu adam neden onlardan birini baştan çıkarabileceğini düşünsün ki? Bu hiç mantıklı değil. Onlardan birini baştan çıkarmanın ona ne kazandıracağını düşünüyor?

Lea iki elini saçlarının arasından geçirdi ve omuzlarını silkti. "Zenginlik, belki. Heyecan. Bilmiyorum. DS uyuşturucu ve silah kaçakçılığı yapıyor. Esteban bunların hepsine bulaştı. Yeraltı gangster tipi bir örgütün içinde olma fikri hoşuna gidiyor. DS ait olduğu gizli bir topluluktan bahsediyor, tüm üyelerin haberi var ve bu tür şeyler Esteban'a cazip geliyor."

Ailen mi?

"İkisi de öldü. Amcamızın kontrol ettiği bir vakıf fonumuz var. Esteban asla tatmin olmaz. Onun yumuşayacağını düşünüp duruyorum ama o bir sonraki heyecanı aramaya devam ediyor. O zamandan beri

DS ile tanıştığından beri hayatlarımız delice. DS çok korkunç insanlarla takılıyor."

Neden De La Cruz'un buraya geleceğine inanıyorlar?

"Sen." Lea çay fincanını ve küçük bisküvi tabağını kabul etti. "Geçirdiğin kaza. Bu kadar kötü bir şey, çiftlik sahiplerinden birini kontrol etmek için çiftliğe getirirdi. Esteban muhtemelen DS'i çağırmıştır." Çayından bir yudum aldı ve dumanı tüten fincanın kenarından Marguarita'ya baktı. "Burada gerçek bir hayat şansım olur diye düşünmüştüm. Burayı sevdim. Bir de ... var. Julio var." Marguarita'nın yüzünü dikkatle izledi. "İkinizin bir ilişkisi var mı? Sana karşı çok korumacı."

Biz kardeş gibi yetiştirildik.

"Bizden hoşlanmıyor, değil mi?" Lea sordu. "Bana bakmıyor bile."

Sesi o kadar üzgün geliyordu ki, Marguarita'nın yüreği burkuldu. Julio onun hakkında haklıydı, insan ya da hayvan, her yaralı şeye aşık oluyordu. İçini çekti ve yazarken biraz omuz silkti.

Julio senin ve Esteban'ın buraya gelmenizin garip olduğunu söyledi. Paranız var ve şehre alışkınsınız. Hayat. İkiniz de buraya uygun görünmüyorsunuz. Ama sana bakıyor, Lea. Sen çok güzelsin. Nasıl bakmasın ki?

"Kalmak istiyorum. Esteban taşındıktan sonra bile burada kalmak istiyorum. Evimizi seviyorum ve atları sevmeye başlıyorum. Burada bir hayat kurabileceğimi biliyorum. Esteban da hayatına devam edecek. Çok çabuk sıkılıyor. Onu kendinden kurtarmak için elimden geleni yaptım ama yapamayacağımı biliyorum. Artık beni dinlemeyecek. De La Cruz kardeşlerden biri yakında buraya gelmezse, DS onlardan biriyle tanışma şansının daha yüksek olabileceği başka bir çiftliğe gitmek isteyecek ve Esteban da o ne derse onu yapacak."

Kardeşler kendi içlerine kapanık. Çiftliklerden birine geldiklerinde bile Cesaro dışında kimseyle konuşmuyorlar. Bir ya da iki gece kalıp tekrar gidiyorlar.

"Onlarla tanıştın mı?"

Birkaçını, bir ya da iki kez, ama onları gerçekten tanımıyorum. Lea, bu adam, DS, De La Cruz ailesinden ne istiyorsa, burada bulamayacak. Onlarla bir çeşit iş mi yapmak istiyor?

Lea bir çay bisküvisi kemirdi, yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi vardı. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Esteban benimle bu konuda konuşmuyor. Bana sadece DS ne derse onu yapmamı söylüyor."

Margarita çayın boğazından aşağı süzülmesine izin verdi. Sıcak ve tatlıydı ve midesi biraz isyan etti ama bir iki dakika sonra yatıştı. Son zamanlarda yemek yemekte zorlanıyordu. Hiçbir şeyin tadı güzel değildi ve çoğu zaman midesine katı yiyecekler koyduğunda hastalanacakmış gibi hissediyordu. Özellikle et kokusu onu rahatsız ediyordu. Bunun kendisine yapılan vampir saldırısı ve yırtılan boğazıyla bir ilgisi olduğundan korkuyordu. Elbette Lea da çoğu insan gibi kendisine büyük bir orman kedisinin saldırdığını düşünmüştü. Boğazına dokundu ve hemen Zacarias'ın üzerine koyduğu işaretin zonklamasını hissetti. Hiç düşünmeden parmak uçlarıyla o noktayı okşadı.

"Acıyor mu?" Lea sordu. "Boğazın mı?"

Margarita başını salladı. Artık acıımıyordu ama konuşamadığını kabullenmek hâlâ zordu. Lea onun arkadaşı olarak kalmıştı. Esteban her zaman ona kur yapıyormuş gibi davranmıştı -kazaya kadar. Yanına gelmeye devam ediyordu ama artık onunla çok fazla flört etmemeye dikkat ediyordu. Onun yanlış bir fikre kapılmasını istemediğini fark etti. Sesi olmadan, onun standartlarına uygun değildi. Belki de bu onu acımasızca yargılamaktı, ama onun kendisine ciddi bir şekilde kur yapmadığını her zaman biliyordu.

Lea düşüncesizce masaya doğru eğildi ve elini Margarita'nın elinin üzerine koydu. "Çok iyi bir ikiliyiz. Gidecek hiçbir yeri olmayan ben ve yırtık bir boğazı olan sen."

Margarita ona gülümsedi. Çay fincanını kaldırdı ve bir yudum daha aldı.

"Julio'nun bizimle çay içeceğini sanmıyorum?" Lea havayı yumuşatmaya çalışarak cüret etti. "Belki gizli bir aşk iksiri bulup ona verebilirsin."

Margarita gülümsedi ve başını salladı.

Size atları göstermesini isteyin. Onu atlar hakkında konuşturun. Atları sever. Seni hiç ata binerken görmedim. Nasıl binilir biliyor musun?

"Bu adamı bana öğretmesi için tuttum ama hiç gelmiyor. Seni ata binerken izlemeyi seviyorum ve ata bindiğimde kendimi çok özgür hissediyorum. Yüzüme vuran rüzgârı ve atın hareket edişini, toprağın üzerinde akıp gidişini seviyorum. Kardeşim olmadan da burada yaşayabileceğimi biliyorum. Vakıf fonumdan fazla harcama yapmıyorum, Esteban her ay kendi payını tüketiyor ama burada bir mülk satın alabilir ve mutlu olabilirim."

Burada şehir hayatı yok, Lea. Bir kadın için yalnızlık olabilir.

Lea içini çekti ve parmağıyla morarmış yanağını okşadı. "Kalabalığın ortasında yalnızlık çekebilirsin, Margarita. Kendimi hiçbir yere ait hissetmiyorum. Ta ki buraya gelene kadar. Sana biraz titiz göründüğümü biliyorum ama ben çalışkan biriyim. Öğrenebilirim. Sadece huzur bulmak istiyorum."

Yasadışı işlere karıştığını bildiğin halde neden Esteban'la seyahat ediyorsun?

"Sahip olduğum tek şey o. Aile şirketimiz var ve geri dönüp orada çalışabilirim ama Esteban dışında ailemden hayatta kalan tek kişi amcam. Ailem küçük bir uçak kazasında ölmenden önce onu tanıımıyordum bile. Daha yaşlı ve çok katıdır. Esteban onu görmeye dayanamıyor ve ne yazık ki amcam her fırsatta ona şımarık bir zengin çocuğu olduğunu söylüyor. Bu Esteban'ı daha da kızdırıyor. Onunla birlikte olursam böyle tehlikeli şeyler yapmaktan vazgeçer diye umuyordum."

Uyuşturucu bağımlısı mı?

Lea alt dudağını ısırды. "Kokain kullanıyor. İlk başlarda eğlence amaçlıydı ve ben bu konuda üzülmemeye çalıştım. Gerçekten de tanıdığımız herkes kullanıyordu. Ama Esteban artık kokain kullanmadan bir gün bile geçiremiyor. Onunla bu konuda konuşmaya çalıştım ama nasıl eğleneceğimi bilmediğimi söylüyor. Benim bir işkolik olduğumu düşünüyor. Eskiden ailem için çalışırdım. Esteban babam tarafından oldukça şımartıldı ve babam onu bir playboy olmaya teşvik

etti."

Ailenin ölümünü çok zor karşılamış olmalı.

Lea başını salladı. "Sanırım onu DS'ye karşı bu kadar savunmasız yapan da buydu. Daha fazla uyuşturucu kullanmaya ve partilere katılmaya başladı. Uçaklardan atlıyor, çok tehlikeli dağlarda kayıyor, tehlikeli olan her şeyi yapıyor. Ona ne söylersem söyleyeyim, onu durduramıyorum." Sanki başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu. "Onu hayatta tutmak için dünyanın dört bir yanında peşinden koşmaya devam edemem. Beni dinlemeyecektir."

Üzgünüm, Lea. Keşke yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı.

Lea ona küçük bir gülümseme gönderdi. "Beni dinlediğin için minnettarım. İçimi dökebileceğim gerçek bir arkadaşım olduğunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Beni ve Esteban'ı bu karmaşadan kurtarmak için ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ama sen kendimi daha iyi hissetmemi sağladın."

Eve gitmek senin için güvenli mi?

Margarita onu kalması için davet etmek istedi ama Zacarias'ın evde olduğunu ve Esteban ile DS'nin De La Cruz ile tanışmak istediklerini bildiği için Zacarias'ı korumak zorunda olduğunu hissetti. Ama yine de Lea için korkuyordu.

Lea omuz silkti. "Esteban beni seviyor. DS'nin ikimize de gerçekten zarar vereceğine inanmıyor ama iş o noktaya gelirse beni koruyacağına inanıyorum. Ben de DS'den uzak durmayı planlıyorum. Sadece buraya geldiklerinde onlara güvenmemen gerektiğini bilmeni istedim. Ve gelecekler. Sadece neyin peşinde olduklarını bilmiyorum. Eve döndüğümde Esteban'ın bana anlatmasını sağlayabilirim."

Margarita başını hızla salladı.

Buna gerek yok, gerçekten, Lea. Buraya gelseler bile ne görecekler ki? İsteki çocukları. Beni. Etrafta De La Cruz diye birini görmüyorsun, değil mi? Onlar da görmeyecek. Etrafa bakıp evlerine gidecekler.

Lea başını salladı. "Sanırım endişelenmemeliyim. De La Cruz ailesi çok güçlüdür. Muhtemelen DS gibi insanlar sürekli onları hedef alıyordur."

Uyarı sireni çaldı ve Margarita'yı çiftlikte bir yerde

bir Şey olduğu konusunda uyardı.

Margarita ayağa fırladı ve ön kapıya doğru koşmaya başladı. Atlılar dörtlüye eve yaklaşırken toynak seslerini duyabiliyordu. Margarita kapıyı hızla açtı. Julio yumruğunu havaya kaldırmış, bronz teninin altındaki yüzü bembeyaz, giysileri kan içinde duruyordu.

"Helikopter pilotuna ihtiyacımız var, Margarita. Ricco boynuzlandı. Atı onu fırlatmış ve sığırlar da izdiham yaratmış. Durum kötü. Gerçekten kötü."

Julio pilotu çağırırken o da banyoya koşup ilk yardım çantasını aldı.

Julio onun yanına ulaştığında küfür ediyordu. Bir soru işareti çizdi.

"Charlie yine içiyor. Tam da ona en çok ihtiyaç duyduğumuz anda gitti." Julio elini saçlarının arasından geçirdi. "Onu hastaneye götürmezsek başaramayacak."

"Helikopter uçurabilirim," dedi Lea. "Lisansım var. Küçük uçakları da uçurabilirim. Babamın bir charter servisi vardı ve hepimiz uçmayı öğrendik."

Julio dönüp kadına sanki iki kafası birden çıkmış gibi kaşlarını çattı. "Neden bahsettiğini bilsen iyi olur. Eğer tıbbi yardım almazsak Ricco ölecek."

Renk Lea'nın boynundan yüzüne doğru süzüldü. "Onu hastaneye uçurabilirim. Helikopterde yüzlerce saat, küçük uçaklarda ise daha fazla uçuş yaptım. Hemen hemen her şeyi uçurabilirim. Ailem de böyle yapardı."

"O zaman pilot sensin," dedi Julio. "Hadi gidelim. Hadi Margarita, biz yardım getirene kadar onu hayatta tutmaya çalışman gerekecek."

Uçağın bulunduğu büyük hangara doğru koştular. De La Cruz ailesine her zaman minnettar olduğu şeylerden biri de her zaman birinci sınıf ekipman sağlamalarıydı. Çiftlik o kadar uzaktaydı ki, tepelerdeki ve tarlalardaki sığırları ve atları kontrol etmenin yanı sıra tıbbi yardım için de uçak kullanıyorlardı.

"Helikopterinizi iyi durumda mı?" Lea, Julio'nun uzun adımlarına ayak uydurmak için koşarak sordu.

"Evet. Her seferden sonra bakımı yapılır. Ama iki kez kontrol etsen iyi olur. Charlie'nin bu sefer ne kadar zamandır içki içtiğini bilmiyorum," diye cevap verdi Julio acımasızca.

Birkaç adam Ricco'yu sedyeyle taşıyarak hangara doğru koştu. Marguarita onların önünü kesmek için koşturdu ve onlar Ricco'yu helikoptere götürürken yarayı incelemeye çalıştı. Öküz Ricco'yu karnından yakalamıştı ve durumu kötü görünüyordu.

Çok kötü. Yanında bir cerrah olsa bile fazla şansı olduğunu düşünmüyordu. Gökyüzüne baktı ve sedyenin üzerinden Julio'ya baktı, gözlerinde bir soru vardı.

Julio da onun hissettiği kadar acımasız görünüyordu. Aptal değildi. Çıldırılmış bir öküzün neler yapabileceğini daha önce görmüştü. Güneş hâlâ gökyüzünde bir toptu ama yavaş yavaş alçalıyordu. Gökyüzü az bulutlu ve açıktı. Gün batımından önce iyi bir saatleri vardı. Ricco'nun o kadar zamanı yoktu. Güneşin Zacarias'a ne yaptığını görmüştü. Başını iki yana salladı. Adamlar Ricco'yu dikkatle helikoptere bindirirken Julio ona ters ters baktı.

Margarita onun yanına tırmandı ve gömleğini yırtarak açtı.

Nefes nefese kaldı ve yaranın üzerine baskı uyguladı. Helikopteri ne kadar hızlı havalandırırlarsa havalandırsınlar, bunu başarmasının imkânı yoktu.

Zacarias. Onu yardım edemeyeceğini söylemeye zorlamak istemiyordu ama yara korkunçtu ve Ricco'nun hastaneye canlı gitmesine imkân yoktu. Sana ihtiyacım var. Ricco'nun çağrısına cevap verip vermeyeceği ya da umursayıp umursamayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama denemek zorundaydı.

Zihnindeki kıpırdanma anlıktı, sanki adam başından beri onun uyanık ve evin dışında olduğunun farkındaydı. Yaralandın mı? Adamın sesi onun için duyduğu endişeyle doluydu ve garip bir şekilde içini ısıtmıştı.

Ben değil. Ricco, işçilerden biri. Onu hastaneye götüreceğiz ama bize yardım etmezseniz başaramaz.

Bunu senin için yapmamı mı istiyorsun?

Kalbi sıçradı, kekeleydi ve sonra çarpmaya başladı. Sesi o kadar gerçekçiydi ki, doğrusu o da tam olarak

Ondan ne istediğinden emin değildi ama onu kurtarmayı başarmıştı ve asla yaşamamalıydı.

Senin için risk nedir? Bilmek zorundaydı. Alt dudağını ısırды, birdenbire ondan istediğı şeyden dehşete kapıldı. Sana hiçbir şey olamaz.

Bir an onu zihninde hissetti, her yerine dokunuyordu, ölümcül varlığıyla tamamen çelişen bir okşayış.

Bana yarayı göster. Doğrudan ona bak.

Margarita kendini çelikleştirdi. Boynuz derine saplanmıştı ve yırtığın Ricco'yu öldürdüğünden emindi. Baygın olması büyük şanstı çünkü acıyı durduracak hiçbir şeyi yoktu. Kendini Ricco'nun yırtılmış karnına bakmaya zorladı ve kendi izlenimlerini Zacarias'a göndermeye çalıştı.

Ellerini yaranın üzerine koy ve baskı uygula. Derinlere in, Margarita.

Yırtıklarla uğraşmıştı ama hiç böyle bir şey olmamıştı. Hemşire değildi ama Ricco'nun sahip olduğu tek şey oydu. Gözlerini kapadı ve Zacarias'ın dediğini yaptı. Elleri korkunç bir sesle kana ve kana battı.

Yumuşak kahkahalar zihniyle alay etti. Görmeliyim, kislány kuşenak minan- benim küçük delim. Gözlerini açık tut.

Sertçe yutkundu ve öyle de yaptı. Sıcaklığın vücudunda dolaştığını hissetti. Elleri karıncalandı ve ısındı. Parmakları kendiliğinden hareket etti ve bir şekilde, bir anlığına, artık kendi bedeninin içinde değil, Zacarias'a bağlıydı ve Ricco'nun bedeninde hareket ediyordu. Fiziksel bedenini geride bırakıp başka bir insanın içinden geçmek tuhaf bir duyguydu. Midesi isyan etti ama kontrolünü kaybetmemek için çok mücadele etti, derin nefes aldı.

Aniden geri döndü, biraz başı dönüyordu ve kendini halsiz hissediyordu. Zacarias'ın kendisinden bile daha güçsüz olduğunu söyleyebilirdi.

Bu onu cerraha ulaşana kadar tutacaktır ama çok fazla kan kaybetti Margarita. Ona benimkini vermek zorundayım yoksa bütün bunlar boşa gider.

Onu eve geri getirmemizi ister misin? Günün bu saatinde gelebilir misin?

Onu tekrar hareket ettirme riskini alma. Ben sana geleceğim.

Ama yapamazsın. O yapamaz. Güneş onu yakardı. O ne yapmıştı? Lütfen hayatını feda etme.

Yine o fırcamsı okşayışın zihninden geçtiğini hissetti, sanki parmak uçları kafatasının içinde geziniyormuş gibi.

Lea pilot koltuğundaydı, kontrol listesini gözden geçiriyor ve uçuşa hazırlanıyordu. Marguarita Julio'nun dikkatini çekmek için elini kaldırdı. ılgınca ellerini sildi ve Julio'ya bir not karaladı.

Onu buradan uçurmadan önce stabilize etmemiz gerektiğini söyle. Zacarias benim aracılığımla elinden geleni yaptı ama yolculuktan sağ çıkması için kanına ihtiyaı olduğunu söylüyor. Dışarı çıkıyor ve Lea onu göremiyor. Onun burada olduğunu bilmemeli. Elimden geldiğince çabuk açıklayacağım.

Julio başını salladı. Durumun ciddiyetini anladığı ve onunla tartışarak zaman kaybetmediği için minnettardı. Dışarıda gökyüzü karardı ve uğursuz bulutlar toplandı ve sanki kızgınmış gibi dönmeye başladı.

"Gitmeliyiz," diye bağırdı Lea.

"Henüz değil," diye itiraz etti Julio. "Marguarita'nın onu stabilize etmesi gerekiyor yoksa başaramayacak."

"Hava irkinleşiyor," dedi Lea. "Eğer harekete gemezsek onu hastaneye yetiştiremeyeceğiz."

"Fırtına abuk geçecek," diye garanti verdi Julio. "Bu konuda bana güvenin."

Birkaç dakika içinde çıkacağım. Zacarias'ın sesi Marguarita'nın kafasına girdi.

Senin için güvenli olduğunda söylerim. Burada seni görmemesi gereken biri var. O bizden biri değil ve bence kardeşi senin için bir tehlike.

Beni görmeyecek.

Marguarita paniğe kapılmak üzereydi. Arkadaşlıklarına ihanet etmek istemeyebilirdi ama Marguarita onu iyi tanıımıyordu.

Kardeşi gerçeği söylemekte ısrar ederse sessiz kalacağına güvenecek kadar.

Julio'ya notu uzattı.

Lea'yı birkaç dakikalığına bir yere götür.

Julio eğildi ve Lea'nın kulağına fısıldadı. Lea başını salladı ve kulaklıklarını bir kenara fırlatarak helikopterden indi. İkisi de eve doğru koşmaya başladı. Gökyüzü daha da kararmış, çalkantılı bulutlar yere koyu gölgeler düşürmüştü. Atlar hareketlenmeye, yarı şaha kalkıp havayı eşelemeye, başlarını savurup dans etmeye başladılar. Marguarita adamlara el sallayarak bölgeden uzaklaştırdı ve atlara sakinleştirici bir dokunuş gönderdi.

Fırtına bulutlarının ortasında, gölgeler arasında ilerleyen, ağaç gölgeliklerinin ve çeşitli çatı çizgilerinin altında kalan bir buhar akımı seçti. Zacarias avludan geçerek büyük hangara doğru ilerledi.

Helikoptere yaklaşırken karanlık köşelerde kalarak büyük binaya doğru hızla ilerledi. Marguarita onu içeri almak için hareket etti. Ricco o kadar sessiz ve hareketsiz yatıyordu ki çok fazla yer yoktu.

Zar zor nefes alıyor, diye belirtti.

Zacarias insan formuna büründü, geniş omuzları ve iri gövdesiyle Marguarita'yı sıkıştırarak yaralı adamın üzerine eğildi. "Ciğerleri hasar görmüş." Dişlerini kullanarak bileğindeki damarı açtı ve Ricco'nun ağzına bastırdı. "Sunulanı içeceksin ve hayatta kalacaksın. Beni duyuyor musun?"

Ricco'nun ağzı Zacarias'ın bileğine doğru hareket etti. Marguarita başka tarafa bakamadı. Aynı anda hem itici hem de büyüleyiciydi. Damarlarında Zacarias'ın kanının dolaştığını biliyordu; o vahşi vampir saldırısından sadece onun sayesinde kurtulabilmişti. Eğer Ricco yaşarsa, hayatını Zacarias'a borçlu olacaktı.

Hayır, Emnim, kadını, hayatını sana borçlu olacak. Bunu benden istediğin için yaptım. Ben insanların işlerine karışmam.

Teşekkür ederim. O benim için önemli. Ricco çocukluğundan beri ailenize hizmet etti ve her zaman sadık oldu.

"Bana sorman yeterli, Marguarita." Ricco'ya tekrar fısıldadı ve bileğini adamın ağzından çekerek yarayı kapattı. Elini Marguarita'nın saçlarında gezdirdi. "Eve geri dön ve onu hastaneye götürmelerine izin ver. Eğer savaşırsa ve iyi bir cerrahları varsa, yaşayacaktır."

Burada görünemezsin. Julio döner dönmez geleceğim. Onun gözlerden uzak kalması için endişeliydi.

Zacarias ona umursamaz bir gülümseme fırlattı ve kalbi göğsünde tekledi. O kadar erkeksi, o kadar güçlü görünüyordu ki, gün ışığında savunmasız ve hatta zayıf olduğunu düşünmek zordu.

"Bir ölümlüyle başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun? Hem de bir dişiyle?"

Yüzünü ona çevirdi. Egosu başını belaya sokacaktı. Evin kapısı vuruldu ve Julio'nun onları Lea'yla birlikte geri dönmekte olduğu konusunda uyardığını biliyordu.

Geri geliyorlar. Şimdi gidin. Acele et. Ortadan kaybol. Çaresiz hissediyordu. Lea'ya ya da başka birine onu gördüğünden bahsetmemesi konusunda güvenmiyordu. O çok büyüleyiciydi, çok farklıydı. Çok tehlikeliydi. Gitmek zorundasın.

Zacarias'ın gülümsemesi gözlerine ulaştı. Kızın saçlarından bir tutamı elinin etrafına doladı. "Saçlarının dağınık olması hoşuma gidiyor. Sanki saatlerdir yatak odasında oynuyormuşuz gibi görünüyorsun."

Ona hiç böyle bir şey söylememişti. Kimse söylememişti. Kızarmanın başladığını ve ayak parmaklarına kadar indiğini hissetti.

İçinden endişe akıyordu. Adamın göğüs duvarını itti. Gitmek zorundasın. Şaka yapmıyorum.

Ellerini yakaladı ve avuçlarını göğsüne bastırdı. Kalbi, yerinden fırlayacağını düşünene kadar hızlandı. Adam usulca güldü. "İşte yine başladın, izinsiz bana dokunuyorsun. Seni nasıl cezalandırmalıyım? Merak ediyorum..."

Omzunun üzerinden Julio ve Lea'ya baktı. Lea bir kol

dolusu battaniye taşıyordu. Lütfen. Sadece git. Lütfen
acele edin. Güvende olduğunda ne istersen yapabilirsin.

"Her şeyi yapabilir miyim?" Kaşı havaya kalktı. "Bu bana çok geniş bir alan bırakıyor."

Julio ona ters ters bakarak çılgınca işaret etti.

Zacarias!

Tam önünde eriyip gitmişti. Bir an kaskatı kesilmişti, ağır kasları avuçlarının altındaydı ve bir an sonra gitmişti ve o yalnızdı. Helikopterden hızla inerek Julio'ya Ricco'nun yanına atlaması için yer açtı.

"O zaman yardım etti mi?" Julio fısıldadı.

Lea battaniyeleri teslim etti ve pilot koltuğuna tırmandı. Bulutlar oluştukları hızla dağılmaya başlamıştı bile.

Margarita başıyla onayladı ve helikopter gökyüzüne yükselirken aceleyle eve geri döndü.

Zacarias Marguarita'nın banyosunda durmuş, onun eşsiz kokusunu içine çekiyordu. Tırnaklı küvet derindi ve porselenden şeftali ve krema kokusu yükseliyordu. Pencereye çarpan çakıl taşları uykusunu bölmüştü. Artık ona o kadar uyumluydu, onun zihninin o kadar bir parçasıydı ki uykusunda bile onun farkındaydı.

Heyecanının alevlenmesi karşısında biraz afallamıştı, sinir uçları canlanmıştı ve onunla birlikte olma beklentisiyle cızırıyordu. Onunla dövüşmek için sabırsızlanıyordu. Hatta ona izinsiz dokunduğu için onunla biraz dalga geçmişti ve bunu ne kadar şok edici bulsa da bundan zevk almıştı.

Dünyanın her yerinde bulunmuş, en yüksek dağların zirvelerine tırmanmış, en derin mağaralara inmiş, yağmur ormanlarında yaşamış, özgürce dolaşmış ve tüm bu zaman boyunca, tüm bu yüzyıllar boyunca bir kez olsun yaşadığını hissetmemişti - ta ki şimdiye kadar. Küçük bir odada durup Marguarita'nın kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekmek ona hiç hissetmediği ya da hatırlayamayacağı kadar çok şey hissettirmişti.

Onu görmek, ona dokunmak için sabırsızlanıyordu. Açlık damarlarında atıyordu, vücudundaki her hücrede yankılanan çığ, çılgınca bir ihtiyaç. Fiziksel bedeni bu çağrıya kulak verdi, onu tatmak ve hissetmek için acil bir talep. Marguarita, onun güzel delisi. Onun kadını. Bu düşüncenin iliklerine kadar işlemesine ve ruhuna yerleşmesine izin verdi. Herhangi bir şeye "benim" dediği bir zamanı hatırlayamıyordu. Savaşçılar hiçbir şeye ya da hiç kimseye bağlanmamışlardı. Ama Marguarita bir şekilde onun içinde yolunu bulmuş, onun bir parçası olmuştu. Bunun nasıl olduğunu bile bilmiyordu. O sadece oradaydı, zihnindeydi, tüm o gölgeli yerleri dolduruyor ve var olduğunu bilmediği -ya da umursamadığı- kırık ipleri birbirine bağlıyordu.

Eve girdiği anda anlamıştı. Mutfakta ellerini yıkadı ve sonra yatak odasına gitti. Giysilerin hışırtısını duydu ve sessizce odasına girip arkasında durarak sadece gözlemledi. Bir boy aynasının önünde duruyordu ve arkasından yaklaşırken yansımasının camda görünmediğinden emin oldu.

Bir kadının soyunmak gibi basit bir işi yapmasında çok güzel bir şey vardı. Eteği ayaklarının dibinde toplandı ve ince, biçimli bacaklarını ve çok şeffaf bir dantel parçasıyla kaplanmış yuvarlak poposunu ortaya çıkaran kumaştan kurtuldu. Kadın yavaşça bluzunun düğmelerini açıp santim santim başka bir şeffaf, dantelli iç çamaşırıyla şekillendirilmiş göğüslerinin kremsi kabarıklığını ortaya çıkarırken nefesi boğazında düğümlendi.

Teni kusursuzdu, o kadar yumuşaktı ki elini uzatıp sırtında gezdirmemek için kendini zor tutuyordu. Belinin altına kadar bir şelale gibi dökülen siyah ipek bulutu saçlarını seviyordu. Zacarias ona yaklaştı, elleri onun etrafında kayarak göğüslerinin hemen altında birleşti. Kadın şaşkın bir zevkle içini çekti, gözleri aynaya kaydđ. Adam kendi formunun onun arkasında cisimleşmesine izin verdi. Ondan bir baş daha uzundu ve omuzları onunkilerden çok daha genişti. Göğüslerinin yumuşak ağırlığını avuçlarının içine aldı ve yüzünü saçlarının bulutuna gömmek için eğildi.

"Kokunu seviyorum," diye fısıldadı tüm o ipeğın içine. Onun nasıl hissettiğini, saçlarının tenine nasıl dokunduğunu seviyordu. Birlikte nasıl göründüklerini, kadınsı vücudunun erkeksi vücudu tarafından tamamen yutulmasını. Basit şeylerdi. Hiç zevk alınmamışken zevk veren şeyler.

Beklediği gibi gerilmedi ya da onu itmedi. Onun özgürlüğüne izin verecekti ama kadın ona yaslandı ve gözlerini kapatarak ona karşı rahatladı. Çok küçük bir şeydi ama onun için çok yoğundu.

Boynunu okşadı, parmakları göğüslerinin üzerinde gezindi, bu his şaşırtıcıydı. Parmak uçlarının altındaki yumuşaklığı hissetti ve her dokunuş onun içindeki ısıyı daha da artırdı.

ateşini yükseltti. Aceleyi kontrol etmek için hiçbir şey yapmadı, vücuduna yayılmasına izin verdi, kadının mucizesine hayret etti. Tüm o yumuşak tenin üzerinde okşamalar yaptı. Şaftı şişti, doldu ve ağırlaştı ve kadının yumuşak bedenine daha da yaklaştı.

"Seninle kan değişimi yapmak istiyorum. Bu sefer acıtmayacak. Bundan zevk alacağından emin olacağım. Bana güvenecek misin?" Kelimeleri fısıldadı, bariz bir baştan çıkarma. Kızın kabul etmesini, kendini ona vermesini istiyordu. Kendi isteğiyle onun bir parçası olmasını.

Kıpırdamadan durdu ama ne bedeninde ne de zihninde bir reddetme yoktu. Kolunu omzunun üzerinden geri kaydırды, başını arkaya yatırırken elini boynuna doladı. Bu hareket yumuşak, dolgun göğüslerini kaldırdı, meme uçları gerildi ve danteli itti.

Öp beni. Zihninde kıvrılan yumuşak bir sıcaklık. Sırf baştan çıkarma.

Aleti zıpladı. Zonkladı. Farkında bile olmadan şehvetli davranıyor, artık ona karşı koyacak gücü kalmadığında onu baştan çıkarıyordu. Onun çağrısına cevap verdiğinde, ona karşı bir taahhütte bulunduğunu biliyordu. Onu tamamen kendisine ait kılacağını düşünmemişti. Daha önce hiç bu kadar tehlikede olmamıştı ama yine de kendini koruyormuş gibi görünmüyordu.

"Eğer seni öpersem, kislány kuşenak minan - benim küçük delim - orada durup durmayacağımı bilmiyorum." Acı oradaydı. İhtiyaç. Açlık her zamankinden daha derinden pençeliyordu.

Onun boynuna sokuldu. İstesem dururdun.

Sesinde tam bir güven vardı. Ondan korkması gerekirdi. Ona kendisinden korkması için bir neden vermişti, bunu kasten yapmıştı ama yine de onun güvenini hissediyordu. Kendini onun himayesine veriyordu ve nedenini anlamıyordu. Onun yanında kendisine gerçekten güvenmiyordu, o nasıl güvenebilirdi ki? Ona verdiği isimdeki delinin her bir parçasıydı ama şimdi bu bir sevgi sözcüğüydü. Şimdi, onun güzel ve cesur olduğunu düşünüyordu. Onu kendisinin sanıyordu.

Öp beni, diye fısıldadı yine onun zihnine. Bir baştan çıkarma. Bir baştan çıkarma.

Parmak uçları kulak memesinde gezindi ve vücudu gerildi. Nefesinin ciğerlerini terk ettiğini hissetti. Bu yumuşak cazibeye karşı koymanın imkânı yoktu. Başını çevirip onun ağzını kendi ağzıyla buluşturdu. Dudaklarını nazikçe, neredeyse saygıyla onunkilerin üzerinde gezdirdi. Etkisini ayak parmaklarına kadar hissetti. Sinir uçlarında elektrik kıvılcımları çaktı.

Acele etmedi, dudaklarının izini sürdürdü, onun şeklini ve hissini hafızasına kazıdı. Uzun zamandır dövüş yeteneklerine katkıda bulunmayan herhangi bir şeyi hafızasında tutmayı reddetmişti ama şimdi onun hakkında her şeyi öğrenmek nefes almak kadar gerekiyordu. Onu incitmek istemiyordu. Bir daha asla. Kendisi hissedemezken onun duygularını nasıl hissettiğini düşünmek için çok zaman harcamıştı. Kendisi bunu yapamazken onun içini nasıl gördüğünü.

Tırnakları kulaklarının üst kıvrımında gezindi. Başını biraz daha çevirdi ve ağzıyla kulak memesini buldu, hafifçe ısırdı ve sonra emdi, dili kadife bir törpü gibi, ağrıyan kasıklarına sarmal bir sıcaklık gönderdi. Parmakları adamın kalın saçlarına erotik bir masaj yapıyor, bu da adamın sikine doğru yayılan hislere katkıda bulunuyordu.

Fiziksel hisler şimdi çok yoğundu, midesinin çukurunda bir ateş topu gibi toplanıyor ve vücuduna bir orman yangını gibi yayılıyordu. Yüzyıllardır hiçbir şey hissetmemişti ve şimdi kız onun buz gibi bedenini volkanik, ateşli bir hayata kavuşturmuştu. Ve ne yaptığını biliyordu. Onun hissetmesini istiyordu.

Hissetmek sana zarar vermez. Kadının sesi baştan çıkarıcı bir şekilde adamın zihnine süzüldü ve onun varlığının derinliklerine yerleştiğini, düşüncelerini bildiğini kanıtladı. Hisset beni, Zacarias. Bana dokunduğunda ne hissettiğimi hisset.

"Bu tehlikeli," diye fısıldadı, çoktan kaybolduğunu biliyordu.

Elleri, kendi isteğiyle, göğüslerinin yumuşak ağırlığını örten çürük dantel parçasını kenara itti. Göğüs uçlarını çekiştirdi, akli çoktan onunkilere yerleşmişti. Her çekişin ve yuvarlanmanın ona ne yaptığını, çekirdeğine doğru akan ateşin cızırtılı çizgilerini tam olarak hissedebiliyordu. Yapabilirdi

Kendi zevkini hızla öğrenirken onun zevkini hissetmeye de bağımlı hale gelmişti. "Sen tehlikelisin."

Sana zarar vermeyeceğim.

Sözcükler zihninde, tenine değen ipek gibi dokunuyordu. Onun gülümsemesini hissetti, o şefkatli, çirkin, inanılmaz gülümseme hediyesini.

"Seni incitmekten korkuyorum. Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok." Onun için savaşıyordu ama yine de ellerinin tüm o kremsi teni keşfetmesine engel olamıyordu. O kadar yumuşak, sıcak ve güzeldi ki. Onun uyarılmışlığının baş döndürücü kokusu onu sarıyor ve karnında yanan ve pençeleyen ateşi besliyordu.

Parmakları kafa derisi boyunca yavaş, erotik masaja devam etti. Dudakları kulağına, boynuna fısıldadı, dili nabzının tadına baktı. Kadın baştan çıkarıcıydı ve adam karşı koyamayacak kadar zayıftı.

Seni görüyorum. Tıpkı senin benim zihnimde olduğun gibi ben de senin zihnindeyim. İçini görüyorum, Zacarias. Bana asla zarar vermezsin. Asla. Bu senin içinde yok.

Seni incittim. Birkaç kez.

Yumuşak kahkahası kasıklarında dalgalandı, böylece daha fazla şiştiğini hissetti. İhtiyacının ilk damlalarının onun için ağladığını hissetti. Kendine vuruyordun Zacarias, bana değil. Söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun.

Kadının haklı olduğunu umuyordu, çünkü cenneti tatmaktan kendini alıkoymasının hiçbir yolu yoktu. Şimdi olmazdı. Yumuşak vücudu onunkine sürtünürken ve vahşi saçları teninin üzerinde ipeksi çileler gibi fırçalanırken olmazdı. Göğüsleri ellerindeyken, parmakları hassas meme uçlarında yuvarlanıp alay ederken ve çekiştirirken olmazdı. Onun bedeninden geçen her ürpertiye, her elektrik kıvılcımını kendi bedeninde hissetti. Boynunu, omzunun birleştiği o tatlı hassas noktayı ısırıldığında inlediğini duydu. Onu yavaş yavaş öldürüyordu.

Açlık, çığ ve çaresiz bir şekilde onu dövüyordu. Kadının nabzının sesi kendi damarlarında zonkluyordu. İhtiyacını ondan saklamadı. Onun kim olduğunu, ne olduğunu görmesini istiyordu. Gerçeği kabul etmeliydi, kız gibi bir insan fantezisini değil.

Saf bir yırtıcıydı. Ne nazik yanları ne de yumuşak noktaları vardı. Kız şeytani uyandırıyor ve eğer onu ele geçirirse, asla bırakmayacaktı.

"Kanına ihtiyacım var." Kasten söylemişti, ağzı onu derinden çağıran o tatlı nabzın üzerinde geziniyordu.

Paniklemesini, kendini kurtarmak için ondan uzaklaşmasını bekledi. Bunun yerine dudakları tekrar kulağına gitti, kulak memesini çekiştirdi ve kasıklarına doğru bir ateş dalgası daha gönderdi.

Öp beni. Beni öpersen kanımı almandan korkmam. Birini öperken yalan söyleyemezsin.

Ona yalan söyleyeceğini mi sanıyordu? İlişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Annesini ve babasını uzun zaman önce varlığından gömmüş, zihnine girmelerine asla izin vermemişti.

-Ya da kalbi. İçindeki her bir insanlık kırıntısıyla birlikte yok olmuşlardı. Bir düzeyde, bu kadının, onu sevmek için hiçbir nedeni olmayan bu insan kadının onu kurtarmak için savaştığını fark etti. Bu onun zihninde, kalbindeydi.

Öp beni, Zacarias.

Kalbi kırılman hissediyordu. Göğsünde paramparça olacağından korkuyordu. Onu tekrar öpmek, onu sahiplenmek demekti. Onu geri dönülmez bir şekilde kendisinin yapacaktı. Vücudu harikaydı, çok az kişinin karşı koyabileceğinden şüphe duyduğu şehvetli bir cazibesi vardı ama onu bir mıknatıs gibi çeken şey o inatçı kararlılığı, onu ışığa çekeceğine dair azmiydi. Onu büyülemişti. Kendini hiç düşünmüyordu ve onu tüm yırtıcı Karpatyalıların kaderine terk etmeyi reddetti.

İnsan bununla nasıl savaşır? Bu kadar cesur birinden uzaklaşacak gücü nasıl bulabilirdi? Hayatında ilk kez kaybolmuştu. Ve ilk kez varlığı için savaşmak istiyordu, onun için. Onun cesaretiyle eşleşmek için.

Onu kendine çekti, nefesi onun üzerine, içine yerleşti. Kalbi onunkinin çılgın ritmini yakaladı ve otomatik olarak kontrolü ele alarak nabzının atışına ayak uydurdu. Kirpiklerinin koyu renk gözlerindeki arzuyu örtmek için aşağı kayışını izledi. Dudakları aralandı. Onun nefesini içine çekti

Akciğerler. Çok sıcak ve yumuşaktı, onu içten dışa doğru ısıtıyordu.

Ağzının yavaşça onunkinin üzerine yerleşmesine izin verdi. Bir yanı onun için çaresizdi, o kadar açtı ki zar zor düşünebiliyordu ama acele etmemek, onun her kalp atışını hissetmek, her nefesini tatmak, ağzının şeklini, kadife derinliklerini, nefesini neyin tuttuğunu ve bedenini neyin arzulattığını bilmek istiyordu. Onu hafifçe öptü, yavaşça keşfetti, ihtiyaç onu yenene ve kendini onun ateşinde kaybedene kadar her ayrı hissi özümsemi.

Onu defalarca öptü, ciğerlerindeki nefesi çaldı, onun için nefes aldı, dili o davetkâr, fokur fokur kaynayan kadife cenneti ele geçirdi. Başparmakları meme uçlarında gezinirken, ağzını tekrar tekrar aldı. Kız onun içinde eridi, tüm o ateş onu kavurdu, kalbini yaktı.

Ateş buzla buluştuğunda ne oldu? Varlığının sona ereceğinden korkuyordu ama artık onun için başka bir yol yoktu. Vücudu alevler içindeydi. Açlığı gök gürültülü bir davul gibi onu dövüyordu. Çarpan ihtiyaç kasıklarını dolduruyor ve ruhunu kemiriyordu. Marguarita. Onun. Onu şimdi almak zorundaydı. Onu kendine ait kılmalıydı. Damarlarını, vücudunu onunla doldurmalıydı.

Ağzı kızın köşesine kaydı. Yüzünün kıvrımından çenesindeki küçük girintiye kadar öptü. Bir eliyle ensesindeki saç bulutunu geriye doğru süpürdü, zihni sıkıca onunkine yerleşmişti. Kadının hissettiği her şeyi deneyimlemesine izin verdi ve kadın onun her ihtiyacının - vücudunun her acil talebinin- tamamen farkındaydı. Artan açlığının. Yine de ondan uzaklaşmadı, ama kendini çok hareketsiz tuttuğunu hissedebiliyordu.

"Bundan korkma, Marguarita. İçinde büyük bir cesaret var." Bu sözleri Marguarita'nın köprücük kemiğine doğru fısıldarken, bir yandan da onun küçük bedenini öpüyordu. Onu kollarının arasında çevirdi, ağzı göğsünün kabarıklığı boyunca devam etti.

Bana kendimi bu kadar canlı hissettirirken korkmak zor, diye itiraf etti. Ama son seferden sonra biraz korkutucu.

Kan değişiminin acı verici değil, erotik olacağından emin olacaktı. Evrimin bir ürünü olan bir bariyerle doğmuştu, ailesinin pek çok nesli De La Cruz ailesine hizmet etmişti. Zihnindeki bu bariyer güçlendirilmişti, bu yüzden onu kontrol etmek en iyi ihtimalle zordu. Ve o kontrol istemiyordu. Onun istekli olmasını istiyordu.

Ben istekliyim, diye fısıldadı zihninde. Sadece biraz gerginim, ama hiç bir erkekle birlikte olmadım, bu yüzden tüm bunlar benim için yeni.

Bunu biliyordu, onunla birlikte zihnine kilitlenmişti. Onun her güvensizliğini biliyordu ve şu anda kendini onun için bir arada tutuyordu. Çünkü onun ihtiyaı vardı ve o da bunu karşılıyordu. Karpatların tarzı buydu ama o da bir insandı ve yine de içgüdüsel olarak onun neye ihtiyaı olduğunu biliyordu.

Alnını kadının göğüslerinin yumuşak cazibesine bastırđı. Bin yılı aşkın bir süredir yeryüzünde yürüyordu, engin bir bilgi birikimine sahipti ama insanlar ya da kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ve bu kadın onun her şeyiydi - şu andan itibaren her şeyi olacaktı.

Onu dünyanın geri kalanının gördüğü gibi görmüyordu. Onu, onun kendini gördüğü gibi bile görmüyordu.

Senin ne ve kim olduğunu görüyorum. Kalbini ve ruhunu görüyorum.

Onu dehşete düşürmüştü. Cesareti tanıdığı tüm savaşçılarınkiyle eşleşiyordu. O normal bir adam değildi. İçindeki sert kenarlar, avlanma ve öldürme dürtüsü, onun nazik doğasını çığlık atarak kaçmasına neden olmalıydı. O karanlık gölgeler, onu doğuştan lekeleyen, babasından kalan korkunç miras ruhunu yaralamıştı. İçinde parlayan ışığın azalması, ondan kaçması gerekirdi ama yine de onunla yüzleşti, onu kurtarmak için kendi korkularıyla yüzleşti. Ona hayat sunmak için. Ne yaptığını biliyordu. Adamın güneşin onu almasına izin vermeyi planladığını biliyordu ama kadın onun önünde durmuş, yumuşak, verici vücudu ve inanılmaz cesaretiyle onu kasten baştan çıkarmıştı.

"Beni kurtarmak için bir mucize gerekir, Marguarita."

Onun için bir mucizeydi. Bu dünyadan gideli çok olmuştu. Asla ait olmamıştı ve şimdi modern toplum

yüzyıllar önce onun gibi bir adamın yanından geçmişti. Mucize ya da değil, cesaret ya da değil, böyle eski zamanlardan kalma biriyle nasıl yaşayabilirdi ki? Onun dünyasında öldür ya da öl vardı. En güçlü olanın hayatta kalması. Kadınlar bu tür şeylerin bir parçası değildi, olsalar bile kullanılır ve çabucak unutulurlardı ya da bir savaşçının onu her zaman koruyabileceği yakın bir yerde esir tutulurlardı.

"Gerçekte kim olduğumu görüyor musun, yoksa kim olmamı istediğini mi?" Çünkü, Tanrı ikisine de yardım etsin, ona hükmedecekti. Onu kendine çok yakın tutacaktı. İkisini de yok edecekti. İkisini de cehenneme gönderecekti ama bunun bir önemi yoktu. Ondan kurtulamazdı, onurunu kurtarmak için bile. Ateş gibi yanıyordu. İhtiyacı vardı. Arzu ona hükmediyordu. Özlem.

Ağrıyor. Saf ihtiyaç. Saf açlık. O bir avcıydı, kız da bir av. Ona kilitlenmişti, tüm dikkatini ona odaklamıştı. Onun utancının, artık sahip olmak zorunda olduğu şeyi almaya karşı koyamamasının yükünü sonsuza dek taşıyacaktı.

Senin olmak istiyorum, Zacarias. Benimle kalmana ihtiyacım var.

Lütfen kal. Lütfen beni seç. Bu her neyse, utanç verici değil. Kendimi sana özgürce veriyorum.

Kendi iniltisini duydu. Onun için kaçış yoktu. Onun ricasını nasıl reddedebilirdi? Onun hediyesini? Onun yumuşak göğüslerine, dudaklarını okşayan esmer meme uçlarına karşı koyamadı. Ağzını cazibenin üzerine kapattı ve emdi. Bunun gerçek olmasını istiyordu. Her şeyden çok, kadının teklif ettiği şeyin gerçek olmasını istiyordu. Kutsal olan her şey adına, bırakın bir mucize olsun.

Vücudu ona doğru eğildi. Kolları adamın başına dolandı ve onu kendine doğru çekti.

Sizi görüyorum. Hepinizi görüyorum.

İkisinin de içinden geçen inanılmaz hislerden vazgeçemezdi. Kadının onda gördüğü özelliklerin gerçekten orada olduğundan emin değildi ama bunu ona söylemek için sesini kullanmak üzere yaptığı şeyi durdurmayacaktı. Dişleriyle meme ucunu çekiştirdi, kızın soluğunu duydu ama ateş kızın içinden geçip onun içinden geçti, kan her ikisinin de merkezine hücum etti, sanki meme uçlarından her ikisine

de giden bir yol varmış gibi.

Ne olduğumu biliyorsun. Yine de korkmuyor musun?

Tekrar çekiştirdi, biraz daha sertçe, elleri yumuşak eti yoğuruyor, dilini ve dişlerini acımasızca kullanarak o gergin tepeyi yuvarlıyordu. Onun sert ve tehlikeli bir adam olduğunu anlamasını istiyordu, her tarafı sert ve elik gibiydi. Ona nasıl dokunduğunun bir onemi yokmuş gibi görünüyordu, kollarını başının etrafında sıktı, nefesi düzensizdi, uyarılmışlığı aralarındaki havaya nüfuz ediyordu.

Kendimi sana veriyorum, Zacarias. zgrce. Kısıtlama olmadan. Senin kadınların ne yapar bilmiyorum ama ben sadece kendim olabilirim. Başka bir yol bilmiyorum. Gitmeni istemiyorum. Tek başına, her gece kötü bir düşmanla savaşırken seni tutacak kimsenin olmaması dşncesi bana iğrenç geliyor.

Eğer güneşe doğru yürürsem, bir düşmanla savaşıyor olmayacağım.

Hayır, ama her zaman yalnız olacaksın ve bu benim için kabul edilemez. Sana nedenini gösterecek izlenimler bulamıyorum, bu yüzden, evet, seni kalmaya ikna etmek için kendi zgr irademle kendimi sana veriyorum. Benimle kalmanı istiyorum. Benimle ne yapacağın tamamen sana kalmış. Ama gitmeyi seçersen yalnız gitmeyeceksin.

Ağzı onunla doluydu, elleri onun kıvrımları ve oyukları üzerinde sahiplenici bir şekilde kayıyordu. Ondan nasıl vazgeebilirdi? Ve yine de, vermezse onurlu bir adam olamazdı. Soruma cevap vermedin. Korkmuyor musun?

Evet. Kesinlikle doğruyu söyledi. Elbette bilinmeyenden korkuyorum ama bu korku seni güvende tutma ihtiyaımın yanında çok küçük kalıyor.

Kalbi sıkıştı. Bana ne teklif ettiğini tam olarak anlıyor musun, Marguarita? Vücudu onu çağırıyor. Kanı. Onun tadı ağzından, vücudundaki her hcrenden taştı. Kasıkları o kadar doldu ve sertleşti ki acısı dayanılmaz oldu. Bu kadının kendini tamamen ona teslim ettiği dşncesi sarhoş ediciydi. Onun emri altındaydı. Her dileği yerine getirilecekti. Yumuşak teni ve geyik gözleriyle Marguarita. Onun.

Başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. Birbirlerine çok uzun süre baktılar. Kendini düşerken, boğulurken hissetti.

Cesaretin o karanlık havuzlarında.

Çok emin ol. Sadece beni düşüneceksin. Senin hayatın benim hayatım olacak. Benim mutluluğum senin mutluluğun olacak. Başka bir yol bilmiyorum. Eğer benimsen, eğer bu hayatı sürdürmemi istiyorsan, o zaman kendini sonsuza dek bana bağlayacaksın. Sonsuza kadar. İçini çekti, sesi alaycı bir fısıltıya dönüştü. Çok uzun değil, sonsuza kadar. Marguarita, eğer mutsuz olursan yıllar sonsuza dek sürecek.

Senden ne istediğimi biliyorum, dedi. Yorgun olduğunu ve kim ve ne olduğundan korktuğunu biliyorum. Ama benimle kalmanı istiyorum. Yaşamayı istiyorum. Birlikte geçireceğimiz zaman boyunca mutluluğu tatmanı istiyorum.

Artık içinde direnecek bir şey kalmamıştı. Kız onun dünyası olacaktı ve onu elinde tutmak için vücudundaki her nefesle savaşıacaktı.

"O zaman kendini bana ver."

Fısıltısı göğsünün yumuşak kabarıklığına, tam kalbinin üzerine geldi. Kalbinin yerinden fırladığını ve sonra çarpmaya başladığını hissetti. Eli vücudundan aşağı inerek bacaklarının arasına kaydı. Kadın onun için nemliydi, uyarılmış olduğu her halinden belliydi ama parmakları külotunun üzerinde gezinirken kalbi hızlandı ve kendini onun için hareketsiz durmaya zorladığını hissetti. Tereddüt etti, dişleri çoktan uzamıştı, onun tadı ağzında patlıyordu. Onun korkmasını istemiyordu. Ve o da emin olmalıydı.

Bir kez benim olduğunu iddia edersem, geri dönüşü olmaz.

Bir nefes çekti. Bunu kendi ciğerlerinde hissetti. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve doğrudan gözlerinin içine baktı. Benimle kal.

Korkuyordu ama kararlıydı. Bir aziz gibi davranıp kadının teklifini geri çevirecek değildi. Hayat. Duygu. Renk. Kendisi için bir şey. Tamamen ona ait bir şey.

Başını eğdi ve dilini çılgınca atan nabzının üzerinde gezdirdi. O zonklamanın yankısını kendi damarlarının derinliklerinde, kalın sikinin içinde hissediyordu. Dişleri kızın derisi üzerinde ileri geri gidip geliyor, dili kızın

küçük bir sızı. Dişlerinin hafifçe ısırıldığı her seferde, sıvı sıcaklığının hoşnutlukla külotunu nemlendirdiğini hissetti.

"Bizi birleştirecek güçlü sözler söyleyeceğim. Ruhlarımız bir olacak. Senin kanını alacağım ve sana benimkini tam bir değiş tokuşla vereceğim. Bu seni tamamen benim dünyama getirmeyecek ama bu bizim ikinci değiş tokuşumuz olacak ve sen yolu yarılamış olacaksın. Yankıları olacak."

Anlamıyorum.

"İnsan evliliklerinin aksine, bizimkiler geri döndürülemez. Sözler bir kez söylendi mi, geri dönüşü yoktur." Ağzı kadının nabzını yokladı ve meme ucuna doğru ilerledi, biraz kabaca emdi, dişleriyle çekiştirdi, bir kez daha acıyı dindirmek için dilini kadife bir törpüyle hareket ettirdi. "Bana her zaman yanında ihtiyacın olacak. Benim de sana her zaman ihtiyacım olacak. Zihinlerimiz sonsuza dek birbirinin içinde kilitli kalmaya çalışacak. Seni asla özgür bırakamayacağım. Ben de özgür olamayacağım. Marguarita olmadan Zacarias olmayacak. Zacarias olmadan Marguarita olmaz."

Derin bir nefes daha aldı, parmakları adamın kalın saç kütesine gömüldü. Saç tellerini avucunun içine aldı ve sıkıca tuttu.

Bunu onun onayı olarak kabul etti. İkisi için de geri dönüş olmayacaktı. Kendini onun himayesine bıraktığında ona hayat veriyordu. Adam kadının göğsünü kuvvetle çekerek saf zevkin hislerinde kaybolmasına izin verdi.

"Te avio päläfertiilam," diye fısıldadı nabzına karşı. "Sen benim hayat arkadaşımısın." Vücudu ürperdi, ihtiyacın ateşli çizgileri kasıklarının bir cehenneme çevirdi. Bir düşünceyle giysilerini çıkardı ve onu kendine yaklaştırdı, vücudunu kendisinden koruyan dantelli parçaları da aynı şekilde çıkardı. "Éntölam kuulua, avio päläfertiilam."

Bu ne anlama geliyor?

Dişleriyle nabzını yokladı. "Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum." Yumuşak tenini göğsünün kıvrımı boyunca öptü ve derinden ısırıldı. Acı içinde parladı. Elini bacaklarının arasına bastırdı, parmak eklemleriyle okşadı,

heyecandan titreyerek içinden geçti. Acı yerini erotik bir telaşa bıraktı. Başını geriye attı ve onu göğsüne bastırdı, yumruğu saçlarını çekiyordu.

Hayatının özü ona akıyor, bağımlılığını besliyordu. Tamamen Marguarita'ya ait olan o eşsiz, seksi tadı arzuluyordu. Hepsi onun. Sadece onun için. Onun için yaratılmıştı.

İçerken daha samimi bir iletişim biçimine geçti. Ted kuuluak, kacad, koje, ben sana aitim.

Her zaman ona ait olacaktı. Her zaman öyleydi.

Élidamet andam- Senin için hayatımı sunuyorum. Pesämet andam- Sana korumamı veriyorum. Uskolfertiilamet andam-Sana bağlılığımı sunuyorum.

Kanı ona akıyor, her hücrelerini gençleştiriyordu. Onu onunla dolduruyordu. Güçlü ritüel sözcüklerinin işlerini yaptığını, onları milyonlarca küçük, kopmaz iplikle birbirine bağladığını hissedebiliyordu.

Sívamet andam-Sana kalbimi veriyorum. Kalbini olduğu gibi ona verdi. Gölgelemiş. Hasarlı. Ama sonsuza dek onda kalacaktı.

Sielamet andam-Sana ruhumu veriyorum. Ruhu paramparça olmuştu. Çok fazla delik açılmıştı. Yüzyıllar boyunca işlediği tüm o cinayetler. Onlar için yaşamıştı ve her biri ona verdiği ruha zarar vermişti.

Ainamet andam-Ben sana bedenimi veriyorum. Vücudu onun her santimini arzuluyordu ve aynı arzusunun onun için de aktığını hissedebiliyordu. Onun kendisini karşılamasında hissetti.

Bir parmağını onun içine sokarken, kaslarının onu içine çekmek için çaresizce kenetlendiğini hissetti.

Zacarias başını kaldırdı ve yakut boncukların göğsünün eğiminden aşağı akmasını izledikten sonra başını eğip diliyle izleri takip etti. Onu kollarının arasına alıp kaldırmadan ve kendisine doğru yaklaştırmadan önce tükürüğünü delikleri kapatmak için kullandı. Çok nazik bir şekilde onu yatağa taşıdı ve çıplak bedenini kucağında tutarak oturdu.

Çok güzeldi. Yuvarlak göğüsleri adamın ellerinin ve ağzının izleriyle doluydu. Onunkiler. Akli, bu kadar ışıktan birinin ona böylesine için için yanan bir arzuyla bakabileceğine inanamıyordu. Onunla birlikte olmak için içinde yanan böyle bir ihtiyaçla. Bir hediye. Onun mucizesi.

"İçeceksin, Marguarita. Sana yanlış geldiğini biliyorum ama bizim yolumuz bu. Kendini bana emanet ettin."

Göğsünde atan nabzın üzerine bir çizgi çekti ve kadının ağzını kendisine bastırdı. "Şimdi bana güven."

Margarita denedi. Dudaklarını yırtığın üzerinde gezdirdi, dili geçici olarak onun tadına baktı. Adam inledi, ereksiyonu kadının çıplak kalçalarına sıkıca bastırıyordu. Vücudunun korkunç ham taleplerini, içine girme şeklini, tüm sıcaklığı ve ateşi, damarlarındaki buzu eritmesini, iyi ve kötü anı sellerini geri getirmesini, onu tamamen hayata döndürmesini beklemiyordu. Vücudunu böylesine ateşli bir ihtiyaç haline getiriyordu. Ölümsüzlük hediyesini kabul etmesini kolaylaştırmak için bir komut verdi.

Ritüel bağlayıcı kelimelerin bir sonraki kısmını saçlarının bulutuna fısıldadı. "Sívamet kuuluak kaik että a ted. Senin olanın aynısını kendime alıyorum."

Vücudu her zaman onun elinde olacaktı ve gecelerini ona elinden gelen her şekilde tapınarak geçirecekti. Zihnini erotik görüntülerle doldurdu. Elleri onun üzerinde geziniyor, yuvarlak poposuna masaj yapıyor, sırtının temiz çizgisinden kalçalarının kıvrımlarına ve dar, içe kıvrık beline doğru kayıyordu.

Bir eli meme uçlarını çekiştirip yuvarlayarak uyarılmasını sağlarken, diğer eli onun hayatının özünü bedenine çekiyordu - Karpatların kanı onu kendi kanı olarak sahiplenirken.

"Ainaak olenszal sívambin-hayatın benim için tüm zamanım boyunca değerli olacak." El üstünde tutulmak. Daha önce hiç bilmediği bu kelimenin anlamını şimdi biliyordu. Onu el üstünde tutacaktı. Onu koruyacaktı. Onu koruyacaktı.

Margarita hayatın anlamı, iyi ve kötü arasındaki yüzyıllardır süren savaşın sonundaki kutsal kâsesiydi. O

nedeni oydu. Hayatı boyunca aradığı ve bir kez bile farkına varmadığı şey oydu. "Te élidet ainaak pide minan-senin hayatın her zaman benimkinden üstün olacak." Bu sözleri söylediği anda ne kadar ciddi olduğunu anlamıştı. Onun hayatı her zaman kendisininkinden üstün olacaktı. Onun kadını. Onun kişisel mucizesi. Boğulmakta olan bir adamı bulmuş ve kendini bir cankurtaran botu olarak sunmuş bir insan kadın.

"Te avio päläfertii lam-sen benim hayat arkadaşımısın." Renkler gözlerinin önünde parıldadı, ısıltılı ve parlak. Canlı, baş döndürücü renkler. Bir an için dünyası eğildi ve sonra kendini düzeltti. Bu renkler ağır ereksiyonunda titreşiyor ve zonkluyor, vücuduna elektrik akımlarının spirallerini gönderiyordu.

"Ainaak sívamet jutta oleny-sen bana sonsuza kadar bağlısın." Onu kurtarmaya çalışmıştı ama artık çok geçti. Ruhları sonsuza dek birbirine bağlıydı. Kadın iyi günde de kötü günde de onunla kalacaktı ve adam onun için bunun, modern aklıyla hayal edebileceğinden çok daha zor olacağından korkuyordu. Onun gerçekte nasıl bir canavar olduğunu kavrayamazdı.

"Ainaak terád vigyázak-sen her zaman benim himayemdesin." Ona verebileceği tek şey buydu. Ona söz verebilirdi. Sözünden asla dönmeyecekti. Bu kadına mutlak sadakat gösterecek ve her zaman, her zaman onun bakımıyla ilgilenecekti.

Elini yavaşça kızın ağzıyla göğsü arasına soktu. Dili son bir kez yaranın üzerinde gezindi ve vücudu kasıldı, ürperdi, o kadar erotik bir histi ki bu deneyimi tekrar tekrar yaşamak isteyeceğini biliyordu. Yarayı kapattı ve ağzını aldı, eli ensesindeydi, oradaki coşkuyla beslenirken onu hareketsiz tutuyordu.

İçinden bir sıcaklık aktı. Kadının yerini değiştirdi, döndü ve onu bir hediye gibi yatağın üzerine, önüne yatırdı. Gözleri hafifçe parlıyordu, parlak şampanya elmasları şehvet ve ihtiyaçla ışıldıyordu. O bakışı oraya o koymuştu. Hepsi onun içindi.

Her şey onun içindi.

Onun üzerine diz çöktü, ellerini kalçalarının arasına soktu, bacaklarını ayırdı, böylece ona açtı, böylece ona olan ihtiyacının parıldayan kanıtını görmenin tadını çıkarabilirdi. Elleri göğüslerine gitti, hassas meme uçlarını kabaca yoğurdu, yuvarladı ve çekiştirdi. Kadının çekirdeğine giden her bir ateş damlası doğrudan onun sikine doğru fırlıyordu. Onu ağzına aldı, güçlü bir şekilde emdi, dişleri gergin tepe noktasıyla alay etti, çekiştirdi ve ısırıldı, o ise altında kıvrandı ve nefes aldı.

Dişlerinin her batışında, dilinin her çıkışında kalçaları titriyordu. Sertçe emdi, vücudundan, yumuşak, uysal teklifinden zevk aldı. Onun. Hepsi onun içindi. Kolları başını çevrelemek için yukarı kalktı, ağzının içine doğru eğildi, daha derine itti, kalçaları vücuduna sürtünmek için kalktı. Adamın ağır ereksiyonu bacaklarının birleştiği yerdeki V'ye baskı yaptı ve kadın ona yaklaşmak için yayılmasını genişletti. Pürüzsüz kalçaları adamın vücuduna sürtünerek onu akıl sağlığından etti.

Meme ucunu yakaladı ve kasıklarının dolduran, içinden titreşen ateşin harika hissini hissetmek için çekiştirdi. Ağzı tekrar onunkini buldu, bu sefer biraz acımasızca, cevabını alıyor, ona her şeyini vermesini talep ediyordu. Ondaki her şeyden daha azını, tam bir teslimiyetten daha azını istemiyordu.

Margarita zihninde ondan asla uzaklaşmadı. Elleri vücudunu şekillendirdikçe sertleşiyor, onu sahipleniyor, onu olduğu gibi tanımasını ve kabul etmesini istiyordu. Ona her şeyini verecek, kendini onun içine akıtacak, her şeyini ona verecekti - sahip olduğu tek şey buydu.

Kadın ona karşı inanılmaz derecede duyarlıydı, adam karnını ve kalçalarını okşarken vücudu kıvranıyordu ve kıpırdanıyordu. Nefes aldı, bu anı sonsuza dek hatırlamak istiyordu, her yeni ayrı deneyimin ve duygunun tadını çıkarmak istiyordu. Daha önce hiç bu kadar şehvetli ve dokunsal bir deneyim yaşamamıştı. Saf his. Saf zevk. Şehvet derin ve iticiydi, kanında, ihtiyaçla çarpıyor, pençeliyor ve tırmıklıyordu, ama aynı zamanda, ateş gibi yayılıyordu.

ve onun vücutundan geçiyordu. Bu ikili his ezici ve karşı konulmazdı.

Onun yumuşak, kıvrımlı vücutunun her santimini keşfederek kendini tamamen şımarttı. Kadının içinden geçen her ateş damlası onun da içinden geçiyordu. Bu kez onun bedeni için, onun için yalvaran ve ağlayan o kavurucu sıcak kılıf için açlık duyarak sarhoş olduğunu hissetti. Vücutuna yayılan ve ağır ereksiyonunu dolduran elektrik akımına, onun kanının tadına olduğu kadar bağımlıydı.

Geçen zaman hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece onun vücutu, tadı ve dokusu hakkında bir fikri vardı. Yeteneğinin gerçek olduğunu biliyordu. Bir kez bile itiraz etmedi, onu çok yükseğe çıkardığında ve serbest bırakılması için nefesi kesilip yalvardığında bile. Bağlı kaldı, onun zevkini istedi, kendini çekincesiz ona verdi, sözünü tuttu.

Ve onun zevkinin de kendisi için en az kendi zevki kadar önemli olduğunu fark etti. Her soluk alış, zihnindeki her yakarış, sırtını tırmalayan tırnakları, saçlarındaki yumruğu, hepsi zevkine zevk katıyordu. Onun kendisine muhtaç olduğunu görmek, gözlerinin şaşkınlığını, ağzının açıklığını, zihnindeki yumuşak çığlıkları görmek hoşuna gidiyordu. Adının akılsızca söylenişini. Sertti, evet, ama kızın zevkten başka bir şey hissetmemesini sağlıyordu. Aklına gelebilecek her şekilde onunla birlikte olmak istemesini istiyordu ve onu incitmek ya da ihtiyaçlarını görmezden gelmek ona iğrenç ve yanlış geliyordu.

Hayatında ilk kez kendini şımarttı, bu zamanı kendisi için, onun için ayırdı. İkisi artık birdi, ruh ruhaydı ve onun zihninde olduğu sürece hissediyordu. Renkli görüyordu. Dünyası zengin ve duygusaldı. Damarlarında buz yoktu, kalbinde gölgeler yoktu. Onun parlak ışığı içini aydınlatıyordu ve sanki göklere yükselebilir ya da özgürce diyar diyar koşabilirmiş gibi hissediyordu. Onu özgür kılmıştı.

Kadının kendisi için fazlasıyla hazır olduğunu, kaygan, sıcak ve soluk soluğa olduğunu anladığında, bacaklarının arasına diz çöktü ve kalçalarını kaldırdı, sadece kendisi için yaratılmış o dar ve sıcak boşluğa doğru itti, bedenlerini zihinleriyle aynı şekilde birleştirdi.

katıldı. Dikkatliydi, onun tepkisini hissediyordu. Adam kalın ve uzundu, kadın ise dardı. Tıpkı kızın kılıfı onu kavurucu bir zevkle kavrarken bedeninden geçen cızırtılı zevki hissedebildiği gibi, istilasıyla birlikte yanmayı ve gerilmeyi hissedebiliyordu.

Kendini kontrol etmek için bir savaş vermek zorundaydı. Onun içine dalması, kendini derinlere gömmesi gerekiyordu ve eğer onun zihninde olmasaydı, onun hissettiklerini hissetmeseydi, bencilce bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu, ama yanma onun için acı sınırındaydı. Vücudunu yavaş hareket etmeye zorladı, ona ana dilinde yumuşak cesaretlendirici sözler fısıldadı. Kendini ona sívamet-aşkıma ya da daha gerçek anlamıyla kalbim derken buldu.

O saf ifşa anına kadar onun kendi kalbinden olduğunu bilmiyordu. Ona çok şey vermişti, sağduyudan çok cesarete sahip bu küçük insan kadın ve bir şekilde onun içine girmiş ve kalbinin etrafına sıkıca sarılmıştı. Her zamankinden daha dikkatliydi, o ince bariyeri hissedene kadar yavaş yavaş santim santim içine kayıyordu.

"Nefes al, kislány kuşenak minan." Kasıtlı olarak ona daha da yaklaştı, ona en çok zevk veren noktaya bastırdı ve

"Benim küçük delim, kendini bana teslim ettin ve ben de seni himayeme alıyorum."

Sonra onu aldı, tamamen kendine ait kıldı, kendini o daracık ısı kazanının içine gömdü, evine, sığınağına sahip çıktı. Bedenindeki ve zihnindeki buz gitmiş, yerine Marguarita gelmişti. Evini bulmuştu ve asla ayrılmak istemiyordu.

Acele etmedi, onun kendisini yakalamasına izin vermeye dikkat etti, önce yavaş, dayanılmaz bir ritim tutturdu ve sonra, vücudu istilasına daha açık hale geldikçe, zevk onun içinde cızırdadıkça, hızını artırdı ve yapması gerektiği gibi, sert ve hızlı bir şekilde içine girdi, elleri kalçalarını ısırdı, vücudu tekrar tekrar eve daldı, içine ışık yaktı.

Bir tür vecd içinde başını geriye attı, ateş onu içten dışa yakıyor, onu daha da yükseğe çıkarıyordu. Tüm bu süre boyunca, onun her okşayışının, saçlarındaki parmaklarının, yumuşak küçük soluklarının, onun altında çırpınan kalçalarının, o enfes dar kılıfın, kavrayışının ve sağışının farkındaydı, tıpkı ona olduğu kadar ona da muhtaçtı.

Zihninde onun yumuşak nefes alışını duyabiliyordu ve vücudunda artan gerilimin, acıya dokunan yoğun bir zevk rafında gerildiği o şok edici noktaya ulaştığı anı tam olarak biliyordu. Onu uçurumun kenarına itti, vücudu onunkini de beraberinde götürdü, kasları masaj yapıyor, sağıyor ve o kadar sıkı kavrıyordu ki onun için yanıyordu.

Uzun süre onun üzerinde, zihninde, zihnine bağlı, sonsuza dek orada yaşamak isteyerek yattı - geri çekildiği anda o köd, varolind h n ku piwt  - karanlık, tehlikeli yırtıcı, gölgelerle dolu ve kötülükle lekelenmiş olacağını biliyordu. Parlak renkler solacak ve canlı, yoğun duyguları kaybolacaktı. Ona gösterdiği ilginin de aynı şeyi yapmayacağını umuyordu. İyi ya da kötü, artık birbirlerine bağlıydılar. Yaptığı şeyi geri alamazdı ve kız onsuz ya da o kızsız hayatta kalamazdı.

Geri dönüşü yoktu. Marguarita kendini ona sunduğunda bunu biliyordu ve teklifini geri almak istemiyordu. Adam onu cennete götürmüştü ama yine de onun bunaltıcı ve yoğun kişiliğinden kısa bir süreliğine de olsa uzaklaşabilirdi. Zacarias onun banyo kokusunu seviyor gibiydi. Suya onun kokulu yağını dökmekte ısrar etmişti ve şimdi lavabonun kenarına oturmuş, o sinir bozucu, odaklanmış bakışlarıyla onu izliyordu. Onu rahatsız ettiğinin farkındaydı ama ne özür diledi ne de ona sahiplenircesine bakmaktan vazgeçti.

Sonsuza kadar bana mı bakacaksın? Ona dokundu. saçlarını bilinçsizce topladı. Yağlı sudan uzak tutmak için başının üstüne yığılmıştı ve dağınık görüldüğünün farkındaydı.

Oda mumlarla aydınlatılmıştı, bu yüzden ışık yumuşak ve titrekti, ama yine de en iyi haliyle görünmüyordu.

Aniden gülümsedi ve kadının nefesini kesti. "Bana bakmaya alışman gerekecek. Seni banyo yaparken izlemek bana zevk veriyor." Kollarını göğsünde kavuşturdu, bakışlarını ondan hiç ayırmadı. "Ve saçların dağınıkken çok seksi görünüyorsun. Dağınık ve dağınık olması en sevdiğim şey, ama bu görünüm de yakın bir ikinci. Çok ciddi görünmeye çalıştığın halde saçlarını topladığında tüm o buklelerin yüzünün etrafına ve sırtına dökülmesini seviyorum. Tıpkı senin gibi vahşi. Çok şehvetli ve hoş."

Rengin boynundan yüzüne doğru süzüldüğünü hissetti. Seni memnun etmek kolay.

Kaçları havaya kalktı. "Seni temin ederim, beni memnun etmek kolay değil. Ve sen yine kendini örtüyorsun. Lütfen ellerinizi göğüslerinizden çekin. Sana bakmaktan zevk alıyorum. Vücudunuz çok güzel ve eminim ki sonsuz bir zevk kaynağı olacak."

Vücudunu ikinci kez örttüğünü fark etmemişti. Zaten bir kez durmasını istemişti. Renginin derinleştiğini hissetti. Gerçekten de onun istediğini yapmaya çalışıyordu ama bakışları o kadar sahiplenici ve yoğundu ki kendini mikroskop altındaymış gibi hissetti. İsteksizce ellerini suyun altına soktu, yükselen buhar için minnettardı. Tam olarak koruma sağlamıyordu ama en azından böyle bir yanılsama vardı.

Adamın sahip olduğu izler vücudunu kaplamıştı ve bacaklarının arası kesinlikle acıyordu ama su rahatlatıcıydı ve adam inanılmaz derecede nazik davranmış, onu banyoya taşımış ve sıcak suya sokmadan önce küveti doldurmuştu. Kalbi o kadar çok çarpıyordu ki elini göğsüne bastırmamak için mücadele etmek zorunda kaldı. Altuzaydan aşağı süzöldükten sonra yaptığı şeyin büyüklüğü onu çok etkilemişti.

Zacarias De La Cruz'u kurtarmak için ne yapacağını uzun uzun düşünmüştü. O çoktan diğer tarafa geçmiş, bir ayağı bildiği dünyanın dışında kalmıştı. Eğer ciddi bir şey yapmazsa, onu kaybedecekti.

İnsan öldükten sonra nereye giderse gitsin, onu bir an bile yalnız bırakmak istemiyordu. Onu kendisiyle kalması için baştan çıkarmaya karar vermişti ama şimdi açıkça ne dilediğine dikkat etmesi gereken bir durum söz konusuydu.

"Yeni hayatından korkmaya hakkın var, Marguarita."

Gözlerini kapattı. Sesi öylesine büyüleyici, öylesine şehvetliydi ki, bunu vücudunun üzerinde gezinen parmaklar gibi hissetti.

"Ama korkularınızı benden saklamaya çalışmayın. Her zaman ihtiyacın olan şeyleri yapmayacağım ve birçok hata yapacağım, bundan eminim ama benimle konuşmalısın. Söylediğim ya da yaptığım şeyler seni incittiğinde bana söyle. Hatayı yalnızca bir kez yapacağım. Bunu sizden istemiyorum, bu yüzden söylediklerimi hafife alma hatasına düşmeyin. Bunu emrediyorum. Benimle yüzleşmek ve hatta benimle yaşamak büyük cesaret ister ama senden daha azını beklemiyorum."

Onun emirleri karşısında sinirlenmekle eğlenmek arasında gidip geliyordu. Yüzyıllarını emir vererek geçirmişti.

ve itaat bekliyor ve alıyordu, elbette bunu yapmaya devam edeceğini biliyordu. Bazen bu ona gülme isteği veriyordu. Gerçekten de söylediği her küçük şeyi yapmasını bekliyordu. Sanki bu mümkünmüş gibi. Her şeyi bir emir haline getirmene gerek yok, Zacarias.

"Belki başkalarına karşı, ama sen mantığa ve akla meydan okuyorsun. Senin gibi emirlere itaat etmeyen başka birini tanımıyorum. Bugün bile pencere kenarında oturmuş arkadaşın Julio'yu sarıyordun. Tam olarak ne yaptığını bilmeyeceğimi mi sandın?"

Kirpikleri kalktı ve gözlerinin içine baktı. Onun tarafından tehdit edilmeyecekti. Onun içini ondan bile daha iyi görüyordu ve güvendeydi. Tek yapması gereken, mantıksız davrandığında ona karşı koyacak cesarete sahip olmaktı.

Beni tutsak gibi hissettirmek istemediğini biliyorum, Zacarias, ama böyle şeyler söylediğinde kendimi biraz öyle hissediyorum. Bu çiftliktekilere karşı bir görevim var.

Elini kaldırdı. "Artık değil. Senin tek görevin benim ihtiyaçlarımı karşılamak. Sanırım bu konuda kendimi çok net ifade ettim."

Evet, yine de Julio'nun yaralarına bakmam gerekiyordu. Enfeksiyon kapmaları iyi olmazdı. Köpeğine bir şey mi yaptın? Köpeği aniden delirdi, atlara saldırdı ve sonra Julio'ya saldırdı.

"Hayvanın bana hırlamasını engelledim ama bu onun davranışını açıklamaz. Köpek şimdi nerede?"

Onu vurmaktan başka çareleri yoktu. Julio atlara ve sığırlara bakmamı istedi. Bir sorun var. Çiftlikteki herkesin köpeğin davranışının Zacarias'ın varlığıyla bir ilgisi olduğuna inanmasından nefret ederek çenesindeki küçük çukuru ovuşturdu, biraz kaşlarını çatı.

"Gözlerin hüznü. Benim için üzülme, benim güzel delim." Omuz silkti. "Hepsinin hayvanlarda bu tepkiye benim neden olduğumu düşündüğüne inanıyorsun. Muhtemelen gerçek bu. Hayvanlar içimdeki gölgeleri hissediyor. Kendi halkım bile bana köd, varolind, hən ku piwtä diyor, yani karanlık, tehlikeli yırtıcı anlamına geliyor ve en deneyimli olanlar bile

Avcılar bana h n ku tappa der, bu da şiddet anlamına gelir, ama daha fazlası. Başkalarının benden korkmasına alışkırım. Bu beni rahatsız etmiyor. Bunu bekliyorum."

Bu beni rahatsız ediyor, diye itiraf etti Marguarita titreyerek. Su gittikçe soğuyor ve dışarı çıkmam gerekiyor. Soğuk sudan ziyade, verdiği kararın büyüklüğünün farkına varmasıydı. Bu adamın ne kadar farklı ve tehlikeli olduğunu tam olarak anlamadan onu kurtarmaya -bu adamı sevmeye- karar vermişti. Verdiği karardan pişman değildi ama bir mayın tarlasında yol aldığını hissediyordu.

Neredeyse tembelce bir havluya uzandı ve onu tuttu, açıkça onun önünde banyodan çıkmasını bekliyordu. Kendi kendine bunu kendisinin istediğini hatırlattı. Ona ait olmak istemiş ve onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağını söylemişti. Onun için çırılçıplak durmak çok fazla bir şeymiş gibi görünmüyordu, hele de o vahşi, terk edilmiş sekslerinden sonra... Yine de küvetten çıkıp onu büyük havluyla sarmasına izin verdiğinde tepeden tırnağı kızardığını hissetti.

"Bu seni neden rahatsız ediyor, Marguarita?" diye sordu, sesi bir oktav düşerek. "Bu insanlar benim için hiçbir şey. Benim şeytan olduğumu düşünseler ne fark eder ki?"

Bunlar benim halkım Zacarias, diye açıkladı dikkatlice. Adam vücudundaki su taneciklerini nazikçe silerken kadın kıpırdamadan durdu. Onları seviyorum ve senin hakkında doğru olmayan şeyler düşünmelerini istemiyorum. Seni benim seçimim olarak kabul etmelerini istiyorum.

Elleri hareketsiz kaldı. "Neden benim hakkımda gerçek dışı şeyler düşündüklerini sanıyorsun? Hayvanlar benim yanımda huzursuz olurlar. Hiçbir at yanlarında olmama tahammül edemez. Söylediklerinin doğru olduğundan eminim; sığırlar ve atlar benim varlığımdan rahatsız oluyorlar. İnsanların ya da hayvanların yanında nadiren kalırım. Uzun zaman önce tepkiyi fark ettim."

Sesi ifadesizdi. Hatta. Ger ek iydi. Ama özellikle atların onun varlığına tahammül edemeyeceğinden bahsettiğinde kalbindeki küçük sıkışmayı hissetti. İnsanların ondan uzak durmasına aldırmıyordu ama atların bunu yapması onu

rahatsız ediyordu.

Nefesini içine çekti. Bilinçaltının derinliklerine gömülü bir sır daha, kabul etmediği ama onun çok net gördüğü bir sır. Atları seviyordu. Gururlu, güzel hayvanlarla vakit geçirmeye duyduğu derin ihtiyacı ancak başka bir at insanı anlayabilirdi. Ve Zacarias'ın içindeki o söylenmemiş, kabul edilmemiş açlığı anlıyordu.

Kollarını ona dolamak ve onu rahatlatmak istedi. -Ama ironik olan, teselliye ihtiyacı olduğunu bilmemesiydi. O Zacarias De La Cruz'du. Acı hissetmiyordu. Duyguları yoktu. O, kötülükle gölgelenmiş ve lekelenmiş nihai bir ölüm makinesiydi ve bunu kalbinde kendine acımadan kabul etti. O sadece öyleydi.

İnsan böyle bir adama nasıl kızgın kalabilirdi ki? Ne kadar aptalca emirler verirse versin ya da düşünceleri ne kadar çarpık olursa olsun bunu yapmak ona göre değildi. Yüzünü ona döndü ve kollarıyla boynunu çevreledi, parmaklarını başının arkasında birleştirdi. Vücudunu onunkine yasladı, yüzünü boğazına doğru çevirip onu öperken göğüsleri havluya sıkıca sürtündü. Adam onun bu hareketi karşısında şok olmuş gibi uzun bir süre öylece durduğunda kalbi sanki bedeninde eriyormuş gibi hissetti. Sonra kolları ona dolandı, onu kendine kilitledi ve sanki -evindeymiş gibi- hissetti.

Sana dokunmak için izin istemediğimi biliyorum ama kendimi tutamadım. Kasıtlı olarak onun aklına alaycı bir muziplik notu soktu. Bu kuralların sizin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, ancak bu kural benim için çok zor ve tam olarak uymam biraz zaman alabilir. Sabırlı olmanızı rica ediyorum.

Elleri hemen kızın sırtından çıplak poposuna indi ve oradaki sıkı kasları şekillendirip yoğurdu. Onu biraz kaldırdı, kalçalarını eğerek kalın kasıklarına sürtünmesini sağladı. "Belki de bana dokunma ihtiyacını görmezden gelmem gerekecek."

Adamın sesine karışan küçük mutluluk notasıyla midesinde kelebekler kanatlandı. Teşekkür ederim, Zacarias. Benim bir

sana sık sık dokunmam gerekiyor. Biliyorum, önce sormayı hep unutturdum. Kuralını gevşettiğin için minnettarım.

"Sadece bir tane," diye işaret etti, gözlerinin içine bir kahkaha kaçmıştı.

Kalbi tekledi. Kısa bir an için, buharlı odada, mumların yumuşak ışığında, her zaman simsiyah olan gözleri koyu bir safir gibi göründü. Gülümsemesi solduğunda, gözlerindeki derin ve gerçek renk de kayboldu. Gerçek Zacarias'a, dünya onu bir ölüm makinesine dönüştürmeden önce olması gerektiği gibi bakıyordu.

Ona sıkıca sarıldı, başını kalbinin sabit ritmine yasladı. Adam en ufak bir sabırsızlık göstermedi, sadece onu kendine yakın tuttu. Başını kaldırmadan önce onu boğan aptalca duyguların kontrol altına alınmasını bekledi.

Giyinsem iyi olacak. Hayvanları kontrol edip neler olduğuna bakmalıyım.

Yüzünü kızın saçlarına gömdü ve kafa derisinin üst kısmını okşadı. "Sanırım geçen akşam Cesaro ile konuştuğumda aynı fikirdeydim. Kendini tehlikeye atmandan hoşlanmıyorum. Eğer hayvanlar işçilerin iddia ettiği kadar vahşiye, etraflarında olmana izin vermem düşünülemez."

Atlarımı seviyorum, Zacarias. Her gün ata binmeliyim. Kafamı boşaltıyor ve kendimi çok özgür hissettiriyor. Anlayabilmen için denemelisin.

Eli kalçalarını okşadı, oyalandı, böylece vücudu ısınmaya başladı. Ona daha sıkı sarıldı ve sonra geri çekildi.

"Hiçbir at bana bu kadar yaklaşmadı ve ben de onlar üzerinde zihin kontrolü kullanmayı reddediyorum."

Zorunda kalmayacaksın, diye kendinden emin bir şekilde güvence verdi. Etek sevdiğini biliyorum ama ben ata binerken kot tercih ediyorum. Daha güvenli.

Gülümsemesi dudaklarının küçük bir kıvrımından ibaretti ama bu hareket kadının nabzını hızlandırdı. Ayrıca gözlerine, kadının nefesini kesen o koyu safir parıltısını vermişti. Gözleri gerçek rengiyle çok güzeldi. O küçük gülümsemenin izini sürmekten kendini alıkoyamadı.

Gerçekten çok güzelsin, Zacarias.

Onun bileğini yakaladı ve parmaklarını ağzına bastırdı. "Erkekler güzel değildir. Ve sen sadece dikkatimi başka bir kuralı çiğnemeye çalıştığın gerçeğinden uzaklaştırmaya çalışıyorsun."

Onun zihnine kahkaha izlenimi gönderdi. Keşke bu doğru olsaydı. Keşke sana bu kadar aşık olmasaydım da ayaklarımın üzerinde bu kadar hızlı düşünebilseydim. Etek giymek gerçekten kurallarından biri miydi?

"Kadını kıyafetleri tercih ederim. Yaptığınız her şeyde beni memnun etmelisiniz. Bu yüzden etek giymek doğal olarak erkek kıyafetlerine tercih edilir."

Ayak parmaklarının üzerine çıktı ve adamın ağzına bir öpücük kondurdu. Onun şehvetli ağzına bayılıyordu. Ona saatlerce bakıp hayal kurabileceğinden korkuyordu. Onun zihninin içinde düşüncelerini okuyor olmasını umursamıyordu bile. Saatlerce fanteziler kurabilirdim. Ama bence erkek kıyafetleri de oldukça seksi olabilir. Bir deneyeyim.

"Sana erişemeyeceğim."

Ona gülümseyerek gölgeli çenesini ovuşturdu. Neyse ki o şeyi zihninizle yapabiliyorsunuz.

"Ne şeyi?"

Kıyafetlerimi yok ediyor. Bu küçük avantajı sevdim.

"Bu baştan çıkarma, Marguarita. İsteddiğini elde etmek için saf baştan çıkarma." Eli bir kez daha kadının poposunu şekillendirdi. "Sanırım ara sıra istediğini elde etmene alışmam gerekecek. Erkek pantolonu ata binmek için daha pratik, ancak bölünmüş bir etek de işe yarayabilir."

Ondan uzaklaştı ve kalçaları sallanarak bilinçli bir şekilde şifonyerine doğru yürüdü. Sadece yargılamayı saklı tut.

Çekmecesinden, sahip olduğu en seksi dantelli tanga iç çamaşırını çıkardı. Lavanta poşeti külotu kokulandırdı.

Zacarias onun arkasından yaklaştı ve küçük siyah dantel parçasını incelemek için elini uzattı. İnce şerit kasıklarını zar zor kapatıyor, dantelli kayış yanaklarının arasında kayboluyor ve dört siyah kordon yanaklarının kıvrımını sarıyordu.

"Bu iç çamaşırı mı?"

Başını salladı.

"Sizi bu erkek kıyafetleri içinde göreceğim ve altlarında bunu giydiğinizizi bileceğim?"

Tekrar başını salladı. Adamın gözlerinde yükselen şehvet, kadının vücudunu ısıtmaya başladı. Bakışları kadının yüksek, yuvarlak göğüslerine yerleşti ve sonra aşağıya, kişisel hazinesini koruyan siyah buklelerden oluşan üçgene doğru kaydı.

"Peki göğüslerini diğer erkeklerin gözlerinden saklamak için ne giyeceksin?"

Adamın sesi kızın üzerinde yankılandı ve kızın meme uçları anında sertleşti. Nefesi kesildi ama itaatkâr bir şekilde çekmecedan ona uygun siyah bir sütyen çıkardı. Bir hevesle aldığı bu özel set kadar cüretkâr hiçbir şeyi yoktu. Dolgun göğüslerinin üzerinde, kenarları siyah satenle süslenmiş, şeffaf siyah danteller uzanıyordu. Meme uçları dantelin arasından görünüyordu, ince kumaşın arasından ona bakıyordu. Balenler destek verirken aynı zamanda göğüslerini yukarı ve dışarı doğru itiyordu.

Sütyeni aldı ve bakışlarını göğüslerine yöneltmeden önce narin malzemeyi elinde evirip çevirdi.

"Buraya gel."

Sesindeki emir neredeyse onu dizlerinin üzerine çökertecekti. Sesinin erkek gibi çıkmasına bayılıyordu. O anda ona ait olduğunu söyleyen o boğuk notayı seviyordu. Onun dünyasında başka kimse yoktu. Sesi bu notayı aldığı anda onun için her şey ve herkes yok oluyordu. Sadece Zacarias ve bakışlarında büyüyen açlık vardı. Daha önce onu böylesine baştan çıkardıktan sonra onu isteyebileceği fikri hoşuna gitmişti.

Zacarias ona yaklaşıırken, "Tahrik olman beni memnun ediyor," dedi.

Elleri göğüslerine gitti, meme uçlarını yuvarladı ve çekiştirdi. Aşağı eğildi ve uzun saçlarının kütlesi çıplak teninin üzerinde kayarak doğrudan çekirdeğine elektrik akımları gönderdi. Vücudunun nemlendiğini, onun için ıslandığını hissedebiliyordu. Sadece ona bakarken, onu düşünürken bile tahrik oluyordu,

onun seksi sesini duymak. Sesinin olmaması onun için önemli değildi, onun zihnindeydi, düşüncelerini okuyordu ve bu iletişimin samimiyeti, parmaklarının meme uçlarını okşaması kadar şehvetliydi. Sertliğin sınırı sadece arzusunu artırdı, sert vücudu yumuşak vücuduyla büyük bir tezat oluşturuyordu.

Zacarias ondan saklanmasına izin vermiyordu, ne zihninde ne de cinsel olarak. Bu kadar şehvetli düşüncelere sahip olduğunu bilmiyordu ama okuduğu, duyduğu ya da hayal ettiği her şey onunla birlikteyken aklından geçiyordu. Zacarias'ın vücudunun sadece kendisine ait olmasını istiyordu, tıpkı kendi vücudunun Zacarias'a ait olduğunu bildiği gibi. Başka bir erkeğin ona Zacarias'ın yaptığı şekilde dokunması fikri ona iğrenç geliyordu.

"Bu parçaların iç çamaşırı olduğuna inanamıyorum ama bunları benim için giydiğini bilmek hoşuma gidecek."

Daha önce hiç siyah dantel giymediği gerçeğini kesinlikle fark etmişti.

Beni tekrar istiyorsun. Zihninde bir davet vardı. "Evet. Seni her zaman isteyeceğim, Marguarita, ama önce ihtiyaç ve isteklerine, sağlığınıza önem vermeliyim. Çok ağrınız var."

Bu konuda bir şey yapamaz mısın? Bu fikre bariz bir cazibe kattı.

"Vücudunuzun nasıl tepki vereceği hakkında daha fazla bilgi sahibi olana kadar, doğal olarak nasıl tepki verdiğinizi görmek istiyorum. Çok küçük ve darsın. Bunun ilk seferin olduğunun ve bekaretini almanın yanı sıra esneme de olduğunun farkındayım. Kanadın."

Vücudunu saran kızarıklıkla savaştı. Bir kadın bakire olduğunda bu normaldir. Onunla seksi ya da vücudunun tepkisini tartışmaktan çekinmiyordu, buna minnettardı. Açık iletişime izin veriyordu ama yine de bunu daha önce hiç kimseyle yapmamıştı, hele ki hızla saplantı haline getirdiği bir erkekle. Yine de, sırf onun tamamen iyileştiğinden emin olmak için kendini inkâr edeceğini bilerek sıcak davrandı.

"Çok fazlaysa acıyı hafifletebilirim," diye teklif etti.

Başını iki yana salladı. Onun sahip olma hissini seviyordu ama bunu ona nasıl vereceğinden emin değildi.

izlenim.

Anlıyor gibiydi. Nazik bir parmakla çenesindeki çukura dokundu. "Erkek kıyafetlerini giy ve bu tür kıyafetlerin ne kadar baştan çıkarıcı olabileceğini görmeme izin ver."

Sesindeki alaycı nota kadının duyularıyla oynadı. Her sinir ucu zaten ham ve tetikteydi, tamamen ona ayarlanmıştı, tamamen onun farkındaydı. Nefes aldığı anda, sanki soluduğu hava onunkiymiş gibi hissediyordu. Nasıl olmuştu da onun yavaş yavaş kafasının ve kalbinin içine girdiğini fark etmemişti? İlk başta çok korkmuştu, onu vampirle ilgili anılarıyla karıştırmıştı. Davranışlarının da bir faydası olmamıştı; ta ki o atılımı yapıp zihninin onunkiyle tamamen birleşmesine izin verene kadar. Eğer içini görebilselerdi en katı kalpleri bile eritebilirdi. Asil, sadık ve onurlu bir adamdı. Sevgiyi hak ediyordu.

"Sívamet." Karpát sevecenliğini fısıldadı Yüksek sesle ve kelimeyi zihninin derinliklerine itti. "Var olmayan birini görüyorsun. Keşke olsaydı. Böyle bir hediye verdiğin o adam olmak için her şeyimi verirdim. Ben bir savaşçıyım. Başka bir şey değilim."

Margarita olabildiğince kışkırtıcı bir şekilde siyah dantel külotunu giydi. Zihninde kabaran protesto onunkine döküldü. Sen buna layık olmaktan çok daha fazlasısın, benim için her şeye değersin.

Başını salladı ama belli ki kızın sıkı, biçimli yanakları arasında kayan dantel parçasının görüntüsü dikkatini dağıtmıştı. Adam boğazını temizledi ve kadın en sevdiği kot pantolonuna uzanırken gülümsedi. Yıpranmış ve eski bir açık maviye solmuştu, malzemesi kalçalarında ve bir dizinin üzerinde yumuşak ve sıkıntılıydı, ama bir eldiven gibi oturuyordu ve ata bindiğinde sahip olduğu en rahat kot pantolundu.

Onun tepkisini görmekten çok hissetti. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi, ancak gözleri sıcaklık ve arzuyla canlıydı. Çok rahat bir şekilde sütyenini taktı ve göğüslerini sarmasına izin verdi. Ağzının ve ellerinin bıraktığı izler dantelin arasından görünüyordu. O

Ona yaklaştı ve başını eğerek önce sol göğsünü, sonra da sağ göğsünü yumuşak bir öpücükle okşadı.

"Seni incittim mi?"

Yapmadığını biliyorsun. Benim için her şeyi mkemmellettirdin.

Yapmıştı. Sert davranmıştı, evet, ama kızın zevkten başka bir şey hissetmemesini sağlamıştı.

Margarita yatağın kenarına çöktü ve önce ince çoraplarını, ardından da binici çizmelerini çekti. Tabaklanmış deri çizmeleri giymek için her bir ayağını havaya kaldırdı, acele etmedi ve adamın bakışlarındaki açlığın tadını çıkardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, onun önünde giyinmek, dikkatini tamamen ona vermek hayal bile edemeyeceği kadar seksiydi.

Ona gülümsedi, gözlerinin gece yarısı siyahı olduğunu fark etti. Adam hayattan çok daha büyük görünüyordu, vücudu sert, yaralı ve kaslıydı. Odanın içinde süzülüyor, omuzları boşluğu dolduruyor, gözleri içine işliyor, ağzı şehvetle doluyordu.

Sana bakmayı seviyorum. Bunu utangaç bir şekilde itiraf etti. Onun dünyasında olduğunu bilmesini istiyordu, nasıl isterse istesin - yalnız olmadığını ve onunla birlikte olmayı kendi zgr iradesiyle seçtiğini.

"Bu iyi bir şey, benim güzel delim, çünkü bunu çok uzun bir süre yapacaksın."

Adamın ağzının etrafındaki girintileri fark etti. İlk başta bunların çizgi olduğunu düşündü ama çok daha fazlasıydı ve kendi kendine gülümsedi. Ne de olsa sert adamının yumuşak bir tarafı vardı. Onun delisi olmayı umursamıyordu. Büyük olasılıkla kendisi de yleydi. Kararını vermeden önce her yönünü gözden geçirmemişti. İki ayağıyla birden atlamış ve sonuçlarına katlanmıştı ama şu anda, ince bir atleti kafasına geçirirken midesine kramplar giriyordu.

Aslında acıyı hafifletmek için eğildi. Anında Zacarias'ın eli sırtının küçük kısmına gitti ve onun içinde hareket ettiğini hissetti. Bunu o kadar çabuk, o kadar kolay yaptı ki Margarita biraz şaşırdı. Sorgularcasına bir kaşını kaldırdı.

Onun sırtını nazikçe okşadı. "İki kez kan değişimi yaptık, Marguarita. Kural olarak, Ricco'ya verdiğim gibi sana ne kadar kan verdiğimin bir önemi yok, ama eğer kan değişimi yaparsak, bu senin organların ve vücudunun içi üzerinde çalışmaya başlayacak ve seni Karpat halkının tarzına göre yeniden şekillendirecek."

Yavaşça doğruldu ve onun gözlerinin içine baktı. Bunu biliyor muydun?

Omuz silkti. "Elbette. Hayat arkadaşlarının yolu budur."

Kendi kalp atışını, onun çarpma ritmini duydu. Evin dışındaki seslerin uğultusunu. Atların şahlanışını ve sığırların alçak mırıltısını. Böcekler her şeyi bastırıyordu, gürültünün hacmi korkunçtu. Marguarita ellerini kulaklarına bastırdı, bakışları bir açıklama için onunkilere kaydı.

"Sizin için sesi kısmaya özen gösterdim, çünkü başka türlü meşguldük, ama bunu kendiniz yapabilirsiniz. Bunu bir düşünün. Arka plandaki seslerin ne kadar yumuşak olmasını istediğinizi düşünün. İnsanlar bunu otomatik olarak yapar. Buzdolaplarınız çalışır ve artık onları duymazsınız, ancak gürültü mevcuttur. Görüşünüz ve işitme duyunuz çok daha keskin olacaktır.

Bunu bilinçli olarak kontrol etmelisiniz ve sonunda bilinçaltına dönüşecektir."

Marguarita tutunacak bir şey bulmak için arkasına uzandı. Dünyasının bu kadar büyük ölçüde değişeceği aklına gelmemişti. Kendini Zacarias'ın himayesine vermişti ama fiziksel bedeni insandı.

Zacarias kolunu onun beline doladı. Sağlam. Bir çapa. "Nefes al, sívamet, tüm bunlar kulağa ne kadar korkutucu gelse de, ben her zaman seninleyim. Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Derin bir nefes aldı. Bunun benim için ne anlama geldiğini söyle.

Kararından pişman olmayacaktı. Başından beri bunun fedakârlık gerektireceğini biliyordu. Fiziksel fedakârlıklar aklına gelmemişti ama bununla başa çıkabilirdi.

"Su ve meyve suyu içmen gerekecek Marguarita," diye talimat verdi.

İçine bir şey koyma fikri midelerini bulandırdı. Elini karnına bastırdı ve başını salladı. Yapamam. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Yine de gerekli olacak. Elbette et yok. Et yeme düşüncesi bize iğrenç geliyor."

Ve yine de bir sığır çiftliğiniz var. Umutsuzca bir denge bulmaya çalışarak ona belli belirsiz bir gülümseme gönderdi. Yaptığı şeyin sorumluluğunu kabul etmişti ve bunun sonuçları olacağını biliyordu. Etsiz de yaşayabilirdi. Milyonlarca insan her gün bunu yapıyordu ama besin olarak kan alma düşüncesi onu rahatsız ediyordu.

"Bir şey yemek ya da içmek istediğinde sana yardım edeceğim."

O anda ikisini de yapmayı hayal edemediği için sadece başını salladı. Kollarını biraz ovuşturarak dudaklarını ıslattı. Onun kanına sahip olmak onun için başka ne anlama geliyordu? Güneşe çıkabilmeliydi ama bu düşünce bile tenini tuhaf hissettiriyordu. Hayal gördüğünden emindi ama daha önce Julio'yla birlikteyken cildi hassaslaşmış ve gözleri gerçekten acımişti. İkinci bir kan değişimiyle bu daha da kötüleşecek miydi? Onun gibi olmaya başladığını söylerken ne demek istemişti? Panik düşüncelerinin sınırlarını zorlamaya başladı.

Vücudumun içinde değişiyor muyum? Senin gibi mi oluyorum? O

Sanki cildinin yapısını değiştirebilecekmiş gibi ellerini kollarında daha kuvvetli bir şekilde aşağı yukarı ovuşturdu. Eğer senin gibi olursam, güneş bana zarar verir mi?

Başını yavaşça salladı. "Güneş seni yakacak. Beni yaktığı gibi değil ama büyük bir tehlike olmadan dışarı çıkamazsın. Su toplarsın ve yanık çok şiddetli olur. Benim gibi seni öldürmez. Cildinizi ve gözlerinizi her zaman kapatmanız gerekecek."

Kalbi neredeyse duracaktı. Kendini baygın hissetti. Atları severdi. Peru Paso cinsine bayılırdı. Zacarias'tan önce atlar onun takıntısıydı ve bir daha asla yerde uçamayacağını, çitlerden atlayamayacağını ve atlarla bütünleşemeyeceğini hayal bile edemezdi. Onların kişiliklerinden, tuhaflıklarından ve nazik mizaçlarından hoşlanıyordu. Her birini seviyordu

onlar hakkında tek bir şey. Onları izlemek bile onu neşeyle dolduruyordu. Onlarla ilgilenmemeyi, onlara binmemeyi, zamanını onlarla geçirmemeyi hayal bile edemiyordu.

Paso, diğer pek çok ırk seyreltilmişken doğal, kalıtsal yürüyüşünü korumuştur. Soyuna sadık kalmıştır. Tecrübelerine göre, atları yürüyüşlerini yavrularının yüzde yüzüne aktarmıştı. Cinsin ağırlık merkezi neredeyse hareketsiz kalmıştı. Paso Ilano, ritmik ve ahenkli bir vuruş olan kırık bir yürüyüş, çok nazik, hoş ve son derece rahattı. Atını saatlerce sürebilir, arazide uyum içinde hareket edebilir, hiç yorulmaz ya da ağrımazdı.

Güneşe karşı hassaslaşabileceğini hiç düşünmemişti. Nefesi ciğerlerinde sıkışmış gibi hissetti. Boğazı gözyaşlarıyla tıkanıyordu. Bir daha asla ata binemeyecekti. O muhteşem deneyimi, at ve binici arasındaki paylaşımı asla hissedemeyecekti.

Paso ayrıca termino adı verilen benzersiz bir tempoya sahipti. Marguarita'ya göre hiçbir şey bundan daha zarif olamazdı. Hareket akıcıydı, at ilerlerken ön ayaklar omuzdan dışa doğru yuvarlanıyordu. O atların bir parçasıydı ve onlar da onun büyük bir parçasıydı.

Zacarias onun gözlerini kaçırmış yüzünü inceledi. Zihninin derinliklerinde aniden sessizleşmiş ve sonra da ondan tamamen uzaklaşmıştı. Etrafındaki dünya bir anda soluk ve donuk bir renge büründü. Damarlarına, kalbine buz doldu. Kadının ani gidişi onu hiç olmadığı kadar yalnız bırakmıştı - hiç düşünmediği kadar. Vücudunu sıcaklık ve ışıkla, renk ve duygularla doldurmuştu ve gittiği an, onun ısıltılı sıcaklığı da yok oldu. Bir zamanlar canlı renkleri görebilen ve gerçek duyguları deneyimleyebilen adam, onun sıcaklığının ve parlaklığının her kırık, pürüzlü, gölgeli, boşluğu doldurması, o çirkin, sade, kasvetli varoluşa geri atılması, onu tamamen dayanılmaz hale getirdi.

Babasının neyle yaşadığını fark etti. Annesi o kırık boşlukları sıcaklığı ve parlak ışığıyla doldurmuştu. Her zaman içinde olan annesi olmadan, babasının içindeki renk ve duygu da tıpkı annesinde olduğu gibi solmuştu.

Zacarias. Bu zıtlık keskin, çirkin ve katlanılması imkânsızdı - bunca neşeden sonra değil. Ona doğru adım attı, dünyası bu kadar soğumuşken bu parlak işarete karşı koyamadı. Ruhü gerçekten ürperdi.

"Beni terk etmeye kalkma." Bunu sertçe, niyet ettiğinden çok daha sert bir şekilde söyledi. Parmakları bileğini bir mengene gibi ısırarak onu kendisine zincirledi. Kadının bedenini kendine yaklaştırdı. Av peşinde koşan bir yırtıcının kokusu odaya yayıldı. Kadın gerildi, sanki adam ona vurmuş gibi görünüyordu.

Benden neden şüphe duyduğunuzu anlamıyorum. Bana açıkladığın şeylere alışmaya çalışıyorum ve bunların beni korkuttuğunu kabul ediyorum ama ben sözünün eri bir kadıyım. Kendimi sana özgürce verdim ve bunda ciddiydim. Gelecek benim için ne getirirse getirsin, bununla başa çıkmanın ve mutlu olmanın bir yolunu bulacağım.

Onun kararlılığını hissetti ama yine de yalnızdı. Güneş kadını yaktı, anlamadı. Ona yalvaracak ya da reddettiği şeyi kabul edecek değildi. O kadar alçalır mıydı? Onu daha da yaklaştırdı ve çenesini yukarı kaldırarak gözlerinin kendisiyle buluşmasını sağladı.

"Beni bir daha terk etmeyeceksin." Onu biraz salladı. Onun içindeki katili görmesine izin verdi, ruhunun diğer parçalarından daha fazla olan o karanlık gücü. "Beni anlıyor musun?"

Margarita şaşkın görünüyordu. Ona hakkını vermeliydi; çoğu erkek dizlerinin üzerine çökerken o cesur davranmıştı. Bakışlarını ürkmeden karşıladı. Margarita'nın ona ilk kez, neredeyse çekingen bir şekilde uzandığını hissetti ve bu rahatlama onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecek kadar güçlüydü. Kadının sıcaklığı zihnine kaydı, cevaplar aradı. O sıcak akışın içini doldurduğunu, bozuk devreler arasında köprü kurduğunu, canlı renkleri geri getirdiğini hissetti. Duygular içine aktı. Dehşete varan bir korku. Onun korkusu mu? Ondan korkuyor olmalıydı. Korkuyu bilmiyordu.

Dehşetin tadı ağzındaydı. Dehşet verici duygu kalbini dövüyor ve nefesi orada sıkışıp kalsın diye ciğerlerini işgal ediyordu.

"Bir şeyin yok. Nefes al." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu.

Margarita bakışlarını onunkilerden ayırmadan başını salladı. Senden korkmuyorum, Zacarias. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum ama bana zarar vermenden asla. Gözleri hiç dalgalanmadı, onunkilere kilitlendi ve gerçeği aklına zorla soktu. Onu kaybetmekten korkuyordu. Vampir dönüşmekten korkuyordu. Korkuyordu.

Zacarias yüksek sesle inledi. Güneş onu yakacaktı. Onu gerçekten dizlerinin üzerine çöktürecek. Onu bu hale getirmişti. Korku nedir bilmezdi ama şimdi onu tüketiyordu. Kaybedecek değerli bir şeyi hiç olmamıştı. Hele kendi hayatını hiç. Ama Margarita yumuşak vücudu, parlak ışığı ve zihnini hayatla doldurmasıyla onun için her şeye değerdi. Kaybetmeyeceği, kaybedemeyeceği bir hazineydi.

Onu çok sıkı tutacağını biliyordu. Onu boğacaktı. Kadınların kendileri için karar verdiği, erkek kıyafetleri giydiği ve kendisi gibi bir yırtıcıya böylesine korkunç bir cesaretle bakmaya cüret ettiği bir dünyaya ait değildi.

Yavaş bir gülümseme onun muhteşem gözlerini aydınlattı. Köpüklü şampanya sıcak, davetkâr bir çikolataya dönüştü. Sen tarih öncesi değilsin, aptal. Ben nasıl senin dünyanı öğrenmek zorundaysam, sen de benimkini öğrenmek zorundasın. Bu birlikte çıkacağımız bir macera ve ben bunu dört gözle bekliyorum.

Öyle olmadığını bildiği halde her şeyi çok basit gösteriyordu.

Ne olduğunu biliyordu ve kadın onda nazik bir yan bulsa bile, onu demir bir elle yönetecekti. İnsan bir kadın onun yaşadığı dünyadaki tehlikeler hakkında hiçbir fikre sahip olamazdı. Ruslan'ın ısrarı üzerine dünyadaki her vampir onu hedef almaya çalışacaktı. Ruslan onun içindeki gölgeleri biliyordu. Nasıl çalıştığını bilmiyor olabilirdi ama Margarita'nın Zacarias'ı inanılmaz derecede savunmasız hale getirdiğini biliyordu.

Eli ensesine kaydı, parmakları o kırılgan sapın etrafında kıvrıldı. Kalp atışlarını duyabiliyordu. Ciğerlerindeki havayı. Onun kadınsı kokusunu içine çekti, kadın da onunkini. Başını yavaşça onunkine doğru eğdi. Kadın başka tarafa bakmadı. İrkilmedi. Onun kadını, sağduyudan çok yürek ve cesarete sahipti. Parmakları boğazının ön tarafına doğru kaydı. Nabzının avucunun içinde attığını hissedebiliyordu.

Sadece parmaklarını sıkarak onu ezebilirdi, ama kız ona doğru eğildi, kalbinin ayaklarının dibinde bir su birikintisine dönüşmesine neden olan o büyüleyici tarzıyla ona güvendi. Adamın nefesi sıkıntıyla tısladı ama yine de kız ondan geri çekilmedi. Başını onunkine doğru eğdi. Kız doğrudan onun gözlerinin içine baktı ve adam onun içine düştü, tersi değil. Artık aşına olduğu o sıcaklığın kavurucu bir şekilde arttığını, damarlarını yaktığını, bir orman yangını gibi yayıldığını, karnında kükrediğini ve kasıklarında bir ateş topuna dönüştüğünü hissedebiliyordu.

Ağzı onunkini aldı. Kibarlık yoktu, bunun için fazla ileri gitmişti, çözmesi gereken duyguların karmaşasına kapılmıştı. Ona olan bağımlılığını besliyor, onun tadını arzuluyor, onun boyun eğmesine, teslimiyetine ihtiyaç duyuyor, kendini ona çekinmeden vermesini istiyordu. Kız onun dünyasını alt üst etmişti. Derinlere gömülmüş anıları gün yüzüne çıkarmıştı. Onu bir avcı olarak dayanılmaz bir duruma sokmuştu.

Keşke benimle kalmanı istediğim için, seni şafağı aramaktan alıkoyduğum için üzgün olduğumu söyleyebilseydim. Üzgün olmalıyım ve gitmene izin veremediğim için utanıyorum. Benimle kalmana ihtiyacım var.

Sesi yumuşak ve biraz kederliydi, kalbini yerinden oynatıyordu. İnce kolları adamın boynuna dolandı ve tüm vücudunu adamın sığınağına yasladı. Mutluluğu hiç tatmamış bir adam için bu bir çeşit cennetti. Ya da neşeyi. Sadece ona sarılmak bile mutluluk vericiydi. Adamın dili kadınıkiyle dans ediyor, onu araştırıyor, keşfediyor ve sahipleniyordu. Dişleri kızın dolgun alt dudağını çekiştiriyor, onu tekrar tekrar öpmeden önce nefesinin kesildiğini hissetmesine yetecek kadar hafifçe ısıırıyordu. Onu yutmak için zaman ayırdı. Boynundan aşağıya doğru öptü, düzinelerce küçük ısırık izi bıraktı, diliyle hafiflettiği küçük acılar ve sırf yapabildiği için bıraktığı yarım düzine çilek.

Başını kaldırdı ve gözlerinin içine bakabilmek için kirpiklerinin kalkmasını bekledi. Böylece söylediklerinde ciddi olduğunu anlayacaktı. "Seninle birlikte olmayı hayatta kaçırmazdım. Gelecek gecelerde ne olursa olsun, Marguarita,

Seninle geçirdiğim hiçbir andan pişmanlık duyacağımı asla düşünmüyorum. Umarım yüzlerce yıl olur, ama olmazsa, beni hayatta tuttuğun için pişman olmayacağım."

Bunun için teşekkür ederim.

Ona gülümsedi, dudakları öpücüklerden şişmişti, boynu ve boğazı onun sahip olma izleriyle kızarmıştı ve gözlerinde mutluluk parlıyordu. Onun elini tuttu. Gel, atlarla tanış.

Ona sevgili hayvanlarıyla buluşamayacağını söyleyecek cesareti yoktu. Yakınlarda bir vampir olmadığından emin olmak için çiftliği taradı ve onunla birlikte geceye çıktı. Yıldızlar tepelerinde parıldıyor ve ay gümüşü ışığını çimlerin üzerine yayıyordu.

Zacarias isteksizce onu ahıra doğru takip etti. Uzun, iyi inşa edilmiş bir binaydı. Yaklaştıkça, bir yırtıcının yaklaştığının farkında olan atların ahırlarında dans ederek tepindiklerini ve üfürdüklerini duyabiliyordu. Girişte, onun yumuşak huylu hayvanlara zarar verdiğine hiç şüphe yoktu. Birkaçı şaha kalktı ve daldı, ön toynaklarıyla havayı tırmıkladı ve gözlerini devirerek başlarını savurdu.

Zacarias onun kolunu yakaladı. "Daha ileri gitme. O hayvanlarla birlikte oraya girmeyeceksin."

Onun zihninin genişlediğini, uzandığını ve atlarla bağlantı kurduğunu hissetti. Bu garip bir histi, başka bir yaratığın şeklini aldığından deneyimlediğinden farklı değildi ama daha da fazlası, sanki sadece zihin olarak değil, ruh olarak da birleşmişlerdi.

Onlara bir avcı gibi kokuyorsun. Onlar için kötü değilsin. Ya da lekelenmiş.

Korkularını bir kez daha bulmuştu ve öfkeyle tepki vermemeye çalıştı. Hayvanların onu neden kabul etmediğine hiç bu kadar yakından bakmamıştı. Kabul etmiyorlardı. Bu bir gerçektir. Başka her şeyi bir kenara itti. Nedeninin ne önemi vardı ki? Onu kötü ve lekeli bulmalarından korktuğu doğru muydu bilmiyordu ama eğer kız onda bunu gördüyse, büyük olasılıkla oradaydı. Onun sakladığı sırları bile ortaya çıkarıyordu.

kendisinden. Ne kadar çok şey bulursa, daha fazlasını bulması için o kadar isteksizdi, ancak zihni tamamen onunkiyle birleşmeden yaşayamazdı ve bu onun olduğu her şeye erişmesini sağladı.

"Beni neden kabul etmeyecekleri önemli değil, sadece kabul etmeyecekleri önemli" dedi.

Parmaklarını onun parmaklarında sıktı. Beni kabul ettikleri gibi seni de kabul edecekler. Ne de olsa biz biriz, değil mi?

Kalbi yerinden fırladı ve içten içe bu kadar aptal olduğu için kendine lanet okudu. Bu imkânsızdı. Atların onu yanına yaklaştırmayacağını biliyordu ama yine de içinde bir yerlerde ona inanıyordu.

Zacarias basit bir hareketle Marguarita'yı aniden durmaya zorladı. Ahırın açık kapısında birlikte durdular. Atlar gözlerini deviriyor, başlarını savuruyor ve artan bir dehşet içinde kapıyı izliyorlardı.

Tehditkar kokuyorsun. Bunu oldukça seksi buluyorum ama hayvanlar korkuyor. Onları sakinleştirmem için bana biraz zaman ver ki seninle benim kurduğum gibi bağ kurabilsinler.

Yumuşak bir eğlence, okşayıcı "Bunu oldukça seksi buluyorum" sözleri, vücuduna masaj yapan parmaklar gibi zihnine kaydı ama ona teslim olmayı reddetti. Tehlike tehlikeydi, nereden ya da kimden gelirse gelsin. Onu kendi tarafına kilitledi.

"Atlar kızginken o binaya girmene izin vermeyeceğim. Arkadaşın Ricco'ya ne olduğunu gördün."

Yanağını bir kedi gibi onun koluna sürttü. Onları içeride, onlara yakın bir yerde sakinleştirmek benim için daha kolay olurdu. Sadece bir dakika sürer.

"Hayır dedim." Sesinde ve kalbinde çelik vardı.

Eğer isteseydi ona ayı bile verirdi. Ateşin içinden bile geçerdi ama bu asla. Ona yalvarabilirdi, inanılmaz gözleriyle ona bakabilirdi ve bu sadece onun kararlılığını sertleştirmeye yarardı. Onun güvenliği her şeyden önemliydi. Şu anda onu omzuna atıp, kendisine zarar gelmeyecek bir yere, içeri götürmek istiyordu.

Eğlence onun duyularıyla alay etti. Aletinin kıpırdadığını ve sinir uçlarının canlandığını hissetti. Duymadığı ama hissettiği o küçük kahkaha fısıltısı onu tahrik etmekte asla başarısız olmamıştı.

Mağara adamı günlerinde hayatta mıydın? Seni hayvan kürkü giymiş, kadını saçlarından tutup mağaraya çekerken görebiliyordum.

Onun alayları onun için her zaman erotik olacaktı. Bir erkek böyle şeylere hiç sahip olmadığında, bunlar onun için hazineye dönüşürdü.

onları buldu. Gülmek hiçbir zaman onun dünyasının bir parçası olmamıştı, hele ki alay etmek hiç. Onun emirlerine karşı gelmedi. Surat asmadı ya da kızmadı. Yumuşak bir şekilde güldü ve sanki o elektrik kıvılcımlarını onun hissettiği gibi hissediyormuş gibi vücudunu kendi vücuduyla ovuşturdu.

"Beni kışkırtma, benim güzel delim. Seni saçlarından tutup yatağına sürüklemem söz konusu bile olamaz." Sesi hırçın, hatta boğuk çıkmıştı, hiç de niyetlendiği gibi tehditkâr değildi.

Kadının yumuşak kahkahası adamın kasıklarını yarı çıplak hale getirdi. Tatlı bir acı vücuduna nüfuz etti, ateşi birkaç derece yükseldi. Karpatlıydı ve kontrol her zaman ondaydı ama kadının vücuduna yaptıkları o kadar enfesti ki, her ağrının, her yükselen arzunun tadını çıkararak hislerin içine akmasına izin verdi.

Sessizce aklımda kalmanı istiyorum. Kendimi atlara nasıl bıraktığımı hisset. Bunu çok yavaş yapıyorum, yumuşak bir sıcaklık, böyle ...

Kadın içine boşalırken tüm vücudu titredi. Sadece zihnini değil, ruhunu da istila etti. Varlığı niyet ettiğinden çok daha samimiydi ama şimdiden aynı açlık ve ihtiyaç onu da pençesine almıştı, tıpkı onu tırmaladığı gibi. Varlığı hafifti, neredeyse narindi, ama onunla birlikte çok seksiydi.

"Seninle aramızdaki bu bağı sadece benim hissetmemi tercih ederim, hatta bunu talep ediyorum."

Karanlık, dönen bir gölge yüzeye çıktı. Dişleri uzadı ve gölgeyle birlikte ölümcül bir şey yükseldi. Bunu ondan saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı. Kendini neye bağladığını bilmek zorundaydı. Hayat beklenmedik anlarla doluydu ve bu her ikisi için de sürprizdi ama daha az ölümcül değildi.

İçindeki her şey durdu. Hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez yırtıcının yükseldiğini hissetti. Ölümcül tehdidin yayıldığını ve büyüdüğünü, duygularını örtmek, tüm hisleri yok etmek ve onu çok daha etkili bir katil yapmak için buz inşa ettiğini hissetti.

Tabii ki kimseye ya da başka bir şeye karşı böyle hissetmiyorum. Yaşadığım tek cinsel duygu sana karşı oldu. Bana ne yaptın bilmiyorum ama bu duygular çok güçlü ve senin yanındayken kontrol etmek çok zor. İçinizdeyken, yardım edemem ama herhangi bir şekilde sizinle birlikte olmak istiyorum. Bu seni üzdüyse özür dilerim. Daha iyisini yapmaya çalışacağıma söz veriyorum.

Ona zihninde ve kalbinde doğru izlenimleri vermek için mücadele etti. Çok samimiydi ve onun için çok endişeleniyordu. Yine korku yoktu, geri çekilme yoktu. Ürkmedi ya da ona küçümseyerek ya da öfkeyle bakmadı.

Avuç içi göğsüne doğru ilerledi. Onun gözlerinin içine baktı. Neye ihtiyacın varsa, Zacarias, ben karşılayacağım. Eğer bu, sen benim biriciğim olduğunu anlayana kadar bunu yapmak için beklememiz anlamına geliyorsa, o zaman yapacağımız şey bu. Sadece söyle bana.

Onu biraz utandırır da, ona gerçeği göstermeye duyduğu yoğun ihtiyacı hissedebiliyordu. Kadındaki katıksız cesaret, sözünü tutma biçimi, bedeli ne olursa olsun her durumda kendini tamamen ve tereddütsüz ona teslim etmesi onu hayrete düşürüyordu.

Zacarias onun atları ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Onlardan bahsettiğinde ya da onları düşündüğünde içindeki neşeyi hissedebiliyordu ama yine de eğer ihtiyacı olan buysa, arkasını dönüp onunla birlikte eve kadar yürümeye hazırdı. Yeteneğiyle onu alçaltıyordu. Huzuruyla. Onu ilk sıraya koyma çabasıyla. Sadece onun önünde durdu ve sessizce kararını bekledi.

Zacarias onu kollarının arasına aldı ve yüzünü saçlarının gür kütlesine gömdü - sırf onun için dağınık ve vahşi bıraktığı saçlarına. Hayvanları sakinleştirmesine izin vermek onun için ne kadar küçük bir şeydi, özellikle de onları sinirli ve hatta tehlikeli yapan kendisiyse?

"Beni utandırırıyorsun, Marguarita."

Hayır! Başını şiddetle salladı ve onun gözlerinin içine tekrar bakmak için geri adım attı. Yapma bunu. Bunu asla yapma. Sen benim seçimimsin, olduğun gibisin. Değişiklik istemiyorum. Sen ne istersen onu yapacağım.

Ondan kendisi için görebileceği hiçbir şey istemiyordu. Gerçekte, bir arkadaşının hayatını istemişti. Adamı kurtarmıştı çünkü kadın ondan bunu istemişti ama kadının amacı bencilce değildi.

Ahıra doğru eliyle işaret etti. "Devam edin. Ve nasıl hissettiğin konusunda endişelenme. Birlikte olduğumuzda benden tahrik olman beni memnun ediyor."

Ona gülümsedi. Seni düşünmek bile beni tahrik ediyor, Zacarias. Senin yanında olmak zorunda değilim. İşte bu kadar zavallı ve saplantılı oldum.

Kaşlarını çattı. "Acınası değil. Memnun oldum." Marguarita sanki bir şey arıyormuş gibi onun yüzünü inceledi. Belki de güvence. Onun çılgına dönüp kıskanç bir öfkeyle atlarını yok etmesini istemediğinden emindi.

Yine o tatlı eğlence aklına geldi. Böyle bir şey yapacağın hiç aklıma gelmemişti.

İşte oradaydı. Saflığı, masumiyeti, kendisini sonsuza dek bağladığı canavarın gerçek derinliklerini görecektir hayal gücüne sahip olmasına izin vermiyordu. Ona yalan söylemeyi reddetti. Gözlerini ondan kaçırmayı. "Doğru kışkırtma yapıldığında böyle bir eylemi gerçekleştirebilecek durumdayım."

Kaşlarını çattı. Ne olabilirdi ki?

Omuzlarını dikleştirdi. Cesaretliydi ve gerçeği hak ediyordu. "Kıskançlık. Benim için bir tehdit, senin için. Bizim için."

Orada. Aralarında kalmıştı. Onun ne olduğu gerçeği. Bırakın dehşete düşmemiş, hatta midesi bulanmamış, dünyanın geri kalanının yaptığı ve yapması gerektiği gibi ondan uzak durmayı dilememiş gibi davranmaya çalışsın. Onun etkileyici ve şeffaf yüzünü dikkatle izledi. Aynı zamanda, kafasındaki her düşünceyi bilmek isteyerek kendini onun içinde tuttu.

Margarita içini çekti ve elini ağzına götürerek yaralı parmak eklemlerini öptü. Kim olduğun ve neler yapabileceğin konusunda çok çarpık bir görüşün var, Zacarias. İçini görebilmem iyi bir şey. Sanırım kasten beni korkutmaya çalışıyorsun. Büyük bir şiddet yeteneğine sahip olduğunu görebiliyor muyum? Elbette görüyorsun. Anılarına erişimim var. Hepsine. Tekrar ziyaret etmeyi

reddettiklerine bile.

Cinayet işleyebilir misin? Öldürmek için öldürmek? Hayır. Kesinlikle hayır. Kesinlikle hayır. Dünyadaki tüm tartışmalar doğru olduğunu bildiğim şeyi değiştirmeyecek.

Kendi iniltisini duydu. Alnını onunkine yasladı. "Seninle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok, Marguarita."

Yine onun yumuşak eğlencesi zihnini doldurdu, büyümeye devam eden ve içinde hareket eden o sıcaklığı getirdi, gölgeleri kovaladı ve onları ışıkla değiştirdi.

Neyse ki senin için her türlü fikrim var. Seni ahıra götürüyüm, Zacarias. Bunu seninle paylaşmak istiyorum. Sana vermem gereken tek şey bu, bir hediye. Benim sana hediyem.

Ona her şeyi yapabilecekmiş gibi hissettiriyordu. Bu aşk mıydı? Dünyanın her yerinde, yüzyıllar boyunca aradığı, böyle bir şeyin gerçekten var olduğunu asla bilmediği şey bu muydu? Ona sahip olduğu sürece güneşin sıcaklığına bile dayanabileceğini hissetti. Renkleri gerçek, canlı bir hayata dönüştürmüştü. Belki de yapamayacağı hiçbir şey, gerçekleştiremeyeceği hiçbir mucize yoktu. Belki de yanında o olduğu sürece atlar onu ahıra kabul edecekti.

"Senin için bu kadar önemliyse, sıvamet, o zaman deneyeceğiz." Kadının yüzü aydınlandı ve adam içindeki her şeyin yeniden düzene girdiğini hissetti. Elini tuttu, parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Kendini benimle sürüklenmeye bırak. İçimde kal. Eninde sonunda yapman gerekeni hissedeceksin.

Bir kez daha onun içine aktığını hissetti, tüm o ısı ve ateş, tüm o büyüleyici ışık milyonlarca mum gibi içine yayıldı. Ateş erimiş hale geldi, zihnine ve bedenine yavaş ve yoğun bir şekilde yayıldı, ta ki o bağlantıyı derinden hissedene kadar. Ruh. Bir savaşçıyı iyileştirmek için sık sık kendi bedenini terk eder ve ruhtan başka bir şey olmazdı. Aylar önce vampir Marguarita'nın boğazını parçaladığında onu kurtarmak için de aynı şeyi yapmıştı. Şüphelenmesi gerekirdi ama yine de sürpriz olmuştu.

Margarita tamamen insandı, ancak güçlü psişik yeteneklere sahipti. Hayvanlarla olan bağlantısı -ve onunla olan ilk bağlantıları- ruhtan ruha olmuştu. O döktü

Egosunu, ne ve kim olduğunu bir kenara bıraktı ve hoş bir ışık varlığı haline geldi. Bir Karpatyalı için bile, olduğu şeyden sıyrılmak, fiziksel bedeninden sıyrılmak zor bir işti ama o bunu o kadar yumuşak ve kolay bir şekilde yapmıştı ki, içinde neyle bağ kurduğunu fark etmemişti.

Onun ruhu. Daha önce hiç olmadığı kadar bunun farkındaydı.

Kadının kendisini kavurucu bir sıcaklıkla yıkadığını ve derinlerdeki gölgeleri yok ettiğini hissetti. Sanki parlaklığıyla onları yok edecekmiş gibi önünden kaçıştılar. Kendini hafif hissetti. Farklı. Kurtulmuş. Ama kurtuluşunun sadece ona bağlı olduğu sürece devam edeceğini biliyordu.

Gözlerini kapadı, babasının yüzyıllar boyunca nelere katlandığını şimdi anlıyordu, hayat arkadaşını ona yakın tutarken tehlikeden de uzak tutmak için bir denge bulmaya çalışıyordu. Sonunda onu öldürmüş, bir efendinin peşine düşerken yanında götürerek hayatını tehlikeye atmıştı. O daha iyi bilirdi. Zacarias babasına yalvarmış, onunla savaşmış. Gitmeyi ama annesini geride bırakmayı teklif etmişti. Annesinin ölümü için babasını suçlamıştı. Sorumlusu oydu. Annesi güvende tutulmalıydı. Bu onların kanunuydu; hayat arkadaşlarına karşı görevleri. Babası onu kaçırmış ve üstün gelmişti. Bedelini annesi ödemişti ve nihayetinde babası da ödemişti.

Ve sen, Zacarias.

"Şimdi anlıyor musun?" diye fısıldadı, onu kurtarmak istiyordu.

Tam olarak değil ama oraya doğru gidiyorum.

"Sana zarar gelmesine izin vermeden önce gölgelerle ve soğukla yüzleşeceğim." Bu bir sözdü. Bir tehditti. Emirlerine karşı gelmeye çalışması için onu cesaretlendiren bir beyan.

Ona sempati duymuyordu, tam olarak değil, daha güçlü bir bağlantıydı, sanki ona kendinden daha fazla şey katıyordu. Onun sıcaklığının kalbini istila ettiğini hissetti ve omuzlarını tutup onu biraz salladı.

"Onu çok seviyordu. Onunla asla gitmemeliydi."

Birini çok sevmek diye bir şey yoktur, Zacarias. Her ne olduysa, birbirlerini çok sevdikleri için olmadığını biliyorum. Sana itaat edeceğimi söyledim ama kalbimin seni sevmesine engel olamam. Bunu benden isteyemezsin.

Ciğerlerinde sıkışıp kalmış havayı tuttuğunun farkında olmadan nefesini bıraktı. Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağzını ele geçirdi. Söyleyecek bir şey yoktu. Kendini çoktan kaybetmişti. Eğer bu aşksa, başka bir yol seçemeyecek kadar ileri gitmişti. Onu kendinden ve kendi ihtiyaçlarından üstün tutacaktı. Sırf soğuktan korunmak, renkli görmek ve duyguları hissetmek için onu asla tehlikeye atmayacaktı. Eğer bu onun zarar görmeyeceği anlamına geliyorsa, tamamen yalnız olmayı kaldırabilirdi. Her zaman onun güvenliğini ön planda tutacak kadar güçlü olacağına dair kendine söz verdi.

Onu uzun uzun ve sertçe öptü, bu işi tam anlamıyla yaptı. Ona söyleyecek hiçbir şeyi, onu rahatlatacak hiçbir yolu yoktu. Aralarındaki bağlantıyı beklemiyordu. Duyguların bu kadar yoğun olmasını beklemiyordu ve kesinlikle ona karşı aşka yakın bir şey hissetmeyi amaçlamamıştı ve tam olarak olan şeyin bu olmasından korkuyordu. Başını kaldırdığında bakışları onun üzerinde yandı. Gözleri genişti ve biraz da buğuluydu ama o da hiç tereddüt etmeden onu öpmüştü.

"Bunu seninle yapacağım ama gidelim dersem beni sorgulama."

Başını salladı ve açık kapıdan içeri bir adım attı. Atlar merakla izliyor, ara sıra tepiniyorlardı ama onlara birkaç kez dokunmuştu ve onu tanıyorlardı, bu güçlü bağa alışmışlardı. Ona güveniyorlardı. Zacarias'ın ruhunun onunkiyile karıştığını hissettikleri için atlar telaşlanmaktan çok meraklanmışlardı.

En iyilerini, dengeli mizaçlı atların yanı sıra her hareketinde kibir ve coşku gösteren o ele avuca sığmaz niteliğe sahip atları yetiştiriyoruz. Şunlara bir bakın. Nasıl hareket ettiklerine, attıkları adımlara, başlarını nasıl salladıklarına. Sabit gözleri ve güzel yürüyüşleri vardır. Sadık ve çalışkandır. Vücutlarını bir hayvanın arasına yerleştirirler.

öfkeli bir öküz ve düşmüş bir binici. Büyük cesaretleri var, Zacarias.

Zacarias'ı ahırın içine doğru çekti. Bir ata hiç bu kadar yakın olmamıştı, şaha kalkıp dalmadan, binicisini fırlatıp ondan son sürat kaçmadan.

İnsanlar onları yanlış değerlendiriyor çünkü gerçekten büyük bir at değiller. Boyları on dört ila on beş elin biraz üzerindedir, bu da çok uzun değildir, ancak onları asla küçümsemeyin. Çok asil başları vardır.

Peru Paso'sunun ruhu ya da canlılığı hakkında ne demek istediğini hissetmeye başlamıştı. Marguarita, kestane renkli güzel bir kısırağın onları dikkatle izlediği bir ahıra yaklaştı. Gözlerini Zacarias'tan ayırmıyordu, o inanılmaz büyük, zekâ dolu gözlerini.

Uzun bir resmi adı var ama ben ona sadece Sparkle diyorum.

Muhteşem değil mi?

Zacarias gözlerini kısıraktan ayıramıyordu. Ona dokunma mesafesindeydi ve at protesto çığlıkları atıp ahırının kapısını tekmelemiyor, gözleri dehşet içinde dönmüyordu. Ellерinin titrediğini fark etti. Bu at türüne neden bu kadar ilgi duyduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı. Onları sık sık arazide özgürce koşarken, yeleleri rüzgârda uçuşurken, kasları akarken, boyunları uzarken ve toynakları toprağın üzerinde gürlerken izlemişti ve bu ona bir nebze huzur veren birkaç şeyden biriydi.

Marguarita'ya baktı. Yüzyıllar önce orada, ruhuna fısıldayarak onu o karanlık uçuruma düşmekten alıkoymuş muydu? Nasıl olduğunu anlamamıştı ama atları izlerken Marguarita'nın yüzünde beliren sevinç ifadesi kendi kalbinde de yankılanıyordu. Atlar.

Basit ama aynı zamanda karmaşık yaratıklar. Her birinin kendine has bir kişiliği vardı. Çoğunun vahşi bir ruha sahip olduğunu anlıyordu ve şimdi ruhu ahırdaki atlarla bağlantı kurduğunda, onların kendisinden o kadar da uzak olmadıklarını fark etti.

"Teşekkür ederim, sívamet. Bana ölçüsüz bir hediye daha verdin."

Henüz işimiz bitmedi. Daha çok şey var.
Benimle gel.

Bu mükemmel anı mahvetmek istemiyordu. Marguarita'nın hemen arkasında durdu, kolunu arkadan beline doladı, ruhu onunkiyle birlikte ahırın içinde süzüldü ve atların ruhuna karıştı. Yolculuk heyecan vericiydi ve evet, çünkü Marguarita'nın ruhuyla çok sıkı bir şekilde örülmüştü, hatta şehvetliydi. Her duyusu uyanık ve canlıydı. Atların kokladığını kokladı. Onların hissettiklerini hissediyordu. Sadece var olmanın vahşi özgürlüğünü ve onlardan Marguarita'ya ve şimdi de kendisine akan sevgiyi. Onunla sımsıkı sarılmıştı, ikisi bir olmuştu ve atlar onun varlığını kabullenmişti.

"Benim için düşündüğümden çok daha fazlasını yaptın," diye fısıldadı kulağına, burnunu sokarak, dişleriyle hassas kulak memesini çekiştirerek. "Sen benim mucizemsin."

Yumuşak eğlencesi bir okşayış gibi fırçaladı. Ben senin delinim, unutma, bu yüzden çok daha fazlası olduğunu söylüyorum. Ve senin için çok daha fazlasını istiyorum. Sana bunu vermeme izin ver, Zacarias. Güven bana. Kendimi senin ellerine bırakıyorum, sen de kendini benim ellerime bırak.

Adamın kolu kızın etrafında sıkılaştı. Kız zaten onun için o kadar çok şey ifade ediyordu ki, ona daha fazlasını verirse neler olacağını hayal bile edemiyordu. Hayatta olmak olağanüstü bir şeydi. Neşe hissetmek ise ölçülemezdi. Dünyası donuk bir griydi. Atların renkleri neredeyse parıldayan elmaslar gibi ıslık ıslık. Saman kokusu ve toynak izleri ruhuna sonsuza dek kazınmıştı. Marguarita'nın ona verdiği bu anı her zaman hatırlayacaktı. Eğer işler ters giderse, hiçbir şey bu mükemmelliği bozamazdı.

Ağzını kulağının üzerinde gezdirdi, o mükemmel küçük kabuğun sıcaklığını soludu. "O zaman devam et. Seni takip edeceğim."

Çiftliği bir kez daha vampirlere, gölgelerin izlerine, hatta ölümsüzlerin izlerini örtmeye çalıştıkları boş noktalara karşı taramak için zaman ayırdı ama Ruslan yakınlardaysa ya da daha küçük piyonlarını onun önüne gönderdiyse, çiftliğin yakınında bile değillerdi.

Margarita ahırın kapısını açtı ve kısrağa yaklaşarak içeri girdi. Zacarias yine nefesini tuttuğunu fark etti. Atın yanında oldukça küçük görünüyordu. Haklıydı, hayvan pek uzun boylu sayılmazdı ama güçlüydü ve kendini asilce koruyordu. Margarita'ya burnunu soktu ve eğer Zacarias hemen arkasından yaklaşmasaydı, bu nazik dokunuş onu bir adım geriye itebilirdi.

Daha uzun ve güçlü gövdesiyle onu sabitlemek için kollarını arkadan beline doladı.

Elleri o meraklı burnu okşamak için yukarı kalktı. Parmaklarının her vuruşunda zihninde de aynı şeyi yaptığını, ruhunu atın ruhuna aynı sevgiyle sürttüğünü fark etti.

Margarita uzandı, elini kendi elinin içine aldı ve kısrağın kemerli boynuna götürdü. Avucunu atın sıcak, pürüzsüz boynuna bastırıldığını hissettiğinde vücudu hareketsiz kaldı. Sonsuz varoluşunda ilk kez gerçekten bir ata dokunuyordu. Yüzyıllar boyunca hayvanları kontrol etmeyi kararlılıkla reddetmişti. Eğer kendisine biat etmeyi reddederlerse, o zaman onlara yaklaşmamayı tercih ederdi.

Eli titredi. Karnı düğümlendi. Binlerce kelebek kanatlandı. Dünyanın dört bir yanında bulunmuş, denizlerde yelken açmış, çayırarda ve çiçek tarlalarında koşmuş ve devasa, güzel mağaralarda ikamet etmişti ama bir ata dokunmak gibi basit bir şeyi hiç yapmamıştı. Margarita'nın ona verdiği şeyin büyüklüğü onu sarsmıştı. Onun için ne yapmıştı? Onu neredeyse ölümüne korkutmuş ve onları birbirine bağlayarak hayatını tehlikeye atmıştı.

Dur, aptal. Margarita elini atın boynunda yavaşça gezdirirken başının arkasını adamın göğsüne sürttü. Çok iyi itaat etmediğimi kendin söyledin. Kendimi tamamen adamamış olsaydım hayatımı değiştirecek bir şey yapar mıydım sanıyorsun? İstediğim bu değil miydi? Benimle kal, tam burada. Benimle bu anda ol ve diğer her şeyi bırak.

Onun boynuna sokuldu ve sonra hafifçe ısırıldı. "Az önce bana aptal mı dedin? Varoluşum boyunca bana hiç bu kadar saygısız bir şekilde hitap edildiğini sanmıyorum."

Gerçekten mi? Omzunun üzerinden ona için için yanan bir bakış gönderdi, tek kaşı kalkıktı ve gözlerinde muziplik parlıyordu.

Belki de başkaları sizi benim tanıdığım gibi tanımıyordur.

Onu tekrar ısırıldı, bu sefer biraz acıtarak nabzını diliyle yıkayabildi.

Gezintiye çıkmak ister misin?

Kalbi yerinden fırladı. "Bir atın üzerinde mi? Sence biri bana tahammül edebilir mi?"

Şu anda onlardan herhangi birinden korku duyuyor musunuz? Sizi benim tanıdığım gibi tanıyorlar, ruh ruha ve sizi de beni kabul ettikleri gibi kabul ediyorlar.

Şu anda Marguarita için daha çok endişeleniyordu, anı mahvetmek için değil -Marguarita bir atın sırtında, gece vakti çitlerin üzerinden uçuyordu. Yerdeki küçük bir delik yanlış bir adım atmasına neden olabilir ve atın bacağını kırarak onu yere yuvarlayabilirdi. Aklına binlerce olasılık geliyordu. Kız onun için, içinde kendini yenilediği zengin toprak kadar vazgeçilmez olmuştu.

Başını onun göğsüne yasladı ve ona sokuldu. Ata binmem lazım.

İlk düşüncesi umursamadığı oldu. İhtiyaç onun tam olarak anlamadığı bir kelimeydi; o bunun ne anlama geldiğini biliyordu ve bu bir ata binme hayali değildi. İhtiyaç temel bir şeydi.

İhtiyaç, duyguları hissedebilme ve yaşadığını hissedebilme yeteneğiydi. Marguarita sonsuza dek zihnindeydi, her gölgeyi aydınlatıyor, o kırık yolları birleştiriyordu, böylece bedeninde akan hayatı hissedebiliyor, aldığı her nefeste onu hissedebiliyordu. Sonsuza dek bir tür cehennemde yaşamaya mahkum edilmişti. Onu dışarı sürüklemişti ve kutsal olan her şey adına oraya geri dönmeyecekti, dönemezdi. Bu ihtiyaçtı. Gerçek ihtiyaç.

Zacarias onun hareketsizleştiğini hissetti. Geri çekilmedi ya da itiraz etmedi. Kalbinin hızlandığını duydu. Bir diktatörün yönetimi altında kendini onun himayesine bırakmıştı. Adamın ne kadar diktatör olacağını ondan daha

iyi biliyordu. O yaptı

Onu etkilemek için hiçbir hareket yapmadı; sadece kararını bekledi. Bir yanı, eğer onu reddederse vereceği tepkiyi görmek istiyordu. Surat mı asacaktı? Tartışacak mıydı? Ona kızacak ve misilleme yapmaya çalışacak mıydı?

Zihnime bak, Zacarias, diye teklif etti. Sözümden dönmem. Bunun ikimiz için de kolay olmayacağını biliyordum. Senden büyük bir fedakarlık istedim. Kendimden daha azını bekler miydim?

Güneşin kavurduğu kadın, kesinlikle onu dizlerinin üzerine çökertiyordu. Kollarını ona daha sıkı sardı ve kırılğan, kadınsı, insan kemiklerini ezmekle tehdit etti. "Sen imkânsızsın. Ve hiç mantıklı değilsin. Eğer ata binmek istiyorsan, bineceksin. Ama Marguarita, hayatın herhangi bir şekilde tehlikeye girerse, seni tehdit eden her neyse onu öldürürüm. Bunu bana karşı kullanmayacaksın. Anlaştık mı?"

Kirpikleri dalgalandı. Onun ne demek istediğini biliyordu; bunu gözlerinde görebiliyordu. Yüzünü ona döndü, parmakları en hafif okşamalarla yüzünü okşadı ama adam bu dokunuşu iliklerine kadar hissetti, sanki onu adıyla, ruhuyla damgalamıştı. Yavaşça başını salladı. Buna gerek kalmayacak, Zacarias.

Omuz silktilti. Eğer sevgili atlarından biri onu tehdit etseydi, ne yapacağına dair hiçbir soru işareti olmazdı. Tıpkı sevgili işçilerinden birinin onu tehdit etmesi gibi. İnsan ya da hayvan, her düşmanı yok ederdi. Bu onun iyi olduğu şeydi. Bu, yani bir kadınla denge kurmak tamamen farklı bir öneriydi.

Ama eğlenceli, diye belirtti.

"Keyifli," diye yineledi. "İfade edebileceğimden çok daha fazlası." Gerçi başka bir kadın bunu Zacarias gibi bir erkek için bir zihin tarlası, ortaçağ günlerine geri dönüş haline getirebilirdi.

Daha uzağa, adamım, çok daha uzağa. Mağara adamını dene, diye alay etti kısırağın yanındaki ahırı açarken. Bu Thunder. Sanki kanatları varmış gibi hareket ediyor. Çiftlikte binmek için daha iyi bir at yok.

Onun içindeki gururu hissedebiliyordu. Ona en büyük zevklerinden birini sunuyordu. Gözleri yine bir ışık gibi parlıyordu.

köpüklü şampanya. Hiç ata binmek istememiş olsaydı bile, sırf bu bakış için bunu yapardı. Onun güvenliği için duyduğu endişeleri zihninin gerisine itti. Güçlüydü ve dikkatle izleyebilirdi, ikisine de bu özel anı yaşatmak için küçük bir bedeldi.

Thunder ile olan bağlantınızı kullanarak onu istediğinizi yapması için yönlendirirsiniz. Eyere ya da dizgine gerek yok. Sadece eyersiz biniyorum ve nereye gitmek istediğimi düşünüyorum ve onlar da beni götürüyor. Sadece binmenin güzelliği için biniyorsam, çiftlikte en sevdikleri yerlere gitmelerine izin veriyorum. Kontrolü paylaşmayı seviyorlar.

Zacarias kontrolü kimseyle ya da hiçbir şeyle paylaşmayı sevmezdi. Başını salladı ve elini Thunder'ın boynuna koydu. Anında atın ruhunun kendisinininkine sürtündüğünü hissetti. Doğasını hayvandan saklamak için hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Liderlik etmek için doğmuştu ve eğer at onun içindeki hâkimiyeti kabul etmezse, Marguarita için hayal kırıklığı olacaktı.

Kadının yumuşak eğlencesi adamın zihnine kaydı. İşte yine başladın. Kendi duygularını hiçe sayıyorsun. Hayal kırıklığı senin olacak. Bunu yapmak istiyorsun. Thunder biliyor ve istediğini yapacak. Bunu senin için istiyorum, çünkü sen istiyorsun, kendim için değil. Sadece binmemi izlemeyi tercih edersen sorun değil.

"Hiç şansın yok. Dışarıda olduğun ve tehlikeye maruz kaldığın her an yanında olacağım." Sesindeki sert tonu engelleyememişti; ona bu yönünü göstermemesi gerektiğini söylemeliydi.

Marguarita ona gülümsedi, atın boynunu yakaladı ve tek bir yumuşak, pratik hareketle üzerine atladı. Erkek kot pantolonunun nasıl bir avantaj olduğunu görebiliyordu. Bu düşünce aklına geldiği anda, siyah dantelden başka bir şeyle kaplı olmayan vücudunu da hatırladı. Kalın bir ereksiyon atın sırtında bir avantaj olmayacaktı ve onun erotik görüntüsünü zihninden uzaklaştırdı.

Thunder'ın sırtına binmek yeterince kolaydı -ne de olsa Karpatlıydı ve havalanabiliyordu- ama Marguarita'nın bedeninin görüntüsünden kurtulmak o kadar kolay değildi,

Küçük dantel tutamları dışında çıplaktı, mavi siyah saçları bir şelale gibi beline kadar iniyordu. Başını kaldırdı ve ona baktı. Gözleri onunkilerle buluştu; yaramazlık dolu, seksi, karanlık bir arzu titriyordu derinliklerinde.

Baştan çıkarıcıydı. Ve eğlenceliydi. Yumuşak eğlencesi onu parmakları gibi okşuyordu ve ruhunun onunkine akışı müstehcen, şehvetli, erotikti, zihni kalınlaşan sikini bir yumruk gibi çevreliyor ve okşuyordu. Gözleri koyu, eriyen çikolataya dönüşmüş, onun için şehvetle dolmuştu.

Atı aniden döndü ve ahırdan çıktı. At ve binicisi, özellikle hızlı bir tempoyla değil ama nefes kesici bir dört nala yürüyüşle zeminin üzerinden akıp gittiler. Thunder'ı takip etmesi için çağırdı ve at hemen karşılık vererek onları ahırdan çıkardı.

Zacarias neredeyse havada süzülüyormuş gibi hissetti. Altındaki güçlü hayvanın her kasını hissetti, at yerde tırıs giderken, kendini toplarken ve kısrağın hemen arkasındaki çitin üzerinden süzülürken içindeki neşeyi hissetti.

Gök Gürültüsü'yle ruh ruha bağlı olduğu kadar, toprağın dans eden toynaklarla buluşmak için nasıl yükseldiğini hissetti, rüzgâr atın tırıs giderken yelesini yüzüne doğru savururken vahşiliği hissetti. Önce bir tarlayı, sonra da bir sonrakini uçarak geçtiler; eğrelti otlarının, ağaçların ve gövdelerine dolanan kır çiçeklerinin anın güzelliğine güzellik kattığı yağmur ormanının kenarından geçtiler.

Thunder'ı Sparkle'ın yanına çağırdı, böylece atlar mükemmel bir uyum içinde hareket etti. Marguarita ona bir gülümseme gönderdi ve aleti yeniden kıpırdandı. Ay, Marguarita'nın üzerine gümüş bir parıltı yayıyor, saçlarına ay ışınları düşürüyordu. Teni muhteşemdi ve ruhu onun içinde canlıydı, tüm o sıcak akan magma, yavaş yavaş zihnine ve daha derinlere, ruhuna doğru ilerliyordu. O boş, sivri delikleri parlaklığıyla dolduruyordu.

Onun gülümsemesini aradı. Gözlerinde yükselen arzuyu dikkatle izledi. Ay ışığının saçlarının ipeksi telleri arasından süzülmesini bekledi. Anlar

Güzellik. Saf zevk. Daha önce hiç böyle şeyler bilmemişti ve şimdi, bu garip insan kadında, ihtiyacı olan her şey vardı. Bir başkasıyla yaşadığı hayatın anlarla dolu olduğunu anlamaya başlamıştı. Zamanın kalp atışları ve bu da onlardan biriydi. Mükemmel bir an. Yüzyıllarca sürecek, zihninde saklanacak ve tekrar tekrar çıkarılacaktı.

Yepyeni.

Kadın ona uzandı ve adam da elini onunkiyle birleştirdi. Atları çit hattı boyunca yürüttüler ve adam tam bir huzur içinde olduğunu fark etti. Toynakların taşa ve toprağa çarparken çıkardığı ses, atların rahat yürüyüşünün ritmik güzelliğine katkıda bulunuyordu. Rüzgâr hafifçe esiyor ve yıldızlar gökyüzünde yer kapmak için birbirleriyle yarışıyordu.

"Bana eşsiz hediyeler vermeye devam ediyorsun, Marguarita. Ben sana ne verdim?"

Bir an sessiz kaldı, koyu renk gözleri adamın yüzünde gezindi. Sen. Senin hayatın. İçindeki her şey sana gitme vaktinin geldiğini söylese de benimle kaldın. Ben istediğimde kaldın.

Birlikte karşılaşacağımız geleceği benden daha iyi biliyorsun. Savaşmaktan yorulmuştun ama yine de istediğimde kaldın. Teşekkür ederim.

"Törensel bağlayıcı yeminlerin her kelimesinde ciddiye dim. Sana değer vereceğim ve seni diğerlerinden üstün tutacağım. Ben baskın bir varlığım, içimdeki temel şeyi değiştiremem Marguarita, ikimiz de ne kadar istersek isteyelim, ama senin mutluluğunu sağlayacağım."

Kalbinin içini görüyorum, Zacarias. Göreceğini biliyorum.

"Sizden talep ettiğim şeyler her zaman kolay olmayacak," diye uyardı.

Vampir olmadığınızı ve sizi bir kez daha bu dünyaya mahkûm ettiğimi fark ettiğim an bunun farkındaydım. Kim olduğunu görmek için zaman ayırdım. Modern bir adam olmadığını biliyorum ve bir gün bana taktığın zincirlere isyan edecek olmam seni endişelendiriyor. Parmakları onunkilerin etrafında sıkıştı ve bakışları kilitlendi. Eğer ihtiyacın olan şey - gerçekten ihtiyacın olan şey - o anda senin iradene itaat etmemse, bu benim için dünyadaki en önemli şey olacaktır. Ne olursa olsun

Ne kadar zor. Senden kalmanı istediğimde söylediklerimde ciddiymdim. Sana seçimim dışında hizmet ediyorum. Mutluluğunu istiyorum.

Onun sözlerinin doğruluğunu biliyordu. Onun hâkimiyetine hazırды ama onun fark etmediği şeyleri de fark etmişti. Onun kendisine karşı olan duygularını hesaba katmıştı. Bu duyguların yüzde doksanını tanımıyor ya da kabul etmiyordu ama yine de orada olduklarını ve onunla birlikte olduğu her an büyüdüklerini biliyordu.

Onunla olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmak için bir kez daha denerdi. "Aklından nadiren çıkacağım, Marguarita. Asla yalnız olmayacaksın, asla bilmediğim bir düşünceye sahip olmayacaksın.

Vücudundaki her nefesi hissedeceğim. Nerede olduğunu, kiminle konuştuğunu bileceğim. Gidebileceğin hiçbir yer olmayacak ki ben seninle olmayayım."

Ona gülümsedi ve öne doğru eğilip atının boynunu okşamak için elini bıraktı. Gözlerini üzerimde hissetmeye alışıyorum ve aklımda sen yokken yalnız kalıyorum. Seni içimde hissedene kadar insanın ne kadar yalnız olabileceğini fark etmemiştim.

Zacarias iki atın da kontrolünü eline alarak onları ahıra doğru geri çevirdi. Onun zihninden çok içinde olmak istiyordu. Tenini sevgiyle saran kot pantolon olmadan vücudunu görmek istiyordu. Onun ellerini üzerinde hissetmeye, ağzının sıcak kadifesinin üzerine sıkıca oturmasına ihtiyacı vardı. Ona baktı, için için yanan bakışlarındaki açlığı görebildiğini biliyordu.

Onun yanıtı ise küçük, gizemli ve fazlasıyla şehvetli bir gülümsemeydi ve Thunder'ın sikini sertleştirdi. Thunder'ı ileri doğru itti, Marguarita'ya ihtiyacı vardı. Ona bu geceyi bir hediye olarak vermişti ve o daha fazlasını istiyordu. Belki de her zaman daha fazlasını isteyecekti.

Marguarita, Zacarias'ın düşüncelerini düşünürken atları hızla ovdu ve erkeğiyle yüzleşmeden önce teşekkür için küçük bir saman ve yem karışımıyla ahırlarına götürdü. Dantelli iç çamaşırını giydiği andan itibaren içinde bir heyecan oluşmaya başlamıştı

tam önünde. Yaptığı çok cüretkâr bir şeydi ve düşündükçe bile nemi artıyordu.

Zacarias'ın kafasındaki erotik görüntüler bu ıslaklığı belirgin bir ıslaklığa dönüştürdü. Zacarias onun kendisine yaptığı hoşgeldin çağrısının kokusunu alamıyordu ama Zacarias acele etmedi, ellerini yıkayıp dikkatlice kuruladıktan sonra ona dönerken cinsel gerilimin ahırın içinde uzamasına izin verdi.

Seni nasıl memnun edebilirim? Sorgulama sesini, bu yumuşak itaatkâr sorgulamayı seviyordu. Ellerini ve ağzını onun üzerinde istediğini belirtmek için bir sese ya da kelimelere ihtiyacı yoktu, Onun her arzusunun kendisi tarafından karşılanmasını istiyordu.

"Bana dokunmanı istiyorum. Benim seninkini keşfettiğim gibi sen de benim vücudumu keşfet."

Sesi büyüleyiciydi, ses tonundaki emir çok erkeksiydi. Neden onun yükünü bu şekilde hafifletme ihtiyacı hissettiğini anlamıyordu ama içinde onun her ihtiyacını karşılama dürtüsü vardı. Bu adam yüzyıllardır tek başına savaşıyordu. Tamamen, tamamen yalnız. Kimsenin göremeyeceği yerlerinden yaralanmıştı ve tüm yalnız yaşamı boyunca sadece bir kişinin içini görece kadar yaklaşmasına izin vermişti; onun.

Onun bedeninde teselli bulduğunu, huzur bulduğunu bildiği için kalbi zevkle çarpıyordu. Ona bunu sağlamak için her şeyi yapardı ve her hareketinde, her uyumunda kendi zevkini bulurdu.

Bir anda adamın giysileri yok oldu ve kadın adamın ağır ereksiyonunun büyüklüğü ve şekli karşısında nefesi kesildi. Bir erkekte olabileceğine inandığından çok daha kalın ve uzundu. Ona dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Ellerin kendine ait bir hayatı vardı ve gerçekten, ne de olsa adam izin vermişti.

Zihninde bir eğlence belirdi. "İzinden de öte, benim güzel delim, bir emir. Lütfen beni memnun et."

Bu alaycı notayı ya da zihnini zorladığını hissettiği açlığın sınırını reddedemezdi. Parmakları adamın kalçasında kayarken bir yandan da adamın yüzünü izliyor ve zihnini sıkıca onunkine yerleştiriyordu. Onun her şeyini hissetmek

istiyordu.

tepki. Onu da gözlemlemesi gerekiyordu. Ciğerlerini hızla terk eden nefes bir afrodizyaktı. Tek bir inci tanesi sızdıran kalın, yuvarlak bir topuz olan ateşli başa dokundu.

Parmağının ucuyla kayganlaştırıcıyı başın üzerine yayarak parıldamasını sağladı. Adamın gözleri ateşle yanıyordu.

Kimsenin yaklaştırmayacağına inanıyorum. Korkusunu dile getirirken bile, adamın omuzlarındaki ellerinin baskısına itaat ederek dizlerinin üzerine çöktü.

Önünde diz çökmüş, saçları sırtından aşağı çılgınca dökülmüş, gözleri ıslık ıslık, dudakları hafifçe aralanmış halinden duyduğu hazzı hissedebiliyordu. "Çok güzelsin, Marguarita. Vücudunu kaplayan o dantelleri görmek isterdim. Birlikte yaptığımız yolculukta onları ve vücudunun o küçük dantel parçacıklarıyla kaplı nasıl görüneceğini düşündüm."

Biliyordu ve bu fantezileri kendi fantezileriyle beslemeye yardım etmişti. Yarı gülümsedi, dikkati yüzüne çok yakın olan ağır ereksiyondaydı. Elini kalınlığın etrafına sardı ve başını ona doğru eğdi. İçime sığman nasıl mümkün olabilirdi? Onun zihninde gördüğü gibi tüm bunları ağzına alması nasıl mümkün olabilirdi?

Atleti sanki hiç var olmamış gibi kayboldu ve gecenin serin havası siyah dantelin arasından meme uçlarını ikiz tepeler halinde okşadı. Kendini yumuşak bir şeyin üzerinde diz çökmüş buldu ve kot pantolonu ve botları tankının gittiği yöne doğru giderken hava çıplak poposunu okşadı. Kendini hiç bu kadar seksi hissetmemiştir. Adam onun için çok güzeldi, erkeksi vücudu sert ve belirgin kaslardan oluşuyordu.

"Biliyorum işte. Ben senin için yaratıldım."

Adamın eli başının arkasına kaydı. Adam onu ileri doğru iterken ciğerlerinde sıkışan nefesi hissetti. Direnmedi, ama eli yavaşça onun boyutunu ve şeklini keşfetti, dokunun ve sıcaklığın tadını çıkardı. Öne doğru eğildi ve diliyle deneysel bir hareket yaptı. Adamın tadı en sevdiği çaya benziyordu. Onu mutfakta öptüğünde tatmış olmalıydı ve hatırlamıştı.

Zevkine zevk katma zahmetine katlandığı için memnun ve şok olmuş bir halde, olabildiğince dürüst davrandı. Bunu daha önce hiç yapmadım, Zacarias. Hayal kırıklığına uğramanı istemem. Geniş ipek başın etrafını yalarken titriyordu. Adamın ürperdiğini hissettiği an, içinden fışkıran zevk onu sakinleştirdi.

Yumruğu saçlarında düğümlenmişti ve aklı sıkıca onunkindeydi, neye ihtiyacı olduğunu görebiliyordu. Onu ıslatmak için dilini tabandan başa doğru okşayarak gezdiriyordu. Hızla onun ve zengin çay ile Zacarias'ın egzotik karışımının tadını almaya başlamıştı. Ağzı onun geniş başının üzerinde kayıyor, dili girdap gibi dönüyor, sıkı ve sıcak bir şekilde oturuyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan onu aniden saçlarından tutarak kendisinden uzaklaştırdı. Canını yakmıştı, kafa derisi hassaslaşmıştı ama adamın onun bakımını reddetmesi daha da üzücüydü. Yüzü ifadesiz bir maskeye dönüşmüştü, gözleri neredeyse kıpkırmızı parlıyordu.

Buz aktı, buzullar, aşılmaz bariyerler onu dışarıda bıraktı. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak reddedilmişti. Adam ona neyi yanlış yaptığını söylemeden neredeyse onu kendisinden uzaklaştırmıştı. Şok olmuş ve aşağılanmış bir halde, ağlamamak için kendini zor tutarak topuklarının üzerine çöktü.

Zacarias Marguarita'yı sürükleyerek ayağa kaldırdı ve ona kendi tercih ettiği giysileri, vücudunun cazibesini örten uzun bir etek ve bluzu hızla giydirdi. Parmakları Marguarita'nın üst kollarını ikiz mengene gibi kavradı ve onu gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Sana ne söylersem onu yapacaksın, Marguarita. Sen benim en büyük zaafım, en büyük sorumluluğumsun. İçimde senden hiçbir şey kalmamalı. İzin yok. Koku yok. Hiçbir şey. Bir kez geri çekildiğimde, ne kadar uzun sürerse sürsün ya da ne olursa olsun bana ulaşamazsın." Onu biraz salladı. "Beni anlıyor musun?"

Başını salladı, gözyaşları sel oldu. Bu onun için önemli olamazdı. O gözyaşlarına bakıp içi acıyamazdı. Sadece buz ve taş olabilirdi, hem Karpatyalı hem de insan binlerce insanın ölümüne neden olma potansiyeline sahip bu kadından hiçbir iz kalmamalıydı. İçinde ya da üzerinde ondan hiçbir iz olmamalıydı. Kadının sevgili atlarının kokusunu da üzerinden atması gerekiyordu.

Margarita gözlerini birkaç kez kırptırdı, gözlerinde şok ve acı vardı. Bunu oraya o koymuştu ama onu teselli edemezdi. Onun bir parçası olamazdı. O henüz Karpatyalı değildi ve onların dünyasının işleyişini anlamıyordu. Sanki bir rüyadan çıkmış gibi, sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde etrafına bakınıyordu. Onu suçlayamazdı, tüm vücudu alevler içinde kalmış gibi hissediyordu. Tehlikeye karşı bu kadar duyarlı olduğu için çok şanslıydı.

Atlar şaha kalktı ve havayı tırmaladı, ahır kapılarına vurdu ve protesto çığlıkları attı. Marguarita atlara doğru döndü, yüzü solmuştu.

Nefesi boğazında düğümlendi. Bunu hissediyor musun? Korkuyorlar ama senden değil. Başka bir şey var, Zacarias, daha derin bir şey. Bir iplik, bir dal var.

Anında tepki verdi, Marguarita'yı kendine doğru çevirdi, yarı sarsarak, parmakları bir mengene gibi omzunu ısırarak. "Onu takip etmeye çalışmayın. O bir vampir. Ölümsüz dokunaçlarını yaydı ve şu anda bile sevdiğin hayvanlar aracılığıyla sana ulaşmaya çalışıyor."

Alarmı çalacağım ve çocuklar savaşmaya yardım edecek. "Onlara sığınak aramalarını söyleyen alarmı tetikleyeceksin. Yoluma çıkacaklar ve bir savaşa tanık olmak benden daha fazla korkmalarına neden olacak."

Gözyaşları taşı ve kocaman gözlerinde korku parıladı. Sana hiçbir şey olamaz. Yardım edebilirler. Yardım edebilirim.

Onu biraz salladı. "Sana söylediklerimi sorgusuz sualsiz yapacaksın. Seni hemen eve götüreceğim." Kolunu kızın beline doladı ve ayaklarını yerden kaldırdı. "Ben seni almaya gelene kadar orada kalacaksın, bu ne kadar uzun sürerse sürsün. Benimle konuşma. Benimle bağlantı kurma. Bu konuda senden itaat bekliyorum."

Onu tüketen aciliyeti hissetti, ona savaşın yakın olduğunu söyleyen aciliyeti. Vampirlerin sırf eğlence olsun diye yapmaya eğilimli oldukları can ve mal tahribatını önlemek için evlerin ve ahırların üzerine koruma örmek zorundaydı. Hepsinden önemlisi, Marguarita'nın her izini zihninden ve bedeninden, kalbinden ve ruhundan kovmak zorundaydı. Düşmanın en ufak bir kokusunu bile alabileceği bir yerde ona dair hiçbir ipucu olmamalıydı.

Baş döndürücü bir hızla uçu, onu evin içine götürürken onları maskeleydi. Doğruca ana yatak odasına gitti; duvarlar en kalın oradaydı ve onu duvara yaslanmış küçük, dar bir oyuğa itti. "Kimıldama. Kimıldarsan, Marguarita, bunun ağır sonuçları olur."

Başını sallayarak dizlerini yukarı çekti, kollarını dizlerine dolayarak kendini sıkıca tuttu. Yüzü gözyaşlarıyla dolmuştu ama gözlerindeki korku onun içindi, itaatsizlik ederse onu cezalandırmayı seçebileceği şey için değil.

Zacarias onun nefesinin tadını ya da zihnine nasıl aktığını düşünemiyordu, kendini kapatmak zorundaydı

tamamen boşalmış, yalnız ve kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir savaşçı haline gelmişti. Ona sırtını döndü ve arazideki her binanın üzerine en güçlü korumalarını örmek için aceleyle dışarı çıktı. Yaklaşan vampirlere karşı böylesine güçlü örgüleri korumak güç ve dayanıklılık gerektiriyordu.

Geceyi içine çekti. Üç kişiydiler. Ruslan ilk saldırıda en iyi adamlarını göndermeyecekti ama tecrübeli vampirlerini gönderecekti. Üç yönden geliyorlardı, onu sıkıştırmaya ve savaş alanını seçmeye çalışıyorlardı.

Zacarias onları kadınından ve onun sevdiği her şeyden uzakta istiyordu. Havalandı ve De La Cruz çiftliğinin uzak ucuna, yağmur ormanının Ruslan'ın zehirli bitkisiyle sızmaya çalıştığı ve ilerleyen vampirlerine yardım etmek için bir tuzak kurduğu açıklıkla buluştuğu yere doğru süzüldü.

O zaman bir strateji oyunu. Ruslan bir strateji ustasıydı ve Zacarias'ı bir tuzağa düşürmek için elinden geleni yapacaktı. Bu saldırı onun gücünü ve kararlılığını test etmek için bir açılış hamlesi olacaktı. Bir yerde çok uzun süre kaldığı için Ruslan, Zacarias'ın Brezilya'daki savaşta ölümcül bir yara aldığını varsayacaktı. Havada kan damlacıkları olduğu rapor edilecekti.

Ruslan'ın av köpekleri o kan izini Peru'ya, De La Cruz çiftliğine kadar takip etmiş olmalı. Ruslan iyileşmesinin yavaş olduğunu ve savunmasız olduğunu düşünüyor olabilirdi.

Zacarias savunmasızdı ama Ruslan'ın inandığı nedenlerden dolayı değil. Vücudundaki tüm kokuları ve zihnindeki tüm izleri sildiğinden emin oldu. Onun içindeyken, onu doldururken nasıl bir şey olduğunu artık bildiğinden, yalnızlık sert, neredeyse dayanılmaz bir şekilde vuruyordu. Onunla olan bağlantısı olmadan dünya gri ve donuk bir hal alıyordu. Baktığı her yerde canlı renkler kaybolmuştu. Yağmur ormanının parlak canlı yeşilleri, ağaçların gövdelerine dolanan çiçeklerin parlak renk patlamaları, hatta dantelli eğrelti otlarının üzerindeki renk tonları bile kaybolmuş, yerini kasvetli bir griye bırakmıştı.

Kararlılıkla zihnini Marguarita'dan uzaklaştırdı. Bunu yapmak büyük bir disiplin gerektiriyordu. Hayat arkadaşlarının

bir diğetine. Bu iplikler bir kez örüldüğünde kopmazdı ve zihni sonsuza dek onunkine dokunmaya çalışacaktı. Buna bir de renkli görme ihtiyacını ve sadece ona bağıyken hissedebilme yeteneğini eklediğinde muazzam bir ihtiyaç duyuyordu. Neyse ki o kadim bir savaşçıydı ve önceliği her şeyden önce Marguarita'nın güvenliğiydi.

İnsan yapılarına, onlar için çok şey ifade eden evlere sırtını döndü. Daha önce hiç anlamamıştı. O bir göçebeydi, kendini korumak için sürekli hareket ederdi, kardeşlerinin dinlenme yerlerini ya da gizli inlerini bilmesine bile izin vermezdi. Güney Amerika'da düzinelerce evi vardı, gerektiğinde inzivaya çekilip dinlenebileceği yerler, ama şimdi bir evin ne olduğunu anlıyordu. Yapısını değil. Yer değil. Kadın.

Gökyüzüne çıktı, ince bir buhar akımı, hafif esintiyle sürüklendi, cereyanlara bindi, yolunu hissetti, düşmanının tam yerini aradı. Uzakta, sürünün geceyi geçirmek üzere yattığı otağa doğru ilerleyen tek bir kara bulutun çılgınca çalkalandığını görebiliyordu.

Kızgın kırmızı şimşek ipleri siyah, çalkantılı kazanın kenarlarını aydınlattı.

Bulutunu işaretledi ama ondan uzak durdu. Ruslan vampirlerine koçluk yapardı. Onları Zacarias'ın kişiliği konusunda uyarırdı. O bir savaşçıydı ve Ruslan'ın aksine düşmanıyla yüzleşmekten çekinmezdi. Usta vampir piyonlarına Zacarias'ın kaçmayacağını, hatta doğrudan belanın üzerine gideceğini söylerdi. Normalde berrak olan gökyüzünde çok şeytani görünen dev fırtına bulutu sadece onu çekmek için bir kartvizitti ve oldukça zayıf bir kart.

Bulutun üzerine doğru bir illüzyon gönderdi, kendisinin sadece bir kopyasıydı, maddeden çok havaydı ama tıpkı bir ustanın tüm illüzyonlarda olduğu gibi o da bu belirsiz şeklin içine gömülmüştü. Kendi kuklasının görünmeyen, katı ve keskin bir şeye çarptığını hissetti. Illüzyonu parçalandı. Anında uzun bir tırnak çıkardı ve bileğinde bir yırtık açtı. Yumuşak bir esinti çağırdı ve kan damlacıklarını salladı.

Rüzgâra doğru savurdu, seçtiği savaş alanına, Ruslan'ın iğrenç bitkisiyle çok dikkatli bir şekilde tuzak kurduğu o pürüzsüz alana gönderdi.

Kanı güçlüydü. O eski bir Karpatlıydı, tartışmasız yaşayan en güçlü avcılardan biriydi. Kanının kokusu vampirleri av köpeği gibi kendine çekerdi.

Bu damlacıkları koklayacaklar ve tek bir damla kanda bulunan güç, uğruna savaşılacak bir ödül olacaktı. Ayrıca Zacarias'ın gerçekten yaralı olduğunu ve kurdukları basit tuzakla ilk darbeyi vurduklarını zaferle efendilerine ileteceklerdi. Ruslan, Zacarias'ın hâlâ yaralı olduğuna inanacak ama fırtına bulutu hilesinin onu dışarı çekmediğini bilecekti.

Alanın üzerinde asılı kaldı ve esintinin daha fazla kan damlasını havaya kaldırıp etrafa saçmasına izin verdi. Bu karşı konulmaz bir çağrıydı. Yeni yaratılmış bir vampir çoktan çalılarının arasından sürünerek değerli bir boncuk bulmaya çalışır ve elinden alınmadan önce onu çabucak kucağına alırdı. Hemen hiçbir kıpırdanma olmaması Zacarias'a Ruslan'ın peşinden deneyimli savaşçılar gönderdiğini gösteriyordu.

İçgüdüler yükseldi. Dövüş için ilkel açlık. Bunun için yaşadı. Öldürmek kadar telaşını da yakından biliyordu. Böyle binlerce savaştan doğan sonsuz bir sabırla bekledi. Yedi dakika sürdü ve üç vampirden ilki kendini gösterdi. Yağmur ormanının hemen içinde, çitlere en yakın çalılar soldu, kahverengiye döndü ve uzun yaprakları ayırıp tarlaya bakarken ölümsüzün doğal olmayanlığından uzaklaştı.

Zacarias bunu daha önce de görmüştü, sadece birkaç yıl önce, belki de daha fazla zaman geçmişti ve hiçbir şey ifade etmiyordu ama o zaman bile, Karpatyalı dönüşmeden önce, Zacarias onun onurunu çoktan kaybettiğini biliyordu. Zacarias tüm Karpatyalılara yaptığı gibi ondan da uzak durmuştu. O bir avcıydı, hiçbiriyle dost değildi. Onları öldürmeden önce tanımak istemiyordu. Bu adam en fazla beş ya da altı yüz yaşındaydı ve o yaşta dönüşen biri

küçümsemeye bile değmezdi. Zamanın tüm tahribatına maruz kalmamış bir Karpatlıyı onurundan vazgeçmeye iten ne olabilirdi ki?

Vampir burnunu kaldırıp havayı kokladı ve kadim Karpat kanının güçlü kokusunu ciğerlerine çekti. Dili açgözlülükle dışarı fırladı, burun delikleri alevlendi. Yüzünü buruşturdu ve çoktan kararmış ve keskin olan çürümüş, sivri dişlerini gösterdi. Adı ormanla ilgili bir şeydi -Forester ya da ona yakın bir şey. Bunun pek önemi yoktu. Önceleri Zacarias onu biraz onurlu bir adam olarak görüyordu; şimdi ise onursuz bir adamdı.

Zacarias esintinin kesilmesine izin verdi, böylece hava çok durgunlaştı, kan kokusunun gücü arttı. Onursuz adam solmakta olan eğrelti otlarının arasına çekildi, başını önce bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirdi, temkinli, hayvani bir hareketle, başını tekrar açık alana çıkaracak cesareti bulana kadar.

Zacarias savaş alanını inceledi. Başka hiçbir şey hareket etmiyordu. Ne tek bir ot parçası ne de ağaçlardaki yapraklar. Ruslan'ın ölümsüz piyonlarından ikisi böylesine güçlü bir kanın çağrısına direnecek kadar disiplinliydi. Onun yaralı olduğuna inanıyorlardı ama yine de kendini göstermesi için yeterince sabırlıydılar ve daha sabırsız olan ortaklarını yem olarak kullanacak kadar zekiydiler.

Zacarias onun tuzağının kolayca kendisi için bir tuzağa dönüşebileceğini fark etti. Buz daha da soğudu, mavi bir buzul satranç oyunu ilerledikçe katmanlar ekledi. Bu onun dünyasıydı. Bunu anlamıştı. Onursuz adamın sık çalılıkların arasından sürünerek çıkışını izledi, sadece bir gölge tarlada kayıyordu. Onun ardından açık renkli çimenler bulanık, donuk bir kahverengiye dönüştü ve vampirin fark etmediği bir yıkım alanı yarattı. Dilindeki kan damlalarını toplamaya kendini o kadar kaptırmıştı ki, doğanın böylesine doğal olmayan bir varlığa nasıl isyan ettiğini unutmuş, doğrudan ölümsüzleri işaret eden bir yol yaratmıştı.

Vampir karnının üzerinde sürünerek otları yalayıp geçerken gölge gerildi.

acele ona tehlikeli bir kafa veriyordu. Her hareketini iki gizli vampirin güç kıpırdanışını fark etmesini imkânsız kılacak kadar küçük tutmaya dikkat eden Zacarias, çimen tarlasına ani ve büyük bir rüzgâr gönderdi. Aynı zamanda, tek tek bıçakları eğerek onları kısır testere otuna dönüştürdü.

Vampir çığlık attı ve yuvarlandı, binlerce kesik kararmış dilini ve dudaklarını çizerken kanayan ağzını tuttu. Zacarias yaptığı işe bakma zahmetine girmede, yeri, ağaçları ve hatta gökyüzünü inceledi. Bir kapok ağacının karanlık köklerinde bir gölge kımıldadı, sadece en ufak bir hareket ama yeterliydi. Zacarias bileğindeki yarayı kapattı ve tüm kan kokusunu uzaklaştırdı. Değişen rüzgârların onu yağmur ormanına doğru götürmesine izin verdi, gece gökyüzüne yükselen gölgelik üzerinde bir nöbetçi gibi yükselen o uzun, heybetli ağaca doğru.

Hiçbir yarasa köklere tutunmadı. Hiçbir kuş dallarda dinlenmedi. Yapraklar sarkmış ve titriyordu. Gövdeden aşağı akan bir özsu ya da ağaç kanserine dair bir ipucu yoktu, sadece göz ucuyla yakaladığı belli belirsiz bir hareket vardı. Rüzgâr hafif bir esintiye dönüşmüştü ve kendini o büyük kök kafesinin içine bıraktı. Kötü koku ona avına yakın olduğunu söylüyordu.

Geniş muhafazanın sığınağına girdiğinde, kıpırdamadan durmak için özenle dikkat ediyordu. Toprak zeminde yarasa pislikleri ve küçük meyveler vardı. Kök sistemini inceledi. Yaşayan ölülerin nereden girdiğini görebiliyordu. Ağacın kendisine dokunmamaya ne kadar dikkat etse de, orman zeminine uzanan kalın yüzgeçlerden birine sürtünmüş ve hafifçe karartmıştı. Kökteki yanıklık belli belirsizdi, bu da vampirin kurnaz ve diğerlerinden çok daha dikkatli olduğunu gösteriyordu.

Zacarias, bir Karpatlıyı öldürmek için av arkadaşını avcıya feda etmeye hazır, şeytani ve kurnaz başka bir yırtıcıyla birlikte küçük ve dar bir alanda olduğunu biliyordu. Tek bir yanlış hareketinde ölecekti.

ne korku ne de endişe vardı. Tam bir savaşçı modundaydı. Öldürmeyi ya da öldürülmeyi anlıyordu ve hata yapmıyordu. Sonsuz bir sabrı vardı. Er ya da geç, bu vampir sahada neler olup bittiğini kontrol etmek için kıpırdanacaktı. Arkadaşının testere otlarının arasında süründüğünü, bacaklarını ve karnını kestiğini görecekti. Şimdiye kadar, onursuz adam Zacarias'ın güçlü kanının tadına bakmıştı ve ince dürtü onun üzerinde çalışacak, bu kanın tadından başka hiçbir şeyin önemi kalmayana kadar bağımlılığını artıracaktı.

Zacarias orada, karanlıkta bekledi ve ölümsüzlerin çürüyen etlerinin kokusunu solumamaya çalıştı. Ağaç inliyordu, onurlu olmayan adamın sürekli ağlamasından başka tek ses buydu, o ise toprağı dörde bölmeye devam ediyor, zor bulunan kan damlacıklarını görüyordu. Testere otu ellerini, kollarını ve karnını, hatta yüzünü ve dilini kesmişti ama şimdi içinde bir dürtü vardı, o değerli kandan daha fazlasına duyduğu korkunç ihtiyaç.

Zacarias'ın hemen solundaki dikkatli bir kıpırtı düşmanın konumunu ele verdi. Yaratık alanı daha iyi görebilmek için sessizce ilerledi. Beklemekten yorulmaya başlamıştı. Zacarias, onun Zacarias'ın gerçekten orada olup olmadığını sorgulamaya başladığını biliyordu. Ruslan'ın söylediği gibi fırtına bulutuna doğru koşmamıştı. Kendini göstermemişti. Kan izlerini takip etmişler ve taze kan kokusu almışlardı. Zacarias büyük ihtimalle ölümcül bir yarayı iyileştirmek için başka bir yer bulmak üzere kaçmış olabilirdi.

Bir Karpat avcısı olarak Zacarias her şeyi görmüştü, rakiplerinin zihinlerinin işleyişini biliyordu. Sabır hiçbir zaman nosferatu'nun güçlü yönlerinden biri olmamıştı ama üçüncü komplocu şimdiye kadar kendini ele vermemişti. Kötü kokulu vampirin arkasındaki pozisyonuna geçti, artık sıradan bir kafes haline gelmiş köklerin içindeki havayı bozmamaya dikkat etti. Hava o kadar durgundu ki, en ufak bir cereyan düşmanını uyarabilirdi. Mükemmel konuma geldiğinde, yumruğunu ölümsüzün sırtından bir santim kadar uzağa yerleştirdi ve kemiği ve siniri geçerek doğrudan kalbine sapladı. Aynı zamanda vampirin boğazını sıkarak bağırmasını engelledi.

Zonklayan, solmuş organı yavaşça çıkarırken asit benzeri, yoğun ve siyah kan elinin ve kolunun üzerine döküldü. Diğer elinin parmakları boğazı kazarak ses kutusunu söktü, böylece hiçbir ses çıkamayacak ve varlığına ihanet edemeyecekti.

Tepede, gökyüzünde, şimşek kamçıları tarlaya çarpmaya başladı, onursuz adamın süründüğü açık çayıra çarptı. Yüzlerce darbe yeri sarstı, gökten şimşekler yağdı, büyük sivri kılıçlar tekrar tekrar çarptı, her yerde baş döndürücü bir saldırı vardı. Her darbenin nereye isabet ettiğini görmek imkânsızdı, menzil çok genişti, ancak hiçbir ağaçları patlatmadı, sadece yakınlarına isabet etti.

Kırbaçlardan biri Zacarias'ın fırlattığı kök kafesinin hemen dışındaki kalbe isabet etti. Kalp hemen yanıp kül oldu. Zacarias acımasızca vampir leşini kalın odunsu yüzgeçlerin parmaklıkları arasından fırlatarak yıldırımın onu da yakmasına izin verdi. Ellerini ve kollarını beyaz-sıcak arındırıcı enerjiyle yıkadı ve yerini belli etmemek için yıldırımın alan üzerinde birkaç dakika daha devam etmesine izin verdi.

Her şey yine sessizliğe gömüldü. Gökyüzü açıldı, yıldızlar parlıyordu ve sadece tek bir türbülans kütlesi bir sorun olduğunu gösteriyordu. Otlar yer yer kararmış görünüyordu ve havaya kıvılcımlarla birlikte sarmal siyah dumanlar gönderen birkaç küçük yanan bıçak vardı. Ateş sıçradı ve dans etti, hızla çoğaldı, sadece küçük küçük alevler havaya siyah dumanlar gönderdi. Onursuz adamın etrafında birkaç ateş canlandı.

Zacarias esintinin gölgeliğin üzerinden kaymasına izin verdi, böylece ağaçlardaki yapraklar hışırdadı ve kendisinden yüz metre ötedeki çit hattı boyunca kıpırdadı. Aniden, ısıltılı yaprakları olan ağacın yakınında toprak yarıldı, toprak bir gayzer gibi yükseldi, karışık bir sarmaşık yukarı doğru patladı, ağacın etrafını sardı, gövdeyi boğdu ve daha yükseğe, gölgeye doğru yükseldi, dokunduğu her şeyi, ulaştığı her yeri boğdu. Gittikçe daha sıkı sarılıyor, ağacı boğuyor, böylece kabuk şeritler halinde kopuyor ve

endişe verici bir güçle ağaçtan fırladı. Uzuvlar ağırlığın altında çatırdadı ve sonunda parçalara ayrılarak orman zeminine düştü.

Vampir hızlı ve kesin bir şekilde saldırmıştı ama yerini belli etmemişti. Etkileyiciydi. Ruslan muhtemelen değerli bir rakip göndermişti. Zacarias esintinin genişlemesine ve alanın üzerinde esmesine izin verdi, böylece duman bulutları alanın üzerinde uzanmaya başladı ve görüşü kısmen engelleyerek birleşti. Dumanın içine doğru sürüklendi, rengi dumanla aynıydı, grimsi siyah, neredeyse şeffaf bir buhardan başka bir şey değildi, duman neredeyse aşılmaz, tüm görüşü engelleyen katı bir perde haline gelene kadar küçük ateşlerden giderek daha fazla birleşti.

Altında, onursuz adam ağlıyordu, gözyaşları otları yakıyordu, ama yine de devam etti, şimdi çılgınca, en düşük solucan gibi sürünerek, güçlü kandan daha fazlasını bulmak için umutsuzca. Artık onsuz yaşayamazdı ve onun için başka hiçbir şeyin önemi yoktu, kesinlikle Ruslan'ın, tehditlerinin ve boş vaatlerinin de. Sadece kan. Kana ihtiyacı vardı. İnledi ve salya akıttı, yüzündeki ve vücudundaki binlerce kesiği artık umursamıyordu, testere otlarının keskin tırtıklı kenarlarının onu gittikçe daha derinden kestiğinin farkında değildi. Sadece kan önemliydi, sadece bir sonraki damla.

Onursuz adam yerdeki alevleri ya da başının üzerindeki kalın dumanı fark etmedi. Hazinesinin kokusunu alıyordu - sadece kendisinin sahip olabileceği o harika, şaşırtıcı, güçlü hazinenin. Asla paylaşmayacaktı ve bu hazine onu yenilmez, öldürülmesi imkânsız, Ruslan'dan bile daha güçlü yapacaktı; ne de olsa Ruslan'ın herkesten çok korktuğu tek Karpatyalı bu yalnız avcıydı. Vampirlerin ve nihayetinde Karpatların hükümdarı olacaktı. İnsanlar onun için kukla ve sığırdan başka bir şey olmayacaktı.

Havayı kokladı. Başının üstünde bir damlacık mı vardı? Yuvarlandı, dili çılgınca dumanlı havada onu bulmaya çalışıyordu. Karpatyalı kendini gösterirse, kalbini söküp yutacak ve ardından avcının içindeki her damla kanı tüketecekti. O kana ihtiyacı vardı.

Dili hiçbir şey bulamadı ama burnu daha fazlasını kokladı. Zengin. Kışkırtıcı. Damlacıklar doğrudan göğsündeki ve karnındaki yaralara düşmüştü. Karpatyalı yakınlarda olmalıydı ve kan kaybediyor olmalıydı.

Keskin tırnakları jilet gibi keskin pençelere dönüştü ve o değerli kan damllarına ulaşmak için kendi etini yırtmaya, parçalamaya ve soymaya başladı. Çıkan sesler korkunçtu; acı dolu çığlıklar, açlık ve ihtiyacın çaresiz iniltileri gece boyunca yankılandı. Ahırdaki atlar sesten kaçmak için çılgınca bir çabayla tekmeleyerek ve tepinerek tepki verdiler. Uzakdaki tarlalardaki sığırlar, sanki sürünün içinden bir elektrik akımı geçmiş gibi, neredeyse hepsi aynı anda ayağa kalktı.

Zacarias uzaktan helikopter kanatlarının vınlama sesini duydu. Ana dilinde küfrederek sert ve hızlı bir şekilde saldırdı, onursuz adamın kalbini söküp aldı ve tarlaya doğru fırlattı. Dumanın örtüsü altında ilerledi, esintiyle birlikte süzölmeye ve acele etmeye çalışarak konumunu ele vermemeye dikkat etti. Diğer vampirin çığlık atan ortağına saldıracağını biliyordu, Zacarias'ın dumanın içinde yanında bir yerde olduğundan emindi. Yine şimşekler gökyüzünü aydınlattı, çizgiler halinde, tüm dünyaya modern bir savaş alanı gibi görünüyordu, beyaz-sıcak enerji mızrakları yeryüzüne çarpıyordu. Bir şimşek kalbe çarparak onu yaktı ve sonra hiç şaşmadan vampirin bedenine sıçrayarak onu da yok etti.

Sığırlar izdiham yaratacaktı. Vampir, helikopterdeki insanların De La Cruz ailesi için çalıştığını anında anlayacaktı. Çiftlik sahipleri, içeride kalmaları emrine rağmen evlerinden dışarı akın edecek, sürüyü kurtarma içgüdüleri emrin önüne geçecekti. Vampir için daha fazla yem - Zacarias'ın onları korumasını bekleyecekti.

Zacarias vampirin tuzak olarak kullanmak için döndürdüğü, gökyüzünde yuvarlanıp dönen çalkantılı buluta uzandı. Nemden ağırlaşmıştı, gittikçe büyüyor ve hantal bir kuleye, dönen öfkeden oluşan karanlık, kötücül bir huniye dönüşüyordu. Zacarias sel kapaklarını açarak tuzağa düşen damlların tarlanın üzerine dökülmesine ve tüm alevleri söndürmesine izin verdi.

Siyah duman gri buharla karıştı, yoğunlaştı ve hava duman, toz ve enkazla kalınlaşana kadar şiddetli rüzgârla çalkalandı.

Pusun içinden helikoptere doğru hızla ilerledi ve bunu yaparken lanet okudu. Vampir kesinlikle önce gemiye saldıracaktı. Düşmanını öldürmekten başka hiçbir şeyi umursamayan bir Karpat savaşçısı olmak çok daha kolaydı. İnsanları korumak büyük bir risk faktörü ekliyordu ve zihni kararlı bir şekilde nedene doğru dönmeye devam ediyordu. Zihnini hızlı ve sert bir şekilde kapattı ama karnında bir düğüm büyümeye başladı.

Julio'nun hemen arkasından helikoptere bindi. Çabuk çık buradan. Burada bir vampir var.

Uyarıyı Julio'nun aklına sokar sokmaz, geminin etrafına bir koruma halkası fırlatarak gitmişti. Saldırı beklendiği gibi geldi, bir füze havada süzüldü ve arkasında bir buhar izi bıraktı. Mermi koruma halkasına çarptı ve patladı. Helikopter pilotu Lea çığlık attı ve keskin bir dönüş yaptı. Zacarias'ı görmemişti ve uyarının da farkında değildi. Aşağıya baktığında yoğun dumanı görmekten kendini alamadı.

"Bizi buradan çıkar, Lea," dedi Julio.

"Deniyorum," diye bağırdı, her ikisi de telsiz takmasına rağmen.

Çok yakınlarında bir şey patlayınca helikopter sarsıldı.

"Biri bize ateş ediyor," diye bağırdı.

"Hayır, yangından kaynaklanan bir patlama. Görebiliyor musun?" Julio sordu.

"Duman çok yoğun," diye cevap verdi Lea. "Her yerde nasıl bu kadar yoğun olabilir?"

Zacarias füzenin yörüngesini kaynağına kadar takip ederken insanların çılgınca tartışmalarını duyabiliyordu. Vampir, helikopteri düşürmeyi umarak saldırıyı gerçekleştirdiği kadar hızlı hareket edebilirdi ama hareketi bir iz bırakmıştı. Ve Zacarias ne kadar hafif olursa olsun her izi takip edebilirdi. Füzenin bıraktığı tam buhar izi boyunca ilerledi ve yörünge çizgisini kullanarak aşağıyı taradı.

Yukarıda, dumana yakalanmış helikopterin başı dertte gibi görünüyordu. Vampir dumanı besledi, gökyüzüne ve tarlaya daha fazla döktü, böylece yoğun, neredeyse geçilmez oldu. Zacarias onun peşinden gitti. Eğer kalıp helikopterdeki iki kişiye yardım etmeye çalışırsa, sığırlara ulaşmak için evlerinden koşuşturan adamlar tehlikeye girecekti. Yaşayan ölüleri durdurmak zorundaydı.

Vampir neredeyse açıkta saklanarak çok akıllıca davranmıştı. Zacarias saklandığı yerin tam üzerine geldiğinde, eğimli çit hattının altına inen doğal araziye neredede kullandığını görebiliyordu. Orada çalılar seyrekti ama o tek bir yaprağa bile dokunmadan seyrek bitki örtüsünün içinde gizlenmeyi başarmıştı. Durduğu yerdeki otlar büzüşmüş ve donuk bir kahverengiye bürünmüştü, bazı yapraklar titriyordu ve ölümsüzün saklandığı yeri kısa süre önce terk ettiğini kanıtlıyordu.

Vampir yoğun dumanın örtüsü altında ilerledi, aceleyle pozisyonunu değiştirerek dış çitteki asma kaplı direğin yakınından geçti. Yapraklar ve çalılıklar hafifçe geri tepti. Zacarias bu belli belirsiz patikayı takip etti. Uzaktan, sığırların korkuyla bağırışlarını ve atlara koşan adamların seslerini duyabiliyordu. Ölümsüzlerin bir hedefi vardı. Sürüyü ezmek, birçok potansiyel kurbanı ortaya çıkarmak ona avantaj sağlayacaktı.

Zacarias'ın üzerinde, bir başka merminin koruma halkasına çarparak patlamasıyla helikopter garip bir şekilde yalpaladı. Vahşi rüzgârı yatıştırdı, dumanı dağıtmak için huni bulutundan dışarı ve uzağa gönderdi, helikopter pilotuna metal kuşu güvenli bir şekilde yere indirmesi için açık bir nokta görmesi için bir yol verdi.

Evlerden atların sırtına atlayan adamlar, sığırların hafifçe yükselen yamaçlar ve uzun gölge ağaçları tarafından yarı korunaklı hale getirildiği uzak tarlalara doğru çılgınca koşuyorlardı. Zacarias vampirin önünde hızla ilerleyerek bir bariyer oluşturdu, böylece ölümsüz ona sertçe çarpıp geri sıçradı ve kendini yanmış tarlanın ortasında otururken buldu.

Zacarias ondan biraz uzakta cisimlendi. "Seni tanıyorum. Beni avlamaktan daha iyisini bilmeliydin."

Vampir yavaşça ayağa kalktı ve kıyafetlerinin tozunu titizlikle aldı. Eğilerek selam verdi ve sonra dimdik ayağa kalktı. "Büyük ve güçlü Zacarias De La Cruz'a karşı zekâsını yarıştırmaya kim karşı koyabilir ki? Sen efsanelere konu olmuş bir şeysin. Seni yenen herkes tüm zamanlar boyunca tanınacaktır."

"Ve sen de bunu başaracak adamsın," dedi Zacarias yumuşak bir sesle. Sesini alçak, hatta melodik bir tonda tutuyordu; sesini ayarlamak için uğraşmak zorunda kalan vampirle tam bir tezat oluşturunuyordu. Bir yandan da huzursuz sürüyü sakinleştirmeye çalışan telaşlı adamların seslerini dinliyordu.

Havada biriken elektrik, vampirin sığırları harekete geçirmek için bir yıldırım kırbacı kullanmaya çalışacağını gösteriyordu. Zacarias elektrik yüküne karşı gökyüzüne doğru rahat bir el salladı. Hava duruldu, tüm bulutlar kayboldu.

"Eski bir numara," dedi vampir. "Ama hepsini benden koruyamazsın."

Böcekler yerden fıskırdı, binlercesi, açlıktan ölmek üzere olan böceklerden oluşan bir salgın, çaresizce yiyecek arıyorlardı. Havalandılar, doğruca Zacarias'a doğru uçtular, göç onun arkasındaki sığırlara, atlara ve adamlara yöneldi. Yollarında küçük bir engel gibi görünüyordu.

Zacarias omuz silkti. Böcekler ona yaklaşırken hiç kıpırdamadan sakince durdu. "Bunun benim için ne önemi var? Benim tek bir amacım var. Bir tane."

Rüzgâr yön değiştirip hızlanarak kendisinden uzaklaşıp doğrudan vampire yöneldiğinde gülümsedi. Tırtıklı ot bıçakları binlerce bıçak gibi havaya saplandı. Böcekler havada onu yutmaya çalışırken, rüzgârın gücü onları otlarla birlikte geriye doğru savurdu. Bıçaklar vampire öyle bir güçle çarptı ki, vampir daha böcek yığınının içinde gizlendiklerini fark etmeden vücudunu delip geçtiler. Yüzlerce ot mızrağı vampirin vücuduna saplandı.

Başından ayaklarına kadar. Yaralardan beslenmek isteyen böcekler bir anda üzerini kapladı.

Zacarias vampirin birkaç santim önünde cisimlendi ve yumruğunu kemik ve kaslara, asitli kana doğru savurdu. Böcekler yere yağıyor, ölümsüzün iğrenç, doğal olmayan kanına dokunduklarında ölüyorlardı.

"Ben vampirleri yok ederim," diye fısıldadı Zacarias, onun gözlerinin içine bakarak, kayıtsız bakışları her şeyi anlatıyordu. "Benim tek amacım bu." Kararmış, pörsümüş kalbi çıkardı ve kıpırdayan, ölmekte olan böcek yığınının içine fırlattı.

Şimşek gökyüzünde çatallanarak ceset dağına çarptı ve böceklerle birlikte kalbi de yaktı. Zacarias sakince geri çekildi ve cesedin düşmesine izin verdi, böylece beyaz-sıcak enerji şimşeği kalıntıları yakabilecekti.

Bir an durdu, helikopterin güvenli bir şekilde indiğinden emin olmak için dönmeden önce serin gece havasının burun deliklerinden ölümsüzlerin kokusunu almasına izin verdi. Julio hangarın hemen önündeki açık arazide Lea'nın elini tutarak koştu, ikisi de muhtemelen sürüye yardım etmek için ahırlara doğru gidiyordu.

Sığırların akılsızca koşmaya başlamasıyla yere vuran toynakların altında sarsılan zemine rağmen, Zacarias'ın bakışları hatasız, hatta zorlayıcı bir şekilde çiftliğe çekildi. O oradaydı. Marguarita. İçeride saklanmıştı. Tek başına. Onu acımasızca terk etmişti ve bunu tekrar tekrar, defalarca yapacaktı. Parmaklarını gür saçlarının arasında gezdirdi.

Arazide hâlâ karanlık olan tek yapı olan ana evin ışıkları yanmıyordu. Sığırları koruyanların yardıma ihtiyacı olduğuna dair alarm verilir verilmez, Marguarita'nın evi hariç arazideki her ev canlanmıştı. Ona zihniyle dokunabilirdi - kesinlikle vücudundaki her hücrenin ona ihtiyacı vardı, bu derin bağlantıya ihtiyacı vardı - ama reddetti.

Ona dokunduğu anda hissedecekti. Dehşete varan bir korku vücudunu saracaktı - seçiminden pişman olacağından, aralarındaki bağları koparmak isteyeceğinden korkacaktı. Boş, yanmış tarlanın ortasında tek başına dururken, hiçbir şey hissetmesine gerek yoktu.

Arkasından Cesaro'nun bağırdığını duydu. Devasa sürünün sesi gök gürültüsü gibi yaklaşıyordu. Cesaro, Julio ve diğer iki kişi koşan hayvanları döndürmeye çalışıyordu. Öküzler iri, büyük ve kaslı hayvanlardı; başları eğik, gözleri dönmüş bir halde Zacarias'ı tehlikeden ayıran çitlere doğru koşuyorlardı.

Cesaro sığırları döndürmek için son bir gayretle tüfeğini havaya ateşledi. Sığırlar geniş göğüsleriyle çitlere çarparak tahtaları dal gibi kırdılar. Sığırlar böğürdü ve bağırdı, çitleri yırtıp geçerken toz bulutları yükseldi.

Zacarias, Cesaro ve oğlunun kendisini kaçması için uyarın bağırışlarını duyabiliyordu. Bir eli havada, devasa öküzlerle yüzleşmek için döndü. Yırtıcı hayvanın yüzeye çıkmasına izin vererek, aralarındaki havaya bir uyarı tısladı ve tehlikeli yırtıcı hayvanın kokusunu da beraberinde itti. Bu korkutucu tehdidi, kendisinden sadece birkaç metre uzağı düz bir çizgi halinde gönderdi, uzun bir caydırıcı duvar.

Öndeki hayvanlar aniden dönerek yarım daire şeklinde dönmeye başladılar, aniden önlerindeki, arkalarındaki hayvanlardan daha çok korktular. Daha fazla hayvan ona doğru koştu ama tehlike kokusu çok baskındı. Sığırların kafalarının karışması uzun sürmedi, bağırıp yavaşladılar, daire çizerek kovboyların kontrolü ele almasına izin verdiler.

Julio daha da yaklaştı. At Zacarias'tan uzaklaşmaya çalışarak yanlara doğru dans etti. "Pilot, Lea Eldridge, bizden biri değıl. Ona açıklayamayacağım şeyler gördü."

Zacarias başını salladı. Julio hareketsiz kaldı, atını dizleri ve elleriyle kontrol ediyordu. Zacarias sorgulamak için bir kaşını kaldırdı.

"Sadece Ricco'nun hayatını kurtardı ve Marguarita'nın arkadaşı."

Julio'nun sesi Zacarias'a Julio'nun vermeye hazır olduğundan çok daha fazlasını anlatıyordu. Kadının dünyanın kendi bölgelerine ait olmadığını söyleyebilirdi ama içten içe ait olmasını diliyordu.

Zacarias, "Zamanı geldiğinde hangi anıları sildiğime dikkat edeceğim," dedi.

"İyi misin?"

"Neden sordunuz?"

Julio tereddüt etti. "Gözleriniz, señor, parlıyorlar. İhtiyacınız var mı ..."

Zacarias başını salladı. Yaşayan ölüleri yok etmek her avcıya bir bedel ödetirdi. Can almak hafife alınacak ya da sonuçsuz kalacak bir şey değildi. Julio zaten ondan korkuyordu, tüm işçiler korkuyordu, Cesaro bile. Her can aldığı anda karşılaştığı tehlikeleri açıklayamıyordu, vampirin canını bile. Kan almak bir ayartmaydı, can aldıktan sonra çok tehlikeli bir ayartmaydı. Başını eğerek teşekkür etti ve sonra adamdan uzaklaştı. Aslında, gergin atın görüntüsünden uzaklaştı.

Marguarita, Peru Pasolarının, en azından kendi çiftliğinde yetiştirilenlerin, yeteneklerinin yanı sıra mizaçları için de yetiştirildiğini belirtmişti. Zorluklar karşısında istikrarlı doğalarıyla ünlüydüler. Sonunda ata binebilmiş, toprağın üzerinde akıp gitmiş, ruhu hayvanlarla bağlantı kurmuştu ama şimdi at onun aynı kişi olduğunu bile fark etmiyordu. Katil yüzeye çok yakındı.

Zacarias savaş alanından, dumandan ve ölüm kokusundan uzaklaştı ve ana eve, ona doğru yürüdü. Marguarita. Susu -doğduğu yer değil ama evi, päläfertii- hayat arkadaşı dediği bir kadındı. Huzur bulabildiği tek yer onun içindeydi. Gerçekten hayata döndüğü tek an onunlaydı. Gölgelelerin yarım dünyasından çıkabilmesinin tek yolu, boş alanlarını onun parlak ışığıyla doldurmaktı. Marguarita onun sívam és sielam'ı, yani kalbi ve ruhuydu. Bundan kaçış yoktu.

Gerçek şu ki, onun ruhu onunkini okşamadan ne kalbi ne de ruhu vardı, sadece artık kurtarılmaya değeri hiçbir şeyle bağlantısı olmayan milyonlarca delikle dolu birer elek olan yerleri vardı.

Bunu istememişti. Çoktan ölmüştü ve ölümsüzleri ararken, yalnız bir avcıyken, katı bir izolasyon içinde yaşarken, dünya onu çoktan geçmişti.

Modern yöntemleri anlamıyordu. Yüzyıllar boyunca av avlamak için yeryüzünde dolaşması onu diğeri türlerden uzak tutmuştu. İnsanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve kesinlikle kadınlar hakkında da hiçbir şey bilmiyordu ama onu içinde hissettikten sonra, onun içinde olduktan sonra geri dönüşü yoktu.

Aşınmış patikadan ön basamaklara doğru yürürken çiçekleri ve çalılıkları fark etti. Hepsi donuk bir griydi, içeri adım atıp zihnini Marguarita'nınkiyle birleştiren kadar onun için parlak renkler yoktu. Bir yanı bu yeni yola direniyordu ama Marguarita zaten vücudunda bir uyuşturucuydu, karşı koyamayacağı bir bağımlılık. Canlı renklere, duygu yoğunluğuna ve daha önce hiç yaşamadığı saf zevke ihtiyacı vardı.

Marguarita kahkaha ve hüsrandı. O, çözümediği ilgi çekici bir bulmacaydı.

Merdivenlerden yukarı yürüdü, basit bir hareketti ama yine de içinde bir şey, sert ve sinirli bir şey yerleşmiş gibiydi. Onu yakınında hissetti. Ona hâlâ kapalıydı ve zihninin onunkini aramasına izin vermedi. Onun yüzünü görmeye ihtiyacı vardı - onun bu parçasını kabul edebileceğini bilmek için. O, hayvanların tanıdığı bir yırtıcıydı. Yüzünün savaşta bilendiğini, sertleştiğini ve bir katilin damgasıyla kazındığını biliyordu. Gözleri hâlâ parlıyordu, köpek dişleri keskin ve biraz uzamıştı.

Onu olduğu gibi görmeliydi. Karpatyalı'yı kabul etmek zordu ama avcı dehşet vericiydi. Onu reddederse ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Belki de onu inine götürüp mutlu etmenin bir yolunu bulmaya çalışacaktı?

İmkânsız. Başını salladı, avucu kapının üzerinde, tam başının hizasındaydı. Bu imkânsız bir durumdu. Kutsal olan her şey adına, kader ne düşünüyordu? Karpatyalı bir kadın, bir kadim, bu kadar zorlanamazdı.

onunla birlikte. Ama bir insan? Bir kadının ihtiyaç duyduğu Şefkatli Şeyler olmadan onu yönetecek kaba, baskın bir erkekle hiçbir deneyimi olmayan bir kadın? Onunla nasıl başa çıkabilirdi ki?

Tüm güvenlik önlemlerini kaldırmaya dikkat etmişti. Karpatyalı adamlar evlerinden ıkabilirdiler ama tekrar içeri girmek zor, acı verici ve tehlikeli olabilirdi. Kapıyı açtı ve içeri girdi. Normalde bir yapının içindeyken nefes almakta zorlanırdı. Dışarıda rüzgâr onu tehlikeden haberdar ediyordu. İçeride ise insanların kokuları ve yaşam biçimleri onun için değerli olan her Şeyin önüne geçerdi. Şimdi nefes aldığında, içine Marguarita'yı çekiyordu.

Kokusu tamamen kadın kokusuydu. Yumuşak ve ince. Bir mucize gibi kokuyordu. Temiz, taze ve yağmur ormanlarına, ona aitti. Koridorda sessizce ilerledi, ona kendini hazırlaması için zaman vermek istemiyordu. Onu olduğu gibi görmesi gerekiyordu ve onun da yüzünü, gerçek ifadesini görmesi gerekiyordu. Zihnine dokunmak ona her Şeyi anlatacaktı ama zihni onunkine girdiğinde, hayat arkadaşı bağı devreye girecek ve korkularını ve ona karşı ilk gerçek tepkisini maskeleyecekti.

Yatak odasına adım attı. Oda tamamen karanlıktı. Perdeler ay ışığını engelleyecek Şekilde kapalıydı. Marguarita bir köşeye, yere b z lm Őt . Yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı, ellerini kulaklarına bastırmıştı. Elbette savaşın seslerini, sevgili atlarının çığlıklarını ve sığırların bağırışlarını duymıŐtu. Sürünün izdiham yarattığını bilmemesi mümkün değildi, yere çarpan toynakların gürültüsünden anlamaması mümkün değildi.

Adamın kanı tüm duyularını güçlendirmişti.

Uzun saçları dökülmüştü, tüm o ipeksi teller ve Şimdi bile, en yırtıcı halinde bile, o kalın kütlenin gerçek bir siyah olduğunu görebiliyordu, gizli mavileri göstermek için ışık bile olmadan parlıyordu. Uzun bir süre onu izledi, beklemeyi uzattı, gerçeği bilmek istemiyordu ama aynı zamanda buna ihtiyaı vardı. Bir nefes aldı, onu ciğerlerine çekti ve yukarı bakmasını diledi.

Şimdi. Beni şimdi gör. Marguarita başını kaldırdığında, zorlamayı odanın içine itti ve nefesini tuttu.

Gözleri yaşlarla dolmuştu. Kocaman, güzel, çikolata gözleri. Bakışları ona kilitlendi ve onun nefesini tuttuğunu gördü. Göğüsleri yumuşak, kadınsı bir hareketle inip kalkıyordu. Sanki boğazına bir şey takılmış gibi yutkundu. Parmakları birbirine o kadar sıkı kenetlenmişti ki bembeyaz olmuşlardı. Ama adam onun yüzüne odaklanmıştı.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca ona baktı. Çok yavaşça ayağa kalktı, duvara doğru ilerledi, gözleri genişti, santim santim üzerinde dolaştı, hasar aradı. Onu dikkatle inceledi. Bakışları adamın yüzüne döndüğünde, birkaç adım atarak adamın önünde durdu. Elleri yüzünü çerçeveledi ve sonra üzerinde gezindi, parmaklarının bir dokunuşu, tüy kadar hafifti, ama bariz okşayışı vücudunda bir sarsıntıya neden oldu.

Yüzünden okunması çok kolay bir duygu karışımı geçti. Konuşamıyordu ama duyguları çok açıktı. Rahatlama. Sevinç. Korku. Hepsi oradaydı ama kalbi, düzensiz nefes alış verişleriyle birlikte kekeleyişini bile fark etmediği ritmik bir atışa başladı.

Elini kızın ensesine doladı ve bedenini kendine yaklaştırdı, başını göğsüne yasladı, kolunu kızın etrafına dolayarak bedenini kendi bedeninde hissetmesini sağladı. Kadın onun içinde eridi, kolları onun belini sardı. Sanki onu rahatlatıyormuş ya da kendini rahatlatıyormuş gibi ona sarıldı. Belki de ikisinin de rahatlamaya ihtiyacı vardı. Başını onunkinin üstüne yasladı ve onun huzurunun zihnine ve kalbine sızmasına izin verdi. Ona bir canavarmış gibi bakmamıştı. Korkuyordu ama onun için, ondan değil. Belki de güzel bir delinin hayat arkadaşı olması onun gibi kayıp bir adam için mükemmel bir çözümdü. Ondan korkmak için yeterince şey bilmiyordu.

Onu tutmak yeterli değildi. Ona içinde ihtiyacı vardı. "İçime gir, sívamet. Sana içimde ihtiyacım var." Davetini gece mavisi-siyah saç bulutunun içine fısıldadı.

Başını kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. Kendini düşerken hissetti. Ayaklarının altındaki zemin kaydı. Kadın yavaşça, ılık pekmez gibi, yoğun ve mükemmel bir şekilde içine girdi, onu parlaklığıyla doldurdu, kalbindeki ve ruhundaki delikleri doldurdu, kopuk bağlantıları birleştirdi ve gölgeleri dışarı çıkardı. Onu kendisiyle doldurdu. Ruhu onunkine karşı hareket etti. Ruhu onunkini tanıdı. Onun kalbinin ritmi oldu.

Zacarias'ın hiçbir şeye ya da hiç kimseye ihtiyacı olmamıştı. Şimdi onsuz yapamıyordu. Onu yeni doğmuş bir bebek gibi savunmasız bırakıyordu. Sonsuzluğu biliyordu. Sonsuza dek yaşamıştı ama şimdi onunla, Marguarita'yla her şey farklıydı. Sonsuzluk onunla yeterince uzun bile olmayacaktı. Birkaç kez gözlerini kırptırdı, karanlık odadaki renkler o kadar canlı ve parlaktı ki gözlerini acıtıyordu. Marguarita renkti, onun içindeyken gözlerinin önünde patlayan tüm o yoğun, güzel tonlar.

Boğazına doladığı elini kullanarak başını yukarı kaldırmaya zorladı, böylece koyu renk gözleri onunkilerle buluşmak zorunda kaldı. Kalbi göğsünde tekledi. Vücudu titredi. Sanki bir tsunami çarpmış da sürükleniyormuş, boğuluyormuş gibi hissetti. Belki de başından beri boğuluyordu ve onun zihni tüm noktaları birleştirene kadar bu hissi hiç fark etmemişti ama şimdi suyun başının üzerine kapandığını ve altında olduğunu biliyordu.

Onun dünyasında sadece Marguarita vardı. Yumuşak teni ve karanlık ruhuna akıttığı ışıkla Marguarita. Hayatını tamamen yalnız geçirmiş bir adamın ihtiyaç duyması garip bir şeydi. Rahatsız edici ve yabancıydı ama bu ihtiyaç onun dünyasındaki her şeyden daha büyüktü. O kadar kırılgan, o kadar savunmasızdı ki. Onu kolayca ezebilirdi ama yine de tüm güç ondaydı.

Onun gözlerinde boğulurken, içinden bir ateş dalgası geçti. İhtiyaç fiziksel bir hal aldı, zihninden bedenine sıçradı, tehlikeli bir alevdi, o kadar sıcak ve o kadar çığdı ki her kası gerildi, sıcak kan vücudunun her noktasından ateşle birlikte akarak kasıklarını korkunç, pençeleyen bir taleple doldurdu. Şehvet derin ve iç burkucu bir şekilde yanıyordu. Daha önce ihtiyacı açlıkken, şimdi Marguarita içindi. Onun her şeyine, kanına, bedenine, aklına, kalbine ve ruhuna. İhtiyacı vardı.

Ona hayat verdi. Onun yaşayamadıklarını yaşattı. Acıyı. Zevk. Keder. Kahkaha. Öfke. Neşe. O hayattı. Artık onun hayatıydı. Onun her şeyiydi. Onun kendisine getirdiği duygular ve renkler ya da zihninin yumuşak kayışı, damarlarındaki tüm o buzu eriten sıcaklık olmadan yaşayamazdı. İhtiyacı vardı.

Parmak uçlarıyla onun gölgeli çenesini okşadı ve bu hafif dokunuş, yakıcı bir okşayışın fısıltısı, içinde ham ve ilkel bir şeyi ateşledi. Şehvet ve açlık acımasız bir yumrukla vurdu, karnında kısır bir pençe ihtiyacı, her türlü mantığın ötesinde acı çekene kadar kasıklarını doldurdu.

Çenesini kaldırdı ve önsöz söylemeden ağzını aldı. Yumuşak bir öpücük yok. Nazik bir şefkat yok. Kendisine ait olanı aldı, onun ağzını kendi ağzı olarak sahiplendi. "Senin içinde olmak istiyorum. Derinlerinde. Anlıyor musun, Marguarita?"

Bu imkânsız bir soruydu. Nasıl anlayabilirdi ki? Yaşadığı dünya ile ona sunduğu dünya birbirine tamamen zıttı. Birini anlıyordu ama diğerine ihtiyacı vardı. Bir Karpat avcısı için ihtiyaç duymak, olabilecek en kötü takıntıydı.

Gizli duygular kabardıkça öpücüğünü sertleştirdi, içinde uzun zamandır bastırılmış bir volkan oluşup yükseliyordu. Onu böylesine etkisi altına aldığı için ona öfke duyuyordu. Cadı olmadığını iddia etmişti ama büyü daha önce karşılaştıklarından daha güçlüydü, ağ daha güzeldi ama ona kurulan tuzaklardan daha az ölümcül değildi. Yakalanmıştı. Buna. Onun tarafından. Marguarita tarafından. Parmakları Marguarita'nın omuzlarına gömüldü ve onu hafifçe salladı, öfkesi her an artıyordu.

Onu ebedi istirahatinden uzaklaştırmış, geçmişiyile, uzun zamandır gömülü olan ve unuttuğu anılarıyla yüzleşmeye zorlamıştı. O şeyleri bir kasaya koymuş ve bir daha asla geri dönmek üzere kilitlemişti. Kadın ona kapıları açtı ve güneş onu kavururken, adam ona ve hissetmesine izin verdiği o canlı, yoğun duygulara bağımlı hale geldi.

Vampirleri öldürdükten sonra, atlar onu reddettiğinde, sığırlar ondan kaçıp uzaklaştığında, bilinmeyeni ona yaklaştırmaya tercih ettiğinde, dehşete kapıldığını fark etti. Kız içine akın edene kadar bu duyguları birbirine bağlamamıştı ama kız onu bu hale getirmişti. Her türlü ölçünün ötesinde bir savaşçı ve onun kendisinden yüz çevirebileceği düşüncesiyle neredeyse dizlerinin üzerine çökmüştü.

Ağız onunkini tekrar tekrar aldı, uzun, sıcak, sert öpücükler. Ona nefes alma, geri çekilme, olmasını istediği şeyden başka bir şey olma şansı vermedi. Onun. Sadece onun. Hepsi onun. Ona doğru eğildi, kendini verdi ama bu onun için yeterli değildi. Boğazındaki hırıltıyı duyabiliyordu ama duramıyordu. İçindeki güç ona her şeyini vermesini istiyordu.

Onu giysilerinden kurtarmak için ellerini kullandı, muazzam gücünü kullandı, bluzunu vahşice yırttı ve yumuşak tenine ulaşmak için eteğini yırttı. Çılgın bir deliye dönüşmüştü, kendisiyle onun bedeni arasındaki her engeli kaldırmak için çaresizce çabalıyordu. Kadın onu sorgulamadı ama adam onu çırılçıplak soyana kadar sert ellerinin altında kıpırdamadan durdu.

Bir an durup kadının çıplak bedenine, yumuşak kıvrımlarına ve kadınsı sıcaklığına baktı. Bu kadın onun tek kurtuluşuydu, yaşamaya devam etmek ve akli başında kalmak için tek yoluydu.

Kız onun akıl sağlığı, hayatıydı ve ondan imkânsız şeyler talep edebilirdi ama yapılacak en onurlu şey bu olsa da ondan vazgeçemezdi. Çok ileri gitmişti. Küçük bir inilti ve kendi giysilerini çıkarmak için elini sallayarak tekrar onun ağzını aldı.

Tüm o sıcaklığın ve ipeksi vaatlerin içine gömüldü. Dili onunki boyunca kaydı. Ağzını doldurmak istediği gibi doldurdu.

Vücudunu sert ve derin bir şekilde öptü, duyularına saldırması için onu hareketsiz tuttu. Yüzünden boğazına doğru öptü, dili teninde bıraktığı ısıklıkların üzerinde gezindi, sahip olduklarının izini sürdü. Eli göğsünün yumuşak ağırlığını buldu ve cenneti avucunun içine aldı, dişleri, dili ve dudakları kremi kabarıklığa giden yolu buldu.

Onun çılgınca atan nabzını yaladı. Onun hareketsizleştiğini, vücudunun titrediğini hissetti. Meme ucunu yaladı ve dişleriyle hafifçe ısırды, sonra daha sert, çekiştirerek onu tahrik etti, vücudunda şimşekler çaktırdı. Bu tepkiyi hissetti ve onun için çaresizce hırlayarak onu kaldırdı.

"Bacaklarını belime dola ve ayak bileklerini kilitle. Ellerini boynuma dola." Sert emri zar zor duyulabiliyordu.

Ona karşı ne kadar açık olacağını bildiği için nefesini içine çekti ama tereddüt etmeden itaat etti. Gözlerini kapadı ve kadının sıcak, kaygan ısını karnında hissetti. Kadın ona karşı nabız gibi atıyordu ve o da sikiinin karşılık veren sarsıntısını hissetti. Onun sığınağının içinde olmak, kendini dünyanın geri kalanından uzakta, oraya gömmek ve kilitlemek için çaresizdi. Kan ve ölümden uzakta. Hayatı seçti ve Marguarita'yı seçti.

Tek uyarısı olan parmakları kalçalarında esnedi ve onu bu kaban ereksiyonun üzerine çarptı. O kadar kalın ve sertti ki, kadının dar kıvrımlarını delip geçti. Bu his, nehrin üzerinde yükselen ay gibi, her hücrelerini ele geçirmek için vücuduna yayıldı. Kadının kılıfı kavurucu derecede sıcaktı, onu ruhuna kadar yakıyor, her gölgeyi kovuyor, enfes zevk damarlarında dolaşıyordu. Onu tuttu, elleri onu acımasızca üzerine çekti, kalçaları o kadife yumuşaklığındaki ateşli cennetle buluşmak için yükseldi. Bir süreliğine kendinden geçti, coşkunun içinde kayboldu, ona vurdu, döndü, böylece onu duvara yaslayabildi ve bir kırıcı gibi sürmeye devam etti, vücudundaki her darbeyi, onun her dalgalanmasını hissetti.

Nefesi düzensiz soluklara dönüştü, göğüsleri ona doğru zıplıyor, meme uçları göğsüne sürtünüyordu. Saçları her yerdeydi, adamın tenini şehvetli bir şekilde okşuyordu.

Düştü. Kendini bıraktı, canavarın hüküm sürmesine izin verdi, ona güç verdi. Onu vahşice aldı, her şeyi kendisi için aldı, zevki, ihtiyacı onu yönlendirdi.

Boynuna sokuldu, daha fazlasını istiyordu ama başı omzunda yatarken ona ulaşamıyordu. Başını arkaya koy, diye emretti.

Başını geriye atarak hemen itaat etti. Göğüsleri ona doğru çıkıktı, güzel bir manzaraydı, her sert dalgalanma ve itişte zıplıyordu. Ona binmekten başka çaresi yoktu, vücudu tekrar tekrar onun etrafında kasıldığında ve kasıldığında bile ona mola vermeyi reddetti. Sadece onu daha yükseğe çıkardı. Onu engellemeden alıyordu.

Buna ihtiyacı vardı. Her şeye ihtiyaç duyuyor, onun orgazmını tekrar tekrar hissetmek istiyor, gözlerinin arkasında patlayan ve kasıklarında merkezlenmek için bacaklarından yukarı fırlayan zevki istiyordu.

Daha fazla. Bana biraz daha ver. Tekrar, Marguarita. Bir daha.

Başı erotik bir şehvetle doluydu, ihtiyaç ihtiyacı tetikliyordu. Derinlemesine ısırmadan önce dilini boynunda gezdirmeyi unutmadı. Kadının tadı ağzına, zihnine, kasıklarına bir ateş topu gibi fırladı. Vücudu birbiri ardına orgazm olmaya başladı, kılıfı onu boğacak kadar sıkı kavrıyordu. Zihninin bir yerlerinden onun nefes alışlarını ve merhamet yakarışlarını duyabiliyordu ama bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. O saf, katıksız zevk cehennemini terk edemezdi. Onun cennetini. Orada kaybolmuştu. Akılsızdı.

Onu tüketmek, onun bir parçası olmak, teninin içinde yaşamak istiyordu. Bunu hissetmek. Bu mükemmel yer, mükemmel an, onun merhamet dilemeleri ve bedeninin ona hizmet etmesi, ona hayal ettiğinden ya da hayal edebileceğinden çok daha fazla zevk veriyordu. Her zaman onun olduğunu bilecekti. Başka hiç kimse onun vücuduna bunları yapamazdı. Ona onun gibi hissettiremezdi. Tüm gücü geri alabilir, onu soyunmuş ve kendisi kadar savunmasız bırakabilirdi.

Bu onun takıntısıydı. Bu onun sahiplenme markasıydı. Bu aşktı. Yaptığı şeyin farkına varması

onun üzerinde. Onu şok etti. Tamamen şok etti. Onu seviyordu. Ona karşı hissettiklerinin yoğunluğunu kelimelerle ifade etmeye çalışıyordu. Bu duyguyu tanımazken nasıl söyleyebilirdi ki? Yalnızca burada, onun bedeninin derinliklerinde, katıksız, ham gerçeği kesinlikle biliyordu. Bu ona hayat verdiği için bir ceza değildi. Bu sahiplenme, sahip olma ya da saplantı değildi. Bu aşktı. Onun aşkı, olduğu kadar kaba, çiğ ve evcilleşmemiş. İçindeki öfke, bir volkan gibi kabarıyor, patlamakla, ikisini de yok etmekle tehdit ediyordu - bu ona olan aşkıydı. Sözleriyle nasıl söyleyeceğini bilmediği şeyi bedeniyle söylüyordu. Ona tapıyordu. Kendini ona veriyor, onun ateşinde yanıyordu.

Dilini kızın üzerindeki parlak çileğin üzerinde gezdirdi. Volkanın onu ele geçirdiğini, roket gibi bir patlamayla süpürdüğünü, şiddetli, sıcak bir zevkle öldürdüğünü, böylece yeniden doğduğunu, yeniden yaratıldığını hissederken boynunu tuttu ve gözlerine bakmak için başını kaldırdı. Küllerinden doğan bir Anka kuşu. Ve güneş onu kavurdu, ona karşı daha dikkatli olmalıydı.

Kadının yumuşak öğüdü zihnine kaydı. Beni istediğin gibi sev, Zacarias. Bana yaptığın her şeyde sevgini hissediyorum. Kelimelere ihtiyacım yok. Nazik olmana ihtiyacım yok. Evet, bazen biraz korkuyorum ama beni asla incitmeyeceğini biliyorum. Başını onun omzuna yasladı, vücudu onunkini çevreledi, neredeyse onun içinde eridi, böylece sanki aynı tene sahiplermiş gibi hissettiler. Saçları nemliydi. Adamın teni de öyle.

Kalpleri tehlikeli bir yükselişten daha kontrollü bir atışa geçene kadar onu yakınında tuttu. Boynuyla omzunun birleştiği o tatlı noktayı defalarca öptü ve sonra boğazına doğru ilerleyerek ağzını buldu.

Hayatında hiç kimseden özür dilememişti. Özür dilerim, sana karşı daha dikkatli olmalıydım. Kelimeleri yüksek sesle söylemek yerine zihnine itmek daha kolaydı. Kendini onun bir parçası gibi hissediyordu, siki hâlâ onun içindeydi,

Vücudu sürekli artçı şoklarla onunkinin etrafında titreşirken hâlâ zonkluyordu.

Elleri kulaklarını okşadı ve bir öpücük daha başlatmadan önce ona bakmak için başını kaldırdı. Dudakları onunkiler boyunca kaydı, dili ağzının dikişini buldu ve giriş için alay etti. Kontrolü ona bıraktı, ağzını keşfetmesine izin verdi, kendini ona kayıtsız şartsız teslim edişini sevdi. Acıyacaktı. O bir vahşiydi, aleti bir kırıcıydı. Onun içinde kendini kaybederek uzun, akılsız bir zaman geçirmişti.

Her saniyesine bayıldım. İstedğin zaman çekinme. Yarın ağrım olabilir, ama bunun benimle seviştiğin için olduğunu bilmek harika hissettirecek.

Seni çok sevmişti. Ona her şeyini vermişti. Ondan daha azını istemiyordu. Bedenlerinden bahsetmek kalplerinden bahsetmekten daha kolay görünüyordu.

Dişleri adamın alt dudağını çekiştiriyordu. Vücudunun yavaşça onunkinden ayrılmasına izin verirken onun eğlendiğini hissetti. Çok nazikçe ayaklarını yere indirdi ve bacaklarının onu tutacak kadar sağlam olduğundan emin olana kadar onu tuttu. Uzakta, evin dışında ayak sesleri duydu.

"Misafirlerimiz var," dedi Zacarias. "Arkadaşın Julio ve helikopteri uçuran kadın." Kadının göğüslerini avuçladı, onunla geçireceği birkaç dakikadan bile vazgeçmek istemiyordu. Bu geceyi kendisi için istiyordu.

Lea Eldridge. Marguarita'nın elleri çıplak göğsüne gitti ve itti. Mümkün olduğunca çabuk gitmelerini sağlayacağım. Seni göremez. Kardeşi ve arkadaşı seninle çok ilgileniyor. Git hadi. Acele et, Zacarias, ben giyinirken.

Gülümsedi, avuç içi boğazını şekillendirdi ve başını kendisine doğru eğdi. "Ben senin koruyucunum. Burada kalıp bu kadınla tanışacağım."

Yüzü soldu, gözleri karardı ve şokla irileşti. Adam dayanamayıp başını eğerek onun ayırık dudaklarına kendi dudaklarını değdirdi. Kız ona göz kırptı ve sonra başını çılgınca salladı.

Seni görmesine izin vermek çok tehlikeli. Kazara ağzından kaçırır ve kardeşine burada olduğunu söylerse, o berbat arkadaşına anlatır. Cidden, orada durup bana gülümseme, gitmelisin.

Tüm vücudu kızarmaya başlarken iki elini ağzına bastırarak kıyafetlerini aradı. Kıyafetleri harabeye dönmüştü, daha önce aceleci elleri tarafından parçalanmıştı. Onun çaresiz ve savunmasız görünüşüne bayılmıştı. Yumuşak bir teni ve cömert kıvrımları vardı, vahşi saçları vücudunun etrafında her yöne savruluyor, ipeksi teller göğüs uçlarında duyusal bir şekilde yakalanıyor ve dalgalar halinde çok seksi poposunun kıvrımına doğru ilerliyordu. Sahip olduğu şeylerin izleri her yerdeydi, teninin her yerinde, kırmızı izler, koyu lekeler, parmak izleri, ısırık izleri. Kız onun için çok güzeldi. Elini kremi göğüslerinin üzerinde gezdirmekten kendini alamadı, ciğerlerindeki nefesin sıkışmasını izledi.

Karın kaslarının avucunun altında kasılmasına bayılıyordu ve daha aşağılara indikçe, kadının, vücudunu ele geçirmesini kabul ettiğini belli eden elini karşılamak için duruşunu genişletmesi hoşuna gidiyordu. Sevişmelerinden dolayı sıcak ve kaygandı ve onun gibi kokuyordu. Adam şimdi onun içine derinlemesine damgalanmıştı ve bu bilgi onu memnun ediyordu. Modern zamanlarda yaşasa da o bir gericiydi ve kendi dünyasının yöntemleri her zaman onun bir parçası olacaktı. Diğer erkeklerin onun kendisine ait olduğunu, korunduğunu ve alındığını bilmesini istiyordu.

Parmakları biraz daha derine, o sıcak, nemli geçide girdi ve kızın kalçaları tepki olarak büküldü. Vücudu titriyordu. İhtiyacın zihninde ve bedeninde yarattığı ürpertiye hissetmek hoşuna gidiyordu. Başını meme ucunun cazibesine doğru eğdi, acele etmedi, ona ait olduğunu ve zevkini alırken dünyanın geri kalanının ne yaptığının pek önemli olmadığını bilmesini sağladı. Ve onun küçük nefes alışlarını, yayılan kızarıklığı ve gözlerindeki şaşkın bakışı görmek ona zevk veriyordu. Orada için için yanan arzuyu, ona olan ihtiyacı ve açlığı seviyordu.

İki parmağını o kavurucu sıcaklığın derinliklerine soktu. O sıkı, ateşli, sıcak kılıfın kendisine ait olduğunu düşündü. Hepsi onun içindi. Gözlerinde toplanan tüm o yoğun arzu ve ihtiyaç onun içindi. Yarı açık ağzı. O şaşkın bakışlar. Kesik kesik nefesi. Parmakları derinlere dalarken, başparmağı onun en hassas noktasını buldu, fiskeledi ve alay etti. Dişleriyle, diliyle ve dudaklarıyla boynundan ve göğsünden aşağıya, nihai hedefine doğru ıslak bir iz bıraktı.

Dayanamayıp göğsünü ağzına aldı ve meme ucunu mükemmel bir hassasiyetle ısırıldı. Tüm vücudu zıpladı ve sarsıldı. Göğüslerinin arasında ileri geri hareket etti, acele etmedi, kapının çalınmasını umursamadı, bir zevk dünyasında kayboldu, ağzı zirveden zirveye gitti. Parmakları derinlere girip geri çekildi, sonra tekrar derinlere gömüldü, başparmağı ise artık şişmiş olan düğmeye dokunup çekiştirdi. Kadın paramparça oldu, nefesi tıslayarak dışarı çıktı, vücudu sarsıldı, dalgalandı, kasları onu başka bir orgazma sürüklerken sertçe kavradı.

Kapı kibarca ama ısrarla çalındı. Ona doğru baktı, dizleri büküldüğünde ağırlığını destekledi. Ona gülümsedi, artan rengi ve dağınık saçları hoşuna gitmişti. İyice sevişmiş bir kadına benziyordu. Kadın bir elini saçlarına doğru kaldırdı ve adam onun bileğini yakalayıp aşağı çekti.

"Bırak onu. Görünüşünü beğendim. Sen mutfağa gidip misafirlerimiz için içecek hazırlarken ben de kapıya bakayım."

Kaşlarını çattı, hâlâ nefes almak ve mantıklı düşünmek için mücadele ediyordu. Çıplağım. Ve Lea seni göremiyor. Lütfen, Zacarias. Zar zor düzgün düşünebiliyorum.

"Düşünmene gerek yok. Sadece sana söylediğimi yap."

Temizlemem lazım.

Uyluklarında parlayan tohum ve krem karışımına ve bacaklarının birleştiği yerdeki ilgi çekici V buklelerine baktı. "Senden mutfağa gidip misafirlerimiz için yemek hazırlamanı istedim, benimle tartışmanı değil. Bu bir

nispeten basit bir istek, Marguarita. Her zamanki gibi talimatlara uymakta zorlanıyorsunuz."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Adam onun gözlerindeki ateş parıltısını gördü. Çenesi yukarı kalktı. Tek kelime etmeden ona sırtını döndü ve çıplak, yalınayak, uzun saçları poposunun kıvrımlarını okşayarak uzaklaştı. Kalbinin yerinden fırladığını hissetti. Cesareti ve ateşi vardı. Ve ne kadar zor olursa olsun sözünü tutuyordu.

"Marguarita." Adını yumuşak bir şekilde söyledi.

Yarı dönmüştü, sol göğsü kıpkırmızı ve onun izleriyle kaplıydı, meme ucu hâlâ sert ve gergindi, uzun saçlarının arasından ona bakıyordu.

"Kıyafetlerini unutmuşsun."

Kaşlarını çattı, şaşkınlıkla yerdeki parçalanmış kumaş parçalarına baktı. Adam sırtı ve elini salladı. Ayakları çıplaktı ama uzun eteği zarifçe ayak bileklerine kadar iniyor, yumuşak köylü bluzu göğüslerine yapışıyor, bol yakası neredeyse omuzlarını açıkta bırakıyordu. Geniş bir kemer belini kavriyordu. Kulak memelerinde ve bir bileğinin etrafında altın ışıltılar vardı.

Bileziğe dokundu. Çok güzelmiş. Teşekkür ederim. Elleri kalçalarının üzerindeki dolgun eteği düzeltti. Umm. Zacarias. İç çamaşırımı unutmuşsun.

Ona dişlerini gösterdi. Kurt gibi bir gülümseme. "Ben hiçbir şeyi unutmam."

Allık boynundan yüzüne doğru süzüldü. Başını salladı, bakışları onunkilerden ayrıldı. Başka bir itirazda bulunmadan mutfağa doğru ilerledi. Onunla alay etmek hoşuna gidiyordu. Onun gözlerinde, zihninde kaynarken yakaladığı öfke parıltılarından hoşlanıyordu. Sanki başka bir erkeğin onun vücuduna bakmasına izin verecekmiş gibi. Böyle bir şey olmayacaktı ve bunu bilmeliydi.

Zihnine sıcaklık doldu, yumuşak kahkahalar. Anlamıştım. Dönüp mutfağa doğru gitmeye başladığım ve senin kahkahanı ve kendini beğenmiş, kibirli erkek memnuniyetini hissettiğim an. O zaman benimle alay ettiğini anladım.

Bir kadının küçük delisi. Benim olanı başka bir erkeğin görmesine izin vermeyecek kadar seni sahipleniyorum. Bunu hemen anlamalıydın. Benden çıplak uzaklaşmanı izlemek hoşuma gidiyor. Bana büyük zevk veriyor.

Tüm eve taze bir esinti gönderdi ve kısık ateşte yanan kokulu mumlar ekledi. Marguarita'nın parçalanmış giysilerini yerde bırakabilirdi ama bu onu utandırırđı. Her iki ziyaretçi de Marguarita'yla seviştiğini fark etmeyecekti. Kanıtlar vücudunun her yerindeydi. Her halükarda, Marguarita'nın kendisine ait olduğunu anlamaları uzun sürmeyecekti, çünkü bunu açıkça göstermeyi planlıyordu.

Kapıyı ardına kadar açtı ve Julio nefesini tutup bir adım geri çekilerek vücudunu Lea Eldridge ile Zacarias'ın arasına koydu. "Burada olduğunuzu bilmiyordum, senyor," dedi, sesi özür diler gibiydi.

"İçeri gelin. Marguarita çay ve harika kokan bir çeşit kek yapıyor," diye selamladı Zacarias ve geri çekilerek içeri girmelerine izin verdi.

Julio her zamankinden daha şaşkın görünüyordu ve başını kısa bir süre sallayarak çenesini hafifçe Lea'ya doğru salladı. De La Cruz ailesine karşı koruyucu içgüdüleri devreye girmişti. Simbiyotik ilişkilerini tüm yabancılardan dikkatle koruyan bir ailede doğmuştu.

Lea, Julio'nun omuzlarının arkasından baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Zacarias onun gözlerindeki heyecanı, takdiri ve keskin, çiğ korkuyu okuyabiliyordu. Parmaklarını Julio'nun arka cebine soktu, Zacarias bu hareketi yaptığının farkında bile olmadığından emindi. Zihnine girmeden ona birkaç şey anlatıyordu. Onun bir De La Cruz olduğunu biliyordu ve Julio Santos'la çok ilgileniyordu.

Zacarias elini içeriye doğru uzattı ve Julio arkasına uzanıp Lea'nın elini tutarak içeri adım attı.

"Senyor De La Cruz, bu Lea Eldridge. Bu gece Ricco Cayo'yu hastaneye götürerek bize büyük bir iyilik yaptı. Burada olduğunuzdan haberim yoktu. Ne zaman geldiniz?"

Julio, Zacarias'ın ne söyleyeceği ve nasıl davranacağı konusunda öncülük etmesini istiyordu.

Zacarias, Lea'nın kızarmasına neden olan eski dünyaya özgü, kibar bir hareketle eğildi. Kapıyı arkalarından kapatırken gülümseme olduğunu umduğu bir ifade takındı. "Kadınımdan çok uzun süre ayrı kalamam..." Kaşlarını çatı ve başını salladı. "Päläfertilam." Yine başını salladı ve Julio'ya bir kaşını kaldırdı. "Bunu nasıl söylüyorsun? Esposa. Karım. Benim karım."

Julio'nun şaşkın bakışları onu çok memnun etmişti. Zacarias onunla Karpat halkına özgü bir şekilde evlenmişti ve bu, bildiği diğer türlerden çok daha bağlayıcıydı. Artık biri olmadan diğeri de yaşayamazdı. Marguarita kelimenin tam anlamıyla onun karısıydı.

Lea'nın nefesi kesildi. "Marguarita'dan bahsediyor olamazsın." "Elbette Marguarita," dedi Zacarias yumuşak bir sesle. "O bir hanımefendi burada."

"Ama-" Lea sorusunu bastırmaya çalışır gibi parmaklarını ağzına bastırdı. Yine de ağzından kaçırıldı. "Neden bana söylemesin ki? Ben onun arkadaşayım. Neden buradaki herkese bir şey söylemesin ki? Onunla evli olamazsın."

"Sizi temin ederim Bayan Eldridge, o benim." Zacarias sessizce konuştu ama ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Lea Julio'ya baktı, aynı anda hem incinmiş, hem kırılmış, hem de heyecanlanmıştı.

Julio rahat görünmeye çalışarak omuzlarını silkti. "Bunun etrafta dolaşmak için ne kadar iyi bir şey olmayacağını takdir edersiniz. Marguarita'nın korunması gerekiyor. De La Cruz ailesinin çok parası var ve birçok kaçırma olayı gerçekleşiyor. Kimsenin bilmemesi daha iyi."

Lea ona saf bir kızgınlık ifadesiyle baktı ama Zacarias'ın gözünü korkuttuğu belliydi ve mutfağa girene kadar tek kelime etmedi.

Önce Zacarias girdi ve bakışlarını Marguarita'ya dikerek durdu. Ocağın yanında durmuş, annesinin yaptığı çaydanlığa su dolduruyordu. Onun için artık başka bir şey yoktu.

Dünyadaki en güzel manzaraydı. Eteğinin renkleri canlı ve parlaktı, teni parıltıyordu ve saçları mavi-siyah ipekten parlak bir şelaleydi. Hareketleri zarif ve akıcıydı. İnsanlar ona ilk kez görüyormuşçasına huşu içinde bakarken, kanının zaten güzel olan görünüşünü daha da güzelleştirdiğini biliyordu. Julio'nun gözlerindeki takdiri görebiliyordu. Ona cazibesini nasıl geri çevireceğini öğretmek zorunda kalacaktı.

Kanı onun duyularını da güçlendirmişti. Damarlarında Karpat kanı akarken konuşulanları duymaması mümkün değildi ve misafirlerine değil ona bakarken yüzü kıpırtısızdı. Yanına gitti ve sol elini kaldırdı, insanların altın bir çember takma geleneğini hatırladı. Kızın parmaklarını kaldırdı ve onun için yaptığı yüzüğü öptü.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve kaşlarını hafifçe çatarak gruba baktı. Ne yapıyorsun, Zacarias? Ne oyunu oynuyorsun?

Sesinde incinmişlik sezdi. Onu incitecek bir şey yapmıştı. Parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı ve çekiştirerek, misafirlerinin ne düşünebileceğini umursamadan onu daha büyük gövdesinin sığınağına çekti. Kollarıyla onu arkadan sardı ve kendisine doğru kilitledi.

"Misafirlerimiz için çay hazırladınız mı?"

Beklemek zorunda kalmamak için çaydanlığın kaynadığından emin olmuştu. Ağzını kızın saçlarının tepesinde gezdirdi. Onun parlaklığı ile Julio ve Lea'yı görme biçimi arasındaki tezat şaşırtıcıydı. Lea çekici bir kadındı ve onu renkli olarak görebiliyordu, ama bu renkler kıyaslandığında donuktu. Julio'nun renkleri oradaydı ama yine zengin ve canlı değildi ve atan kalbini, vücudunda bir yol haritası gibi ilerleyen atardamarları görebiliyordu. Lea'nın kalbi ve damarları da oradaydı ama çok daha soluktu.

Zihnine yumuşak bir eğlence yayıldı. Hedefler, adamım. Hedefleri belirliyorsun. O bir arkadaş, hedef değil. Herkesi hep böyle görüyorsun. Başta beni bile. Onları insan olarak görmüyorsun, hepsi potansiyel düşman.

Bunun doğru olduğunu fark etti. Yüzyıllardır hiç kimseyi insan ya da Karpatyalı olarak düşünmemiştir. Ya öldür ya öldür dünyasında yaşıyordu. Julio'nun teni ve yüz hatları en donuk olanıydı çünkü en büyük potansiyel tehdit oydu. Julio'nun potansiyel bir düşmandan daha fazlası olduğunu fark etmesini sağlayan şey, Marguarita'nın doldurduğu kopuk bağlantılar, zihnindeki çok sayıda ve çok büyük gölgelerdi. O bir adamdı. Belki dost olmayacak biriydi, Zacarias'ın dünyada çok az dostu vardı, ama saygı duyabileceği biriydi.

Zacarias, Marguarita olmadan dünyayı nasıl gördüğünü fark etti. Başkalarını hedef olarak tanımlama bilgisi bile yoktu, bu onun içine işlemiştir. Bir vücuttaki her baskı noktasını, ölümcül bir darbe indirilebilecek her yeri biliyordu. Medeniyetten o kadar kopuktu.

Margarita'nın elleri aniden, sanki onu tutuyormuş gibi, onun ellerinin üzerinden sıkıca geçti. Onun içinde farkında olmadığı duyguları okuyordu. Onu aradı. Utanç. Julio gibi iyi ve cesur adamların ailesi için savaşmış olmasından, bazılarının ailesi için ölmüş olmasından ve kendisinin onları hiç tanımamış olmasından utanıyordu. Bir kez bile. Kendisine bile.

Lütfen otur ve bize Ricco'nun nasıl olduğunu anlat, Marguarita yazdı ve davet etti.

Julio'nun bakışları Zacarias'ın yüzüne sıçradı ve bir adım daha geri çekildi, kaçacakmış gibi kapıya doğru yöneldi, Lea'yı kavrayışı sıkılaştı.

Zacarias Marguarita'nın kokusunu ciğerlerine çekmek için derin bir nefes daha aldı. Hayatında başkalarına ihtiyacı yoktu ama onun vardı. Onun Julio ve Lea'ya karşı olan duygularını hissetmek için çaba sarf etti. Onlar onun için önemliydi, bu da onları onun için önemli kılıyordu.

"Evet, lütfen oturun." Doğrudan Julio'ya bakarak bir sandalyeyi işaret etti. Kibar kelimelerle ifade edilmiş açık bir emirdi bu.

Julio hemen Lea için bir sandalye tuttu ve onun yanındaki sandalyeye oturdu.

Margarita, bu kadar korkutucu görünmemeye çalışmanızı tavsiye etti.

Güneş ikisini de yakıyor, kadın. Seninle zamanımı alıyorlar, dedi ama sesinde ikisini de şaşırtan alaycı bir not vardı.

Margarita çay ve kekleri masaya koyarken o da bir sandalyeyi çevirip üzerine oturdu. Onun karşısına oturmaya başladı, ama Zacarias bileğini yakaladı ve onu yanına çekti. Julio'nun kalkık kaşları karşısında kızardı.

Ne yapıyorsun? Bu iyi bir fikir değil. Cidden, Zacarias, burada olmamalısın ve kimsenin bizim burada olduğumuzu bilmesine izin vermemelisin. Senin için güvenli değil.

Seni kucağıma oturtmadığım için şanslısın, yumuşak bedenini benimkine karşı hissedebiliyorum, diye hınzırca alay etti. Arkadaşlığın bu kısmından oldukça keyif alıyordu. Kadını onun yanında utanmıyordu ama başkalarının önünde ilişkileri konusunda utangaçtı. Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu, ama onun kendisine takılmasından hoşlanıyordu.

"Evli olduğunu bana neden söylemedin, Margarita?" Lea sordu, sesinde incinmişlik vardı. "Bana içini dökebileceğin kadar iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Ve Esteban'ın senin müsait olduğunu düşünmesine izin verdin."

Margarita not defterini ona doğru çekti ve yazmaya başladı.

Zacarias özrü görür görmez elini defterin üzerine koydu.

"Margarita'nın güvenlik meselesi olan bir şey için özür dilemesini istemediğinizi biliyorum. Kardeşiniz ona kur yapma fikrini hiçbir zaman ciddiye almadı ve o da bunu biliyordu. Ben çok zengin bir adamım ve pek çok düşmanım var. Margarita yapabilseydi sana söylerdi. Kızmanız gerekiyorsa, lütfen bana kızın. Onu gizlilik pozisyonuna ben soktum. Ve kesinlikle Julio'nun suçu yok. İkamet ettiğimi biliyordu ama evliliğimizden haberi yoktu."

Biz evli değiliz.

Zacarias ona bir bakış fırlattı ve onu reddetmesi için cesaretlendirdi.

Bu bakışta bir misilleme sözü vardı. Eğer onun için ne olduğunu kabul etmezse.

Bir rahibin önünde durmadık.

Anlamıyorum. Biz evliyiz. Bizi bağlayan ritüel kelimeleri söyledim.

Lea onu affetmek için, "Yüzüğünü göreyim," dedi.

Zacarias kaşlarını çattı. Marguarita yanlış bir şey yapmamıştı,

ve Lea'nın yüce gönüllü tonu onu rahatsız etti. O tepki vermeden önce Marguarita elini nazikçe bileğine koyarak onu uyardı.

Bu insani bir şey. Lütfen geçmesine izin verin.

Tam olarak anlamamıştı ama onun için bu kadar basit bir şey yapabiliyorken bunun bir önemi yoktu. Ondan çok şey talep ederdi ve onun için çok şey ifade eden küçük şeyler - belli ki bunun yaptığı gibi- ona vermek için yeterince kolaydı.

Margarita Lea'ya yüzüğünü göstermek için elini masanın üzerinden kaydırды. Rönesans antikası olan bu yüzük aslında örgülü altındı, birkaç örgü halinde sarılmış ve birbirine dövülmüştü. Karmaşıktı, yakından bakıldığında altının içine işlenmiş güzel bir parşömende eski kelimeler vardı.

Margarita parmağını harflerin üzerinde gezdirdi. Sívamet andam. Sielamet andam.

"Ne yazıyor?" Julio bilmediği kelimeler karşısında kaşlarını çatarak sordu.

"Sana kalbimi veriyorum. Sana ruhumu veriyorum," diye tercüme etti Zacarias. "Bunu yaptım ve bir kez verdim mi, De La Cruz onları asla geri almaz. İkisi de Marguarita'ya aittir ve sonsuza dek onun himayesindedir."

Lea bir tür onaylama sesi çıkararak ona gülümsedi.

"Tebrikler, senyor." Julio bakmak için çaba sarf etti Zacarias doğrudan gözlerinin içine baktı ama bakışlarını tutamadı, onun yerine yüzüğe baktı. "Marguarita çiftlikte çok seviliyor. Onu bizden almayı mı planlıyorsun?" Julio talep etti.

Zacarias şokun Marguarita'nın içine yayıldığını hissetti. Bunu hiç düşünmemişti. Ne düşünmüştü? Her zaman olduğu gibi gelip gideceğini mi? Bunun pek önemi yoktu. Nereye giderse gitsin, Marguarita da onunla birlikte olacaktı. Kendini onun himayesine vermişti ve o da onu himayesinde tutacaktı.

Margarita dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı ama Margarita onun korkusunun zihninde parıldadığını hissetti. Burası onun evi, onun dünyasıydı. Bu insanlar. Atlar. Çiftlik. Hiç kimseye ya da hiçbir yere bağlı değildi ve böyle hissetmeyi hayal bile edemezdi. Bakışları tekrar tekrar Margarita'ya döndü. Margarita onun için eviydi ve bir parçası onun için insanlarla, hayvanlarla ve mekânlarla rekabet etmek istemiyordu. Onu hepsinden uzağa götürmek istiyordu, böylece her ihtiyacı için her zaman ona dönecekti. Onun için her şey olacaktı.

Sen benim her şeyimsin. İçinde bir sakinlik vardı. Kabullenme. Ruhu onunkine değdi, onu zayıflatan yumuşak, okşayıcı bir fırça. Eğer burayı terk etmemi istersen, sana yalan söylemeyeceğim Zacarias, bu zor ve iç burkucu olurdu ama seni bir anda buraya tercih ederdim ve kararımdan pişman olmazdım.

Kalbi, sabit bir ritme oturmadan önce göğsünde birkaç kez çarptı. Sessiz beyanında doğruluk payı vardı. Güveni olmayan bir adamdı ve yüzyıllardır onu hayatta ama yalnız tutan bir onur kuralı vardı. Kız bütün bunları değiştiriyordu. Onun gerçeği onun için yeterli olmaya başlamıştı. Neden? Neden bu kadar eminsin, Margarita? Çok sert olabilirim.

Diğerlerinin önünde, kalbi gözlerinde, ona doğru uzandı. Bana ihtiyacın var, Zacarias. Gerçek seni görüyorum, tüm kalbimle sevdiğim seni. Bensiz onu göremezsın.

Yani biliyordu. Anılarını saklayamadığı gibi gerçeği de ondan saklayamayacağını anlamalıydı. Parmakları yüzünde gezindi ve adam onları yakalayarak elini kalbine götürdü.

Lea başını eğerek Julio'ya baktı. Yüzündeki özlemi okumak o kadar da zor değildi. Zacarias zorla gülümsedi, kurt gibi değil de dostça görünmesini umuyordu.

"Dünyanın bu küçük köşesinde kalmayı düşünüyor musun Lea? Margarita arkadaşlıktan hoşlanıyor ve zaman zaman seyahat etmemiz gerekse de bu çiftliği ana üssümüz yapmak niyetindeyiz." Margarita'ya bu kadarını verebilirdi.

Lea ay fincanını tabağa koydu ve başını salladı. "Umarım. Kardeşim yakında taşınmayı planlıyor ama ben kalmak için düzenlemeler yapıyorum. Burayı seviyorum."

"Yalnız kalamazsın," diye itiraz etti Julio. "Ağabeyin seni yalnız bırakmaz, değil mi? Seni kim koruyacak?"

Lea yüzünü buruşturdu. "Korunmaya ihtiyaım yok. Ben büyük bir kıızım." Marguarita'ya küçük, özür dileyen bir glmsemi gönderdi. "Dünyanın en zengin ve en ele avuca sığmaz adamlarından biriyle evli değilim."

"Sen bir kadınsın," diye mırıldandı Julio, yüzü kararmıştı. "Nasıl bir ağabey seni kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakır?"

Lea'nın çenesi kalktı. ay fincanını ağzına doğru kaldırırken soğukkanlılıkla Julio'ya baktı. Zacarias hafif bir titreme hissetti. O kadar belli belirsizdi ki Julio'nun fark edip etmediğinden şüpheliydi ama Lea Eldridge yabancı bir yerde tek başına olduğu için belli ettiğinden biraz daha gergindi.

"Kardeşim burayı sevmiyor, onun için çok uzak. Ama ben seviyorum ve kim bilir, eğer helikopter pilotunuz gelmezse, belki onun işini alabilirim. Bunun için çoktan görüştüm bile."

"Helikopter pilotu nerede?" Zacarias, Julio başka bir karşılık veremedenden sordu.

Julio i çekti. Elini yüzüne sildi ve endişeyle Marguarita'ya baktı. Not defterini kendisine doğru çekti, ama Zacarias bir kez daha elini defterin üzerine koydu.

"Sana soruyorum, Marguarita'ya değil," dedi sessizce, sesinde bir kez daha bir emir vardı.

"Charlie Diaz'ın içki sorunu var, senyor. Aylarca iyi oluyor ve sonra tekrar düşüyor, gidiyor ve geri gelmeden önce üç ya da dört ay sarhoş kalıyor."

Zacarias gözlerini kıstı. "Bunu bildiği halde Cesaro onu tuttu mu? O hepiniz için bir tehlike. Ricco Cayo tıbbi müdahale olmadan lebilirdi. Bayan Eldridge onu hastaneye götürmek için burada olmasaydı, onu kaybedebilirdik." Alçak sesindeki kınama, buz gibi gözleri kadar endişe vericiydi.

Margarita mutfakta tansiyonun yükseldiğini hissetti. Zacarias her zamankinden daha korkutucu görünüyordu. Lea Julio'ya biraz daha yaklaştı ve ağlayacakmış gibi baktı. Odadaki hava çok ağırlaşmıştı. Parmaklarını Zacarias'ın parmaklarının arasından geçirdi ve ani gerginliği hafifletmek için Julio'ya gülümsedi.

Sorun ne?

Zacarias'ın odaklanmış bakışları Julio'yu delip geçmeye devam ediyor, bir cevap bekliyordu.

Julio'nun yüzü karardı. "Babam ve ben Charlie ve onun durumuyla en iyi nasıl başa çıkabileceğimiz hakkında çok konuştuk. Bu sefer başarabileceğini düşündük." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Onu günlerdir kimse görmedi."

"Ve ne sen ne de baban bunun benim bilmem gereken bir şey olabileceğini düşünmediniz mi?" Zacarias'ın sesi çok sessizdi.

Lea'nın önünde olmaz. Yapma bunu Zacarias, diye yalvardı Margarita. Julio, Lea ve Margarita'nın önünde yanlış olduğunu bildiği bir şey yüzünden patronunun kendisini suçlamasından her zamankinden daha fazla utanacaktı. Julio gururlu bir adam ve sana çok sadık. . .

İşçi arkadaşına sadık. Ve ikimizi de tehlikeye atıyor.

Zacarias yırtıcı bakışlarını Julio'nun yüzünden hiç ayırmadı, doğrudan gözlerinin içine bakıyordu, kilitlenmişti, odaklanmıştı ve çok korkutucuydu. Margarita midesinin çalkalanmaya başladığını hissetti. Ne kadar gerginleştiğini fark etmemişti.

"Evet, senyor, size söylenmeliydi. Charlie'nin bir ailesi, çocukları var. Onu kurutmanın bu sefer işe yarayacağını umuyorduk."

"O bu çiftlikteki herkes için bir sorumluluk. Cesaro bunu bilmeliydi."

Julio'nun yüzü neredeyse kıpkırmızı oldu. "O bunun farkında."

"Bu adamın bulunup bana getirilmesini istiyorum."

Lea boğazını temizledi. "Kardeşim bir barda tanıştığı Charlie adında bir adamdan bahsetti."

Margarita'nın omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Bakışları Julio'ya kaydı. Charlie çok içiyorsa ve barda Lea'nın kardeşiyle konuşuyorsa, Esteban'ın arkadaşı da orada mıydı - De La Cruz ailesiyle bu kadar ilgilenen kişi?

Zacarias'a o kadar derinden bağlıydı ki, onun endişesini okumakta başarısız olamazdı. Zihni, onu şok eden bir okşayışla onunkine kaydı. Zacarias pek sık şefkat göstermezdi ve bu jest tam da öyle hissettirdi - şefkatli ve sevecen.

"Bana o konuşmayı anlat," diye emretti Zacarias, sesi alçak kadife gibi ikna ediciydi.

Margarita gömülü dürtüyü fark etti. Damarlarında akan Karpat kanı tüm duyularını harekete geçirmişti ve Lea'nın Zacarias'a itaat etmek için bu nazik itkiye karşı koyamayacağını hemen anlamıştı. Bu manipölasyon hakkında ne hissettiğinden emin değildi ama her şeyden önce Zacarias'ın güvende olmasını istiyordu, bu yüzden itiraz etmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Lea sanki baş ağrısı başlıyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu. Margarita üzerine yavaşça uygulanan baskıyı gerçekten hissetti. Zacarias'ın nazik olmaya çalıştığını fark etti, bu onun için yeni bir kavramdı. Normalde bu bilgiyi Lea'nın kafasından söküp alır ve bir daha arkasına bakmazdı. Nazik dokunuşu Margarita'ya saygısındanandı.

Ona şöyle bir baktı. İnanılmaz derecede yakışıklı ve tehlikeli görünüyordu. Hem Julio'nun hem de Lea'nın ondan korkmasına şaşmamalıydı. Arkadaşça davranmaya çalışsa bile Zacarias olduğu gibi ve tam bir hâkimiyet içinde görünüyordu. Hiç kimse onu fark etmekte başarısız olamazdı.

Ona bir güvence dalgası gönderdi ama bakışlarını Lea'dan ayırmadı, muhtemelen önemli olduğunu düşünmediği ayrıntıları hatırlamasını istiyordu.

"Esteban çok geç geldi, sabahın üçü gibi ve onu hiç görmediğim kadar çok içmişti. Böyle şeyler yapmaz. Eve girmesine yardım etmek zorunda kaldım. O da

merdivenlerden verandaya çıkamadı. DS onu arabadan iterek çıkardı."

"Kardeşini mi bekliyordun?" Zacarias sordu. Lea başını salladı. "Endişelendim."

Tekrar şakaklarını ovuşturdu ve sonra parmaklarını endişeyle birbirine geçirdi. Julio uzandı ve rahatlatıcı bir jestle ellerini kendi elleriyle kapattı. Gözleri Marguarita'nın kollarıyla buluştu. Zacarias'ın ne yaptığını çok iyi biliyordu ve Lea'yı böyle bir duruma soktuğu için utanıyordu. Çiftliği Cesaro ve Julio işletiyordu. Adamlar ve davranışları onların sorumluluğundaydı. Charlie uzun zamandır bir yükü ama ailesinin iyiliği için onu tutmuşlardı.

"Dışarıda, verandanın merdivenlerinde oturup onu bekledim. Dan-DS

-Arabayı durdurup beni orada otururken gördüğünde güldü. Ayağa kalktım ve arabaya doğru ilerledim, DS koltuğa doğru eğildi, arabanın kapısını iterek açtı ve Esteban'ı yere itti. Güldüğünü duyabiliyordum ve bana doğru baktı ..."
Titreyerek sözünü kesti.

Daha fazlasını. Her şeyi anlat, Zacarias acımasızca bastırdı.

Margarita kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. Lea belli ki Esteban'ın arkadaşından korkuyordu. Bunu herkes görebilirdi. Arkadaşını rahatlatacak bir yol bulamadığı için hayal kırıklığına uğramış bir halde not defterine uzanmaya başladı. Zacarias'ın eli çok rahat bir şekilde onunkinden önce oraya ulaştı. Not defterini cebine attı ve Marguarita kendini odadaki diğer insanlardan kopmuş ve biraz da incinmiş hissetti. Not defteri onun tek iletişim aracıydı ve Zacarias bunu ona yasakladığını ilan etmişti.

Lea boğazını temizledi ve sanki güç almak istercesine parmaklarını Julio'nun kollarıyla birleştirdi. "DS bir şekilde kasıklarını tuttu ve bana 'sonra' diye bağırdı. Dilini dışarı çıkardı ve birkaç müstehcen hareket yaptı. Kaçmak zorunda kalırsam diye evden fazla uzaklaşmak istemediğim için tereddüt ettim ama gülerek uzaklaştı."

Belli ki bize bunu söylemek zorunda kaldığı için aşağılanmış. Kes artık.

Zacarias ona uyarıcı bir bakış attı. Gözleri bir an için ona odaklandı. Yırtıcı hayvanın ona sertçe bindiğini gösteren yakut kırmızısı bir belirti yoktu. Sevişmelerinin ortaya çıkardığı gece yarısı safiri yoktu, sadece ona parıldayan sert siyah elmaslar vardı. Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Lea'yı sorgulama isteğini anlamıyordu ama hiçbir şey onu durduramayacaktı, özellikle de Marguarita.

İncinmiş hissetmemeye çalıştı. Onu henüz anlamamıştı. Hiç kimseye hesap vermemişti ve Lea'nın ona güvenmesi ve her konuda onu takip etmesi gerektiğine inanıyordu ama kibar toplumun kurallarını ve yaptığı şeyin Lea ve Julio'ya nasıl zarar verebileceğini anlamıyordu. Lea'yı zorlamaya devam ederse bir daha asla birbirlerinin yüzüne rahatça bakamayacaklarından korkuyordu. Sonunda, Julio sonsuza dek Zacarias'a karşı üzgün ve güvensiz olacak ve bu da onunla olan ilişkisini renklendirecekti.

Margarita çay fincanına baktı. Her zaman çok sevdiği çayı içmek istemiyordu. Son birkaç gündür sudan başka hiçbir şey onu cezbetmiyordu. Kendi dünyasını kaybediyor ve yavaş yavaş onun dünyasına giriyordu. Bu seçimi yapmıştı ama sevdiği her şeyden bu kadar çabuk vazgeçmeye hazır değildi.

"Kardeşim yerdeydi, yüzüstü toprağa düşmüştü. Güldüğünü duyabiliyordum ve bu beni gerçekten üzdü. DS'yi görmediğinden ve muhtemelen onu duymadığından oldukça eminim ama ben bu kadar korkmuşken gülmesi hoşuma gitmedi," diye itiraf etti Lea.

Julio vücudunu ona doğru kaydırды. "Tabii ki korktun. Kim bu adam, DS?"

Lea başını salladı. "Ona yaklaşma, Julio. O kötü haber. Kardeşim onunla tanıştığından beri başımız beladan kurtulmuyor. Esteban'ı yanlış şeyler yapmaya ikna ediyor." Başını eğdi, göz temasından kaçındı. "Esteban'ı birden fazla kez hapse girmekten zor kurtardım."

"O gece," diye sordu Zacarias, onu doğru yolda tutmak için. Sesi çok alçaktı, kimsenin karşı koyamayacağı kadife bir ikna gücü vardı.

"Esteban'ın eve girmesine yardım ettim. Çok sarhoştı ve sürekli Charlie'den ve DS'nin onu nasıl işe aldığından bahsediyordu. Bütün gece ona içki ısmarladı. Esteban, Charlie'ye nasıl ayak uydurduğunu övünerek anlatıyordu. Saçma sapan konuşmaya devam etti, hiçbir anlam ifade etmiyordu. Çılgınca bir oyun oynadılar. Doğruluk ya da cesaret için bir atış."

"Ne demek deli gibi konuştu?"

Margarita'nın ağzı kurudu. Birden kalbi çarpmaya başladı. Çok ama çok korkmuştu. Bu, Zacarias'ın mırıltılı sesiydi; tehlikeli bir yırtıcının, avının kokusunu aldığı ve ona kilitlendiği belli olan bir yırtıcının kıpırtısıydı.

Çayını iç, miça emni kuşenak minan- benim güzel delim. Kalbinin benim ritmimi takip etmesine izin ver.

Zacarias hafifçe kıpırdandı, bu hareket belli belirsizdi ve muhtemelen bir başkası tarafından takip edilmesi imkânsızdı ama vücudu onunkine daha yakındı, sıcaklığı teninin soğukluğuna sızıyordu. Korkmana gerek yok. Arkadaşın benden güvende. Onun içinde kötülük yok.

"Çılgınca şeyler." Lea tekrar şakaklarını ovuşturdu.

"Vampirleri kazıklamak. Kendisine sürekli Van Helsing diyordu. Drakula kitabından bir isim. Ava çıkacağını söyledi. Bir kazığa ve sarımsağa ihtiyacı olduğunu. Sonra da manyak gibi güler ve bana sarımsaktan kolyeler yapmamı söylerdi."

Başını sallayarak elleriyle yüzünü kapattı. "Ertesi sabah hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi davrandı ama sonra bana DS'ye vampirler, sarımsak ve kazıklarla ilgili bir şey

söylediğini söylemememi istedi, ben de bana yine yalan söylediğini anladım." Julio'ya biraz yalvarırcasına baktı.

"Dürüst olmak gerekirse, delilik bizim ailemizde yok.

Sarhoştı. Neyle ilgilendiği hakkında hiçbir fikrim yok ama Esteban gizli topluluklar ve gangsterler fikrini seviyor. Kötü etkilere karşı çok duyarlı."

"Charlie onlara ne söyledi?" Zacarias ısrar etti.

Margarita gözlerinin yaşardığını hissetti. İhanetin cezası ölümdü. Bunu herkes biliyordu. Ayrılmak isteyebilirdiniz ve anılarınız silinebilirdi ama eğer De La Cruz'a nesiller boyu hizmet eden ailelerden biriyseniz, zihindeki bariyer, beyni istiladan koruyan kalkan doğuştan mevcuttu ve kaldırılması katlanılması zor bir şeydi. Charlie sarhoş halde Esteban ve arkadaşı DS ile konuşmuştu.

Lea kaşlarını çatı ve bu kez sanki hatırlamasına yardımcı olacakmış gibi alnındaki küçük çizgileri ovuşturdu. Odada güç kıpırdadı. O kadar güçlüydü ki, Margarita ne Julio'nun ne de Lea'nın havadaki enerji çatırtısını fark etmemesine şaşırdı.

"Esteban Charlie'nin uyku odalarının haritasını çizdiğini ve vampirleri gündüz vakti kazığa oturtmanın kolay olacağını çünkü hareket edemeyeceklerini söyledi." Gözlerini hızla kırıştırdı ve utanarak masanın etrafına bakındı. "Çok sarhoştum ve mantıklı konuşmuyordum."

Margarita yine Zacarias'ın Lea'yı masum olduğundan emin olmak için yokladığını ve daha fazla bilgi almak için yoklamadığını hissetti. Vampirlere inanmıyordu ve DS ile kardeşinin muhtemelen içkiyle birlikte uyuşturucu da aldıklarını düşünüyordu. Charlie'nin sarhoşken halüsinasyonlar gördüğünden emindi. Çok aşağılanmıştı ve kendisine çok acı veren bir konu hakkında konuşmayı neden bırakmadığını anlamıyordu. Eve gitmek ve yorganı başına çekmek istiyordu.

"Teşekkür ederim Lea," dedi Zacarias sessizce. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Charlie iş arkadaşlarının hayatından sorumlu ve gerçekten ne kadar hasta olduğunu bilmemiz gerekiyordu."

Margarita nefesini içine çekti. Telaffuz edilen bir cümlenin yumuşak notasını duydu. Charlie içmediği zamanlarda sevimli biriydi ama Zacarias gibi bir adama bunu nasıl anlatabilirdi ki?

Zacarias yüzyıllar boyunca sade, yalnız ve dayanılmaz bir varoluş içinde, ama onurlu bir şekilde yaşamış, kurallarını asla çiğnememişti. Zayıflığı anlamazdı. Onun dünyasında zayıflar hayatta kalamazdı.

Zacarias aniden uzanıp kolunu ona doladı ve onu omzunun koruması altına aldı. Sandalyesi o kadar hızlı bir şekilde onunkinin yanına oturdu ki, aralarındaki kısa mesafeyi kapatmak için tekrar hareket ettiğini kimse fark etmedi.

Benim dünyam senin için zor. Üzgünüm, Marguarita. Bunları bilmek zorunda olmamalısın. Bunları senden saklayamam. Charlie ailemi bu adama teslim etti. Uyku odalarımızdan bahsetti ve birkaç çiftliğin yerini söyledi. Onu yok etmeden önce emin olacağım ama tüm ailemi ve seni tehlikeye attı. Buna izin vermeyeceğim. Ona güvenilmez.

Bunu biliyordu. Başlıca ailelerin birkaç üyesinin -Chevez, Santos, Fernandez ve Diaz- hepsinin çiftliklerdeki çeşitli odaların altında uyku odaları olduğunu bildiğini biliyordu. Bu odalar sadece De La Cruz ailesi insan gibi görünmeye ve insan toplumunda yaşamaya devam ettiği zamanlarda kullanılıyordu. Zacarias ailenin çiftliklerde nadiren görünen tek üyesiydi ama eğer Charlie herhangi bir yasak ayrıntı verdiyse -ki verdiğinden kuşku duyuluyordu- Zacarias onun yüzünden tehlikede olabilirdi. Sadece o orada olduğu için çiftlikte kalıyordu.

Gitmelisin, Zacarias. Senin için daha güvenli olur.

Gözlerinin yandığını hissedebiliyordu. Onu dinlemeyecekti. Gitmeyeceğini biliyordu. Düşmanlarını avlayacaktı. Tekrar denedi.

Zaten peşinde vampirler var.

Zacarias, Lea'nın sınırlarına yaklaştığını bildiğinden, usulca zihnine mırıldandı. Bana kardeşin ve DS'nin başka neler konuştuğunu anlat.

Lea parmaklarını ağzına bastırdı, bir sırrı saklıyordu. Suçlulukla Marguarita'ya baktı. Utanarak.

Marguarita, Zacarias'ın içinde yükselen zaferi hissedebiliyordu. O bunu hissetmedi, sadece Lea'ya baskı yapmaya devam etti, onun çok dikkatli bir şekilde koruduğu sırrı bulana kadar katmanları soydu.

"Özür dilerim, Marguarita. Esteban senin yüzünden buraya gelmemizi sağladı. Sadece bu çiftlik De La Cruz ailesine ait olduğu için değil. Kendimi sahtekâr gibi hissediyorum. Kardeşimin dediğine göre Morrison Ajansı ya da onun gibi bir şey adında dünya çapında bir ajans varmış..."

Margarita'nın kalbi yerinden fırladı. Elini sıkıca ağzına bastırdı. Babam birkaç ay önce böyle bir yer duymuş. Psişik yetenekleri test ediyorlarmış. Atlara olan yeteneğimin psişik bir yetenek olduğunu düşündü.

O haklıydı. Seni test ettiler mi?

Anketlerini doldurdum ama takiplerini hiç yapmadım çünkü babam öldü ve ben Marguarita yaralı boğazına dokundu. Sesimi kaybettim ve bunu nasıl açıklayabilirdim ki? Bağlantıyı hissetmek zorundasınız. Başka bir yolu yok.

Zacarias, "Ajanstan haberimiz var," dedi. "Marguarita başlangıçta mülakat sürecine başladı ama bir anket doldurmaktan öteye gitmedi. Bunun kardeşiniz için ne önemi vardı?"

Margarita, Zacarias'ın her ikisi için de cevap vermesiyle, sanki hayatının tüm ayrıntılarını onunla paylaşmış gibi, onun hakkında her şeyi biliyormuş gibi görüldüğünü fark etti.

Lea şaşkın görünüyordu. "Tam olarak emin değilim ama bu uzak bölgeyi seçmemizin nedeni bu. Esteban kanundan kaçıyordu ama ben burayı hiç duymamıştım. Telefonda Marguarita ve Morrison Ajansı hakkında konuşurken kulak misafiri oldum ve konuştuğu kişiyle aynı fikirdeydi..."

"Bu DS karakteri miydi?" Julio talep etti.

Başını salladı. "Sanırım. Eğer Marguarita'nın psişik bir yeteneği varsa, o zaman bir De La Cruz'un ortaya çıkma şansının diğer mülklerinden çok daha yüksek olduğunu düşündüler. İlk önce Esteban ortaya çıkacak ve onunla arkadaşlık kuracaktı."

"Yani onunla gerçekten arkadaş değildiniz." Julio'nun sesi sertleşti. Lea'ya ters ters baktı.

Hemen gözleri yaşardı. "Bu doğru değil." Lea yalvarırcasına Marguarita'ya uzandı. "Sana yemin ederim,

Aramızdaki dostluk gerçek. Burada kendimi evimde hissettim. Çok uzun zamandır ilk kez mutluydum."

Margarita ellerini tuttu, bakışları Zacarias'a kaydı. Not defterim yanımda değil. Lütfen ona iyi olduğumuzu, onu anladığımı ve arkadaşı olduğumu söyle.

Zacarias Lea'ya gülümsedi; dişlerini göstererek gülümsediği belliydi. "Margarita arkadaşlığınızın gerçek olduğunu biliyor. Endişelenmeyin." Kadına küçük bir dürtü itti.

Bir anket doldurdum diye Esteban'ın benden ne isteyeceğini anlamıyorum. Bu ne demek oluyor?

Daha sonra açıklayacağım.

"Bana çok aptalca geldi," diye devam etti Lea. "Atlarla aranın iyi olduğunu biliyordum ama gerçekten medyum musun? Neden geldiğimiz umurumda değildi, sadece gelmiş olmamız yeterliydi. Esteban bile bir süre mutlu görünüyordu - ta ki DS ortaya çıkana kadar. Her şeyi mahvetmesi uzun sürmedi. Artık evimiz sadece korkutucu."

"O eve geri dönmemelisin," dedi Julio Lea'ya. Margarita'ya bakarak Lea'yı kalması için davet etmesini işaret etti.

Zacarias her ikisi için de, "Kalabilirsin Lea," diyerek Margarita'yı şaşırttı. Margarita'nın elini ağzına götürdü ve dudaklarını hafifçe parmak eklemlerine değdirdi. Burada kalmayacaktır. Hâlâ kardeşini kurtarabileceğine inanıyor.

Ama yapamayacağını mı düşünüyorsun?

Üzgünüm, sıvemet. O çok ileri gitti.

Bunu bilemezsin. Ama o biliyordu. Zacarias çok uzun zamandır bu dünyadaydı. Çok fazla arkadaşının, aile üyesinin, insanın öldüğünü görmüştü. Hepsini onun zihninde gördü. Onun korkunç üzüntüsünü göğsüne, kalbine baskı yapan bir ağırlık gibi hissediyordu ama o bunu kabul etmeyi reddediyordu.

Gözlerini kapadı ve onu hiç terk etmeyen o ağırlığı üzerine almasına izin verdi. Günlerini, bir zamanlar onun için bir anlamı olan insanları avlayarak geçirmek nasıl bir şey olurdu? Önemli olan insanları öldürmek zorunda kalmak? Asla bir arkadaş edinemeyeceğini, kimseye güvenemeyeceğini, sevemeyeceğini bilmek.

ya da sevimek? Onu anlamak istiyordu ve burada, bu kederde, kabul etmeyi reddettiği anılarda bu adamın yanında duracak cesareti bulacaktı.

"Beni eve götür Julio," dedi Lea. "Çok geç oldu ve uyumam gerek. Ricco'nun iyi olacağına sevindim."

Margarita teşekkür ederek imzaladı ve ona bir öpücük verdi.

Julio da onunla birlikte ayağa kalktı. "Çay için teşekkürler, Margarita."

Zacarias da ayağa kalkarken elini Margarita'nın omzunda tuttu. "Sizi geçireyim." Diaz'la aramızda geçen konuşmaya dair anılarını yok etmeliyim. Bu onu tehlikeye atabilir.

Adamın kısa bir tereddütten sonra sonuncuyu eklemesine şaşırmıştı. Anılarında, onun kimseye kendini açıkladığı bir örnek bulamamıştı.

Hızlı öğrenirim. Arkadaşınızın iyi olacağına dair güvenceye ihtiyacınız var.

Sanki onu koruyucu bir sıcaklık peleriniyle sarmış gibi hissetti - sıcaklıktan daha fazlası - onu korumayla çevreledi ve zihnini sevgiyle doldurdu. Gülümsememeye çalışarak kendine sarıldı. Ona karşı ne hissettiğini bilip bilmediğinden bile emin değildi, ama biliyordu ve tam o anda, kendini biraz derinliksiz hissettiğinde, ona olduğu gibi ihtiyacı vardı.

Margarita fincanları ve tatlı tabaklarını topladı ve yıkamak için lavaboya götürdü. Kırıntılara bakınca aklına açlık geldi ama hissetmiyordu. Herhangi bir şey yeme düşüncesi rahatsız ediciydi. Giderek artan susuzluğunu gidereceğini umarak su içti. Damarlarında garip bir zonklama vardı, gitmeyi reddeden bir ritim, giderek güçlenen yumuşak ve ısrarlı bir çağrı. Bir ihtiyaç. Bir özlem. Bir açlık.

Lea ve Julio'yla geçirdiğı süre boyunca huzursuz olmuş ve bunun Zacarias yüzünden olduğuna, onun söyleyebileceklerinden ya da yapabileceklerinden korktuğuna kendini ikna etmişti. Ama burada, mutfakta tek başına, kimsenin şahit olmadığı bir ortamda, kendi kendine itiraf edebilirdi ki, bu onların kalplerinin çağrısıydı.

Damarlarındaki kanın akışını. Bunu duyabiliyordu ve Zacarias'ın öğrenmesine yardım ettiği gibi sesi kısmış olmasına rağmen, kendi damarlarında atan cazibeyi Zacarias'ın damarlarında, zihninde ve kalbinde atarken buldu.

Zihni Zacarias'a daldığı sürece, onun kendisini doldurduğu gibi Zacarias da onu doldurduğu sürece asla durmayacaktı. Zacarias için açlık durmuyordu, ne nabzın davul sesini duyabildiğinde ne de taze kanın zengin kokusunu alabildiğinde. Bu onun dünyasıydı ve kızın da buna alışması gerekiyordu.

Yalnız kaldığında, kan alma konusunda ne hissettiğini analiz etmeye çalışırken, içindeki insan korkmuş ve hatta tamamen tiksinimişti. Garip bir şekilde, ilk başta dehşete düştükten sonra, Zacarias bir şekilde kan verme veya alma eylemini doğal ve hatta güzel bir şeye, onunla birlikte olduğu sürece yaşamın özünü paylaşmaya dönüştürmüştü.

Margarita, Zacarias'ın odaya girdiği anı tam olarak biliyordu. Adam tam bir sessizlik içinde hareket ediyordu ama Margarita onu hemen fark etmiş, tüm duyuları canlanmıştı. Vücudu şarkı söylüyordu. Kalbi çırpındı ve midesinde milyonlarca kelebek kanatlandı.

Arkasından yaklaştı, o kadar yakındı ki sıcaklığını hissetti, nefesinin sıcaklığını ensesinde hissetti, saçlarını yolundan çekti ve dudaklarını teninde gezdirmek için eğildi. Bir okşayış fısıltısıydı ama yine de tepki olarak ürperdi, kanı ısındı, bedeni onu karşıladı.

"Bunun arkadaşınız için olduğu kadar sizin için de zor olduğunu biliyorum ve gerçekten çok üzgünüm."

Arkasını döndü. Adam geri adım atmadı. Lavabo ile adamın vücudu arasında sıkışıp kalmıştı. Başını eğerek bakışları onunkileri buldu. Ona gülümsedi.

Yalnız kaldığımızda ve bana öyle baktığında, gözlerinin gece yarısı gökyüzündeki mavi gibi derin, koyu bir safir olduğunu biliyor muydun?

Onun burnunun ucunu öptü. "Eğer bu doğruysa, gözlerimin rengini gören tek kişi sensin. Ben onları sadece

karanlık, ölümün gölgesi gibi."

Kollarıyla onun boynunu çevreledi ve ona doğru eğilirken parmaklarını ensesinde birleştirdi. Seni temin ederim, bana bu şekilde baktığında çok güzel bir mavi oluyorlar.

"Ne taraftan?"

Şefkatle. Kendini aşk demeye ikna edemiyordu ama aşk gibi hissediyordu.

Çenesini yakaladı, böylece ondan başka tarafa bakamadı. "Seni bildiğin her şeyden uzaklaştırdığımda aşk gibi hissedecek misin? Sevdiğin herkesten?"

Bu asla senin kararın değildi, Zacarias. Benim kararımdı. Yaşaman için ısrar ettim. Benim için kalmanı istedim. Ben seni seçtim. Her zaman seni seçeceğim.

Gözleri onunkilere bakıyordu. Gece mavisini. O kadar güzeldi ki kalbi çırpındı.

"Beni alçaltıyorsun."

İnsan ve kadın olmam beni aptal yapmaz. Bunu her açıdan düşündüm. İki ayağımla birden atlamadım. Bütün gece düşündüm. İki dünyamızı birleştirmenin bizim için zor olacağını biliyorum. Bazen iç burkucu olacağını biliyorum. Ama Zacarias, beni mutlu edeceğini söylemişti. Yapacağına yemin ettin ve ben sana inanıyorum. Yapacağına kesinlikle inanıyorum.

"Seni ben yöneteceğim." Bunu sert bir şekilde söyledi, gözlerinin mavisine gölgeler düşüyordu.

Umarım bunu sevgiyle yapmayı seçersiniz. Beni neyin memnun edeceğini düşünmezsen mutlu olmayı ve değer verildiğini hissetmeyi hayal edemiyorum. Hayat seçimlerle doludur, Zacarias. Ben seni seçiyorum ve mutlu olmayı seçiyorum. Dünya sallandığında ve ben dehşete düştüğümde, çok sıkı tutunmayı planlıyorum.

Yavaş bir gülümseme ağzındaki sert kenarı yumuşattı. "Senden sözünü tutmanı bekleyeceğim. Korkunuzu ya da öfkenizi benden asla saklamayın. Hepinizi istiyorum."

Kahkahalar zihnine yayıldı. Bunu istemeden önce Julio ve Cesaro'ya sor. Çok sinirliyimdir. Bu

Sık sık olur, ama biri beni sınırın çok ötesine itecek kadar aptal olduğunda makul değilim.

Zacarias o eriyen çikolata gözlere baktı ve kaybolduğunu anladı. Güvenen bir adam değildi ama yine de onun sözüne güvenmişti. Onun yanında duracaktı. Elini tuttu ve çekiştirerek onu evin ana odasına götürdü.

"Benimle gelmeni istiyorum, Marguarita. Sana dünyamızı göstermek istiyorum." Ona gülümsedi, gözleri her zamankinden daha maviydi. "Seninle birlikte, onu ilk kez göreceğim."

Bir soru işareti çizdi.

"Renkli. Renkleri ve duyguları siz sağlayacaksınız. Geceyi, ayı ve yağmur ormanını hiç canlı renklerde görmemiştim." Bunu onun için yapabilmesi bir mucize gibi görünüyordu. Onunla birlikte olmak bile ona bambaşka bir dünya veriyordu.

Bir tür boşlukta yaşamıştı. Sade, çorak ve çok çirkin bir cehennem. Zengin renkler ve hatta duygular

-Hem kötü hem de iyi olan her şey bir tür mucizeydi.

Ona böyle bir hediye vermişti, onunla birlikte ata binmesine, çiftliği keşfetmesine, toprağın üzerinde akmasına, hayvanla bir olmasına izin vermişti ve bunu ona verebilirdi. Ona biraz kur yapmayı, kur yapmayı, ona verecek bir şeyleri olduğunu göstermeyi umuyordu.

Şafak sökmek üzere, Zacarias, diye nazikçe hatırlattı.

Size göstermek istediğim şey şafağı gerektiriyor.

Gece onun gecesi idi, geriye ne kaldıysa. Onun dünyası. Onun alanı. Yüzyıllar boyunca bir cehenneme dönüşmüş olmasının pek bir önemi yoktu. Kız şimdi onunlaydı. Marguarita. Cehennemin öbür yüzü cennetti ve onu oraya götürecek, onunla birlikte bulacak, onunla birlikte deneyimleyecekti. Onun aracılığıyla.

Marguarita tereddüt etmedi. Parmaklarını onun parmaklarında sıktı ve ona nazikçe hatırlattı. İç çamaşırı giymiyorum.

Farklı kıyafetlere ihtiyacım olacak mı?

İnledi. Onun bedeninin cazibesini sürekli olarak görmezden geliyordu. Onunla zaman geçirmek, ona sürekli açlığının dışında bir şeyler vermek istiyordu.

"Seni sıcak tutacağım." Bakışları sahiplenici bir şekilde onun vücudunda gezindi. Onun kum saati figürünü, sadece kendisi için olan tüm o gür kıvrımlarını seviyordu. "Sen çok güzel bir kadınsın."

Kızardı, parladı. Gülümsemesi biraz ayın doğuşu ve yıldızların ona katılması gibiydi. Kontrolünü kaybetmeden önce kapıdan çıktı ve evden dışarı çıkamadılar. Kızın onun üzerinde böyle bir etkisi var gibiydi.

Kolunu onun beline doladı ve gökyüzüne çıktı. Kız nefes nefese kaldı ve yapıştı. Adam usulca güldü ve yüzünü tüm o saçlara gömdü. İpeksi saç telleri her yerdeydi. Kendisini ona kilitleyen kolu sıkıca tutarak ve diğer eliyle dikkatlice uzanıp ensesinde tuttuğu kalın, kıvrımlı bir düğüm haline getirmeye çalışarak onu evcilleştirmeye çalıştı.

"Bunu takdir etmek için gerçekten gözlerini açmalısın," diye fısıldadı.

İçinden sevinç fışkırdı. Havai fişekler. Canlı renkler. Gökyüzünde hızla süzülen ışık. Altında ışıltılı bir harikalar diyarı uzanıyordu ve Marguarita zihnindeydi, her şeyi onunla paylaşıyordu. O bir mucizeden daha fazlasıydı, cennetten küçük bir parçaydı. Bunu onsuz görseydi ne fark ederdi ki? Hiçbir anlamı olmazdı.

Şimdi ... yağmur ormanı ... ülkesi her şeydi, çünkü o oradaydı.

Parmaklarının koluna girdiğini hissetti. Başını eğerek ağzını onun kulağına dayadı ama kelimeler kullanmadı. İletişimin daha samimi bir biçimini istiyordu. Onun aldığı her nefesi hissetti. Ateşinin her atışını hissetti. Bana güvenini göster, miça emni kuşenak minan.

Aynı anda kahkaha, gerginlik ve heyecanın zihnini doldurduğunu hissetmesine rağmen nefesi tıslayarak dışarı çıktı. Bana yine deli dedin, değil mi?

Benimle yağmur ormanlarının gölgelikleri üzerinde uçuyorsun, diye dalga geçti. Bunu yapmak için biraz deli olmalısın. Yine de sana güzel dedim. Ve benim de. Bunu telafi eder mi?

Gözlerini açtı. Altında renk yelpazesindeki yeşilin her tonu vardı ve güneşin parlak gümüşü ışığı

Ay, gölgelikten taşıyordu. Ormanın zemininden yukarı bakmak yerine, aşağıya bakıyordu. Zihnini soluksuz bir merak duygusu doldurdu. Yıllar önce rastladığı bu muhteşem bulguyu ona göstermek için hızla aşağı indi ve onu dalların arasından geçirdi.

Bu manzarayı gören çok az insan var. Bu papağanları görmek için yılda bir kez buraya geliyorum. Sabahın erken saatlerinde sabah toplantıları için bir araya geliyorlar ve şafaktan hemen önce hareketleniyorlar. Bu noktanın yakınında küçük bir mağara buldum ve sırf onların uçuşunu görebilmek için bir oyuk açtım.

Çok uzun zaman önce gördüğü bu manzaranın mucizesini hissetti ve sürünün hâlâ orada olduğundan emin olmak için neden her yıl geri döndüğünü şimdi biliyordu. O zamanlar o telaşı hissetmemişti ama şimdi hissediyordu, ağaç korusunun kovuklarında tüneyen büyük kuşların güzelliğini ve heybetini. Çok fazla, heybetli kuş vardı.

Yağmur ormanlarında kendini her zaman evinde hissetmiş ve hayvanlarla, dünyayı dolduran insanlardan daha fazla akrabalık bağı kurmuştu.

Benim gibi, Marguarita da onayladı. Bu yüzden birbirimize bu kadar çabuk ve derinden bağlandık Zacarias, ikimizin de hayvanlarla bir akrabalığı var.

Yumuşak kahkahasının izlenimi zihnini kurcaladı. Elbette sen daha çok dişleri ve pençeleriyle büyük bir orman kedisi gibisin, bense çiçeklerin etrafında vızıldayan sinek kuşları gibiyim.

Ona baktı, gözleri sevinçle parlıyordu, onunla paylaştığı şeyin heyecanıyla. Kasıtlı olarak dişlerini gösterdi, vahşi bir hayvan gibi ona doğru uzattı. Zihninden daha fazla kahkaha döküldü. Tüm bu sıcak ballı pekmez, çatlakları ve boşlukları dolduran ve gölgelerin daha fazlasını uzaklaştıran bir tür erimiş altın gibi içinden aktı.

Adamın kolu kadının etrafında sıkılaştı. Nasıl olmuştu da tamamen yalnızken bir kadın tarafından tamamen doldurulmuştu? Hem de insan bir kadın tarafından?

İçinden daha fazla kahkaha döküldü. Deli bir kadın.

Benim delim, diye kabul etti, kendini gülümserken buldu.

Dünyayı değiştirmişti. Onu hayata döndürdü. Etrafındaki dünyayı hayata döndürmüştü. Ona takılmadan duramadı. Sinek kuşlarının her zaman kavga ettiğini biliyorsun. Onlar acımasız küçük yaratıklardır.

Belki de bu yüzden size bu kadar yakınlık duyuyorum.

Yüksek sesle güldü. Bu ses onu ürküttü ve sevindirdi.

Eğlence kelimesini duymuştu ama o ana kadar bu kavramı tam olarak anlamamıştı. Marguarita'yla paylaşmak eğlenceliydi.

Üşüdün mü? Küçük bir titreme mi algıladı?

Beni çok sıcak tutuyorsun, teşekkür ederim. Çok heyecanlıyım.

Çok güzel, Zacarias. Papağanları görmüştüm ama ağaçlardaki oyuklardan kafalarını çıkaran bu kadar çok papağan görmemiştim.

Baktığı her yerde, çiftler halinde meraklı başlar, tünedikleri ağaçlardaki oyuklardan ona bakıyordu.

Normal bir papağan sürüsü, türüne bağlı olarak, yaklaşık otuz civarındadır. Sabahları hep birlikte takılırlar. Kanat açıklıkları bir metre kadardır, harpy kartalı gibi değildirler ama hepsi havalandığında, başka hiçbir şeye benzemeyen bir manzara ortaya çıkar. Birkaç dakika içinde uçuşlarına tanık olacaksınız.

Onun heyecanını hissetti, onun içinden akıyordu, onun içinden akıyordu. Yüzyıllar süren karanlığın ardından onu uyandırmıştı. Bir parçası her zaman onun neyi uyandırmayı başardığı konusunda endişelenecekti. Ona karşı hisleri, içinden çıkarıp inceleyemeyeceği kadar yoğun ve karışıktı.

O zaman yapma. Bırak öyle olsun, Zacarias. Yağmur ormanındaki bu erken sabah muhteşem. Ay ışığını üzerimize saçıyor, papağanlar uyanıyor ve kanatlarını açıyor, tüm maviler, altınlar ve kırmızılar. Bu inanılmaz ve bunu bana sen verdin. Bayıldım.

Aşağıya, renk cümbüşüne, papağanlar yavaşça gerinirken ve tüylerini kabartırken parıldayan tüylere baktı,

Ay alçalırken ve güneş doğarken sabahın erken saatlerindeki buluşmaları için hazırlanıyorlardı.

Nasıl bu kadar bilge olabildin?

Kadınlar çok bilgedir, Zacarias. Onları daha sık dinlemelisin.

Alaycı bir kahkaha attı ve kızın kahkahasının zihnine dolduğunu hissetti. Onu mutlulukla doldurdu. Parmaklarını onun bileğine doladı, kuşlar kanat çırpıp neredeyse tek bir vücut gibi havalanırken vücudu heyecanla titriyordu. Ağaçların arasından süzülen ışık huzmeleri, parıldayan, yanardöner tüylerin üzerindeki canlı renklere çarpıyordu. Renkler onu neredeyse kör ediyordu, o kadar canlı ve yoğun ki biraz başı dönüyordu. Bu manzarayı daha önce de görmüştü ama canlı renklerde değil. Bu şekilde değil. Ve onunla değil.

Margarita. Onun adını soludu, rüzgârda yumuşak bir fısıltı halinde, yağmur ormanından papağanlara ulaştı.

Büyük kuşlar havada dönüyordu, canlı havai fişeklerin zarif bir gösterisi, doğanın en güzel halinin muhteşem bir gösterisiydi.

Zacarias, gelgit dalgası gibi yükselen duygularla zar zor nefes alabiliyordu. Onun için. Margarita için. Bu anı paylaşmak için onu bu özel yere getirmişti. Onun için bir hediye idi ama sonuçta hediye ondan gelmişti. Renkler. Yoğunluk. Saf duygu.

Senin içinde olmak istiyorum. Şu anda. Bunun gibi.

Havada, yağmur ormanında, açık havada, ait olduğu yerde - tam da gecenin gündüze dönüştüğü ve kalbinin her iki yerde de attığı o anda.

Şimdi neden iç çamaşırimi unuttuğunu anladım.

Onu sevgiyle okşadı, zihninin derinliklerinde, derisini ve kemiğini yakan yumuşak okşamalar, onu çoktan gittiğini düşündüğü bir yere damgaladı. Onu parçaladı ve kendini onun içine akıttı, onu ışıyla doldurdu.

Kollarının arasında döndü ve adam her ikisinin de giysilerini çıkardı, böylece teni onunkine sürtünüyordu, sıcak, yumuşak ve gür, vücudu onun için çoktan olgunlaşmıştı. Adam başını eğip kızın ağzını bulmaya çalışırken, kız da bir bacağını

Beline sarıldı, davetkâr girişini ona doğru sıkıca bastırdı. Masumiyetin ve günahın tadını alıyordu. Saçlarını avucunda topladı ve onu tekrar tekrar öpebilmek için başını geriye çekti, dili tüm o seksi sıcaklığı keşfediyordu.

Kalçaları onunkilere karşı davetkâr bir şekilde sallanıyordu. Kadının hiç tereddüt etmemesine, onu hiçbir şeyden mahrum etmemesine hayret etti; altlarında bir papağan halısı seriliyken ve etraflarındaki dallar maymunlarla doluyken bile otuz fit havada duruyordu. Onu öptü, görünüşe göre ondan başka hiçbir şeyi umursamıyordu. Ona güveniyor, çekinmeden kendini ona teslim ediyordu.

Diğer bacağını etrafından kaldırmak için saçlarını bırakmak zorunda kaldı. Ellerini omuzlarına koyarak kendini yukarı kaldırdı, kavurucu sıcak vücudunu göbeğinin üzerinden kaydırarak kendini tam sikinin pürüzsüz başının üzerinde konumlandırdı. Gözlerini kapattı, yavaşça kendini sokarken, dayanılmaz derecede kademeli bir hareketle aşağı kayarken, küçük daireleriyle nefesini keserken ve sıkı vücudunun isteksizce yol vermesiyle, kalın uzunluğunun etrafında gerilirken enfes hissin tadını çıkardı.

Başını geriye attı ve onu çıldırtmak için tasarlanmış yavaş bir sürüşe başladı. Kasları onu kavradı ve okşadı, şiddetli ısı zaten onu çevrelediğinde sürtünme yavaş bir ateş gibi inşa edildi. Kadife gibi yumuşak, nemli ve sıkı hissediyordu. Çok sıkı. Onu boğuyordu. Vücudunda şimşekler çakıyordu. Her bir sinir ucu, kadın ayağa kalkarken yaptığı en küçük hareketi bile hissediyor, vücudu onun üzerinde kayıyor, bir eldiven gibi, ikinci bir deri gibi oturuyor ve sonra tekrar üzerine çökerek onu derinlerine alıyordu.

Kadının saçları etraflarında uçuşuyor, bir an onları gizliyor, bir an sonra da kayarak iç içe geçmiş bedenlerini ortaya çıkarıyordu. Hızını onun ayarlamasına izin verdi, yüzündeki, gözlerindeki her ifadeyi, mutluluğu, zevki, şehveti izledi, ama çoğunlukla kendini aşkı ararken buldu. Onun eriyen gözlerindeydi. Ona dokunuşunda. Hareket edişinde, o yavaş, spiral çizen tembel sürüşünde.

Onunla geçirdiği her anın tadını sonsuza dek çıkaracaktı.
Onun tadını çıkardı.

Duygularının barajını açtığını fark etti ve onun için her
duygu daha yoğun, daha her Şeydi.
Dünyası onun etrafında dönüyordu. Bu dünya. Renkli olan.
Duygularla. Sevgi dolu.

Benimle gel. Burası gerçek dünya, Zacarias.
Benimleyken. Burada benimle yaşa. Diğerine gittiğinde,
orada sadece avlanırsın. Ama burada benimle yaşa.

Elleri tenini yumuşattı, dudakları aniden omzuna dokundu
ve başını geriye atıp gözlerini onunkilerle buluŐtururken
tekrar geri çekildi.

Her zaman, avio päläfertiilam-hayat arkadaşım. Her
zaman seninle yaŐayacađım. Başka yolu yok. Kontrolü
tekrar eline aldı, defalarca içine daldı, her bir vuruş derin ve
uzundu ve her biri onun için ne olduğunu anlatıyordu. Onu
yükseklere çıkardı ve uçurumun kenarına getirdiğinde, onu
da kendisiyle birlikte götürdü. Baş döndürücü bir yolculukla
gökyüzünde süzüldüler, birbirlerine kilitlendiler, eve doğru
yol alırken güneŐle yarıŐtılar.

Gümbürtü inatçıydı, rüyalarını bölen bir can sıkıntısıydı. Marguarita yastığı başının üzerinde ne kadar sürüklerse sürüklesin, kulaklarına bastırırsa bastırsın, gümbürtü sadece devam etmekle kalmıyor, daha yüksek sesle ve çok daha talepkâr hale geliyordu. Umutsuzca uyumak istiyordu. O kadar yorgundu ki hareket edecek enerjiyi kendinde bulamıyordu. Kolları ve bacakları kurşun gibi hissediyordu. Göz kapakları bile işbirliği yapmak istemiyordu.

Uzun bir süre yattı ve kalp atışlarını dinledi. Ses yüksekti, kafasının içinde yankılanıyordu. Damarlarındaki kanın akışını ve evin dışındaki tarlalardan gelen böcek seslerini duyabiliyordu. Tüm bunların arasında ısrarlı bir kapı çalma sesi vardı. Ön kapısındaki her kimse yakın zamanda gitmeyecekti -tuhaf bir kâbus görmüyorsa tabii.

Kâbus gördüğü düşüncesi onu endişelendirmiyordu ama bu kadar kolay duyduğu seslerin evin duvarlarının dışında olduğu fikri endişelendiriyordu. Zacarias açıklamıştı ama dinlerse sığırların mırıltısını duyabilirdi ve evden bir milden daha uzaktaydılar. Ahırdan at sesleri ve hatta orada çalışan iki adamın konuşmaları geliyordu. Biri Ricco için çok endişeleniyordu.

Garip bir çığlık ve kapıya daha fazla vurulması onu kalkması gerektiğine ikna etti. Deneme yaparak bir kolunu kaldırmaya çalıştı. İç çekerek kolunu şiltenin üzerine bırakmadan önce bir santim kadar kaldırmayı başardı. Biraz çaba harcadı ama başının üzerinde yavaşça dönen tavan vantilatörüne bakmak için yuvarlandı. Kapıya daha fazla vuruldu ve halsiz zihni daha hızlı çalışmaya başladı. Ya Ricco'ya bir şey olduysa? Belki de işçilerin bu yüzden

tartışıyorlardı. Korkmuş bir bebek gibi geri çekilmek yerine kulak misafiri olmalıydı.

Bana ne yaptın?

Zacarias bir çiftliğin günlük işleyişinin çok ötesinde, toprağın derinliklerindeyken, o herkesin emrindeydi. Emir vermek, evde kalmasını istemek, gündüzleri uyumaya zorlamak iyi ve güzeldi ama yapılması gereken işler vardı ve çiftlik onun da bir rol almasına alışkındı, hem de büyük bir rol.

Artık kararlı olan Marguarita isteksiz bedenini oturma pozisyonuna zorladı. Penceresinin perdelerindeki küçük aralıktan sızan ışık yüzüne bir tokat gibi çarptı. Gözleri yandı, anında acı veren bir kavrulmayla midesi uğursuzca çalkalandı ve gözyaşları yüzünden aşağı aktı.

Gözlerini korumak için kolunu kaldırarak yataktan kaydı, bacakları ve vücudu kemiklerini bulma çabasıyla titriyordu. Yere doğru kaymak istedi. Yüzüne ve boynuna soğuk su dökmek, gözlerini yıkamak daha fazla çaba gerektirdi ama sonrasında kendini çok daha iyi hissetti. Hâlâ halsizdi, beyni ve bedeni başka bir dünyaya ayarlanmıştı ama en azından yüzüstü düşmeden giysilerini sürükleyebiliyordu.

Saçları karmakarışık ve ön kapıya ulaşmak için çıplak ayaklarıyla evin içinde aceleyle ilerlerken onları evcilleştirmek için elinden geleni yaptı. Zacarias'ın evin güvenlik önlemleriyle ilgili kesin talimatlarıyla ilgili sorun, sesi olmadığı için dışarıda kimin olduğunu sormak için seslenememesiydi, bu nedenle orada kimin olduğunu görmek için kapıyı açmak zorundaydı. Pencereden bakmaya çalıştı ama güneş onu neredeyse kör ediyordu.

Güneş seni de yakacak, benim erkeğim, diye kafasının içinde şiddetle ilan etti, bir tür hastalıklı eğlence içeri sızıyordu. Yarattığı sorunlarla uğraşmak zorunda kaldığında adam neredeydi? Uyuyan Güzel uyanır uyanmaz bunu ona soracaktı.

Dikkatle kapıyı araladı. Lea dışarıda duruyordu, yüzü şişmiş, bir gözü kapalı, diğeri sarkık, dudağı

çatlamış ve kanlıydı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Marguarita kapıyı çekip açtığında ve ona doğru uzandığında başını salladı. Ellerini ağzına bastırarak hıçkıra hıçkıra ağladı.

Margarita onun kolunu yakaladı. Işık çok kör ediciydi, hassas gözleri Lea'ninkine kadar kızarmış, güneş vurduğu anda yanmış ve yırtılmıştı. Cildi bile sanki ışıktan kaçıyormuş gibi karıncalandı. İçgüdüsel olarak geri adım attı ve Lea'yı da yanına çekti. Lea bir inleme ile hıçkırık çığlığı arasında bir ses çıkardı. Arkasında bir adam belirdi, yüzü muzafer bir alaycıydı ve elini sertçe Lea'nın sırtına vurarak onu evin içine doğru itti ve Marguarita'ya çarpmasına neden oldu. İki kadın kolları ve bacakları birbirine dolanarak yere yuvarlandı, Lea Marguarita'yı yere yapıştırdı.

Yabancı kapıdan içeri atladı. "Çabuk, çabuk," diye seslendi Esteban'a. Yüzü şeytani bir maskeye dönüşmüştü, yerdeki iki kadının üzerinden atlayıp içeriye bir kerede görebilmek için dönerken bile gözleri bir tür dehşet içinde etrafında dönüyordu. Esteban onun ardından hızla içeri girdi, kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi.

İki adam içeri girer girmez havaya kötü bir koku yayıldı. Gözeneklerinden ağır sarımsak, korku ve uyuşturucu karışımı bir koku sızıyor, neredeyse Marguarita'nın ağzını tikiyordu.

Yabancı uzanıp Lea'yı sarı saçlarından yakaladı ve çekiştirdi. Lea kafa derisindeki baskıyı hafifletmek için adamın bileklerini kavradı, ayakta durmaya çabalıyor, korkuyla karışık bir öfkeyle kardeşine bakıyordu.

"Kalk ayağa, sürük," diye tersledi yabancı.

Margarita, Lea'nın çoktan ayağa kalkmış olduğunu göz önünde bulundurarak kaltağın kendisi olduğunu düşündü. Sakinlik üzerine çöktü. Bu adamların burada olmasının tek bir nedeni olabilirdi. Esteban bir çanta taşıyordu ve çok ağırdı. Charlie Diaz sarhoş haliyle De La Cruz ailesine ihanet etmişti ve Esteban'ın boynundaki aptal sarımsak kolyesine ve yabancından yayılan iğrenç sarımsak kokusuna bakılırsa

Zacarias'ı öldürmeyi planlıyorlardı. Bu adamların Zacarias'ın istirahat ettiği yere ulaşmasını engellemek ona kalmıştı.

Acele etmedi, ayağa kalkmaya çalışırken acı çekiyormuş gibi yaptı. Birkaç adım ötesinde, kapının yanına yerleştirilmiş bir panik düğmesi vardı. Ona basarsa adamları tepeden tırnağa silahlı olarak koşarak geleceklerdi ama kapıyı onlara açmazsa içeri giremezlerdi. Sertçe yutkundu - korkmuş görünmek o kadar da zor değildi- ayağa kalktı, biraz sallandı, bir eli yaralı boğazına gitti, diğeri onu tutacakmış gibi duvarı aradı.

Zacarias. Beni duyabiliyor musun? Başımız belada. Uyanmalı ve beni duymalısın.

Panik düğmesi ondan birkaç metre uzaktaydı ama en azından eli duvardaydı ve hepsi onun korkusunu satın alıyordu. Artık evin içinde olduklarına göre, biraz daha az tedirgin ve biraz daha ukalaydılar.

DS, Lea'yı Marguarita'nın yanındaki duvara fırlattı ve kasıla kasıla önlerinde durdu, o kadar yakındı ki sarımsak kokulu nefesi konuşurken sıcak, iğrenç puflar halinde yüzlerine çarpıyordu. Bir terör taktiği olarak onların alanını kasten işgal etmişti. Marguarita, bir vampir ve Zacarias'la karşılaştıktan sonra DS'in onu sandığı kadar korkutmadığını fark etti. Bu adamların, daha önce karşılaştığı tehlikeli varlıkların eline su dökemeyeceğini fark etmesi korkusunu bir kademe daha azaltmış, nefes alış verişini düzgün ve sabit tutmasını sağlamıştı. Kalbinin çarpması durdu ve zihni sessiz, mantıklı bir makineye dönüşerek içinde bulunduğu duruma bir çözüm ve yedek bir plan bulmaya çalıştı.

Zacarias. Tekrar denedi, bu sefer o kısmın ruhunu onu bulmak için özgürce uçmaya gönderdi. Adam hızla onun içine girdi, ruhlarının bir karışımı, güç, cesaret ve tam bir güvence. İçinde panik yoktu, ona yönelik tehlikeyi yok etmekten başka bir düşüncesi yoktu. Kendini düşünmüyordu, sadece onu düşünüyordu.

Marguarita bu bilgiyi kendine sakladı ve cesaretini daha da artırdı. İmkânsız bir durumu kontrol etmeye çalışan tek kişi o değildi.

Cesaro ve diğerlerinin içeri girebilmesi için kapı ve pencerelerdeki korumaları kaldırmayı istiyorum. Bu mümkün mü?

Elini cebine sokup not defterini ve kalemini çıkarırken aşırı tepki vermemeye çalıştı. Aceleyle ve titreyen bir el olduğunu umduğu bir şekilde sorusunu karaladı.

Sen kimsin? Ne istiyorsun?

"Biliyorsun," diye tersledi DS. "Onu saklıyorsunuz. Burada olduğunu biliyoruz."

Lea şişmiş dudaklarını nemlendirdi. "DS, Zacarias'ın bir vampir olduğunu düşünüyor. Onu öldürmeyi planlıyor."

Margarita kaşlarını çattı, kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. Not defterine bir şeyler daha karaladı, acele etmeden Zacarias'ın onun aracılığıyla düşmanlarını değerlendirmesine izin verdi.

Gitmiş. Dün gece geç saatte gitti. Asla uzun süre kalmazlar.

DS ona sert bir tokat attı, öyle sertti ki kafasının arkası duvara çarptı. Hız o kadar şok ediciydi ve darbe o kadar beklenmedikti ki Margarita bir an için kendini şaşırmış buldu. Ayaklarının altında bir dalga zemini yükseltti. Duvarlar titredi.

"Bana yalan söyleme, seni kaltak. Sen onun koruyucususun. Burada olduğunu biliyorum ve bizi onun istirahat ettiği yere götüreceksin."

Julio'ya seslen, Zacarias, ve adamların girmesine izin ver. Margarita yalvarışını ona iletmek için elinden geleni yaptı. DS'nin tepkisinin vahşiliği ve bariz fanatikliği karşısında sarsılmıştı.

Esteban tiz, neredeyse histerik bir sesle kıkırdadı. Vampirlere inanması gerekmiyordu, bu onun için çok açıktı ama DS ona uyuşturucu ve alışılmadık, adrenalin dolu bir yaşam tarzı sağlıyordu. DS'nin sahip olduğu gücü arzuluyor ve yakın çevrede olduğunu hissetmek için birlikteliğe ihtiyaç duyuyordu. Margarita bu değerlendirmenin kendisine mi yoksa Zacarias'a mı ait olduğundan tam olarak emin değildi.

Ben çok zayıfım, sívamet. Onları öldürebileceğim zaman saldıracağım. Julio ve Cesaro'yu uyarabilirim, ama onlar da

ve bu çok tehlikeli. Onlara yardım edersem, gerektiğinde saldıracak gücüm olmayabilir. Karanlığa çok yakınım, türümün çoğundan daha yakınım ve güneş bana diğerleriyle aynı olmayan bir zarar veriyor.

Adamın sesinde herhangi bir endişe belirtisi duymuyordu, sadece her şeyi olduğu gibi anlatıyordu, ama kız ona sıkıca kilitlenmişti, onun bile hissedemediği duygularını hissediyordu ve endişesi tamamen onun içindi.

Zacarias gibi karanlığa yakın bir Karpatyalı, güneşin kurşuni ağırlığına diğerlerinden çok daha fazla maruz kalırdı. Güneş en yüksek noktasındaydı. DS zamanını iyi seçmişti. Tüm vampir efsanelerini okumuş ve onlara inanmış olmalıydı. Nefesini yavaşça dışarı verdi. Zacarias ona saldırmak için tek bir şansı olacağından korkuyordu. Zaten aralarındaki bağlantıyı o değil, kadın sağlıyordu. Kadın bunu yapabilecek durumdayken enerjisini boşa harcamıyordu ve bu da ona öğleden sonra güneşinin sonuçlarının onun için ne kadar korkunç olduğunu gösteriyordu.

Margarita kalemını tekrar kâğıda bastırdı, acele etmedi, elinin titremesine izin verdi, bir yandan da zihni hızla çalışıyordu. Bu adamları gün batımına kadar oyalama fırsatı olmayacaktı. Güneşin hangi konumda olduğunu onlar da en az kendisi kadar farkındaydı. Onları Zacarias'tan uzak tutması gerekecekti. Charlie ona ihanet etmişti ama belli ki Zacarias'ın tam yerini bilmiyorlardı. Bunu tahmin edebiliyordu. Sadece evin içinde görev yapanlar uyku odalarının nerede olduğunu biliyordu.

Doğruyu söylüyorum. Senyor De La Cruz dün gece geç saatlerde diğer konutlarından birine gitmek üzere ayrıldı. Bir yerde uzun süre kalmaz. Bunun doğruluk payı olduğunu biliyordu. Charlie bunu onlara söylemiş olmalıydı, bu yüzden beklememişlerdi. Lea'nın acımasızca dövüldüğü belliydi ama yine de Margarita'dan vazgeçmemişti.

Yüzüğü ve antika altın üzerine kazınmış eski dildeki kelimeleri hatırlayarak sol elini eteğinin cebine daldırdı. Yüzüğü çıkarması gerekiyordu ama Zacarias, kim ve ne olursa olsun, onu

Parmağına tam oturacak boyutta. Çıkarmak için birkaç kez çekiştirmek gerekecekti.

Bunu benim için yapabilir misin?

Onun tereddüt ettiğini hissetti. Enerjisini boşa harcamak istemiyordu.

Telafi etmen için onları bir süreliğine oyalayabilirim. Bu bana onları burada olmadığına ikna etmek için küçük bir şans verecek.

Onun sözüne inanmayacaklarını zaten biliyordu ve sonunda, bir dayak gösterisinden sonra, kazmaları için bir yer vermek zorunda kalacaktı. Eğer biraz beyinleri olsaydı, boğazına bakarlar ve ona ne yaparlarsa yapsınlar yerini asla söylemeyeceğini bilirlerdi.

Evet, yapacaksın. Sana bir daha el sürmelerine izin vermeyeceğim. Söyle onlara.

Cehennem gibi, onlara söyleyeceğim.

Kalbi sarsıldı. Bunu hissetti. Yerin altında bir volkan gibi yükselen o sessiz, için için yanan öfkeyi. Bu konuda bana itaat edeceksin.

Aslında, hayır, yapacağımı sanmıyorum. Onlarla başa çıkabilirim. Eğer o kadar ileri gidersek, onları yok edebilirsin, ama evin her yerinde silahlarım var. Sadece onlara bir şans vermem gerek.

Bunu yasaklıyorum.

Uzak dur. Gerçekten de onu bu çılgın fanatiklere teslim edeceğini mi düşünüyordu?

Notu DS'ye uzattı. Adam notu okudu, küfretti, buruşturdu ve yüzüne fırlattı. Yumruğu başının yanındaki duvara çarptı.

Yüzüğün parmağında gevşediğini ve cebine doğru kaydığını hissetti. Anında rahatlamıştı. Zacarias ona kızgın olabilirdi ama yine de elinden geldiğince onu korumak için elini uzatmıştı. Bu küçük enerji itişisi bile onu tüketmişti. Onun zayıflığını ve hayal kırıklığını hissedebiliyordu. Tetikte kaldı, artık onunla tartışmıyordu, onun kararlılığını, kızın onun öfkesini ve sessiz misilleme sözünü okuyabildiği kadar kolay okuyabiliyordu. Garip bir şekilde bu onu ürpertiyor, DS ve Esteban'dan daha çok korkutuyordu. Ama değil

Zacarias'a ulaşmalarını sağlayacak kadar. Onun hayatını kurtardığı sürece sonuçlarına katlanacaktı.

"Seninle dalga geçtiğimi mi sanıyorsun? Seni hiç incitmediğin kadar incitebilirim."

Lea uzandı ve Marguarita'nın elini sessiz bir dostluk içinde tuttu. "Özür dilerim. Seni uyarmanın gerçek bir yolu yoktu."

"Kapa çeneni," diye tersledi DS. Lea'yı geniş aile odasına doğru itti. "Girin içeri. İkiniz de."

Esteban çantayı kaptı ve onu takip etti. Yüzü terden boncuk boncuk olmuştu, odaya sinen koku Marguarita'nın öğürmek istemesine neden oluyordu. Her iki adam da dehşete düşmüştü ama Zacarias'ın kalbine bir kazık saplama düşüncesi onları o kadar heyecanlandırmıştı ki yerlerinde duramıyorlardı.

"Onlara dikkat et," diye tersledi DS.

Evin içinde geziniyor, her köşeyi ve bucağı inceliyor, yerlere ve dolaplara dikkat ediyor, her kapıyı açıyordu. Marguarita evi mükemmel bir düzen içinde tutuyordu. Zeminlerin hiçbirinde mobilyaların taşındığını veya kapakların takıldığını gösteren herhangi bir iz yoktu. DS kilimlerin yerini değiştirdiğinde bile döşeme tahtaları kusursuz görünüyordu. Çömleklerin yere düştüğünü ya da DS'nin hayal kırıklığı ve öfkesi arttıkça tabaklarının fırlatıldığını duyduğunda irkilmemeye çalıştı.

Adam yüzünde öfkeyle odaya geri döndüğünde kalbi küçük bir protesto sesi çıkardı. Kararlılıkla ona doğru yürürken gözleri onunkilere kilitlendi. Lea küçük bir korku çığlığı attı ve sanki onu koruyabilecekmiş gibi Marguarita'ya yaklaştı. Marguarita hemen Zacarias'tan uzaklaştı, başına geleceklere tanık olmasını ya da hissetmesini istemiyordu. Onun itirazının keskin yankısını duydu ama yine de teması kesti. Yerini söylemediği için ona zaten kızgındı, bu yüzden onu bundan kurtarmasının ne önemi vardı ki?

Yüzü çarpık bir maskeye dönüşmüştü. "Bana bilmek istediğim şeyi söyleyeceksin, seni küçük iblis kaltak." Ağzından tükürükler saçılıyordu. Gözleri manyakçaydı.

DS, Marguarita'nın yüzüne, karnına, vücudunun korunmasız her yerine acımadan darbeler yağdırdı, ta ki Marguarita yere düşene ve adam onu defalarca tekmeleyene kadar. Marguarita çığlık atamadığı için minnettardı. Acı içinde ne kadar bağırırsa bağırsın, hiçbir ses çıkmıyordu. Darbeler devam ederken yüzünü ve vücudunu örtmek için elinden geleni yaptı ve cenin pozisyonunda kıvrıldı. Saldırı sonsuza kadar devam etmiş gibi görünüyordu. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu, zihni acıdan bulanıklaşmıştı.

"Onu öldüreceksin," diye bağırdı Esteban, DS'ye koşarak.

"Güzel. O sürtük bunu hak ediyor." DS onun kolunu çekti Esteban'dan uzaklaştı ve kalçasına sert bir tekme daha attı.

"Bilmiyor, yoksa sana söylerdi."

"O biliyor. Efendilerini korurlar. Köpek gibidirler, onları korurlar, kendi akılları yoktur." Yumruk ve tekme yağdırmaya devam etti; bacaklarına, kalçalarına, kollarına ve sırtına, hatta kafasına bile vurabildiği her yere vurdu.

Esteban DS'yi tekrar yakalayarak ondan uzaklaştırdı. "Bizi dinlenme yerine götüremeyecek ve başka kimse de bilmiyor. Zemini yırttığımızda güneş batmış olacak."

DS, Esteban'ı sendeletmeye yetecek bir güçle kendisinden uzaklaştırdı. DS zihnini temizler gibi elini yüzüne sildi. Gözlerindeki vahşi bakış geri çekildi. Marguarita'ya tükürdü ve yerde volta atmaya başladı. Kendini kontrol altına almaya çalışırken sadece hırıltılı nefes alışının sesi duyuluyordu. Sonunda gümüş bir şişe çıkardı ve odanın köşesindeki küçük masanın üzerine beyaz bir toz döktü.

Esteban'ın gözleri parladı. Tekrar başladı ama DS eliyle onu uzaklaştırdı. "Onları izle."

"Hiçbir yere gitmiyorlar," diye sızlandı Esteban. Dudaklarını yaladı.

Lea duvardan aşağı kaydı, Marguarita'nın yanına yerleşirken çok dikkatli hareket ediyordu. Marguarita'ya doğru eğildi, dudaklarını onun kulağına dayadı ve olabildiğince yumuşak bir sesle "İyi misin?" diye fısıldadı.

Margarita nefesini tutamıyordu. Vücudunun pek çok yeri acıyordu ve kaburgaları yanarak nefes almasına engel oluyordu. Gözlerinde yaşlar yüzüyor, görüşünü engelliyordu ya da belki de kandı. Ağzında kanın tadını alabiliyordu. Dudağı şişmiş ve acı veriyordu. Tepki olarak biraz daha kıvrıldı ve DS'in ondan uzak durması için dua etti.

Lea teselli etmek için elini Margarita'nın koluna koydu, gözyaşları yüzünden akıyordu. Yalvarırcasına ağabeyine baktı. Gözleri DS'in masanın üzerinde dikkatle düz çizgiler halinde doğradığı beyaz tozdaydı. Yaklaştı, dudaklarını tekrar tekrar yaladı, elleri heyecan ve ihtiyaçla titriyordu. Lea tiksintiyle gözlerini kapadı.

"DS, ihtiyacım var, hadi," diye yalvardı Esteban, sesi titriyordu.

DS küfrederek arkasını döndü. "Kızıışmış bir sürtük gibi davranıyorsun, bunu çok istiyorsun, ellerinin ve dizlerinin üzerinde bana doğru sürün. Yüce ve kudretli kız kardeşine nasıl bir orospu köpeği olduğunu göster."

"Yapma Esteban," diye fısıldayarak yalvardı Lea. "Bak sana ne yapıyor."

Esteban arkasını dönmedi. Gözleri sadece beyaz tozu görüyordu. DS kasıtlı olarak gümüş pipetini aldı ve bütün bir çizgiyi burnuna çekti. Başını geriye attı ve sanki aya karşı uluyan bir kurt gibi uludu. "Kahretsin, bu iyi bir şey."

Esteban öne doğru tökezledi ve DS'nin ifadesi bir anda coşkudan saf bir aşağılamaya dönüştü. Esteban'a bir tokat attı ve onu itti. "Uzak dur benden, seni orospu köpeği. Bunu istiyorsan, hak etmelisin. Kız kardeşinin önünde dizlerinin üzerinde sürünerek odanın karşısına geç."

Esteban yavaşça ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp, zafer kazanmış, parıldayan gözlerle onu izleyen DS'in önünde sürünürken Lea'dan bir hıçkırık kaçtı, çarpık yüzü neşeye doluydu. Gülerken Esteban'a tükürdü, tükürük yanağına çarptı ve yavaşça çenesine doğru süzüldü.

Esteban yüzünü silmeye çalıştığında DS ona tekme attı. "Bırak onu. Sana kimin yetkili olduğunu hatırlatabilir. Sakın

tekrar müdahale et." Arkasını döndü ve bir sıra daha toz kokladı.

Esteban onun ayaklarının dibinde yere melmi, caresizlikle ona bakıyordu. Boğazının arkasından yalvaran tek bir ses çıkardı ve DS'ye doğru kaymaya çalıştı.

"Geri ekil. Henüz doğru düzgün yalvarmadın. Otur ve yalvar. Hadi, kk kpekik. Otur ve iyi bir evcil hayvan gibi kuyruğunu sallla."

Margarita en ince hareketlerle yerinden kaydı. Dtğnde, kk çekmecenin altında bantlanmı bir bıçağın bulunduğu sehpanın yanına dtğnden emin oldu. DS'in dikkatini çekmek istemediğinden, elini yavaşça tahtanın üzerinde gezdirdi. Esteban'a eziyet etmeye odaklanmıtı ve şimdilik onu unutmu görünüyordu.

Hareket etmek acı veriyordu. Her şey acıyordu, sadece kolunu kaldırmak bile acı veriyordu, sanki kemiklerinde kk çatlaklar varmış gibi. Hasarın ciddi bir morarma olduğundan emindi ama o kk, ince hareket bile vücudunda beyaz imekler akmasına neden oluyordu.

Lea'nın kirpikleri dalgalandı. Margarita'ya kaşlarını çattı ve tepkilerden korkarak yavaşça başını salladı, ama Margarita'nın elinin sehpanın bacağından yukarıya doğru gizlice kayarak ne yaptığını açıkça anlamasa da, bakması halinde DS'nin grnn engelleyecek kadar cesurca vücudunu kaydıldı. Margarita'nın yumruğu masanın altından bıçakla birlikte çıktığında gözleri fal taı gibi açıldı. Bıçak on be santim uzunluğundaydı ve jilet keskinliğinde bilenmi, pürüzsüz bir deri kılıfın içine yerletirilmiti. Margarita bıçağı eteğinin cebine sokabildiği kadar soktu.

Gözleri Lea'ninkilerle bulutu. Sanırım o da arkadaşı kadar kötü görünüyordu. Gözünün ıtığını ve ağzının acıdığını söyleyebilirdi. Dilini yarılmış dudağına dokundurdu ve yüzünü buruturdu. DS'yi kasıtlı olarak kıkırtmıtı. Zacarias'ı savamadan aniden ele verirse phelenecekti. Ona korkması için gerçek bir neden sunması gerekiyordu. Lea dayaktan kurtulabilirdiyse, o da kurtulabilirdi diye düşündü.

O. Beklediğinden biraz daha hevesliydi.

Zihninde ani bir kıpırdanma hissetti, vücuduna bir buz akıyordu. Titredi ama Zacarias'la yarı yolda buluşmak için aceleyle uzandı ve enerji yükünü ondan almaya çalıştı.

Ne yapıyorsun? Sesi çok sakindi, çok sakindi. Duyamasa da sınırı hissetti.

Dios. Onun kendisiyle bu kadar çabuk bağlantı kurmasını beklemiyordu. Çürüklerinin acısını ondan saklayamıyordu. Vücuduna aldığı her darbeyi hissediyor olmalıydı. Onun içini gördüğünde ve duygularını hissettiğinde, kendisi tehlikeyken yerin altında çaresizce yatmanın onun için çok daha kötü olduğunu biliyordu. Zacarias gibi baskın ve koruyucu bir erkek için olabilecek en kötü durumdu bu. Kapana kısılmıştı. Düşmanları saldırmak için mükemmel bir zaman seçmişlerdi; vücudu kurşun gibi olmuştu ve DS ile Esteban ona istediklerini yaparken Marguarita'ya bağlı kalmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Sanırım onları ne kadar oyalayabilirsem, güneşin batışına o kadar yaklaşacağız ve bu da size daha fazla güç sağlayacak.

Mantıklı bir plandı, elindeki en iyi plandı. Oyala ve tekrar oyala. Aklına gelen her şeyi kullanacaktı. Onları birbirine düşürmek. Her ne gerekiyorsa.

Bunu yasakladığımı belirtmiştim. Kendini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Onları hemen bana getir.

Margarita iç çekti. Bunu yapamayacağımı biliyorsun, dedi olabildiğince nazik bir şekilde.

Zacarias cevap vermedi. Derinlere gömülü, için için yanan öfkesinin patlamakla tehdit ettiğini hissetti ama tartışmaya zahmet etmedi. Tıpkı onun gibi, Zacarias'ın zihnine sıkı sıkıya sarılmıştı ve onun kararlılığını okuyabiliyordu.

Anlamak zorunda değildi. Marguarita tekrar iç çekti ve onun onaylamamasının kendisini incitmesine izin vermemeye çalıştı. Bu onun vereceği bir karardı -onun değil- hayatını riske atacaktı. Adamın başka bir alternatifi düşünmeden onun hayatı için kendi hayatını tehlikeye atacağına dair hiçbir şüphesi yoktu.

Bu farklı bir şey. Seni korumak benim hakkım ve görevim.

Neredeyse onun aç bir kurt gibi dişlerini sıkıldığını görebiliyordu, onun meydan okuması karşısında sabırsızlanıyordu. Onunla mantık yürütmek mümkün değildi. Kendi yolunda kararlıydı, haklı olduğundan emindi ve kız ona boyun eğmeyecekti - eğemezdi de. Hissettiği o sessiz misilleme vaadiyle, etrafından dolaşamayacağını bildiği o mutlak demir iradeyle onu tedirgin ediyordu, ama onun da aynı derecede kararlı ve haklı olduğundan emin olan tarafıyla karşı karşıya gelmişti.

Zacarias, Ricco'yu kurtarmak için gökyüzünü karartmayı ve gün batımından önce ortaya çıkmayı başardın. Çok yakındı ama yine de bunu yapman gerekenden önceydi. Ve o sabah seni bulduğumda. . . O sabahı hatırlamaktan nefret ediyordu. Adam onurlu bir ölümü seçmişti ve o buna müdahale etmişti. Ona haklı olarak kızmıştı. Çoktan ölmüş, tamamen kül olmuş olmalıydın, güneş ıkalı çok olmamıştı. Sanırım buna sandığından daha fazla direniyorsun. Onları oyalarsam ve planım işe yaramazsa ve onlar senin dinlenme yerine ulaşırlarsa, o zaman çok daha güçlü olacaksın.

Kendini tehlikeye atmanı yasakladım.

İç çekti. Bir tuğla duvarı aşmak mümkün değildi. Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız.

Tüm sonuçların da sizin seçiminiz olduğunu anladığınız sürece.

Titredi, şişmiş dudağını ısırma hatasını yaptığında gözyaşlarını geri kırdı. Bunu benim için daha da kötüleştiriyorsun.

Onun geri çekilmesine, DS ve Esteban'ı yanlış yönlendirmeye odaklanmasına izin vermesine ihtiyacı vardı. Bu cesaret isterdi ve Zacarias onun cesaretini herkesten daha hızlı tüketebilirdi. Marguarita, Zacarias'ın değerlendirmesini anında, içgüdüsel olarak reddettiğini hissetti.

Lea onun bileğini kavrayarak dikkatini dağıttı. Dizlerinin üzerine çökmüş, kolları klasik yalvarma pozisyonunda kıvrılmış olan Esteban'a atladı bakışları.

"Dilini çıkar, sadık Fido," diye güldü DS. Üçüncü kez geri döndü ve tozun çoğunu aldı.

Esteban haykırdı ve kendini öne atarak çaresizlik içinde yüzünü masaya çarptı. Lea'dan tek bir ses çıktı, kısık bir inilti. Yüzünü ellerinin arasına gömdü, kardeşinin uyuşturucu için kendini küçük düşürmesini izleyemiyordu.

Margarita diğer cebinden not defterini çıkardı ve dikkatlice Lea'ya bir mesaj karaladı. DS ya da Esteban'ın eline geçmemeliydi.

Merdivenlerin başında, babamın resminin altında bir panik butonu var. Eğer ön kapıyı açabilirsen, o düğmeye bas. Bütün adamlar koşarak gelecektir. Ama kapı açık değilse eve giremezler.

Margarita, Esteban'a histerik bir şekilde gülmekte olan DS'ye hızlıca bir göz attı. Elinden geldiğince hızlı yazmaya devam etti, vücudu hareketleri örtüyordu.

Kapıyı açamazsan adamları çağırmak için düğmeye basamazsın. Çok tehlikeli.

Kâğıdı Lea'nın okuyabilmesi için yüzü yukarı bakacak şekilde elinin altına doğru kaydırды. Lea parmaklarının arasından nota baktı. Gözleri irileşti ve başını salladı. Margarita kâğıdı geri alamadan Lea kâğıdı avucunun içinde ufaladı ve ağzına götürdü. Margarita ona gülümsedi. Tam bir dostluk ve anlayış içinde sonsuza dek birbirlerine kenetlenmişlerdi. Lea'ya güvenebilirdi.

Bu işte birlikteydiler. Yaşa ya da öl.

DS'nin manyak kahkahası aniden kesildi. Adamın bakışları iki kadının üzerine yerleşirken Margarita tüm kaslarının gerildiğini hissetti.

"Neden yerde yatıyorsunuz? Kaldırın kışınızı. Bu kaltağın önümüzdeki beş dakika boyunca yaşamasını istiyorsanız, bana onun nerede olduğunu söyleyin." Odanın içinde sinsice ilerledi ve Lea'yı ayağa sürükleyerek silahını sol gözüne dayadı.

Margarita ayakta durmaya çabaladı, kendini duvardan yukarı çekmeye çalıştı, nefes nefese kaldı ve kaburgalarını tuttu. Yardım için etrafına bakındı ve sonra adam namluyu Lea'nın gözüne sıkıca bastırınca pes etti.

Margarita çenesiyle mutfakı işaret etti, bakışları korkak bir tavırla onunkilerden uzaklaştı. DS ona yaklaştı, kolundan tutup kendine doğru çekti. Adamın gözeneklerinden sızan uyuşturucu kokusu Margarita'nın öğürmek istemesine neden oldu.

Adamdan uzaklaştı ve hırpalanmış yüzünü korumak istercesine diğer kolunu kalkan olarak kaldırdı.

Onu daha sıkı kavradı, parmakları tenine batıyor, morluklar bırakmak istiyor, gücünü hissetmesini istiyordu. Zacarias'ın ona ne kadar nazikçe dokunduğunun farkına varması zihnini doldurdu ve ona kendine sarıldığı bir sıcaklık getirdi.

Zacarias'ın gücü bu adaminkinin on katıydı ama insanların Karpatlardan çok farklı olduğunu öğrendikten sonra ona gösterdiği özen her zaman aklının bir köşesinde yer almıştı. Seks sırasında biraz sert davranıp kızın vücudunu işaretlediğinde bile, kızın vücudunun tepkilerini öğrendikten sonra acıyı hafifletmek için zaman ayırıyordu.

DS başkalarına acı çektirmekten ve onları aşağılamaktan zevk alan bir adamdı. DS, Zacarias'ın kendini canavar olarak gördüğü kişiydi. Zacarias acıyı izlemek uğruna asla uzatmazdı. Adalet dağıttı. Kötülüğü ortadan kaldırdı ama işinden zevk almıyordu. Sadece elinden gelenin en iyisini yaptı.

"Esteban, kaldır kışını yerden."

Margarita ilk kez Lea'nın kardeşine bakmasına izin verdi. DS masada kalan tozu yere dökmüştü. Esteban harıl harıl her zerreyi almaya çalışıyordu. Başını kaldırıp baktığında yüzü bembeyazdı. Kalbi, yumuşak bir acı sesi çıkaran Lea'ya gitti.

DS onu duydu ve daha da keyiflenerek güldü. "Evet, Lea, ona bir bak. Ağabeyin, onun için önemli olan tek şey bu. Senin için değil. Dünyanın her yerinde onu takip ediyorsun. O ne yapıyor biliyor musun? Benim için silah kaçakçılığı yapıyor. Kadın ticareti yapıyor. Çocuk ticareti yapıyor. Ne istersem. O uyuşturucu için ruhunu bile satar. Ve bu ..."

Margarita'yı bir bez bebek gibi salladı. "Şeytana hizmet ediyor. Gerçekten daha iyi bir muhakeme yeteneğine sahip olmalısın."

Sesini dinleyin. Ona çok kızgın. Belli ki vampirlere inanan bir topluma mensup ve ailemi öldürmek için hedef almış, ama bundan çok daha fazlası var.

Margarita'nın kalbi yerinden fırladı. Zacarias'ın hâlâ zihninde, sessiz ve dikkatli, onu izleyen bir varlık olduğunu bilmiyordu ama bilmeliydi. Bir kez tehlikeye girdiğinde, aralarındaki köprüyü tutuyor olsun ya da olmasın, onu yalnız bırakmazdı. O öyle bir adamdı. Zihni onun ne dediğini anlamak için hızla çalıştı.

Lea'nın başı büyük dertteydi, belki de Margarita'nın olduğundan daha fazla. DS vampirler konusunda fanatikti ama bu sadece Zacarias'la ilgili değildi. DS, Esteban'ı bir sebepten dolayı aramıştı, onu öfkeyle kontrol etmişti. Bu Lea'yla ilgiliydi.

Tüm bunlardan önce ona asılmaya çalışmış olmalı. Kötülüğü tanımak için doğal bir yeteneği var. Muhtemelen bunun farkında değildir, ancak bilinçaltı onu koruyacağı için herhangi bir ilerlemeye kesinlikle direnecektir. Işığa ve masumiyete çekiliyor ve onu bozup yok etmesi gerekiyor. Onu istiyor. Bunu kullanabilirsin. Onu öldürmek istemeyecektir. Canını yakacak, evet ama öldürmeyecek.

Margarita dehşete düşmüştü. Onu tehlikeye atmayacağım.

Zihnindeki buzların arasından kayan kısa bir anlık sıcaklık vardı. Aptal kadın. Kapıya koşup Cesaro ve adamları için kapıyı açmasını istiyorsun. Sana onu öldürmeyeceğini söylüyorum. Bu seni rahatlatmalı, suçlu hissettirmemeli. Sen gerçekten mantıksız bir delisin.

Onun dikkatini korkudan uzaklaştırmaya çalıştığını biliyordu. Korku insanı felç ederdi ve DS onu mutfağa sürüklerken kalbi kontrolden çıkarak hızlandı. Ağzında kendi kanının bakırimsı tadını alabiliyordu. Bu plan işe yaramalıydı. Zacarias kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağlamıştı. En azından ona öfkelenmiyor, işleri daha da kötüleştirmiyordu.

Birkaç kez tökezledi, her küçük gecikmeyi Zacarias'ın lehine saydı. Çok isteksiz bir şekilde

titreyen bir el ile kök mahzeninin kapısını açtı. DS kolunu indirdiği anda aceleyle not defterini çıkardı.

Böyle bir ihanet için beni öldürecek.

DS çantayı Esteban'ın elinden aldı. "Kalbine bir kazık sapladığımda, kafasını kestiğimde ve ağzını sarımsakla doldurduğumda ölmüş olacak."

"Zacarias De La Cruz'un toprağın altında uyuduğuna inanıyor olamazsın," diye patladı Lea. "Böyle düşünmek için deli olmak lazım."

Margarita bileğine dokundu ve ısrarla başını salladı ama Lea devam etti, sesi küçümseme doluydu.

"O bir insan, etten kemikten, tıpkı bizim gibi. Onu gördüm. Toprakta uyumak için fazla zarıftı. Dişleri yoktu ve ben onunla bir masada oturup çay içtim ve kek yedim."

DS hemen ve vahşice tepki vererek ağır çantayı savurdu ve çantayı Lea'nın karnına çarparak onu iki büklüm etti. Lea duvara düştü ve başının arkasına sert bir darbe aldı. Yere doğru kaydı. DS kalçasını tekmeledi ve tükürdü.

Margarita'yı uzun saçlarından yakaladı ve mahzenin kapısına doğru sürükledi.

"Önce sen, sürtük, bu bir tuzaksa diye."

Öldü mü? Söyleyebilir misin? Mahzenin kapısını açarken telaşla Zacarias'a seslendi. Lea'nın DS ile alay etmesini engellemek için daha çok çabalamalıydı. Lea tetikleyicinin kendisi olduğunu fark etmemiş gibiydi.

Kafanı çevir.

Zacarias'ın içinde hareket ettiğini hissetti ve bir an için görüşü tuhaflaştı. DS onu geri çekip neredeyse merdivenlerden aşağı iterken nefesini tuttu. Duvara tutunarak ışığı açtı. Merdivenler dar ve dikti. Her seferinde sadece bir kişi inebiliyordu.

O yaşıyor. Göğsünün hareket ettiğini gördüm.

İçini bir rahatlama kapladı. Nefesini bıraktı ve kök mahzenine doğru inmeye başladı. Her basamağı dikkatle çıktı, her adım arasında on saniye saymaya çalıştı, hiç olmadığı kadar güneşin konumunun farkındaydı

Daha önce. Geminin batmasına ve Zacarias'ın özgürlüğüne kavuşmasına daha çok zaman vardı.

"Esteban, kız kardeşini buraya getir. Yürümeyi reddederse, onu ayaklarından tutup aşağı sürükleyin."

Esteban güldü. "Sen tam bir orospu çocuğusun, Dan."

"Sana bana asla öyle deme demiştim," diye tersledi DS.

Öfkeyle Marguarita'yı kürek kemiklerinin arasından iterek uçurdu. Marguarita sert bir şekilde yere düştü, yüzüstü toprağa çakıldı, nefesi kesilmişti. DS onun üzerinden geçti ve memnuniyetle etrafına bakındı. Zemin tamamen topraktı. Burası serin ve karanlıktı, vampirler için mükemmel bir ortamdı. Marguarita'ya doğru yürümeden önce saatine baktı.

"Şuraya geç, duvara yaslan, merdivenlerden uzak dur." Lea çığlık attığında yüzünü buruşturarak onun ulaşamayacağı bir yere doğru çabaladı. Esteban'a yalvarmadığı için arkadaşıyla gurur duyuyordu. Belli ki Esteban onların arasında kaybolmuştu.

uyuşturucunun ve DS'in derin etkisi altındaydı. Lea onun yanına çöktü ve el ele tutuştular, Marguarita'nın eteğinin kıvrımları bu küçük dostluk hareketini gizliyordu.

"Bir şey bulamadıklarında ne olacak?" diye fısıldadı Lea korkuyla.

Margarita çaresizce omuz silkti. Ağzında dehşetin tadını aldı. Zacarias'ı kurtarmak için harekete geçmek zorundaydı. Ondandır asla vazgeçemezdi. Onu vampire ele vermemişti ve DS gibi iğrenç bir yaratığa da vermeyecekti.

Her iki adam da ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde toprağı küreklemeye başladı. Toprağın üstü oldukça gevşekti ve ilk başta kolaydı, ama derine indikçe daha zorlaştı, sıkıca pakatlendi, sertleşti, neredeyse çimento gibi oldu.

"Görüyor musun, Esteban? Burası onun dinlenme yeri, yoksa böyle olmazdı." DS'nin sesine heyecan sinmişti.

"Bu çok zor," diye yakındı Esteban. "Sadece kazmaya devam et."

Margarita hiçbir toprağın bu kadar sert olduğunu görmemiş ve Zacarias'ın enerjisini toprağın yapısını değiştirmek için kullandığını tahmin edebiliyordu.

Yapma. Başarısız olursam diye gücüne ihtiyacın olacak, diye azarladı.

Ben topraktanım ve Toprak Ana kendini elinden geldiğince korur.

Şifreli cevap endişesine pek yardımcı olmadı. Bir buçuk saat geçti. Her iki adam da uzun zaman önce gömleklerini çıkarmış, terlemiş ve küfretmişlerdi. Toprak, çağıran bir canavar gibi esniyor, açılan delik bir metre kadar derinleşiyordu.

DS yüzündeki teri sildi ve Marguarita'ya dik dik baktı, yüzü bir kez daha öfke maskesine dönüşmüştü. "Bana yalan söyledin."

Esteban çığlık attı, sesi tiz ve korkutucuydu. Deliğe doğru işaret etti ve geri çekildi.

Sıçanlar. Toprağı kazan küçük fareler. Zengin toprağın derinliklerinde Zacarias iki adamın küreklerini toprağa batırdıklarını duyabiliyordu. Kazıyorlardı. Dilimliyorlardı. Toprağı parçalıyor, fareler gibi kazıyorlardı. Ses toprağın katmanları arasında yankılanıyor, bir hastalık gibi yayılıyordu, bu sonsuz yırtılma ve parçalanma. Toprak Ana bu vahşi saldırı karşısında ürperdi ve onun kendisine uzandığını, onu güvenli kollarıyla sardığını hissetti.

Vücudu kurşun gibiydi ama zihni türünün lanetinin üstesinden gelmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştı. Büyük güç ve kudretin bedeli olan zayıflığı her zaman kabullenmişti. Gece kendi türüne, gündüz ise insanlara aitti. Onun dünyası böyleydi ve kanla yaşamak kadar onun bir parçasıydı.

Bunca yüzyıl boyunca bu yasaya bir kez bile karşı çıkmamıştı ama risk altında olan tek kişi oydu. Sadece o. Hayatı görev ve kabulden ibaretti. Onu daha önce bulmuş olsalardı, bunun pek bir önemi olmazdı. Ama bu onunla ilgili değildi. Bu farklıydı. Her şey farklıydı.

Kadını -hayatı- tehlikeydeydi ve kesinlikle hiçbir şey yapamıyordu. Durum üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Marguarita üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Onu tehdit eden adamları yok etme yeteneği yoktu. Marguarita acı çekerken çaresizce yatmak zorunda kalmıştı ve buna katlanmak, birinin kendi kalbine bir kazık çakmasından çok daha zordu.

DS ona elini sürmüştü. Ölümle cezalandırılacak bir suç. -Ama daha da kötüsünü yapmıştı. Ona vurmuştu. Zacarias onun yumuşak bedenine inen her darbeyi hissetti. Kendini onun yaşadığı acıyı hissetmeye, özümsemeye bıraktı. Vuruşlar bir ömür boyu sürecekmış gibi geliyordu; darbeler yüzüne, göğüslerine ve sonra kaburgalarına yağıyordu. Tekmeler ona çarptı

Kalçaları, bacakları ve kolları. Nefes, ciğerlerini patlarcasına terk etmiş ve çaresizce hava almak için yanıp tutuşmasına neden olmuştu.

İçini öfke kapladı. Şimdiye kadar bildiği her şeyden daha derin bir öfke. Kendini böyle bir tehlikeye atmasını yasaklamıştı ama o yine de ona itaat etmemişti. Düşmanlarını bile bile onun istirahat ettiği yerden uzaklaştırmıştı.

Uzun süredir kazıyorlardı ve küreklerin yavaşlamasından inançlarının azalmaya başladığını anlayabiliyordu. Öfkelerini Marguarita'ya yönelteceklerdi ve o da onları durduramayacaktı.

Sahip olduğu tüm gücü toplayarak, iradesinin yeryüzünde yükselmesini sağladı.

"Hangi cehennemde o?" DS küreğini tiksintiyle yere atarak talepte bulundu. Marguarita'ya ters ters baktı. "Bana söylesen iyi olur yoksa yemin ederim seni buraya diri diri gömerim."

Yavaşça ayağa kalktı ve not defterine bir şeyler karaladı.

Sana asla uzun kalmadığını söylemiştim. Gittiğini bildiğim tek yer burası.

DS, Marguarita'nın elindeki kâğıdı tokatlayarak aldı ve onu açık mezara doğru sürükledi.

Margarita kendini esneyen delikten uzağa fırlattı ve çılgınca üst katı işaret etti.

"Bu sefer beni oraya götüreceksin, yoksa anladın mı?"

Onu diri diri gömecek kadar kızgındı, bunu görebiliyordu. Başını çılgınca salladı. Zihninin derinliklerinde, yapmak üzere olduğu şeye karşı çılgılık attığını duyabiliyordu. Ya şimdi ya da asla. Buna bir son vermeli ya da denerken ölmeliydi.

Hayır. Marguarita, onu bana getir. Bunu yapmayın.

İlk defa Zacarias'ta gerçekten panik hissetti. O asla anlamayacaktı ama başka seçeneği olmadığını

hissediordu. Seni seviyorum. Üzgünüm ama senden
asla vazgeçmeyeceğim. Asla.

Hiçbir şey beni bunu yapmaya ikna edemez. Lütfen benimle kalma.

"Dur! Hemen kes şunu." Lea ayağa fırladı ve DS'ye doğru koştu. "Sen delisin. Kesinlikle aklını kaçırmışsın." Kendini DS'nin üzerine atarak sırtına vurdu.

Esteban kıkırdadı, küreğine yaslanmak için çukurdan uzaklaştı, kıkırdadı. "Görünüşe göre bir kadın sorunun var, DS. Vampir diye bir şey olmadığını hiç düşündün mü?"

DS, Marguarita'yı sertçe itti ve Lea'ya döndü. "Seni lanet sürtük. Her şeye sahip olabilirdin." Gömleğinin önünü kavradı ve göğüslerini ortaya çıkaracak şekilde önden yırttı.

Marguarita nefesini tuttu ve elini cebine atarak bıçağın güven verici varlığını buldu. Artık başka seçeneği yoktu. DS ne kadar kızgın olursa olsun, Lea'ya gözlerinin önünde tecavüz edecekti.

DS, Lea'yı yere fırlattı, yayılmış bacaklarının arasına girdi, elleri kot pantolonunun fermuarına gitti. Esteban ağzını sildi ve çukura geri döndü, bakışları kız kardeşinin kendisine tecavüz edeceği kesin olan bir adamın altında yerde yattığını görmekten uzaklaştı. Küreğini kavradı ve derine batırdı. Mezar bir anda kıpırdayan küçük bedenlerle doldu, binlercesi dipten ve dört bir yandan dışarı akıyordu. Çığlık attı, geri sıçradı ve küreğini fırlattı.

Esteban çığlık atarak boş mezardan uzaklaşırken DS dönüp arkasına baktı. Esteban merdivenlere doğru koştu. DS alçak sesle bir uyarı tısladı, Esteban'ı tutuşu onu durduracak kadar güçlüydü ama onu derin çukurun kenarına geri getirmeye yetmedi.

Marguarita Lea'nın yanına çöktü ve onun elini tuttu. Her iki kadın da DS'nin dikkatini çekmemeye çalışarak olabildiğince geri çekildi. Lea'nın sessiz ağlayışı kulağındaydı ama keskin işitme duyusuyla başka bir şey daha duydu, binlerce bacağın toprağa sürtünürken çıkardığı fısıltı gibi bir ses.

Bir hata yapmamıştı, değil mi? Zacarias dinlenme yerini değiştirmiş olsaydı ona söylerdi. İhtiyacım var.

Güvende olduğunu bilmek için.

Bir an sessizlik oldu ve hıçkırmamak için yumruğunu ağzına sıkıştırdı. Gözleri yanıyordu. Lea rahatlamak için başını Marguarita'nın omzuna koydu ve yırtık bluzunun kenarlarını bir arada tutmaya çalıştı.

Tıpkı senin güvende olduğunu bilmem gerektiği gibi. Ve değilsin.

Sesindeki ısırik onu irkiltti ama en azından yaklaşan bir tehlike hissine kapılmadı. O delikteki her neyse Zacarias değildi.

DS temkinli bir şekilde yaklaştı ve aşağıya baktı. Daha önce kahverengimsi renkte görünen toprak şimdi siyah noktalarla beneklenmişti. O dehşet içinde izlerken örümcekler deliğin kenarlarından, dibinden sürünerek mezarı doldurmaya başladılar. Cesetler büyüleyici bir şekilde hareket ediyor, küçük bacaklar kıvranan yığının tepesine çıkmak için birbirinin üzerinden sürünüyor, daha fazla örümcek katıldıkça daha da yükseliyordu.

"O burada," diye bağırdı DS neşeyle. "Ona yaklaşıyoruz. Kendini korumak için böcekleri kullanıyor olmalı."

"Onlara yaklaşmayacağım," diye ilan etti Esteban. En alttaki merdivene çöktü ve titreyen ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Aç görünüyorlar ve eğer o delikten çıkarlarsa, ben de buradan giderim."

"Dediğimi yapacaksın." DS ceset yığınının inceledi. Örümcekler mezarın kenarlarındaki küçük deliklerden çıktılar ve sanki onu arıyormuş gibi yukarı doğru sürünmeye başladılar.

Ürperdi ve Marguarita ile Lea'ya bakmak için arkasını döndü. Marguarita yüzünün solgun olduğunu biliyordu. Böceklerin korkunç mahzenini görebiliyordu ve tüm vücudu irkildi.

Her an kalkıp kaçabileceğini belli etmemeye çalışarak dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Örümceklerden, DS'den korktuğundan daha fazla korkuyordu.

Zacarias onları gönderdiği için minnettar olmaya çalıştı. DS buranın onun dinlenme yeri olduğuna inanıyordu. Oyalama taktiği olarak zekiceydi. Ama örümceklerden çok korkuyordu. Gözlerini kapadı ve hepsinin gitmesini diledi.

DS bileğini yakaladı ve onu yukarı çekti. "Artık onun

nerede olduğunu bildiğimize göre, sana gerçekten ihtiyacımız yok, değil mi?" O

onu açık mezarın kenarına doğru sürüklemeye başladı.

Vahşi bir kedi gibi dövüştü, tekmeledi ve yumrukladı, üzerine yağın yumrukları görmezden geldi. Adam onu esneyen deliğin kenarına getirmeyi başardı ama kadın kaçtı, artık histerikti, zihnini çalıştıramıyordu. Örümceklerle dolu o çukura inemezdi. Oradan sağ çıkamazdı. Kalp krizi geçireceğinden korkana kadar kalbi kontrolden çıktı.

Sakin olun. Sana zarar vermeyecekler.

Yapamam. Bunu yapamam. Onları uzaklaştır.

DS onu döndürdü ve yüzüne onu sersemletecek kadar sert bir tokat attı. "İçeri giriyorsun. Zehirli olup olmadıklarını öğrenmemiz gerekiyor ve küçük Lea için planlarım var." Lea kendini fırlatıp onu bacaklarından yakalayarak Marguarita'yla birlikte kenardan derin çukura doğru iterken bile onu bedensel olarak kaldırdı ve çukura fırlattı. Üçü de ağır bir şekilde yere inerek örümcekleri ezdi, DS ve Lea iki insan bedeninin ağırlığı altında Marguarita'yı hareket eden örümcek sürüsünün tam ortasına itti.

Margarita korkunç örümcek bacaklarının, binlercesinin, derisinin üzerinde, saçlarında, ağzının içinde süründüğünü hissetti. Sessiz bir çığlık atmak için ağzını açmıştı ki örümcekler sanki taze bir etmiş gibi üzerine üşüştü. Nefes alamıyor, yutkunmaya korkuyordu. Gözlerini olabildiğince sıkı kapadı, bayılmak için kendini zorladı. Kulaklarındaki çınlama yüksekti, zihnindeki çığlık yüksek ve uzundu, katıksız bir dehşetin feryadıydı.

Sıvamet. Benimle nefes al. Örümcekler sana asla zarar vermez. Güven bana. İçime gel ve seni güvende tutayım.

Çılgınca kendini ona teslim etti, zihnine giden yolu takip etti, ruhu bedenini örümceklerle ve kaosa bıraktı, kendini Zacarias'ın himayesine verdi. Anında sakinleştiğini, merkezlendiğini hissetti. Hatta sıcak. Buz gibi soğuk olduğunu bile bilmiyordu. Zacarias onu varlığıyla sarmaladı, yakın tuttu ve kendini kapana kısılmış bulduğu korkunç kâbusa karşı onu korudu.

Onu geri getiren Lea'nın ığlığıydı. Ruhu kendi bedenine geri akarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Esteban, kız kardeşinin, Marguarita'nın ve DS'nin çukurda mahsur kaldığını umursamadan, örümcekleri gömmeye niyetli bir şekilde çukura çılgınca toprak itti. Büyük toprak yığınlarını çukurun kenarından olabildiğince hızlı itti.

Lea ığlık attı ve saçlarındaki kiri temizlemeye başladı. DS Esteban'a küfretti ve çukurun kenarlarını yakalamaya çalışarak bir sıçrama yaptı. Esteban kürekle parmaklarını parçaladı ve histerik bir şekilde toprağı hepsinin üzerine itmeye devam etti. DS, öfkeyle Lea'yı boğazından yakaladı ve onu boğmaya başladı, çığlıklarını kesti, sıkıca kavrarken onu salladı.

Marguarita ayaklarını altına aldı, elini eteğinin derin cebine daldırdı ve bıçağı çıkardı. Kılıfı uzağa fırlattı, her yerde sürünen, kolundan aşığı akan ve saçlarına yapışan örümcekleri görmemeye çalıştı. DS'ye doğru tökezledi, örümceklerin ayaklarının altında ıtırıdadığını hissediyordu. Midesi bulandı. Başına ve omuzlarına kir yağdı. Kirleri çıkarmak için gözlerini silmek zorunda kaldı. Lea'yı öldürmeden önce birkaç dakikası olduğunu bildiğinden, görüşünü tünelleştirek tamamen DS'ye odaklandı.

Üç adım atarak mesafeyi kapattı, bıçağı nereye saplayacağından emin değildi. Adamın sırtı ona dönüktü ve başka bir insanı öldürmek zorunda kalacağını hiç düşünmemiştı.

O bir şeytan.

Ses çok sakindi. Buz sarkıtları damlıyordu. Bir adım daha yaklaştı. Lea'nın gözleri büyüdü. Yüzü kıpkırmızıydı. Parmaklar derine battı, havayı kesti. Bir başka toprak yağmuru başlarının ve omuzlarının üzerinden üzerlerine döküldü. DS tutuşunu bir an bile gevşetmedi.

Marguarita derin bir nefes aldı. İçine güç doldu. İçindeki korkunun her zerresini kullanarak bıçağı olabildiğince sert bir şekilde DS'nin böbreğinin derisine ve kaslarına sapladı.

Bıçağı çevir. Emir sakın bir sesle verildi.

Dudaklarını birbirine bastırarak Zacarias'ın dediğini yaptı. Vücudunda bu kadar güç akarken bile düşündüğünden çok daha zordu.

Şimdi çıkar onu.

Bıçağın çıkarılmasıyla kanın akacağını biliyordu. Bu adamı öldürecekti. Sertçe yutkunarak itaat etti. Bıçağın eti kesmesi korkunç bir histi -asla unutamayacağını biliyordu- ama bıçağı döndürmek ve sonra çıkarmak çok daha kötüydü. Geri çekildi, safradan boğuluyordu.

DS sertleşti. Başını çevirip ona bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Elleri Lea'nın boğazından çekildi. Lea deliğin örümceklerle kaplı zeminine kaydı, öksürüyordu, çaresizce hava almak istiyordu. DS sendeleyerek geriye doğru gitti ve yarı yarıya Marguarita'ya doğru döndü. Esteban üzerlerine bir kürek dolusu toprak daha atarken bir elini ona doğru uzattı.

Marguarita DS'nin etrafından dolandı ve Lea'nın kolunu çekti. Onu ayağa kaldırması gerekiyordu. Lea'yı ayağa kaldırması gerektiğini, yoksa mezardan asla çıkamayacaklarını biliyordu. Toprağın onları hapsetmesi riskini göze alamazlardı.

Lea tam da DS'in aniden oturduğu anda sendeleyerek ayağa kalktı. Yüzünde şok ifadesiyle ikisine de baktı. Marguarita bıçağı hâlâ elinde tuttuğunu fark etti ve neredeyse düşürmek için elini açacaktı.

Sendе kalsın. İhtiyacın olabilir. Esteban kürekle toprağı kazarken siz de ayağı kalkın. Birbirinizin çukurdan çıkmasına yardım edebilirsiniz.

Umutsuzca çıkmak istedi. DS gözlerinin önünde ölüyordu. Örümcekler vücudundan yukarı doğru akıyor, yüzünü göremeyene kadar her santimini kaplıyordu. Korku filminden bir sahne gibiydi. Ne ona ne de örümceklere bakabiliyordu. Esteban'a baktı. Belki Lea ona ulaşabilirdi.

Esteban onları diri diri gömmeye, örümcekleri gömmeye niyetli görünüyordu. Ona baktığında, fazla umut olduğunu sanmıyordu. Adamın yüzünde garip bir gevşeklik ifadesi vardı ve hareketleri mekanikleşmişti. Lea seslenmek için ağzını açtı, öksürdü ve boğazını tuttu.

Margarita başını sallayarak onu sessiz kalması için uyardı. Esteban'da korkunç bir sorun vardı. Artık ne yaptığını biliyormuş gibi bile görünmüyordu. Toprağı çukura geri ittiği sürece, bir kenarda durup toprağın daha da yığılmasına izin verdiklerinde, onlar için bir çıkış yolu yarattığını fark etti. Lea onun dikkatini dağıtırsa, onları öldürmek için başka bir yol bulmaya çalışabileceğinden korkuyordu.

Sonunda bazı örümcekler yüzeye çıkmayı başardı. Dağılmak yerine Esteban'a doğru süründüler. O bunu bile fark etmemiş gibiydi. Küreğini doldurup toprağı attı ve bir robot gibi daha fazlası için geri döndü. Örümcekler botlarının üzerinden bacaklarına doğru ilerledi, sessiz ve sinsi bir şekilde sayıları giderek artıyordu. Yanında Lea nefesini tuttu ve Margarita'nın omzunu kavradı.

"Onu uyarmalıyım," diye fısıldadı, kelimeler zar zor duyuluyordu. Sesi boğuk geliyordu ve hemen başka bir öksürük krizine girdi.

Margarita başını salladı, Esteban'ın küreğiyle kafalarına vurmaya çalışacağından korkuyordu. Onu bıçaklamaya çalışmayı hayal bile edemiyordu. DS'nin bedeni devrildi, bakmama kararlılığına rağmen dikkatini çeken ağır çekim bir hareketti bu. Örümcekler hareket eden bir battaniye gibi görünüyordu ve ikinci bir akıntı Esteban'ın üzerine üşüşmek için çukurdan sürekli olarak tırmanıyordu. Midesi bulandı ve bu iğrenç manzaraya doğru döndü.

Esteban aniden kaşlarını çattı ve kendine baktı. Örümcekler boynuna ve yüzüne doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Vücudunun her yeri kaplanmış, küçük bedenlerin oluşturduğu kütleyle ağırlaşmıştı. Yüzlercesi binlercesine dönüşmüştü. Küreği bıraktı ve çığlık attı. Ağzını açar açmaz, örümcekler boğazından aşağı aktı, içeriye doluştu, gözlerini ve burnunu doldurdu. Esteban geriye doğru düştü, çizmelerinin topukları toprağı dövüyordu.

Kes şunu. Durmak zorundasın. Onu öldürüyorsun.

Elbette öyleyim. Zacarias hala çok sakindi. Böyle bir adamın yaşamasına izin vereceğimi mi sandın?

O Lea'nın kardeşi.

Onsuz daha iyi. Dinlenmeliyim. Cesaro'yu uyar.

Esteban'ı çoktan aklından çıkarmıştı. Tartışmanın faydası olmadığını biliyordu ama yine de denedi. Onun canını almaya hakkımız yok. Bu bir cinayet.

İkinizi de öldürmeye teşebbüs etti. Arkadaşının hem sizi hem de kız kardeşini dövmesine izin verdi ve siz öldürülmeden önce kız kardeşinin -ve muhtemelen sizin- tecavüze uğramanıza seyirci kalacaktı. Sizinle tartışmayacağım.

O gitmişti. Kaybını anında hissetti. Onunla dopdolu olduktan sonra, yalnızlık, tamamen yalnız olma duygusu eziciydi. Neyse ki Esteban yuvarlanarak gözden kayboldu ve çizmelerinin sürekli vuruşları sessizliğe gömüldü. Örümcekler hem Lea'yı hem de Marguarita'yı iki adam için terk etmiş, kadınları biraz şaşkın, kafası karışmış ve hafif hasta bir halde bırakmışlardı.

Lea boğuk sesiyle, "Buradan çıkmamız gerekiyor," dedi. Gözyaşları şişmiş yüzünden aşağı akıyordu. "Ona yardım etmeliyiz."

Margarita DS'in kanını bıçaktan sildi ve bıçağı tekrar kılıfına sokarak her ihtimale karşı cebine koydu. Ağzında örümcek olmadığından emin olmak için tükürdü ve başını ters çevirip salladı, saçlarından da gittiğinden emin olmak için ellerini kalın kütledle gezdirdi.

Esteban'ın yaptığı toprak yığınının üzerine tırmandı. Başının hemen üzerinde küçük bir kök vardı ve deneysel olarak onu çekti. Tutuyor gibiydi. Onu kavradı ve sertçe çekti. Lea yanına yaklaştı ve Marguarita'ya bir dayanak sağlamak için parmaklarını birleştirdi. Marguarita temkinli bir şekilde başını kenardan kaldırdı. Esteban'ın bedeni de tıpkı DS'ninki gibi hareketli bir battaniyeyle sarılmıştı.

Yükselen safrayı yuttu ve deliğin kenarında tutunacak bir yer buldu. Yukarı çekmek çaba gerektirdi. Adrenalinin tükenmesinden sonra ne kadar zayıf düştüğünü fark etmemişti.

Kendini bitkin hissediyordu, vücudu neredeyse hareket edemeyecek kadar ağırdı. Karnının üzerine çöktü ve ağlamamak için mücadele ederek kenardan uzaklaştı. Lea'yla birlikte önlerinde uzun bir gün ve cevaplamaları gereken pek çok soru vardı. Bir adam öldürmüştü. Tek yapmak istediği ağlamaktı.

Kenara doğru sürünerek Lea'nın çıkmasına yardım etmek için eğildi. Yine bir mücadele oldu. Lea da en az onun kadar zayıftı. Lea yüzeye ulaşır ulaşmaz sürünerek kardeşinin yanına gitti ve yüzündeki örümcekleri çıkarmaya çalıştı. Nefes almadığı belliydi ama Marguarita onu durdurmadı. En alttaki merdivene oturdu ve gözyaşlarının kirli yüzünden aşağı akmasına izin verdi.

Lea sonunda topuklarının üzerine çöktü, yüzünü tavana doğru kaldırdı ve çaresiz, umutsuz bir sesle çığlık attı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Marguarita da ona katıldı ama sesi çıkmadı ve derinlerde bir yerde kendi çaresiz çığlığını ekledi.

İkisi de loş odada ne kadar süre oturup ağladıkları konusunda bir fikir sahibi değildi ama sonunda Lea kendini zorlayarak kalktı ve Marguarita'nın yanına gitti. Lea geri çekilip kirlenmiş yüzünü silmeden önce birbirlerini teselli etmek için birbirlerine sarılarak durdular.

"Yetkilileri aramalıyız."

Margarita not defterini çıkardı. **Zacarias buranın yetkilisi. Yakında dönecek. Bir saat kadar sonra. Cesaro'yu almalıyız.**

Lea başıyla onayladı. İki kadın da merdivenlerden yukarı çıktı, ikisi de arkalarına bakmıyordu, ikisinin de gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu. Marguarita adamları içeri çağırmak için alarma bastı ve kapıyı ardına kadar açtı. İçeri güneş ışığıyla birlikte temiz hava girdi. Gözlerini acıtmasına ve tenini kavurmasına rağmen yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı ve kollarını uzattı. Bir daha içeri girebileceğinden emin değildi. Bir adam öldürmüştü.

Atlar koşarak avluya girdi. Julio, Cesaro'yu birkaç santimle geçerek atından atladı, elinde tüfekte iki kadını da yakaladı. Gözyaşları ve kir iki yüzü de kaplamıştı.

Her tarafları yara bere içindeydi, gözleri şişmiş, dudakları yarılmış ve derileri morarmıştı. Lea'nın bluzu önden yırtılmıştı. Sol göğsünün üzerinde bir çürük vardı. Julio verandaya çıkmak için merdivenleri ikişer ikişer çıkarken ceketini çıkardı, vücudu Lea'yı avluya giren diğer adamlardan koruyordu.

Lea'yı ceketine sararken, "Marguarita, iyi misin?" diye sordu.

Başını salladı ve ağlayarak onun kollarına atıldı. Lea diğer omzunu tuttu, kollarını onun beline doladı ve Marguarita ile birlikte hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Cesaro onu iterek adamlarına eve girmelerini işaret etti. Marguarita'nın omzuna dokundu. Cevap veren Lea'ydı.

"Kök mahzeninde." Kelimeler boğazında düğümlendi. "Onlar öldü."

Julio şişmiş, morarmış boğazını incelemek için geri çekildi. "Kim yaptı bunu?"

Marguarita konuşamadığı için çok memnundu, hikâyeyi anlatma işini Lea'ya bırakmıştı. Kendini toparlayarak verandadaki gölgeye oturdu ve Cesaro'nun getirdiği koyu renk gözlükler için minnettar oldu. Lea adamlara olan biten her şeyi anlatırken bacaklarını yukarı kaldırdı ve kendini salladı.

Lea elbette Zacarias'ın çiftlikten uzakta olduğunu düşünüyordu ve hem Cesaro hem de Julio, Lea bunu yaptıklarını bilmesede kendilerini ve Zacarias'ı nasıl kurtardıklarını onaylarcasına başlarını salladılar.

"Senyor De La Cruz ile konuşmak için yetkilileri buraya getirmemiz gerekecek. O her şeyi halledecektir," diyerek Cesaro Lea'ya güvence verdi. "Gerekli tüm düzenlemeleri yapacaktır."

Marguarita ürperdi. Zacarias'ın yetkililerle konuştuğunu hayal bile edemiyordu. Büyük olasılıkla konuşacak ve onlar da onun sesiyle büyülenerek tam olarak istediği şeyi yapacaklardı. İnanmalarını istediği şeye inanmaları için zihinleri manipüle etmekten hiç çekinmezdi. O an için bunun onun için bir önemi yoktu. Güneş batana kadar orada bekledi, erkekler etrafta dolanıyordu ve

Komutanın kendisi de acil çağrı üzerine De La Cruz çiftliğine gelmişti.

Zacarias'ın ayağa kalktığı anı tam olarak biliyordu. Zihnine dokunmamış, korkunç yalnızlığını ve korkusunu dindirmek için içine girmemişti. Ona dokunduğunda, çünkü kendine engel olamıyor, ihtiyacı durduramıyordu, adam aralarına bir buzul yerleştirmişti. Kadının sıcaklığı, kalın, sert ve aşılmaz olan bu mavi buzı delmeye yetmemişti.

Margarita ürperdi ve ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. Adam geliyordu ve buz gibi bir öfke içindeydi. Yerde en ufak bir titreme hissetti. Ahırda atlar huzursuzlanmaya başlamıştı. Üstlerinde gökyüzü biraz daha karardı ve bulutlar güneyden içeri girdi. Bir rüzgâr yaprakları ve döküntüleri avluya savurdu. Adamlar hızlı ve tedirgin bakışlar attılar.

Dehşet midesinin çukuruna yerleşti. Bulutlar başlarının üzerinde yükselen karanlık devler haline gelene kadar onun öfkesinin havayı doldurduğunu hissetti. Hafif rüzgâr serinledi ve

Hızla yükseldi, havayı soğuttu. Gök gürültüsü yuvarlandı. Şimşek, çalkalanan gölgeli bulutların içinde çatallandı, her yöne fırlayan büyük çizgiler oluştu ama asla yere inmedi. Yine de hepsi o uğursuz yükü ve rüzgârın ısırın soğuşunu hissetti.

Nefesi. Zihni. Hepsi buz. Çalkantılı ve fırtınalı, ama sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyordu. Fırtına nasıl kontrol altındaysa, Zacarias da öyle kontrol altındaydı; uzun boylu, tehlikeli, geniş omuzlu ve kalın, kaslı göğsüyle eve doğru ilerliyordu. Gece yarısı siyahı gözlerinde buz mavisi alevler parlıyordu. Hayatında gördüğü en korkutucu erkekti ve polisle çiftlik çalışanları da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı. O yaklaşırken sessizleştiler, birbirlerine tedirginlikle baktılar.

Omuzlarının duruşu, hareketlerinin akıcılığı, çenesinin biçimi ve gözlerindeki buzla tehlikeyi de beraberinde taşıyordu.

Olduğu gibi görünüyordu - tehlikeli bir yırtıcı hayvan - ve hayvanları tedirgin ettiği gibi insanları da tedirgin ediyordu. Çevresine uyum sağlayarak tam bir sessizlik içinde hareket ediyordu,

Yine de etrafındaki alana hükmediyor, onu tamamen gücüyle dolduruyordu.

Sadece ona baktı. Odaklanmıştı. Kilitlendi. O buzul mavisi alevler daha da yükseldi, saf buzdan koyu safirler gibi parıldadı. Evin önünde toplanan adamlar tek kelime etmeden dağıldılar ve ona ön verandaya, Marguarita'ya giden açık bir yol bıraktılar. Ağzı kurudu ve midesi takla attı. Parmakları eteğinin kumaşını buldu ve avucunun içinde sıkı. Eğer çılgılık atabilseydi, atabilirdi.

Her şeyi ve herkesi görmezden gelerek elini ona doğru uzattı. Endişeli bir jest gibi görünüyordu ama o daha iyisini biliyordu. Ayağa kalkıp ona doğru dönerken eli titriyordu. Onu kollarının arasına alıp sarılmasını istiyordu. Onu rahatlatmasını. Ama yüz ifadesi de gözleri kadar uzaktı. Damarlarında buz akıyor ve zihninde nüfuz edilemeyecek kadar kalın bir buzul oluşturunuyordu.

Tamamen ona odaklanmıştı; onun yoğun ilgisini kalbine saplanan bir mızrak gibi hissediyordu. Zacarias için başka kimse yoktu. Bahçesinde heykel gibi duran adamları hiç umursamıyordu. Sadece Marguarita ve onun itaatsizliği vardı.

Eli yüzünde gezindi, parmak uçları her çürüğü, şişmiş gözünü ve çatlamış dudaklarını okşadı. Nefesi tıslayarak çıktı, uzun, yavaş bir tehditti ve kadının omurgasından aşağı bir ürperti daha gönderdi. Kalbi hızlandı ve adam bunu duydu ama onu yatıştırmadı. Yüzündeki ve başındaki acı onun dokunuşuyla azaldı ama parmakların o tüy kadar hafif fırçası uzaktı, hiç de kişisel değildi.

Güneş cildini yakmış.

Yaptıklarını onaylamaması kalbine sert bir darbe gibi çarptı. Onun yaptıklarını yasakladığını ve kızacağını biliyordu ama bu kızgınlıktan da öte bir şeydi. Uzaklığı onu iliklerine kadar kesmişti. Hatta ruhunu ve kalbini bile. Onunla ilgileniyordu ama yaptıklarının hiçbir tesellisi yoktu.

Sertçe yutkundu ve ona ulaşmaya çalıştı. Cesetler ve örümceklerle içerde kalamazdım. Bu çok fazlaydı.

Mavi alevler sıçradı ve bir an için gözleri garip, korkutucu bir ateşle parlıyor gibiydi. Cesetler kaldırıldı ve örümcekler gitti. Şimdi içeri girin. Ben komutanla ilgileneceğim.

Margarita ağlamayı reddetti. Başından beri neye bulaştığını biliyordu ve Zacarias kendini duygulardan soyutlamıştı. Varolduğu uzun yüzyıllar boyunca bunu yapmıştı.

Onu duygularla temasa geçirmiş, onlara dokunmasına izin vermişti. O tehlikedeyken toprağın altında kapana kısılmış bir şekilde yatarak acı çekmişti. Kendi yolunu seçmiş, onun doğrudan emirlerine itaatsizlik etmişti, muhtemelen kimsenin yapmadığı bir şey. Ona kendisini onun himayesine verdiğini söylemişti ve gururu ve onuru ağlamasına izin vermemişti.

Başını salladı ve Zacarias'ın kendisiyle bu kadar ilgilendiğini düşündüklerini bildiğinden, başı yukarıda, kalabalıktan uzaklaşarak yanından geçti.

Zacarias Lea'nın yanına gitti, ona parmaklarının aynı tüy gibi hafif fırçasını verdi ve usulca fısıldadı, sesi hipnotize ediciydi, kederini ve DS'nin ellerinden yediği dayağın acısını biraz hafifletti. Margarita onun kıza tüm ayarlamaları yapacağını ve Julio'nun onu eve götüreceğini ve her ihtimale karşı ona göz kulak olmak için kalacağını söylediğini duyabiliyordu.

Ardından alçak sesiyle komutanı inanmasını istediği her şeye ikna etti. Tabii ki komutan her şeyi kabul etti ve hakkında çok şey duyduğu o ele avuca sığmaz milyarder Zacarias'ın önünde yarı eğildi. Övünme hakkına sahip olacaktı; onunla şahsen tanışmıştı ve De La Cruz efsanesi daha da büyüyecekti.

Sonunda herkes gitmişti ve ev karanlık ve sessizdi. Margarita Zacarias'la tek başına yüzleşmek zorunda kaldı. Onun orada olmasını istiyordu ama yine de ne yapacağından çok korkuyordu. Zacarias onu sonuçlarına katlanacağı konusunda defalarca uyarmıştı. Onun bir kadını dövdüğünü hayal bile edemiyordu. Bu onun tarzı değildi. Acıya katlanmıştı

fiziksel olarak acı çekmesini istemiyordu, değil mi? Haklı olmalıydı.

Ellerini birbirine kenetledi. Bekliyordu. Adam neredeydi? Karanlıkta onun ortaya çıkıp kendisini cezalandırmasını beklemek, bilmemekten daha kötüydü. Birkaç dakika oturdu, kalbi çarpıyor ve korkunun tadı artıyordu. Yerinde duramayınca açık kapıya gitti ve dışarı baktı. Adam oradaydı, hayat kadar büyüktü, geceye bakıyordu.

Başını çevirdi ve doğrudan ona baktı. Elbette onun orada olduğunu biliyordu. Gözleri perdeyi yakıp geçti, kadının kalbine bir damga gibi saplandı. Geri adım attı, eli savunmaya geçerek boğazına gitti. Adamın yüzündeki çizgiler her zamankinden daha derin kazınmıştı ve çenesi sertleşmişti. O karanlık ifadesiz yüzde hiç merhamet yoktu. Şehvetli ağzı biraz acımasız görünüyordu ve gözlerinde mavi, alev alev yanan buzdan başka bir şey yoktu.

Hızlı ve akıcı bir hareketle arkasını döndü ve kalbinin tek bir atışında onun üzerindeydi. Perde hiç açılıp kapanmadı. Bir an durdu, onun bakışlarını tuttu, dehşetini içti, zihni ona kapalıydı, kalbi ve ruhu uzaktı - o kadar uzaktı ki onlara ulaşamadı. Bu onun Zacarias'ı değildi. Bu avcıydı.

Ben ikisiyim ve sizin de bu dersi öğrenmenizin zamanı geldi.

Önsöz söylemeden kadının üst kollarını kavradı, onu kendisine doğru sürükledi, dişleri boynuna battı. İçini acı kapladı, acı yavaş yavaş yerini saf erotik bir sıcaklığa bıraktı. Bir an için debelendi, hâlâ korkuyordu, adamın kontrolünün tehlikeli bir şekilde ellerinden kaydığını biliyordu. Bağlanamıyordu, adam içeri girmesine izin vermiyordu ama yine de zihnindeydi, kendini ona vermesini emrediyor-talep ediyordu. Bu sefer adamın istediğinden korkuyordu.

Artan dehşet, vücudunu sıcaklık kaplarken ve göğüsleri onun için ağrırken, çekirdeği ısınırken ve onun için ağlarken bile durmadı. Adam durmadı. Yavaşlamadı. Kendini o yere, Zacarias'ın onun dünyası haline geldiği bir tür zihin altuzayına gömülürken buldu. Orada sadece onun güçlü bedeni ve olağanüstü gücü vardı,

ihtiyacı ve açlığı. Burası, orman kanunlarının geçerli olduğu, zamandan daha eski, kendi iradesiyle şekillendirdiği ilkel bir yerdi.

Tüm bu şehvetli sıcaklığın ortasında bir yerlerde bir ürperti başladı ve artmaya başladı. Kadın üşüyordu. Sanki adamın damarlarındaki buz onun damarlarına akmış ve yavaş yavaş tüm vücuduna yayılıyormuş gibi giderek daha da üşüyordu. Bacakları lastiğe dönmüştü, sanki artık kendini destekleyemeyecekmiş gibi sallanıyordu. Kendini sabitlemek için Zacarias'ın boynuna tutundu ama kolları kendini tutamayacak kadar güçsüzdü.

Düşerken bile kolu onu kendisine kilitledi, ayaklarından kaldırdı ama durmadı. Havada süzüldüğünü hissetti ama gözleri açılmayı reddetti. Paniğe kapılarak mücadele etmeye çalıştı.

Kes şunu. Bu çok fazla. Durmak zorundasın. Çok fazla olduğunda söylerim.

Margarita tehdidin yumuşak tıslamasını, hükmetme ihtiyacını ve amansız demir iradesini duydu. Kendini kurtarmak için hiç şansı yoktu. Yaşam ya da ölüm. Yaşamak ya da ölmek. Her şey ona bağlıydı. Kendini tamamen teslim etti, artık mücadele etmiyordu, zihninde bile.

Seç o zaman. Onunla savaşacak gücü kalmamıştı. Sanki açlığını bastırmak imkânsızmış gibi onun kanını içiyordu. Beslenmesinde hem cinsel hem de tehlikeli bir sınır vardı, sanki geri adım atmayacağı bir karar vermiş gibiydi. İçindeki kararlılık o kadar derin, o kadar karanlıktı ki, ona ulaşmanın bir yolunu bulamadı.

Zaten var.

Bu sözler onu rahatlatmalıydı ama vücudunda bir ürperti daha yarattı. Bu sözleri söyleme şeklinden, sesinden buz sarkıtları gibi damlayan saf soğuk buzuldan kaynaklanıyordu. Onu ana yatak odasına taşıdı ve yatağa yatırdı, vücudu onunkini kapladı, bir yandan da değerli kanını emiyordu. Kendisinin solduğunu hissetti.

Benimle kalacaksın. Bana gel, Margarita. Şimdi gel. Bana gel.

İtaat etmekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgun, çok zayıftı. Ruhu onunkine uzandı ve adam onu sardı, ona

sarıldı.

Vücudu tanımadığı başka bir dünyaya kaymak istediğinde.

Ancak o zaman dilini deliklerin üzerinde gezdirdi ve göğsünü yarmak için gömleğini açtı.

Besleneceksin.

Bu mutlak bir emirdi. Kontrol ondaydı, kızın ruhu onunkine kilitlenmişti. Eli başının arkasını kavradı ve onu o koyu, zengin Karpat kanına doğru zorladı. Ağzı ona karşı hareket etti. Bu sefer adam onu eylemden uzak tutmadı. Kan onun içine aktı, onun özü, işini yapmak için acele ediyordu, onu sonsuza dek sahiplenmek, onu geri dönülmez bir şekilde onun yapmak için.

Aklından en çok bunun geçtiğini biliyordu. Bu onun eylemlerinin sonucuydu. Onu sahiplenmesinin. Anlamakta zorlanıyordu. Adam onları kendi yöntemiyle birbirine bağlamıştı.

İnsanlar. Neden böyle bir memnuniyet? Neden bu özel baskınlık gösterisi?

Gücü geri geliyordu ama tatmin edici olduğunu düşündüğü kadar kanını alana kadar onun ruhunu esir tuttu. Başını kaldırıp gözlerinin içine bakarken vücudu onunkini örtmeye devam etti.

Bir şeyi kaçıırıyordu. Önemli bir şey. Çok umutlu görünüyordu. Hâlâ soğuk ve mesafeliydi ama tetikte ve dikkatliydi. Dilini dudağına dokundurdu. Yarık ve şişlik gitmişti. Yüzü acımıyordu ama kafasında yeni, tuhaf bir çarpıntı vardı. Kalbinin atışını duymakla kalmıyor, her bir hareketini, kanın akışını, inişini ve çıkışını hissedebiliyordu. Vücudunda bir acı dalgası dolaştı ve midesi bulandı.

Margarita kocaman, dehşet dolu, suçlayıcı gözlerle Zacarias'a baktı. Çok solgun görünüyordu, koyu renkli, ipeksi saçları etraflarına dağılmıştı.

Ne yaptın sen?

Zacarias ağırlığını değiştirdi. O zaman başlıyordu. Onun dönüşümü. Kanı onun bedenini değiştirmek, organlarını yeniden şekillendirmek ve onu tamamen kendi dünyasına getirmek için çalışıyordu.

Memnuniyet yüzünün çizgilerine kazındı. "Bir daha asla kendi hayat arkadaşım tarafından yalan söylemeye zorlanmayacağım.

Kendini bile bile tehlikeye atarken toprağın altında çaresiz. Bana son kez itaatsizlik ettin, Margarita."

Beyaz dişleri hâlâ hafifçe uzamış bir şekilde ona bakıyordu. Gözlerindeki alevler titredi ve hâlâ o sıcak, ölümcül volkanik öfke kütlesi içinde kaynıyordu. Saatlerce yüzeyin altında yatmış, tüm gücünden mahrum bırakılmıştı, o ise hayatını ve ruhunu riske atmıştı. Ne için? Onun böyle bir karar vermesi için yeterince iyi bir neden olamazdı.

Sonsuza dek onuru kırılacaktı. Onun hakkındaki gerçeği bile biliyordu. Onun en karanlık sırrını, yüzyıllardır koruduğu karanlık mirasını görmüştü. Öz babası, annesinin ölümünden birkaç dakika sonra vampire dönüşmüştü.

Bu ona da olabilirdi. Eğer DS onu öldürmeyi başarmış olsaydı, Zacarias vampir olarak dirilecek ve tüm çiftliği yok edecekti.

"Güneş seni yakacak, kadın." Damarlarındaki öfke volkanik bir patlamayla buzu kırıp geçerken, ona bir küfür savurdu. Ona dokunmaya dayanamıyordu. Kokusunu içine çekmek için yakınında duramıyordu. Onun kadını. Hayat arkadaşı. Hain. Güç ve kudrette kendisine denk olduğunu kanıtlamak için çocukça bir heves uğruna her şeyi riske atıyordu. Onu riske atıyor. Onları riske atmak. Kardeşlerini ve ailesini riske atıyor.

Kendini yataktan itti ve sinsi bir orman kedisi gibi, ölümcül ve hâlâ çok öfkeli bir şekilde odanın içinde ilerledi. Odadaki gerilim gerilmişti ama buz gibi kontrolünü yeniden ele geçirmenin bir yolunu bulamıyordu. Öfkesi devasa buzulun içinden geçip gitmişti ve duyguları kontrolden çıkmış bir ateş fırtınasına dönüşmüştü.

Modern bir kadını anlayamayacağını her zaman biliyordu. Hayat arkadaşının asla ona gelmeyeceğini, onu olduğu gibi kabul etmeyeceğini kabul etmişti. Bir sonraki hayata onurlu bir şekilde gitmeye fazlasıyla hazırды. Kadın tüm bunları değiştirmiş, tüm planlarını yerle bir etmişti ve yaptığı şeyin büyüklüğünün farkına varmalıydı. Onun ruhunu riske atmaya hakkı yoktu, asla. Hiçbir zaman. Ne bu yıl ne de bundan yüz yıl sonra.

Margarita kıvrandı, gözleri şokla irileşti, elleri karnına doğru uçtu. Bir tedirginlik dalgası omurgasından aşağı kaydı. Bakışları ona kaydı. Tüm dikkati ona odaklandı. Belli ki acı çekiyordu. Yüzyıllar boyunca hiç dönüşmüş bir insan görmemişti. Onlarla bu kadar yakın ilişki kurmamıştı. Kardeşleri bunu yapmıştı ama ne olduğunu sorma zahmetine hiç girmemişti. Üç kan değişimi gerekliydi ve Margarita psişik olduğu sürece, ki Margarita'nın psişik olduğu açıktı, bu işi halledecekti.

Endişe, midesinin çukurunda düğümlendi. Elbette hiçbir şey ters gidemezdi. Güçlü bir kanı vardı ama içinde derin bir karanlık vardı. Gölgeler karanlık odaya, zihnine süzüldü, rahatsız edici, aklına gelmeyen olasılıklar. Bir hata mı yapmıştı?

"Sorun nedir?" diye sordu.

Bacaklarını yukarı çekti, cenin pozisyonunda yan tarafına yuvarlandı, yüzü acıyla buruştu. Sanki onu görmek dayanılmazmış gibi gözlerini kapattı. Beklenmedik bir şekilde, kalbine bir acı saplandı. Ağzında korkunun tadını aldı.

"Sorun nedir? Sana sorduğumda bir cevap istiyorum."

Kız acı içinde kıvranmaya başladığında bekleyemezdi, Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve vücudu çılgınca şekil değiştiriyordu. Hayatında ilk kez paniğe kapılmıştı.

korkutucu bir his. Bunun olmaması gerekiyordu. Onun hissettiklerini hissetmek, onunla aynı teni paylaşmak, ona neler olduğunu bilmek için zihnine uzandı. Uzandı ama bir duvara tosladı.

Onu reddetti. Onu reddetti. Hayat arkadaşını. Kadını. Sadece ona itaatsizlik etmekle kalmamış, tam bir felakete zemin hazırlamıştı, şimdi de en mahrem, en özel yollarını reddediyordu. Onu dışarıda bırakmıştı ve kapının gücüne bakılırsa, onu açmak için bir koçbaşı gerekecekti.

Doğal bir bariyeri vardı, bunu biliyordu ama her zaman onun geçmesine izin vermişti. Şimdi, damarlarında onun kanı akarken, bu kalkan eskisinden daha da güçlüydü. Daha önce ona zarar vermekten korkmuştu; şimdi, eğer o bariyeri yok ederse, ona ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve onu içeri almasının tek yolu kalkanı yıkmasıydı.

"Beni içeri alın."

Cevap vermedi, inatla dizlerini göğsüne çekti, vücudunu salladı, saçları yüzüne döküldü ve onu susturdu. Acı çekiyordu, bu çok daha açıktı. Adam anında odanın diğer ucuna geçmiş, elini karnına koymak için uzanmıştı. Aradığı bilgiyi almanın birden fazla yolu vardı.

Sanki acısı azalıyormuş gibi titreyerek derin bir nefes aldı ve başını çevirdi, kara gözleri ona dik dik bakıyordu. Saç telleri yanağına düşmüştü, terlemekten ıslanmıştı. Vücudu ince bir parlaklıkla kaplanmıştı. Adamın avuç içi ve parmakları tenine temas ettiğinde kadın ürperdi ve adamın koluna vurmaya çalıştı.

Benden uzak dur. Ciddiyim. Seni burada istemiyorum.

Margarita bunu ona yaptığına inanamıyordu.

Herkes, her şey -atlar bile- onun nasıl bir canavar olduğunu biliyordu, onun dışında herkes. O umursamaz, karanlık, tehlikeli ve gerçek duyguları olmayan bir yırtıcıydı. Onun hakkında inandığı her şey bir hayalden ibaretti. Kalbini paramparça etmişti ve gururundan başka hiçbir şeyi kalmamıştı. Dayanamadı

Ona bakmaya bile tahammülü yoktu ve zihnine girmesine izin vermeyecekti - bir daha asla kendini onunla paylaşmayacaktı. Ondan istediğini almak zorunda kalacaktı. Paramparça olmuş kalbinin acısı, ona dayattığı fiziksel acıdan çok daha kötüydü.

Zacarias şok olmuştu. Mutlak bir reddediş beklemiyordu ama onu zihninden uzak tutmuştu ve şimdi de bedeninden uzak tutabileceğini düşünüyordu. Başka bir şey söyleyemeden, bir sonraki dalganın oluştuğunu gördü, vücudunu süpürdü, her kası kaskatı kesildi, nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı. Gözleri irileşti, acıyla parladı. Sırtı eğildi, sonra kavislendi, vücudu kasıldı, neredeyse yataktan fırlayacaktı.

Onu yakaladı, kendine daha fazla zarar vermesinden korkarak sıkıca tuttu. Elleri şimdi ateşten yanan teninde geziniyordu. Her organı bükülmüş ve içinde patlamakla tehdit ediyordu. Cildi o kadar sıcaktı ki neredeyse elini çekecekti. Cildine iyileştirici bir sıcaklık göndermeye çalıştı ama bu her şeyi daha da kötüleştiriyor gibiydi. Vücudu sarsılarak neredeyse oturur pozisyona geldi, dişleri sanki ölüm katılığı içindeymiş gibi kenetlenmişti, sonra tekrar yatağa çarptı.

Dalganın geri çekildiğini hissettiğinde bile nefesi sessiz bir protestoyla dışarı fırladı. Bakışları ona odaklandığı anda, kendini ondan uzağa, yataktan aşağı attı ve aralarına girdi. Sürünerek ondan uzaklaşmaya çalıştı, vücudu terden parlıyordu, saçları ensesine ve sırtına yapışmıştı. Zayıf düştü, yüzüstü düştü.

Zacarias bir anda onun üzerine atladı, kalbi onunki kadar hızlı çarpıyordu ve şimdi onun için gerçekten korkuyordu. Neyin yanlış olduğunu ve ona nasıl yardım edeceğini bulmak zorundaydı.

"Bırak yardım edeyim, Marguarita." Onun için duyduğu korkuya rağmen sesini nazik tuttu.

Adamın eli kadının ayak bileğine dolandı. Marguarita diğer ayağıyla ona sert bir tekme attı ve kaçmak için kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine itti.

"Kes şunu. Seni itaate zorlamak zorunda kalmak istemiyorum." Onu kaybetme düşüncesiyle korkusu daha da arttı. Bir şey

çok yanılttı ve bunu düzeltmek zorundaydı.

Neden olmasın? Yuvarlandı, yüzü terden nemlenmiş ve küçük kırmızı noktalarla boncuk boncuk olmuştu. Gözlerinde hem suçlama hem de incinmişlik vardı. Senin hakkında çok yanıltmışım. Tam olarak bana söylediğin gibiymişsin, bir canavar. Ve bağlayıcı sözlerin bir yalan. Yalan söyledin. Hiçbir anlamı yok.

Margarita acı ve çözölme arasında sıkışmış bir halde zar zor nefes alabiliyordu. Adamın ona fısıldadığı kelimeleri, bağlayıcı kelimeleri çok sevmişti. Onunla kendi halkının tarzında, değer vermek, kalp ve ruh gibi kelimelerle evlenmişti. Her zaman benim gözetimimde gibi şeyler söylemişti. Umutsuzca kurtarılmaya ihtiyacı olan bir adamın bakışlarıyla ve onları bir şekilde birbirine bağlayan o şefkatli, şaşırtıcı sözlerle kalbini çalmıştı.

İlgi diye bir şey yok. Kesinlikle değer vermek gibi bir şey yok. Boş sözlerini al ve sakla. Onları istemiyorum.

Zacarias nefesini tuttu, kadının suçlaması, pembeye boyanmış gözyaşlarının görüntüsüyle birlikte içini parçalıyordu. Şu anda onun fiziksel durumundan başka hiçbir şey onun için önemli olamazdı. Ona yardım etmenin bir yolunu bulmalıydı. Onun zihnindeki bariyeri aşmanın bir yolunu bulmaya odaklandı.

"Margarita," sesini alçalttı, kadife yumuşaklığında, hipnotize edici bir tonda. "Başın belada olabilir, sívamet. Neler olduğunu görmem için içeri girmeme izin vermelisin."

Git ve beni bununla yalnız bırak. Kendim halledebilirim. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Aniden sözünü kesti. Gözleri kocaman oldu ve ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Dehşet yüzüne yayıldı. Midesi canlı gibiydi, dalgalanıyor, kasılıyor, kasları kollarında ve bacaklarında düğümleniyordu.

Zacarias ona tekrar uzandı, içindeki ihtiyaç artık tamamen delilik sınırındaydı. Yanlış olan neydi? Yanlış giden neydi? Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. Belli ki acı içindeydi. Kontrolü yoktu, vücudu toksinleri atmak için mücadele ediyor, organlarını yeniden şekillendirmek ve bedenini insandan Karpatyalıya dönüştürmek için savaşıyordu. Onun zihnini paylaşabilseydi, acıyı omuzlayacağından emindi ama en yoğun anında bile

Dalga, ona karşı olan bariyeri asla dalgalanmadı. Ona zarar vermeden içeri girmenin başka bir yolunu bulmalıydı.

Acı dalgasının geçmesini beklemek onun için ıstırap vericiydi.

İkisine de yetecek kadar hava almaya çalışarak nefes aldı. Her seferinin daha uzun sürdüğünü ve daha sert olduğunu fark etti. Tekrar denemeden önce onun gözlerinde tanıma görene kadar bekledi.

"Marguarita. Bu şekilde devam edemezsin. Gittikçe kötüleşiyor. Beni içeri al. Acını dindirebilirim."

Gözlerinde öfke parlıyordu. Yardımını istemiyorum. Acı çekmeyi tercih ederim. Senin bu dersini asla unutmamak, asla unutmamak istiyorum.

Konuşmaya devam etmesi için ona ihtiyacı vardı. Telepatik iletişim doğrudan onun zihninden kendi zihnine geçiyordu. Onun ipliğini buldu ve çok hassas bir dokunuşla kendi ipliğini onunkine dokudu.

"Bu bir ders değildi, Marguarita. Seni kendi dünyama getireceğimi biliyordun. Bu bir sonuçtu. İkimizi de korumak için. Kardeşlerimi beni avlamak zorunda kalmaktan korumak için. Aileni, eşi benzeri olmayan bir canavardan korumak için."

Bunu kendim de yapabilirim. Bunun bir ceza olmadığını söyleyebilirsiniz ama siz öyle demek istediniz.

İki elini de saçlarının arasından geçirdi. "Seni dünyama getireceğimi biliyordun ve buna rıza gösterdin," diye yineledi, sesini çok alçak tutarak, zihnine erişmek için kullandığı o küçük ipliğin etrafına dikkatlice ve çok nazikçe daha fazla sarılırken neredeyse nefesini tutuyordu.

Beni böyle soğuk ve duygusuz bir şekilde değil, sevgi ve ilgiyle tanıtacağınızı düşünmüştüm. Böyle bir acıyla değil. Tekrar nefesi kesildi, elleri karnına gitti. Seni istemiyorum. Git başımdan.

Bir kez daha yuvarlandı, elleri ve dizleri üzerinde debelendi. Kusma patlayıcıydı, vücudundaki tüm toksinleri dışarı atarken korkunç derecede sarsıcıydı. Vücudu tekrar kasıldı, kasıldı, duvara çarpana kadar onu ileri itti ve bacaklarını karnına doğru çekerek tekrar yuvarlandı.

Kontrol eksikliğinden dehşete düşerek, her yerdeki dağınıklığın farkına vardığında yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Lütfen git buradan.

Aralarındaki inatçı bağ her temasta daha da güçleniyordu. Kadının zihnine girmesi ve onun rızası olmadan kontrolü ele geçirmesi an meselesiydi.

"Eğer öldürülürsen ne olacağını unuttun mu, Marguarita?" Soruyu aynı alçak sesle sordu. "Mirasımı biliyordun. Çok az kişinin bildiği bir sırrı, benim en karanlık sırrımı ortaya çıkardın ve yine de itaatsizliğinde ısrar ettin."

İhanetin acısının yükselmesini engelleyemiyordu. Hissetmemek, kendini bir kez daha tüm ezici duygulardan uzaklaştırmak için her türlü çabayı gösterdi ama artık baraj delinmişti ve akıntıyı durduramıyordu. Dünyanın geri kalanı hiç umurunda değildi. Onun için her şey ve herkes hâlâ ondan ayrıydı, onun aracılığıyla hissedemediği sürece onun için kayıptı. Ama Marguarita farklıydı. Onu tam ve canlı renkleriyle görüyordu. Onu ve onun aracılığıyla duygularını, yüzyıllar boyunca kaybettiği her şeyi - hem iyi hem de kötü - hissetti.

Onun dünyası haline gelmişti ve ona inanmıştı. Onun sayesinde kendine inanmıştı - ilk kez bir başkasıyla gerçekten bir hayat yaşayabileceğini düşünmüştü. Yüzyıllarını sadece onuruyla yaşayarak geçirmişti ve yine de tek bir kararla, şimdiye kadar yaptığı her şeyi, olduğu her şeyi yok edebilir ve geçersiz kılabilirdi.

Babasını, kendisini yetiştiren ve hayatını şekillendiren adam olarak hatırlamıyordu. Onu sadece bir ölümsüz, kendi oğullarını öldüren o çürümüş, ruhsuz vampir olarak hatırlıyordu. Marguarita, onu avlamak ve öldürmek zorunda kalacak olan kardeşleri için de aynı hatırayı yaratmış olabilirdi. Kendi kardeşlerini öldürmüş olması fazlasıyla mümkündü.

Boğazının arkasından tek bir umutsuzluk sesi kaçtı. Bir elini yüzünde gezdirdi.

ihanetinin bilgisini bu kadar kolay ortadan kaldıramazdı.

Beni bununla baş başa bırak.

Sesinde yorgunluk vardı. Zayıflıyordu, insan ve Karpatyalı arasındaki mücadele ona zarar veriyordu. Ama onun hatırlatmasına rağmen, bunun ne kadar korkunç bir ihanet olduğunu anlamış gibi görünmüyordu. Şu anda kendini düşünmeyi göze alamazdı. Başı dertteydi ve onu bu değişimden kurtarmak istiyordu, hayır, buna ihtiyacı vardı. Bu korkunç, travmatik olay devam edemezdi.

"Yapamayacağımı biliyorsun." Sessizce ona cevap vermesini diledi.

Bunu her yaptığında, zihnini biraz daha açarak, ona zarar vermeden kontrolü ele geçirmesini sağlayacak ipliği daha güçlü bir şekilde tutmasını sağladı.

Tartışamayacak kadar yorgunum. Ne istiyorsan onu yap. Benim ne istediğim belli ki senin için önemli değil.

Sesindeki yorgunluk onu endişelendirmişti. Onun hakkında kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da bir savaşçı olduğuydu. O anda, onun hayatından, kendisinden, her şeyden vazgeçtiğini hissetti. Her şeyin elinden kayıp gitmesine izin vermeye hazırды.

Ona o kadar odaklanmıştı ki, dalganın yaklaştığını neredeyse ondan önce gördü. Bu seferki daha da şiddetliydi. Görünmeyen eller onu kaldırdı ve bir bez bebek gibi yere fırlattı. Sırt üstü düştü, elleri boğazına doğru uçtu. Zacarias onun kıvranan bedenini kavramak ve boğulmasını önlemek için onu ters çevirmek zorunda kaldı.

Zacarias artık onu ikna edemiyor ya da yalvaramıyordu. Bunun sona ermesine neredeyse ondan daha çok ihtiyacı vardı. Ellerini sallayarak kusmuğun tüm izlerini sildi ve toksinleri onun bedeninden ve yerden dışarı attı. Bir esinti odadaki tüm kokuları temizledi.

Mumlar yükseldi ve lavantanın yumuşak kokusunu tüm eve yaydı.

Çaresizlik içinde kontrolü ele aldı ve ipleri takip ederek kadının zihnine geri döndü. Tam bir kaos hüküm sürüyordu. Korku en üst seviyedeydi. İncinmişti. Kadının ihanet duygusu da en az onunki kadar güçlüydü. Ona itaat etmeme motivasyonunun eşitlikle ya da bağımsızlığını savunmakla hiçbir ilgisi yoktu. Bu kısmen doğuştan gelen bir yemindi,

hayat arkadaşı bağı ve

Kendi karakteri, onun hayatını tehlikeye atma riskini almasına izin vermiyor.

Ona olan sevgisinden dolayı itaatsizlik etmişti.

Zacarias bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalışarak yüksek sesle inledi. Bu duyguyu hâlâ tam olarak anlayamamıştı. Bunu uzun zaman önce hissetmişti -çok uzun zaman önce- ama bu duygu ondan o kadar uzaktı ki artık ne olduğunu anlayamıyordu. Marguarita nasıl sevileceğini biliyordu. Kendisi için en iyi şeyi yapacağına güvenerek kendini onun bakımına vermişti.

Sevgisi onu sardı. Onu batırdı. Onu kaldırdı. Bir kez daha, zihninin ve bedeninin buzlarından sıcaklık aktı, gölgeleri buldu, bağlantıların olması gereken boşlukları doldurdu. Onu içinde hissetti - ait olduğu yerde - onları sevgisiyle birleştirdi. Onun özüyle.

Ona itaat etmeyi reddederek kötü bir karar vermişti, evet, ama bunun sonuçlarının büyüklüğünü anlamamıştı. Ona anlatabilirdi ama kadının bilgisi onunkiyle aynı değildi. Kötülüğün dünyada dolaştığını, neler yapabileceğini ve yapabileceğini biliyordu, yüzyıllardır onunla savaşmıştı. O ise vampirlerin efsane olduğu sevgi dolu bir ortamda büyümüştü. Evet, bir tanesiyle karşılaşmıştı ve ona meydan okuyacak cesareti vardı ama büyük ölçekte neden olabilecekleri yıkımı hiç görmemişti.

Zacarias'ın zihnindeki vahiyleri inceleyecek zamanı yoktu. Vücuduna verdiği korkunç zarar durdurulmalıydı. Kendisiyle ilgili tüm düşünceleri ve onun zihninin çalışma biçimine, verme ve hissetme yeteneğinin derinliğine karşı kendi tepkilerini bir kenara itti. Bu önemli olamazdı. Önemli olan sadece ezici acıyı durdurmaktı. Bedeninden sıyrıldı, saf bir ruh olarak onunkiye aktı, yolunu bulmak için bu hassas ipliği kullandı.

Tıpkı zihninde olduğu gibi, bedeninde de kaos hüküm sürüyordu. Neler olduğunu, vücudunun yeniden biçimlenişini, Karpatyalı olabilmesi için gerçekleşen değişiklikleri açıkça görebiliyordu. Bunun ölüme yakın bir deneyim olacağını fark etmeliydi; Karpatyalı olabilmesi için bir insan olarak ölmesi gerekecekti.

bir Karpatyalı olarak yeniden doğdu. Ve o bununla savaşıyordu. Reddediyordu. Bu da beklenmedik bir şeydi.

İhtiyacı olduğunda onu teselli etmeye gelmemiştir. Onu kollarının arasına alıp sarılmak yerine travmaya katkıda bulunmuştu. Onu ve onun yöntemlerini, şimdi onun onlara sarıldığı kadar kararlı bir şekilde reddetmişti. Zihnine erişimi kasten kapatmıştı, acı çekeceğini biliyordu ama geçişine yardımcı olması için onun yardımını istemiyordu. Artık onun rahatlığını ya da onu istemiyordu.

Onu tehlikeli bir yırtıcıdan başka bir şey olarak görmediği için deli olduğunu düşünmüştü, gölgelerde çok uzun süre kalmış, ruhu çoktan kararmış, onarılması imkansız olana kadar milyonlarca küçük delikle delinmişti. Yine de karanlık gölgelerin ötesinde, kenarlarda bir yerde hayata tutunmaya çalışan adamı görmüştü. Kaybolmuştu. O kadar kaybolmuştu ki. Avlanmak ve öldürmekten başka bir şey bilmiyordu. Törenselle bağlayıcı yeminine sadık kalacağına güvenerek kendini ona özgürce teslim eden kişi oydu.

Zacarias tüm gücünü ve iyileştirici ışığını toplayana kadar enerjisini topladı. Organların yeniden şekillendirilmesi hızlandırılabilirdi ama acıyı durdurmanın tek yolu elinden geldiğince çok omuz atmasıydı. Onunla paylaşması. Onunla birlikte hissetmek. Direndi. Direneceğini biliyordu ama kadın zayıftı, adam güçlüydü ve kanı onun çağrısına kulak verdi.

"Dalgalar arasında mümkün olduğunca dinlen," dedi nazikçe, acı bedeninden uzaklaşırken. Onunla olan tek bağı olan bu ipliği korudu.

İçini çekti ve adam onu kollarına alıp yerden kaldırırken başını ondan yana çevirdi. Oda temiz hissediliyor ve kokuyordu, lavanta ve papatya kokuları etraflarında dolaşıyordu. Yatağın serin çarşaflarına hafifçe bu koku sinmişti. Onu yatağın tam ortasına yerleştirdi ve yanına uzandı, kolları vücudunu kavrayarak ona bir dayanak noktası oluşturdu.

"Bu konuda sana yardım etmemi istemediğini biliyorum Marguarita," dedi nazikçe, yüzündeki nemli saçları tarayarak. Kirpikleri iki kalın hilal şeklinde uzanıyordu, simsiyah

beyaz, neredeyse yarı saydam tenine karşı. Sürekli, kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Dişleri bile takırdıyordu. "Ama yapmak zorundayım. Şu anda anlayamayacağınızı biliyorum ama başka seçeneğim yok."

Bu düşünce ağzından daha yeni çıkmıştı ki vahiy onu takip etti. Bu mümkün müydü? Belki Marguarita'nın da başka seçeneği yoktu. Hissettiği o aşk, o kadar güçlü, o kadar derin, onsuz göremediği ya da dokunamadığı parçalarını paylaşması, aralarındaki bağı sandığından çok daha derin kılmış olabilirdi. Kız onun içindeydi. Zihnindeydi, evet, ama ruhuna da girmişti. Onda onun görmediği şeyleri görüyordu. Ve güvendiği bu özellikler orada olmalıydı, yoksa ona karşı bu kadar güçlü duygular hissedemezdi.

Başını ona doğru çevirdi. Kirpikleri dalgalandı ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı. Bakışlarının etkisi ona bir yumruk gibi çarptı. Gözlerindeki değişimi şimdiden görebiliyordu, renk daha derin ve daha zengindi. Daha konuşmadan gözleri kocaman oldu. Dalganın onu tükettiğini hissetti, daha hızlı ve daha sert, gerçek acıyı kabul etmeyeli yüzyıllar olmuşken bedeninde bir şok yarattı.

Vücudunun iç kısımlarına saplanan binlerce bıçağın aynı anda kesip biçtiği hissi içini yaktı. İç organları parçalanmış ve birbirine dolanmış, kalın, sert düğümler halinde bağlanmış gibi hissetti. Nefesi bedenini terk etti ve yumruk geldi, koçbaşı gibi bir gelgit dalgası onu çarptı. Kafatası birden beynine dar gelmeye başladı, kafasında patlayan bir şarapnel parçası vücuduna şok dalgaları gönderdi.

Yanında, Marguarita'nın vücudu sarsılıyordu. Onu kendine doğru çekti, ten tene, acıyı paylaştı, onunla birlikte acının üstüne çıktı, vücudu terleyerek minik kan taneciklerini Marguarita'nın vücudundaki benzer kan taneciklerine bulaştırdı.

Bilmiyordu. Nasıl olur da kardeşlerine bile sormamıştı? Her biri bilgi paylaşmış, dönüşümün ne kadar kötü olabileceğini birbirlerine anlatmış mıydı?

"Azalıyor, sívamet," diye fısıldadı. Acısını onunla paylaşarak en azından acının şiddetini azaltmıştı.

Nöbetler. "Düzgün nefes almaya çalışın. Kalbin çok hızlı atıyor. Bırak vücudun benim ritmimi takip etsin."

Kasıtlı olarak kalbinin çılgınca, hızla çarpışına, vücudunun soluk soluğa, düzensiz nefes alışına ayak uydurdu ve çok yavaş bir şekilde, onu kendine doğru tutarak, her ikisinin de hızını yavaşlatmaya başladı. Bakışları onunkilere yapıştı. Kalbi bir an için tekledi. Yenilmiş görünüyordu, geceleyin yağmur ormanına tek başına giden ve peşinde bir yırtıcı hayvan olan Marguarita'ya hiç benzemiyordu. En kötü anında ona gülümseyen Marguarita'ya.

Margarita. Onun adını soludu, onu kendisine yakın, zihninin içinde tuttu.

Bu sefer ona karşı koymadı, başına gelenlere anlam veremeyecek kadar güçsüzdü. Yanına uzandı ve çatıya düşen yağmuru dinledi, sesi kafasının içindeki uğultunun arasından rahatlatıcı sesi duyabileceği kadar yükseltti. Pencerele ve duvarlara vuran sesin şeklini değiştirmek için kasıtlı olarak küçük esinti patlamaları ekledi.

Margarita onun yanında yavaşça gevşedi, ağrıyan, düğümlenen kaslarındaki gerginlik lavanta ve papatya kokularının rahatlatıcı karışımını solumasına izin verecek kadar azaldı. Ona bir daha karşı koymadı ve Zacarias kendi içindeki korkunç düğümün hafiflediğini fark etti.

Saçlarını nazikçe okşadı ve kendi dilinde saçma sapan şeyler mırıldandı. Ya da belki de saçma değildi, belki de içinde derinlerde yaşayan o yabancıнын duygularına dokunuyordu, onu kaybedemeyeceğini bilen, ruhunun yükü için değil, durduramadığı bir tsunami gibi kabaran ezici duygu için.

Onun ne dediğini anlaması mümkün değildi, o da pek bilmiyordu. Ama bir sonraki dalga vurduğunda başını çevirip ona baktı, yüzünü çevirmek yerine ona odaklandı. Acı vurdukça gözleri irileşti, donuklaştı. Bu sefer Zacarias hazırlıklıydı ve acının çoğunu ondan nasıl alacağını çok iyi biliyordu. Vücudu tüm toksinlerden arındırılmıştı ve

tamamen Karpatyalı olma yolunda ilerliyordu. Acısı azaldıkça, onu iyileştirici toprağa koymanın güvenli olacağını hissetti.

"Seni uykuya gönderebilirim, Marguarita. Uyandığında açlık ve kan ihtiyacı hissedeceksin ama bu kadar acı çekmeyeceksin."

Avuç içi alnındaki küçük kan noktalarını silerken bakışları onunkine kaydı.

"Tamamen Karpatyalı olarak uyanacaksın."

Dili kuru alt dudağına dokunarak onu nemlendirmeye çalıştı. Önemli değil. Sadece bunun bitmesini istiyorum.

Ondaki yenilgiden nefret ediyordu. Marguarita onun buzuna karşı ateş gibiydi, dıştan değil, öfke ve kavgaya çıkarma anlamında değil, aslında tam tersi. Ama inandığı şeylere, kimi ve neyi sevdiğine tutkuyla bağlıydı. Yaptığı her şeye kendini tamamen veriyordu, tıpkı ona kendini tamamen verdiği gibi.

Bitkin düşmüştü, bedeni ve zihni tükenmişti. Onu suçlayamazdı. Kendisi de bitkin hissediyordu ve onun kadar acı çekmemişti.

"Senin haberin olmadan başka bir şey yaptığımı düşünmeni istemiyorum." Adam bekledi ama kadın yanıt vermedi. "İlk uykuna ben komut vereceğim ve ondan sonra beden sen komut verdiğinde kendi kendine uykuya dalacak. Damarlarında benim kanım dolaşıyor. Bu kadim bir kan, çok güçlü ve bu gücü kullanmayı çabucak öğreneceksin." Bir sonraki şişme acısı gelmeden önce acele etmesi gerekiyordu.

"Biliyorsun, toprak seni gençleştirecek." Bunu bir açıklama olarak yaptı.

Kirpikleri titredi ve gözlerine korku doldu ama başını salladı. Kendimi toprağın altında kapana kısılmış bulursam ne yaparım?

Saçlarını bir kez daha okşadı çünkü yüzüne dokunmaktan çok ona dokunmaya ihtiyacı vardı. "Hareket etmesini istiyorsun. Ona emret. Toprağı zihninde istediğin şeyi yaparken hayal et. Bu birkaç kez olabilir, ama eğer

panik yapmaz ve bir insan olarak canlı canlı gömüldüğünüzü düşünmezseniz, o zaman iyi olacaksınız."

Diri diri gömülmek ifadesini kullandığında kalbi hızlandı ama başını salladı.

"Yolunuzu kolaylaştırmak için yanınızda olacağım," diye güvence verdi.

Geliyor. Onu götürmesi için yalvarmadı.

Ne rica ne de yalvarma vardı. Marguarita bitkin haliyle bile ondan hiçbir şey istemeyeceğini açıkça belirtmişti.

O da tıpkı onun gibi şişliği hissetti ve anında komutayı ele alarak derin bir uyku çekmesini, halkının iyileştirici, gençleştirici uykusunu uyumasını istedi. Karpatyalılar kalplerini ve ciğerlerini kapatıp ölü gibi yatarken, Toprak Ana zengin besinlerini ve minerallerini kullanarak onların tamamen iyileşmesine ve güçlenmesine yardımcı oluyordu. Marguarita'nın kalbini ve ciğerlerini olabildiğince nazikçe durdurdu.

Onu kollarının arasına aldı, nazikçe göğsüne yasladı, gözleri yanıyordu ve kalbi parçalanmıştı. Kadın gevşek bir şekilde yatıyordu, uzun saçları yanaklarının kıvrımını ve uzun kirpiklerini ortaya çıkaracak şekilde yana doğru savrulmuştu. Çok genç ve masum görünüyordu, dönüşüm tarafından harap edilmiş, onu beslemeye ve korumaya yemin etmiş adam tarafından hayal kırıklığına uğratılmış güzel bir kadın.

Zacarias onu evin içinden geçirerek ana yatak odasına götürdü ve yatağı yoldan çekmek için elini salladı. El dokuması kilim onu takip etti ve zemin yapının altındaki uyku odasına açıldı. Elini bir kez daha salladığında, mineraller açısından zengin, neredeyse siyah bir balçık olan, çağıran toprağı açtı. İkisini de o sıcak kozanın içine doğru süzerken toprağın ona doğru uzandığını hissetti.

Çok nazikçe onu yere yatırdı, saçlarına dikkat etti, ağzını onunkine değdirmek için eğildi. Onu hissetmeyecekti - derin bir uykudayken ne kadar aptalca davrandığını bilmeyecekti, ama parmaklarını kolundan eline doğru okşamakta kendini özgür hissetti. Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi, şefkat beklenmedik bir şekilde kabardı.

Onu kaybetmiş olabilir miydi? Kız ondan uzaklaşmıştı. Onu reddetmişti. Bu acıtmıştı. Açık ve basit, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onu reddetmişti. Onun zihnine girip ruhlarını birleştirmesine izin vermektense acı çekmeyi tercih ederdi. Modern dünyaya girmeyi reddetmesi ona her şeye mal olabilirdi.

Yanına çöktü, gözleri yanıyor, göğsü ağrıyordu. Onun elini tutmaya devam etti, parmakları onunkileri okşuyordu. Marguarita'da her şeye sahipti. Bırakın özlem duymayı, hayal bile edemeyeceği bir dünya sunmuştu ona. Bunu ne kadar istediğini bilmiyordu. Ne insanları, ne de arkadaşlarını; o kendini tanıyordu. Yalnız biriydi ama onun iyiliği için başkalarına tahammül edebilirdi. O ritüel bağlayıcı kelimelerin ne anlama geldiğine dikkat etmeliydi. Onun mutluluğu. Onun bakımı.

Kendine güvenen bir adam olmasının bir sebebi vardı. Sorumluluğunu Marguarita'nın üzerine yıkamazdı. Eğer Marguarita'nın onun gösterdiği yoldan gitmesini bekliyorsa, suçu ait olduğu yere atması gerekiyordu. Teklif edildiğinde Solange'ın kanını kabul etseydi bunların hiçbirisi olmayacaktı. Yeni dünya ve onun modern yöntemleriyle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Rahat olduğu yerde kalmak istiyordu. Durumun kontrolünü ele alması ve hayat arkadaşını koruması söz konusu olamazdı. İnatçılığı yüzünden kullanabileceği araçlara sahip değildi.

İnledi ve başını salladı. Kadınına koruma ve mutluluk sağlayacak imkânlar önünde duruyordu ama çok kibirli davranmış, gurur ve onuruyla dolup taşmış, kendisine sunulan hediyelerden yararlanamamıştı. Artık değil.

O bir savaşçıydı. O buydu ve Marguarita Fernandez uğruna savaşmaya değer bir kadındı. Onun yanında yürümesi gereken kişi oydu. Zacarias onun parmaklarını ağzına götürdü ve elini öptü, küçük kelebek öpücükleri, kalbi her ikisi için de acıyordu.

Benimle kal, mića emni kuñenak minan- benim güzel delim. Sana söz veriyorum, daha iyi bir adam olacağım, daha iyi bir

Sana hayat arkadaşı. Kendini bana bir kez verdin. Tekrar ver. Değer vermenin ne demek olduğunu öğrendim. Ve sana değer veriyorum.

Elini tekrar öptü ve derin bir nefes aldı, toprağı onun üzerine kapattı ve geceye çıkmak için odadan çıktı. Kendi dünyasına. O oraya aitti. İlk kez oraya olan yakınlığını, türünün geceye olan güçlü akrabalığını hissetti. Bulutlar yarım ayı karartıyordu. Yağmur yumuşak bir melodiydi, sabit ve nazik, onun için bir müzik. Böcekler ve kurbağalar senfoniye bir koro oluşturunuyordu. Burayı Marguarita'nın da dünyası haline getirecekti. Ama en azından -onun için- onun sevdiği dünyaya birkaç adım atması gerekiyordu.

Hayatı boyunca bir kez bile başkalarından yardım istememişti. Ne kardeşlerinden, ne de ona arkadaş diyecek kadar cesur olanlardan. Yardım istemek kurallarına aykırıydı ama Marguarita için, kadını için bunun yapılması gerektiğini biliyordu. Verandadan gece yağan yağmura doğru adım attı ve gece yaratıklarının tanıdık rahatlığını dinledi. Zihninde Marguarita olmadan, tüm o kopuk bağlantılar arasında köprü kurmadan ve tüm karanlık gölgeleri doldurmadan, artık renkli göremiyordu ama duyguların anısı içinde güçlüydü. Nasıl olmasındı ki? Aklında, kalbindeydi, ruhuna bağlıydı ve başka hiçbir şey olmasa bile ona olan sevgisini hissediyordu.

Zacarias çağrısını gecenin içine gönderdi. Çok ihtiyacım var, Dominic. Bana gel. Bu çok acil.

Bir yanı, arkadaş olarak gördüğü tek Karpatyalı'yı aramaktan utanıyordu. Dominic ve onun gibi adamların pek arkadaşı olmazdı. Zacarias bu kelimenin gerçekte neyi kapsadığından tam olarak emin değildi. Dominic'i korumak için ölebilirdi ama bu onun yaşam tarzıydı, dostluk değil.

Bir an önce Karpat Dağları'na gitmeliyim. Prense götürmemiz gereken haberlerimiz var.

Cevap sanki çok uzaklardan gelmiş gibi zayıftı. Ama en azından duyulmuştu ve bu, Dominic'in onunla buluşabileceği menzile içinde olduğu ve yine de Marguarita'ya bir gecelik mesafede kalabileceği anlamına geliyordu.

Seninle buluşacağım. Bana bir mesafe ver. Kan değişimine ihtiyacım var.

Yaralandın mı?

Bir yanı bir hayat arkadaşı olduğunu paylaşmak istemiyordu. Marguarita çok önemliydi ve duyulduğu takdirde tüm düşmanlarının onun peşine düşeceğinden korkuyordu. Ve çok fazla düşmanı vardı. Gözlerini kısa süreliğine kapattı ve kendini güvenmeye zorladı. Hayat arkadaşım birkaç gün içinde ihtiyaç içinde uyanacak ve onu her zaman korumam gerekecek.

Solange'ın hediyesini reddetmem yüzünden şimdiden tehlikeye girdi.

Dominic'in yaşadığı şoku aradaki uzak mesafeden bile hissetti ve bu onu neredeyse gülümsetecekti. O anda, her zaman farklı olacağını, Marguarita'nın varlığı olmadan asla diğerleri gibi hissedemeyeceğini kabul etmesine rağmen, Dominic'in tepkisi karşısında neredeyse gerçek bir eğlence hissediyordu.

Bu haber -beklenmedik ama memnuniyetle karşılandı.

Bana koordinatlarını ver. Seninle buluşacağım ve umarım bu gece bitmeden geri dönebilirim. Korunmasız bırakılamaz. İnsan vampir avcılarıyla zaten bir yüzleşmemiz oldu. Biri geldiyse, daha fazlasının gelme ihtimali var.

Zacarias, Ruslan'ın bölgede olduğundan emindi ama kendini göstermemiştii ve çiftliğe yapılan küçük saldırılar sadece birer sondaydı. Ruslan'ın ordusu azalmış olsa bile prenze saldırmayı planlamış olması ve çiftliğe yapılan saldırıların sadece bir şaşırtmaca olması mümkündü ama işini şansa bırakmıyordu.

Dominic gerekli bilgileri gönderdi ve Zacarias havalandı.

Seninle buluşacağım, dedi Dominic. Mesajım çok acil olduğu için zamanım çok kısıtlı, ancak yolumuzun dışında birkaç saatten fazla olmamalı. Şunu bil ki Zacarias, deneyler yaptık ve her ne kadar sabah güneşi ve akşam güneşi altında yürüyebilsek de, bu tamamen güneşin konumuna bağlı. Karpat ihtiyaçlarımızdan yoksun değiliz. Güneş battığında da vücudunuz kurşuna dönecektir.

en yüksek zirvesine ulaşıyor. Birkaç saat boyunca bu şekilde kalacaktır. Hâlâ savunmasız durumdayız ve deney yaparken güneşe yakalanma tehlikesi büyük. Bence kanı aldığımızda dönmeye ne kadar yakın olursak, o kadar az işe yarayacaktır.

Dominic onu uyarıyordu ama Zacarias risk almaya hazırdı. Gün ışığıyla yüzleşmek gibi bir arzusu yoktu. Bu Marguarita olacaktı ve mümkün olduğunca uzun süre onun yanında olacak, umarım onun mutluluğunun tadını çıkaracaktı. Dünyaya dönmesi gerektiğini anladığı an, ona eşlik edecekti. Asla diğer Karpatyalılar gibi olmayacak, insanların ya da Karpatyalıların dünyasında rahat edemeyecekti. Asla başkaları için onlar gibi hissetmeyecekti. Onun dünyası Marguarita olacaktı, tıpkı babasının dünyasının annesi olduğu gibi.

Dikkatli olacağım ve sınırlarımı öğreneceğim, Dominic. Kardeşlerim iyi mi?

Senin için endişeleniyorum. Belki de kadını onları görmeye getirmeyi düşünmelisin. Bu gün için çok beklediler.

Zacarias bunu yapması gerektiğini biliyordu. Hatta bir parçası bu kavuşmayı istiyordu ama bunun kardeşlerinin beklediği gibi olmayacağını biliyordu ve onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Yalnız kaldığı uzun yüzyıllar boyunca çok şey kaybetmişti.

Margarita onun içini dolduruyor, duygularına dokunmasına ve renkleri görmesine izin veriyordu ama şimdi bile yağmur ormanının üzerinde uçarken her şey gri ve donuktu. Renkler ve duygular o yanında olmadan uzun süre kalamazdı.

Babası bir süre sonra yokluğa dayanamamış ve annesini savaşa götürmüştü. Şimdi, Zacarias bunun ne kadar zor olduğunu biraz olsun biliyordu, özellikle de çocuk sahibi olduktan ve hayat arkadaşı onunla bağlantı kurabilecek kadar yakınında olmadığı sürece onları hissedemedikten sonra. Zacarias, Marguarita'yı tehlikeye atmamak için gereken güce sahip olması ve onun güvenliğini her zaman kendi ihtiyaçlarının üzerinde tutması için kendisini dinleyebilecek yüce bir güce sessiz bir dua gönderdi. Kendi zayıflığı yüzünden onu riske atma hatasını yapmama asla izin verme.

Dominic'in kendisine doğru uçuğu uzun yolculuğu iki saatten kısa bir sürede tamamlamıştı, bu da Marguarita'ya şafak sökmeden ancak dönebileceği anlamına geliyordu. Birbirlerini Karpat savaşçılarının resmi tarzıyla selamladılar, birbirlerinin kollarını kavradılar.

Zacarias, "Bur tule ekämet kuntamak-iyi tanıştık, kardeş-kin," diye selamladı.

"Eläsz jeläbam ainaak-long ışıktı yaşayasın," diye karşılık verdi Dominic, o delici gözleri Zacarias'ı dikkatle incelerken.

Zacarias başını salladı. "Görmek istediğin şeyi göremeyeceksin. Marguarita renkli görmemi ve duyguları hissetmemi sağlıyor. O içimde olmadan, sade ve gri bir dünyada tamamen yalnızım." Dominic'in savaşçı kadını Solange'ın yakınlarda bir yerde, seçtiği hayat arkadaşını savunmak için hazır beklediğini biliyordu. O hesaba katılması gereken bir güçtü ve ensesindeki tüylerin onu tehlikeye karşı uyardığını hissedebiliyordu.

Dominic kollarını indirip geri çekilirken içini çekti. "Özür dilerim dostum."

Zacarias omuz silkti. "O benim evrenimin merkezi haline geldi ve hiç hayal etmediğim bir şansı kabul ediyorum ve minnettarım. Bu işi onun için yapıyorum."

Dominic gözlerini Zacarias'tan ayırmadı. "Benimle kan değişimi yapmak istiyor musun?"

Avcılar ihtiyaç duyduklarında kan verirlerdi ama kan değişimi bir avcının diğerini kolayca takip edebilmesi anlamına gelirdi. Bu fikir Zacarias'a itici geliyordu. O yalnız biriydi. Ayrı bir adamdı ve güvenliği her şeyden önemliydi. Münzevi, ele avuca sığmaz, takip edilmek istemediğinde iz bırakmamaya büyük özen gösterirdi.

Margarita için bu güveni genişletmesi gerekecekti. Başını salladı.

Dominic gülümsedi. "Buna gerek yok." Döndü ve hayat arkadaşına işaret etti. Örtünün altından çıktı, gerektiğinde öldürmekten çekinmeyecek ölümcül bir kadındı. Zacarias'ı gördüğü için mutlu görünüyordu.

Şimdiden karnında garip bir sürünme hissi duymaya başlamıştı. Geri dönmesi gerekiyordu, onunla-Margarita'yla birlikte olmak için.

Tamamen yalnız olmak artık katlanabileceği bir şey değildi. Uzatılan bileği aldı ve bir kez daha güçlü kadından içti. Dominic de ona yardım etti ve kadınına aktaracağı güçlü kan karışımını ona verdi.

"Daha önce de senin kadından beslendim Dominic, ama yine de güneş beni yaktı. Bu halimle bile işe yarayacağını düşünüyor musun?"

Dominic omuz silkti. "Kan her alındığında etkisi daha da artıyor ama bunun da bir sınırı var ve bunu bilmenin tek yolu denemek. Zacarias, yanında bir güvenlik ağı bulundur. Dikkatli ol."

Zacarias başını salladı. "Ondan uzun süre ayrı kalamam. İkinize de teşekkür ederim. Rüzgâr size hızlı bir yolculuk bahşetsin." Dominic'in kollarını sıkıca kavradı ve bir kez daha gökyüzüne çıkmadan önce Solange'ı selamladı. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Marguarita. Yakında onunla birlikte olacaktı.

Tedirgindi. Zacarias De La Cruz gibi bir avcı tedirgin olduğunda, bela aramak için iyi bir zamandı çünkü bela yakınlarda ya da yaklaşıyor olmalıydı.

Üç gece. Marguarita'nın tamamen iyileşmesi için yeterli bir süre olmalıydı. Üç uzun gece boyunca onun yanında yatmış, onu kollarında tutmuştu ve o zaman bile, içindeki boşluğu dolduran o olmadan dünya acımasızdı. Uyuşmuştu. Çok yalnızdı. İnsan böyle bir şeye alıştığında, duygular ve renkler yavaş yavaş solduğunda, buna katlanmak daha kolaydı, ama her şeyi bu kadar hızlı kaybetmek, bir an onun sıcaklığının içini doldurması, gölgeyi kovması ve sonra tamamen yalnız kalmak, hiç beklemediği kadar zordu.

Yine de Zacarias kendini Marguarita'yı bir kez daha uyandırmak yerine gecenin bilgisini soluyabileceği dışarıda volta atarken buldu. Gece azalıyordu ama yine de onu yüzeye çıkarmayı reddediyordu. Bir şeyler birazcık ters gidiyordu. Ne rüzgârda ne de böceklerde bulamıyordu. Her şey normal görünüyordu ama değildi. Olmadığını biliyordu. Verandadan indi ve avluya doğru ilerledi, keskin görüşü şimdi avlanıyordu - onu tehlikeye karşı uyaracak küçük bir tutarsızlık arıyordu.

Ona ihtiyacı vardı. Hayatında hiç kimseye ihtiyaç duymamış olan Zacarias De La Cruz'un Marguarita'ya ihtiyacı vardı. Ve onun mutlu olmasına, kendini ona vermesine, kahkahalarına, sıcaklığına, yumuşak, tatlı bedenine ihtiyacı vardı. Onunla yüzleşmekten korktuğu için mi bir şeyler hayal ediyordu? Korku bir duyguydu ve Marguarita olmadan böyle bir karmaşası yoktu. Hayır, burada bir şeyler vardı, doğru olmayan bir şeyler. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Vücudu alarma geçti, her şeye hazırды. Atları ahırda huzursuzca tepiniyordu. Onu özlüyorlardı. O olduğu gibi

onu özlüyordu. Avludan uzaklaşıp arazisini çevreleyen yağmur ormanına doğru ilerledi, bilinmeyen bir uyarının çekimine kapılarak geceyi dinledi. Böcekler cıvıldıyor, kurbağalar şakıyor, sığırlar mırıldanıyor ve atlar kişniyordu. Yine de o not vardı ya da yoktu. Belki de sadece kendisiydi. Kendini kötü hissediyordu. Midesinde doğru olmayan bir şeyler vardı.

Margarita'nın güvenliği için duyduğu endişe aklının en üst noktasındaydı. Esteban ve DS öldüğünden beri çiftlikte işler nispeten sessizdi. Cesaro bile ana evden uzak durmuştu. Zacarias ona her geldiğinde kan vermişti ve hatta onunla biraz daha rahat görünüyordu ama Zacarias onu arkadaşlık için değil, sadece karnını doyurmak için aramıştı. Çitlerin etrafından dolaşarak arazinin arka tarafına doğru yürüdü, tüm duyuları tetikteydi.

Zacarias bir vampirin yakınlarda olduğunu gösterebilecek boş noktalar için etrafı taradı. Kesinlikle her şey yerli yerinde, mükemmel, çok mükemmel görünüyordu. Buna inanamıyordu. Bir saldırı yakındı ama hangi yönden? Bu başka bir sonda mıydı, yoksa gerçek bir şey mi? Ağaçların arasında kanatlar çırpındı. Başını kıpırdatmadan, bakışlarının yağmur ormanını koruyan kalın ağaç sırasına kaymasına izin verdi. Gözler ona doğru parladı.

Sakinlik bir örtü gibi üzerine çöktü. Duyularını zorladı. O zaman gerçek bir şey. Gölgelekteki sürekli hareket daha fazla kuşun toplandığını haber veriyordu. Mücadeleyi çiftlikten olabildiğince uzağa götürmek istiyordu; Margarita'yı, işçileri ya da sevgili atlarını riske atmak istemiyordu. Margarita'nın toprağın altında olduğuna, onu henüz bir vampirin varlığını fark edebileceği yüzeye çıkarmadığına şükreliyordu.

Düşmanlarından herhangi birinin bildiği kadarıyla, hayat arkadaşı yoktu. Çoğu Karpatyalı avcının ruhlarının diğer yarısını bulduklarında yaşadıkları duyguları hissetmiyordu, bu bakımdan hem şanslı hem de şanssızdı. Duygu eksikliği savaşında ona yardımcı olacaktı. Aynı telaşsız, çok acı adımlarla ilerlemeye devam etti, kaslarını hissediyordu

Hazırlık için gevşedi. Nefesi düzenli, kalbi sabit ve güçlüydü.

Rüzgâr hafif hafif esmeye başladı. Ağaçların tepeleri biraz daha sallandı, yapraklar çırpındı.

Yer boyunca çimenler yavaş bir dalga halinde dalgalanıyordu. Bu açılış hamlesiydi. Savaş ona her zaman biraz satranç maçı gibi gelirdi. Savaş onun dünyasıydı ve her nüansını anlıyordu.

Zacarias rahat adımlarını sürdürerek çitlere ve ağaçlara yaklaştı. Yağmur ormanı sessiz ve karanlık görünüyordu. Yağmur durmadan yağıyor, rüzgâr ağaçlardan uzaklaşıp çiftliğe doğru estikçe yumuşak damlalar hafifçe yer değiştiriyordu. Arazi hafifçe eğimliydi, çit çizgisinin yakınında çimler biraz daha yüksekti. Zacarias çit boyunca yürürken bir yandan da yağmur ormanının karanlığında toplanan kuşlara göz kulak oluyordu. Yürürken bile kolları doğal bir şekilde yanlarında sallanıyor, elleri kusursuz bir desen oluşturuyordu.

Yağmuru zar zor fark etti. Gökyüzünden, başının üzerindeki yuvarlanan bulutlardan durmadan soğuk su damlıyordu. Bir damla boynuna çarptı ve derisini yaktı. Acıyı içgüdüsel olarak bastırdı, dokuma kalkanını başının üzerine atarak çitlere ve ormana doğru koştu, savaşı onlardan ve Marguarita'dan uzaklaştırmak için.

Rüzgâr hızlanırken bile gökyüzünden küçük asit damlaları yağmaya başladı. Kalkanı başını korusa da, gölgelikten kaçmak için koşarken rüzgâr yakıcı damlaları sırtına ve kalçalarına savurdu. Ateş topları etrafındaki toprağa çarptı, birkaçı kalkanına endişe verici bir güçle çarptı. Tepesinde yükselen kara bir bulut, kırmızı ve turuncu ipliklerden oluşan ateşli bir kütleyle çalkalanıyordu.

Zacarias bir adım daha attı ve yer yarıldı; derin ve geniş, uzun, sivri bir yarık. İçeri yuvarlandı, kalkanı kendisinden bir mesafe uzağa düştü. Asit yağmuru ve ateşli oklar içini parçaladı. Yeryüzü titredi ve hareket ederek bir ayak genişliğindeki boşluğu kapattı. Zacarias küçük moleküllere ayrışarak yer seviyesine doğru hızlandı ve yarığın kapanmasını engellemeye çalıştı. İki tarafın çarpışması

Kaya ve toprağın bir araya gelmesi korkunçtu, kilometrelerce yankılandı. Kuşlar çığlık atıp havalandı. Büyük yırtıcılar avlarını aramak için çılgınca aşağıya atladılar.

Yer sarsıldı, ahırların ve çiftliğin temellerini sarsan bir sarsıntı oldu. Zacarias havaya yükseldi. Kuşlar bir anda coşkuyla çığlık attılar, programlanmış gözleri yağmurun ve rüzgârın arasından o küçük molekülleri buldu, balık avlamak için suyun yüzeyine dalar gibi onlara doğru dalışa geçtiler.

Zacarias'ın kuşlar tarafından parçalanmak ve tüketilmek istemiyorsa başka seçeneği yoktu. Onlara doğru hızla ilerledi, saldırıyı karşıladı, moleküllerden ateş püskürten bir ejderhaya dönüştü, bu nadiren yaptığı bir şeydi ama şu anda gökyüzünü yırtıcı kuşlardan kurtarması gerekiyordu. Onlar kanatlarını parçalayıp deli gibi gagalarken o da onların arasından fırladı ve üzerinden yakut kırmızısı damlacıklar damlamaya başladı.

Kuşların çılgınlığına kan kokusu da eklenmişti. Dönerek ve yan yatarak üzerlerine geldi ve kitleyi süpüren bir ateş akımı gönderdi. Kararmış bedenler gökyüzünden düşerken yanık et kokusu geceye yayıldı. Kalan kuşlar gelmeye devam etti, ejderhaya saldırdı, yüzlercesi binlercesine dönüştü, jilet gibi keskin pençeleriyle gagaladı ve parçaladı, içindeki Karpatyalı'ya ulaşmak için sert deriyi kazdı.

Kuşların ağırlığı ejderhayı yere doğru yuvarladı. Yırtık ve kanlar içindeki Zacarias, ejderha yere çarpmadan önce ondan ayrıldı; kuşların çoğu büyük leşi yere sürerek bir tür öfkeyle parçaladı. Gökyüzüne seslenerek, kırmızı-turuncu alev kütlelerinden oluşan çalkantılı bulutu kullandı ve onları büyük ateş topları halinde kuşlara çarpmak için aşağı çekti. Çığlıklar atan vahşi yaratıklar havaya yükselmeye çalıştı ama uzun mızraklar ve küçük alev okları birinden diğerine sıçradı, ta ki hepsi ateşin içinde kalana kadar.

Zacarias, çitin hemen diğer tarafında, yağmur ormanının içindeki hafif açıklığa yerleşirken, "Bu aptalca maskaralığa devam etmek istiyor musun Ruslan?" diye seslendi. O

Margarita'dan uzaklaşarak ağaçların gölgesinin altında daha derine inmeye devam etti.

Gök gürültüsü cevap olarak yuvarlandı. Bulutlar çalkalandı ve kaydılar. Kara bulut yukarı doğru patladı, ateşten ve kükürtten bir kule gökyüzünde öfkeyle kükredi. Rüzgâr ağaçların arasından hızla geçti ama bulutları tepelerinden uzaklaştıramadı. Dallar sallanıyor, büyük sopa kolları neredeyse ormanın zeminine kadar uzanıyor, sanki eğiliyor ya da kemikli parmaklarıyla birini kavramak istiyordu.

Karanlık, kapüşonlu bir figür büyük bir kapok ağacının gövdesinden yavaşça çıktı. Hiçbir acele belirtisi göstermeden yavaşça hareket etti. Ağacın ve etrafındaki toprağın onun varlığından geri çekilmemesi bir ustanın gücünün göstergesiydi. Doğa ölümsüzlerin iğrençliğine dayanamazdı ama gerçek bir usta illüzyon konusunda o kadar ustaydı ki, kısa süreliğine Toprak Ana'yı bile kandırabilirdi.

Tek bir yaprak ya da ot bile solmamıştı. Uzun boylu, heybetli, omuzları geniş ve kendinden emin bir şekilde yürüyordu. Gölgeleklerin orman zeminini koruduğu ağaç korusuna adım atarak kapüşonunu çıkardı. Uzun dalgalı saçları gece kadar siyahtı, yüzü genç ve acımasızca yakışıklıydı. Gülümsedi ve elini Zacarias'a uzattı.

"Oğlum. Umarım daha hoş koşullar altında tekrar karşılaşırız."

Zacarias kaşlarını çatı. Ruslan ne yapmaya çalışıyordu? Duyguları olup olmadığını görmek için onu test mi ediyordu? Bir hayat arkadaşı olup olmadığını mı? Diğer tüm De La Cruz kardeşler hayat arkadaşını bulmuştu. Ruslan bu yüzden onlardan daha çok nefret ederdi. Kendini hepsinden üstün görüyordu, o halde neden kadınlara sahip olmasındı? Zacarias ve ailesi böyle şeylere layık değildi.

"Seni daha çok düşünmüştüm, Ruslan. Bu yorgun bir numara. Kendini göster ve bu işi bitir." İlk kez Margarita ona kilitlenmeden duygu hissetmemenin bir lanetten daha fazlası olabileceğini fark etti. Ruslan bilmediği bir şeyi tehlikeye atamazdı.

Zacarias elini gerçek bir rahatlıkla salladı, sanki babasının o mükemmel örüntüsü onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi - gerçekte de çocukluk kahramanı olan adamı örünce hiçbir şey hissetmemişti. Dalgası yanılsamayı ortadan kaldırdı ve Ruslan'ın gerçek halini ortaya çıkardı. Bir an için kibarlıktan sıyrılmış, vücudu çürümüş, içinde binlerce kurtçuk geziniyordu. Yüzü delik deşikti, özleri çökmüştü ve dişleri kararmış ve tırtıklanmıştı, diş etlerinin arasından buz kıracağı gibi sivrilmişti.

Zacarias'ın özünü kırpması için geçen sürede, bu örüntü sanki hiç olmamış gibi değiştii. Ruslan yüzyıllar önce olduğu gibi karşısında duruyordu. Gençti. Bakir. Yüzünde çizgiler yoktu, yakışıklıdan ziyade neredeyse güzeldi. Zacarias, yüzüne kazınmış çizgiler ve orada burada kesişen birkaç yara iziyle kıyaslandığında sert ve yaşlı görünüyordu.

"Kibrinin hiç değişmediğini örüyorum," diye selamladı Zacarias. "Güzel yüzünü çok seviyordun. Sanırım vampir olmayı seçmenin nedenlerinden biri de buydu."

Ruslan uzun saçlarını geriye doğru taradı. "En azından hâlâ güzeli çirkinden ayırt edebiliyorsun. Uzun zamandır seni izliyorum, eski dostum. Bize katılmayı ve ölmeyi reddediyorsun. Yüzyıllar boyunca bir yerde bir ya da en fazla iki geceden fazla kalmadın. Yine de burada kalıyorsun." Kolunu çiftliğe doğru salladı ve rüzgâr yönünü değiştirerek onu takip etti, beraberinde düzinelerce küçük ateş topunu da ötürerek otlaklara ve yapılara yağdırdı.

Zacarias yağmuru hızlı bir tufan halinde göndererek küçük yangınları hemen söndürdü. Asit yağmuru ve Ruslan'ın şu anda çiftliğe karşı kullandığı küçük, çakıl taşı büyüklüğündeki ateş topları yüzünden binlerce damgayla kemiklerine kadar yanmış olan omuzlarını esnetti.

"Bunu bütün gece yapabiliriz, ama böyle çocukça oyunlardan etkileneceğimi düşünmediniz herhalde? Kuklalarla oynuyorum ama onlar benim ilgimi çekmeye değmez. Sonunda değerli bir rakibim olabileceğini düşündüm."

"Yaralarını iyileştirmiyorsun."

Ruslan'ın ses tonunda bir heves belirtisi var mıydı? Zacarias yine omuz silkti. "Ben böyle şeyler hissetmiyorum, yani gerçekten ne kadar gerekli?" Ruslan'ı yakından gözlemledi, vampirin burun deliklerinin genişlemesini ve dilinin sürekli dudaklarını yalamasını izledi. "Kanımın kokusu seni rahatsız ediyor mu?"

Ruslan başını salladı. Tekrar salladı. Durduramadığı bir seğirmeye benziyordu. Dudaklarını yalamaya takıntılı bir şekilde devam etti. "Tükettiğim herhangi bir kanın kokusundan daha fazla değil. Bu gece beslenmedin. Kanımı sunuyorum."

"Ne kadar centilmensiniz." Zacarias kısa, sahte bir selam verdi. "Ne istiyorsun, Ruslan? Oyunlarından bıktım usandım. Kurtuluş için mi geldin? Adalet için mi? Eğer istediğin buysa seni bu dünyadan göndermekten mutluluk duyarım."

"Adalet, dostluğa ihanet eden biri için kullanılabilecek iyi bir kelimedir. Kardeşliğe. Bize sırtını döndün ve o velet prensle ittifak yaptın. O, kendisinden önceki babasından da beter." Ruslan bir ağız dolusu kıpır kıpır beyaz solucan tükürdü.

Zacarias omuz silkti. "Ne o zaman?"

"Uzun zamandır seni saflarımıza katmayı düşünüyordum ama hiç gelmedin. Sonra bana öyle bir hakaret gönderdin ki, ordumu son kuklaya kadar yok ettin."

"Onlar sadece beni test etmek için gönderdiğin piyonlardı. Onları öldürmemi bekliyordun. Top yemi, Ruslan, daha fazlası değil. Prensi öldürmek için yaptığın aptalca plan işe yaramadı. Benim üzerimde denemenin bunu kanıtlayacağını biliyor olmalıydın."

"Senin orada olmaman gerekiyordu." Ruslan'ın sesi daha yüksek bir notaya yükseldi. Güzel maskesi biraz kaydı. Yükselen öfkesini çığlık çığlığa haykırırken ağaçlar titredi. Öfkesini güçlkle zapt edebiliyor, parmakları sıkı yumruklar halinde kıvrılıyordu. "Kardeşlerinle hiç vakit geçirmiyorsun. Asla tek bir yerde kalmıyorsun. Neden? Neden bunca yüzyıl sonra alışkanlıklarını değiştirdin? Bunu sadece beni kızdırmak için mi yaptın?"

"Kendini övüyorsun, Ruslan. Bana verdiğin değer kadar seni düşünmüyorum. Ben bir avcıyım, ne daha fazlası ne de

daha azı."

O konuşurken Zacarias tamamen Ruslan'a odaklanmasına izin vermedi. Vampirin ortaya çıkmayı bekleyen tuzakları vardı. Yükselen rüzgâr da dâhil olmak üzere her ayrıntıyı fark etti. Belli belirsizdi ama çimenler ona doğru biraz daha eğilmişti. Yapraklar çırpınıyor ve dönüyordu, donuk, çamurlu yeşilimsi kahverengiyken garip bir griye dönüşmüşlerdi.

Rüzgâr ayaklarının etrafındaki zemini dalgalandırıyor, ormanın zeminindeki yaprakları ve bitkileri karıştırıyordu. Boğucu sarmaşıklar titredi. Ağaç gövdelerine dolanan çiçekler yapraklarını kaybetti. Zacarias'a ormanın zeminine düşen beyaz-gri kül gibi göründüler.

Ruslan, "Neden burada kaldığını bana söylemedin, eski dostum," diye ikna etti. "Bu senin için garip bir davranış."

Zacarias omuzlarını silkerek kaslarını gevşetti. "Biraz yaralandım ama endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Ben iyileşirken bol miktarda hazır yiyecek var. Endişelenmeyin, şu anda en iyi durumdayım."

Ruslan dilini şaklattı. "Bana bildirilen bu değildi. Adamlarımın cevaplaması gereken çok şey var. Bana yaralarınızın hâlâ oldukça ağır olduğu söylendi."

"Böyle masallara inanma. Eski dostun için endişelenmeni istemem Ruslan. Bu dünyada yürüyen her ölümsüze adalet getirme konusunda oldukça yetenekliyim."

Ruslan'ın gözlerinde alevler canlandı. Yüzünü buruşturdu ve bir kez daha o yakışıklı maske kayarak kararmış, tırtıklı dişleri ve çamurlu çekilmiş diş etlerini ortaya çıkardı. Parmakları seğirdi ve sonra bir kez daha sıkı bir yumruk halinde kapandı.

Rüzgâr orman zeminindeki enkazı daha da sert bir şekilde çekiştirdi. Zacarias bir acı hissetti ve bacağından büyük bir şey geçtiği için anında acıdan kurtuldu. Aşağı baktığında sarmaşık sarmaşıklarının yükseldiğini ve birlikte kıvranarak ayağından ve bileğinden başlayarak bacağının etrafına dolandığını gördü. Birlikte büyüdüler ve etinin içinden geçerek mızrak gibi bacağının içine girip çıkararak onu yeni bitkinin bir parçası haline getirdiler.

Sarmaşıklar, küçük kancaları olan pullara benzeyen yosunlarla kaplıydı. Bu şey yılan gibi kıvrılırken

bacağının içinden geçerek etine yapıştı. Yer değiştirmeye çalıştığında bacağının sıkıca tutulduğunu fark etti, çünkü bacağında büyüyen sarmaşıklar onu yerinde kilitliyordu.

İçine canlı bir şey enjekte edildiğini hemen anladı, minik bedenler derisinin altında ilerliyor, kas ve dokuları deliyor, daha da derine iniyordu. Bu hissi görmezden geldi. Büyük olasılıkla amaç onu zayıflatmak, kanını akıtmaktı; ta ki sarmaşık onu kelimenin tam anlamıyla yerinde tutup yapısının bir parçası haline getirirken Ruslan'la etkili bir şekilde savaşılamayacak hale gelene kadar.

Usta vampir onunla doğrudan göğüs göğüse çarpışamayacak kadar deneyimliydi. Uzaktan darbelerini takas edecek ve avcının kendini savunamayacağından emin olana kadar Zacarias'ı ısırarak savaş planına devam edecekti. Ancak o zaman öldürmek için harekete geçecekti.

Stratejinin bir kusuru vardı. Zacarias tek düşünceli bir avcıydı. Vücudunun onun için hiçbir önemi yoktu. Sadece öldürmek önemliydi ve Ruslan Malinov'u öldürecekti. O anda başka hiçbir şey onu ilgilendiremezdi. Bacağına dolanan ve artık neredeyse kalçasına kadar inen sarmaşığı görmezden gelerek ellerini yağmur ormanına doğru kaldırdı ve kendi silahını çağırdı.

Rüzgâr Ruslan'a doğru hızla yön değiştirdi ve ona sevinecek zaman bırakmadı. Binlerce küçük ısırıcı sinek Ruslan'ın üzerine ve içine üşüşürken vampirin etrafındaki gökyüzü karardı. Her çürüyen delik bir giriş sağlıyordu; ağız, gözleri ve burun delikleri. Illüzyonların bir önemi yoktu, sadece çürümüş et görüyorlardı.

Küçük füzeler gibi Ruslan'ın vücudunun derinliklerine torpedo gibi saplandılar, ilerledikçe ürediler, larvalar bıraktılar ve hızla çoğaldılar. Sinekler saldırırken bile çoğalıyorlardı.

Ruslan göğsünü yırttı, keskin tırnakları yüzünü yararak Zacarias'a bacağında büyüyen sarmaşığı incelemek için gerekli zamanı verdi.

Zaten var olan şeyleri kullanarak yeterince basit bir tuzaktı. Orman zemininde yatan yapraklar ve bitki örtüsü gibi bitkiler de ölmüştü. Hayat vermek için

Ruslan kendisinin küçük bir parçasını o ölü bitkilerin içine koymak zorunda kaldı. Orman zeminindeki yapraklar sarmaşıkları beslemeye devam etti, böylece sarmaşıklar deriyi ve kasları delip geçerek diğer tarafta ortaya çıkana kadar daha da derinlere indi.

Zacarias, ruhunun bedenine girebilmesi için fiziksel benliğini bıraktı. Vücuduna dolanan, etini ve kemiğini delip geçen sarmaşıklar tek bir şeye doğru ilerliyordu; içindeki ruhun küçük ışığına.

Kabul, Marguarita olmadan bu ışık küçüktü ama oradaydı ve onurunu koruyordu. İçini kemiren minik böcekler de bu ışıkla ayakta duruyordu. Zacarias derin bir nefes aldı ve yaşamı bıraktı. Tüm yaşamı. Kalbini bir anlığına durdurdu, ciğerlerine hava girmesine izin vermedi. Bitki hemen gevşedi ama bedenini tekrar çalışmaya zorladığında böcekler ziyafete devam etti.

Zacarias çoğunlukla karanlıktı. Gölgeler ve lekeler, diğer avcıların çok azının sahip olduğu bir şekilde lekelenmişti. Bu karanlık, onun bu tür yaraları, bu tür dayanılmaz acıları görmezden gelmesini sağlayan şeydi. O zaten bu dünyanın bir parçasıydı. Babası savaşta inanılmaz yeteneklere sahip efsanevi biriydi ama Zacarias'ın bildiği, ruhunda gölgeler taşıyan tek Karpatlıydı - ta ki oğlu doğana kadar.

Şimdi Zacarias bilinçli bir şekilde o gölgelere uzandı, onları kucakladı, tüm ışığını kaybetmesine izin verdi ve yardım için kendisini büyük ölçüde oluşturan karanlığı kullandı. İçindeki tüm ışık söndüğü anda böcekler de ölmeye başladı. Gölgeler onları hayatta tutamayacak kadar karanlıktı. Bitki büyümeye devam etme yeteneğini kaybetti ve Zacarias, üzerindeki tutunma gücü zaten gevşemiş olan dış dalları kopararak sarmaşıkları hâlâ vücudunun içinde bırakmayı başardı.

Ölü yaprakları ve sarmaşıkları hayata döndürmek için bir kaynak olmalıydı. Zacarias bir avcıydı ve ölümsüzlerin kokusunu hemen aldı, Ruslan'ın küçük bir parçası onun eserine hayat veriyordu. Ruslan aynı anda iki yerde birden bulunmaya dayanamazdı.

zaman, küçük sineklerin saldırısıyla savaşıırken değil. O karanlık gücü öldürmek ve vücudundaki asmanın kontrolünü ele geçirmek sadece birkaç dakika sürdü. Ruslan'ın öfke çığlıklarını ve misilleme sözlerini duymazdan gelen Zacarias, kalan bitkinin moleküllerini değiştirdi, yeniden şekillendirdi, emdi, kaybettiği kas ve dokuları yerine koymak için içindeki kalın sarmaşıkları kullandı. Kan kaybı konusunda hiçbir şey yapamazdı ama doğal ve toprağa ait olan her şeyi manipüle edebilirdi.

Vücudu iyileşir iyileşmez tereddüt etmeden saldırdı, bir hareket bulanıklığı, vampirle arasındaki mesafeyi hızla geçerek hızla yaklaştı. Ruslan çığlık attı ve ona doğru koştu. Gök gürledi. Yer sarsıldı. İkisi birbirine çarparken şimşekler büyük kırbaçlar halinde gökyüzünde cızırdadı.

Zacarias yumruğunu derine saplayarak çürümüş göğsü deldi. Asit kanı üzerine akarak deriden kemiğe kadar yaktı. Katı bir şeye çarparak saldırısını aniden durdurdu ve kararmış kalbe ulaşmasını engelledi. Kavanoz kolundan yukarı çıktı ve yanan bir mengene kolunun etrafında birleşerek acı dalgaları gönderdi. Küçük sokucu sinekler siyah bir sürü halinde havaya karışarak hem vampirin hem de avcının etrafını sardı. Onları ciğerlerine çekmemek için kendini zor tutuyordu.

Pençeler göğsünü yırtarak derisinden ve kaslarından büyük parçalar kopardı.

Zacarias çözüldü, rüzgârın onu Ruslan'dan uzaklaştırmasına izin verdi, yaralarını geçici olarak iyileştirmek ve yere mümkün olduğunca fazla kan sızmasını önlemek için kendine zaman tanıdı. Ruslan parmaklarını yaladı, dili uzun ve müstehcen derecede kalındı, bir yılanınki gibi çatallıydı. Yüzü artık güzellik maskesini takmıyordu. Gerçek vampir ortaya çıkmıştı.

Zacarias çürüyen cesetlerden payına düşeni almıştı ama hiçbirisi Ruslan Malinov'a denk değildi. Etleri soyulmuştu. Etindeki deliklerden kurtlar sürünüyordu. Ağız daha çok dudaksız bir delik gibiydi, gözleri çökmüştü.

Yaşayan her şey ondan uzaklaştı, otlar soldu, eğrelti otları ve yosunlar çamurlu kahverengiye dönüştü. Böcekler bile kaçışmaya başladı. Sadece kara sinekler çürüyen otlarla beslenmeye devam etti.

ve kararmış organlara mümkün olduğunca çok yumurta bırakıyor.

"Kendini gerçekten bırakmışsın, eski dostum," diye gözlemledi Zacarias. "Sanırım kolun kopmak üzere."

Ruslan kükredi, tehdit ormanının içinde gürledi, ağaçları salladı. Kollarını yukarı ve aşağı kaldırdı, avuç içleri gökyüzüne dönüktü. Zacarias'ın etrafında yapraklar hışırdadı, canlandı, Ruslan'ın yarattığı kaosla birlikte döndü ve uçtu. Birbiri ardına yığılan ve yaratıklara dönüşen yaprakların arasından görmek imkânsızdı.

Kollarını uzattı ve gözlerini kapatarak etrafında canlanan binlerce yaprağın dikkatini dağıtmasını engelledi. Hareket eden enkazın içindeki tehdidi bulmak için diğer duyularına ulaştı. Figürler tüm alanı çevreledi, gevşek bir halka oluşturdu ve orman ona doğru ilerleyen büyük canavarlarla dolana kadar çemberin içine sayılar ekledi. İçindeki gölgeler onların içindeki karanlığı çağırıyordu. Ruslan çabuk öğrenmişti.

"Korkarım sana nasıl göründüğümün pek bir önemi yok, Zacarias. Küçük ordumun da umurunda değil. Son anların için enerji harcamama gerek yok. Bana katılmalıydın. Gerçekte, içinde her zaman karanlık vardı - benim sahip olduğumdan çok daha fazla. Bu senin mirasındı, babanın en büyük hediyesiydi ama sen bunu kucaklamayı reddettin." Ruslan'ın sesinde gerçek bir küçümseme vardı. "Sana büyüklük bahşedilmişti ama sen şehit olmayı, ben istediğimi elde ederken tek başına acı çekmeyi seçtin."

Zacarias yavaşça gözlerini açtı, gülümsedi, beyaz dişlerinin Ruslan'ın kararmış, açık ağzıyla tam bir tezat oluşturduğunu ve bu küçük ayrıntının Ruslan'ın kibrini başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar deleceğini biliyordu.

"Senden korkamam, Ruslan. Bana yaptıklarını hissedemiyorum. Seni yok etmekten başka bir şey umurumda değil. Avantajın sende olduğunu sanıyorsun ama aslında bende. Acınası varoluşunu sürdürmek istiyorsun. Güç peşindesin. Dünyayı yönetmek istiyorsun. Prensi yok etmek. Beni öldürmek istiyorsun."

Zacarias'ın gülümsemesi buz gibi soğudu. "Benim tek bir dileğim varken, sen ne çok dilek diliyorsun. Senin ölümün. Sen kuly'den başka bir şey değilsin, bir bağırsak solucanı, ruhları yutan bir iblis. Sen gerçekten hân ku vie elidet-hayat hırsızısın ve bunun için seni mahkûm ediyorum."

Yüzlerce, belki de binlerce yıl boyunca toplanmış ölü ve çürüyen bitki örtüsü bir çılgınlığa dönüştü, kollarını çırparak ve dişlerini çıkararak ona doğru ilerledi.

Zacarias rüzgârı gönderdi, ancak yaprak yaratıkları en ufak bir şekilde etkilenmedi ve patlamaya karşı kendilerini korudular.

Ruslan'ın kahkahaları duyma menzilineki herkesin kulaklarını tırmalıyordu. Neşeyle etrafta dans etti. "Bu gece ölenin ben olacağımı sanmıyorum, avcı."

Yaratıklar etrafını sarmış, havayı durgun, bunaltıcı, ölü ve çürüyen şeyler kokar hale getirmişti. Ruslan'ın gücüne karşı koymak ve ona vampiri öldürmek için gerekli zamanı vermek için tamamen zıt bir şeye ihtiyacı vardı. Ruslan kasıtlı olarak onun en kötü sırlarını avlamıştı, o gölgeler bedenini kesiyor, ruhunu alıyordu.

Şimdi gurur zamanı değildi. Ya da korkunun. O bir avcıydı ve mümkün olan her kaynağı kullanmaktan başka çaresi yoktu. Ruslan Malinov Karpat halkı için en büyük tehditti. O olmadan vampir ordusu azalacak ve prens Mikhail'e halkını bir araya getirip tüm savunmayı güçlendirmesi için zaman kazandıracaktı.

Akıl almaz bir şey yaptı. Marguarita. Uyanmalısın.

Onu ve toprağın altında uyandığında neler yaşayabileceğini düşünmesine izin veremezdi. O bir insandı ve zaten ondan çok şey istemişti. Bu vampir Karpat halkını neredeyse yok olma noktasına getirmekten sorumluydu. Avcıya ya da sevgili hayat arkadaşına neye mal olursa olsun kaçamazdı.

Çiftliğin derinliklerinde, Marguarita iki şeyin farkına vardı: canlı canlı gömülmüştü ve Zacarias'ın başı dertteydi. Anında uyandı, bu bilgi vücudunu sardı ve korkunç bir açlık karnını pençeleyip tırmaladı. Panik yapmamaya kararlı bir şekilde gözlerini sıkıca kapattı. Diri diri gömülmüş olarak uyansaydı panikleyeceğini biliyordu ama Zacarias'ı hissetti.

Garip bir şekilde, kalp atışlarını duyabiliyordu ama ciğerlerinden hava geçmiyor gibiydi. Ses ürkütücü bir şekilde kafasının içinde yankılanıyordu. Zacarias'a konsantre oldu, akılsızca çığlık atma ihtiyacını görmezden geldi, dünyanın ağırlığının onu aşağı ittiğini hissetti. Yavaşça, büyük bir gizlilikle, onun zihnine giden yolu buldu. Acı onu içine çekti - vahşi bir acı, tüm vücudunu saran bir ıstırap, dönüşümde yaşadıklarına kolayca rakip oluyordu. Kendini ele veremeden ya da çektiği acı ve dehşetten bayılamadan içinden sıyrılıp çıktı.

Ona ne söylemişti? Ona toprağı yattığı yerden nasıl kaldıracağını söylemişti. Gözünde canlandır Marguarita, diye hatırlattı kendine. Olmasını iste.

İlk denemesinde hiçbir yere varamadı, sadece panik içindeydi.

Kararlı bir şekilde onu itti. İradeni kullan. Baban her zaman, eğer gerçekten istersen dağları yerinden oynatacak kadar inatçı olduğunu söylerdi, o yüzden şu küçük toprak parçasını yerinden oynat, diye emretti kendine.

Parmakları hareket ettiği anda zihni çığlık attı ve toprağın altında olduğunun her zamankinden daha fazla farkındaydı ama gözlerini sıkı sıkıya kapalı tuttu ve zihnini, üstündeki toprağın Kızıldeniz gibi ayrıldığını, yukarı ve iki yana doğru itildiğini hayal etmeye zorladı. Nefes alıp odanın tavanına bakabildiğinde, yüzündeki boncuk boncuk terleri sildi ve doğrulup oturdu.

Ben buradayım.

Bana gel. İçime, kendi yoluna. Eğer işler ters giderse, hemen geri çekil.

Hiç tereddüt etmedi. Ne kadar kızgın ya da incinmiş olursa olsun, Zacarias De La Cruz gibi bir adam asla böyle bir şey istemezdi.

savaş zamanında gerekli olmadıkça bir şey yapmazdı. Onun içinde artık tanıdık gelen o ilkel hayvanı buldu ve yavaşça içine kayarak giriş yaptı. Karanlık nefesini kesti. Katıksız vahşet, öldürmek ya da öldürülmek. Adamın her yeri karanlık ve gölgeli görünüyordu, katıksız buzdan duvarlar, bloklar zihnini dolduruyordu, damarlarında buz vardı.

İç organları harap olmuştu. Acı, dayanılmazdı ama yine de bir şekilde onu engelleyebiliyordu, anlamadığı ama minnettar olduğu bir şeydi bu. Tüm bu hasarın nasıl oluştuğunu ya da tüm odağı kötülüğü yok etmeye odaklanmışken nasıl ayakta kalabildiğini bilmek istemiyordu. Ona sıcaklık akıttı. Sevgisini. Olduğu her şeyi. Kendini ona teslim etti, onu doldurdu, karanlığı geri çekilmeye zorladı, parlaklığını her gölgeye yaydı.

Adam onunla bağlantı kurmak için hiçbir harekette bulunmadı ama kadın onun empati ve anlayışla dolu o sıcaklık akışına girdiğini hissetti. Yağmur ormanına bir çağrı gönderdi. Çağrıyı hissetti. Hayır, tam olarak bir çağırma değil, daha çok onun yapacağı gibi bir istek. Emir yok. Kibir yok. Kendine dair bir ipucu yok. Sadece yardım isteği.

Ormandaki ölümlerin yaşayanlar tarafından yok edilmesi gerekiyordu. Böyle şeyleri nasıl bilebildiğine hayret ediyordu; onu parçalamaya kararlı yaratıklarla çevrili zihninin nasıl bu kadar hızlı çalışabildiğine. Ruslan'a giden açık bir yola ihtiyacı vardı ve o anda onun için önemli olan tek şey buydu.

Yaprak figürleri saldırırken Marguarita derin bir nefes aldı, Zacarias'a doğru savrulup derisini ve kemiğini keserken, Zacarias onların arasında dönerek onları uzak tutmak için elindeki tüm imkânları kullandı. Ateş. Rüzgâr. Onlara karşı hiçbir şey işe yaramadı ve bu sırada Ruslan gülüyordu, dişlerini kenetleyen tiz, gıcırıltılı bir ses.

Zacarias'ın başına gelenlerden uzak durmaya çalışmak için kendini zorladı. Çok sakindi, zihni çalışıyordu. Tüm bunlar dikkatini dağıtmak içindi. Bunun nasıl bir faydası olacağını bilmiyordu ama onun için dehşete düşmüş olsa da, hayranlık duymaktan kendini alamıyordu. Adam gerçeği ondan saklamaya çalışmıyordu - kadının zihninde olduğunu ama zihninde olmadığını

Zihin. Kadın sadece başka bir silaha ihtiyacı olduğu için onun içindeydi ve onun etten kemikten bir kadın -onun kadını- olduğunu kabul etmiyordu. Kendisi ya da onun için korkmuyordu. Sadece kötülüğü yok etme ihtiyacı hissediyordu.

Orman örtüsü canlılıkla dalgalandı ve maymunlar ağaç dallarından yaratıkların sırtına düşerek onları devirdi, parçaladı ve bir sonrakinin üzerine atladı. Marguarita'nın yok edilen yaratıkların, coşkulu Ruslan'a giden yolu kapatanlar olduğunu anlaması bir iki dakika sürdü.

Zacarias maymunların kendisi için açtığı delikten hızla geçerken tüm varlığı tek bir şeye odaklanmıştı. Ruslan'ın tam olarak nerede durduğunu ve kalbinin nerede olduğunu biliyordu. Daha önceki saldırısında karşılaştığı engeli değerlendirmek için zamanı vardı ve solmuş kalbe ulaşmak için o koruyucu zırhı nasıl deleceğini biliyordu.

Vampir savunmasız olduğunu anlamaya vakit bulamadan Ruslan'ın üzerine atıldı. Zacarias bir kez daha vücudundaki molekülleri değiştirdi, son anda kaplamayı delip geçmek için yer değiştirdi, yumruğunu açmak ve kalbi kavramak için saliselik bir zamanlama kullandı. Parmakları tendonların ve kasların arasından geçerek organa ulaşmak için onları parçaladı.

Ruslan çığlık atarak Zacarias'ın suratına çürümüşlüğün iğrenç kokusunu üfledi. İki elini Zacarias'ın karnına soktu, karnını yırtarak açtı, yere kan sıçrattı, öfkeden deliye döndü, başını içinekilere daldırdı, vahşi, tırtıklı dişleriyle avcıyı canlı canlı yemeye çalıştı.

Zacarias kalbi göğsünden söktü ve dönerek vampiri üzerinden atmaya çalıştı. Güçlü Karpas kanı Ruslan'ın yüzüne ve çenesinden aşağı dökülürken, kendi siyah zehri Zacarias'ın elini ve kolunu kemiğe kadar yaktı. Zacarias kalbi üzerinden fırlattı ve iki eliyle Ruslan'ın başını kavrayıp sarsarak boynunu kırdı ve vampiri kendisinden uzaklaştırdı.

İki elini açık karnının üzerinde kenetledi, bacakları altından çıktı. Dizlerinin üzerine sertçe çöktü, derin derin nefes aldı, acıyı üzerinden atamadan

onu. Ruslan ondan birkaç metre öteye düşmüş ve yuvarlanmıştı, başı müstehcen bir şekilde bir tarafa doğru sallanıyordu.

Zacarias, Ruslan'ın çıkarılan kalbinin üzerine düştüğünü görünce inledi. Vampir kalbini yakaladı ve havalandı, siyah kan yere düşüp cızırdadı. Havada parmaklarını yaladı, uzaklaşmadan önce kolundaki ve elindeki Karpas kanının her zerresini çıkarmaya çalıştı.

Ruslan saldırıya uğradığı anda ölümler ordusundan enerjisini çekmiş, böylece yapraklar ve dallar ormanın zeminine geri yuvarlanmıştı. Maymunlar tekrar ağaçlara tırmandı. Zacarias kendini bıraktı ve yağmura baktı. Bir kez daha hafifçe çiseleyen yağmur yüzüne çarptı. Vampir zehrinden kurtulmak için beyaz-sıcak enerjiyi çağırmak büyük çaba gerektirdi. Üzerinden çıkar çıkmaz kollarını yorgun bir şekilde iki yanına indirdi.

Sana geliyorum. Marguarita bunu bir soru olarak değil, bir açıklama olarak yaptı.

Kendini gülümserken buldu. Onun güzel delisi. Onu küçümsemek için her türlü hakka, ondan korkmak için her türlü nedene sahipti ama yine de uzak durmasını emretse bile ona meydan okuyacak ve yine de yanına gelecekti. Böylesine sessiz bir gücü durdurmak mümkün değildi ve o da bunu denemeyecek kadar ileri gitmişti. Tartışmaya hiç zahmet etmiyor gibiydi. Sadece doğru olduğuna inandığı şeyi yaptı. Kanı her yere sızıyordu ve kendini iyileştirmesi zor bir iş olacaktı.

Kıyafetlerini unutma. Cesaro her an bu tarafa gelebilir. Onu öldürmek zorundayım ve bunu yapabileceğimden emin değilim.

Gülmeye çalıştı, bunu ona vermek zorundaydı. Eğlencesi gözyaşlarının arasından geliyordu. Onun için ağlıyordu ve önümüzdeki yıllarda bunu çok yapacağını biliyordu. Seni sevgiyle dönüştürmeliydim, Marguarita.

Özenle. Sen bu kadar korkarken sana sarılmalıyım. Karanlıkta çok uzaktayım, belki de beni geri getirmenin bir yolu yoktur.

Seni geri getirmek istemiyorum. Sadece seni kurtarmak istiyorum.

Bir fark var. Elbiseleri kendin yapmalısın. Ben yapamam. Sesinde sabırsızlık vardı. Ve eskisinden çok daha yakındı.

Zacarias başını kaldırdı. Sevgili kısırağı Marguarita'nın sırtında ona doğru koşuyordu ve Dios'a şükürler olsun ki at yumuşak bir yürüyüşe sahipti. Kadın tamamen çıplaktı. Adam başını salladı. Kadın yavaşça onu ışıqla dolduruyor, karanlığı uzaklaştırıyordu. Kanının kırmızı olduğunu ve etrafındaki zeminde biriktiğini görebiliyordu.

Adam onu giydirmek için elini salladığında attan inmiş ve ona doğru koşmaya başlamıştı. Ona doğru koşarken neredeyse eteğine takılıyordu. İki elini de kullanarak taşıdığı yumuşak bir bezi adamın karnına doğru itti. Arkana yaslan. Bir an için rahatla. Ve aklına çok fazla girmeme izin verme. Bunu hissetmeni istemiyorum.

Kendini tekrar yere bıraktı ve sadece onun yüzünü izledi - o çok sevdiği, üzerine büyük bir endişe damgası vurulmuş yüzünü. Hak etmediği kadar çok sevgi. "Beni karanlıktan geri getirmek istemediğini, sadece kurtarmak istediğini söylediğinde ne demek istedin? İkisi de aynı şey."

Başını salladı ve bulabildiği en zengin, bozulmamış toprağı bulmak için toprağı kazdı. Macun yapmak için kendi tükürüğünü kullandı. Aslında aynı şey değil. İçinizdeki o çok küçümsediğiniz karanlık, değerli bir armağan ve güvenmeye başladığınız bir armağan. Bu şekilde avlanmanı sağlıyor. Başkaları ölebilecekken seni hayatta tutuyor.

Yaptığı çamurlu macunla yaralarını sıkıca sararken gözle görülür bir şekilde irkildi. Nazik parmaklarıyla onun dudaklarına dokundu. "Hissetmemenin bir hediye olduğunu mu düşünüyorsun? Var olduğum her anın bir savaş olduğu karanlığa bu kadar yakın olmak?"

Evet. Avınızın bir sonraki adımda nereye gideceğini içgüdüsel olarak bilmenizi, onlardan bir adım önde olmanızı sağlayan şey bu karanlıktır. Başka birini öldürebilecek bu tür ölümcül yaralara dayanabilmeni. Zaten kendini iyileştiriyorsun, Zacarias. Ve siz şimdiden bu vampirin nerede olacağını düşünüyorsunuz.

yarın geceye kadar saklanıyor. Şafak sökmek üzere ve onun dinlenecek bir yer aradığını biliyorsun. Gölgelelerin sizin için yaptığı şey budur. Yaşamınıza ve yaptığınız şeyi başka kimsenin yapamayacağı şekilde yapmanıza izin verirler. Yani, hayır, bunu senden almak istemiyorum.

"Ama sana geri dönmeyeceğimden korkuyorsun."

Bileğini ona doğru uzattı. Açlık içini kemiriyordu ama onu ayakta tutmak ve mümkün olduğunca hızlı iyileşmesine yardımcı olmak için ona verebileceği her şeyi vermek çok daha önemliydi. Anılarını bir kenara itmekte o kadar iyisin ki, küçük bir parçam savaştan sonra bir gün beni hatırlamayı unutacağını düşünüyor.

Kadının bileğini tuttu ve nazikçe keserek hayat veren kanın kendisine akmasını sağladı. Bu artık kadim bir Karpatyalının kanıydı. Güçlü ve kuvvetliydi çünkü kanı onun damarlarında akıyordu. Vücudunun, her organının, tüm kas ve dokularının, her hücresinin ona ulaştığını hissetti.

Her zaman sana döneceğim, ama sadece olduğum kişi olabilirim, Marguarita. Senin için nazik olmak istiyorum. Sana hak ettiğin her şeyi vermek istiyorum. Her zaman beni takip etmeni bekleyeceğim.

Kızın kaşları havaya kalktı. Boştaki eliyle adamın saçlarını düzeltti. Seninle ilgili bu durumdan habersiz olduğumu mu sanıyorsun? Olduğun kişiyi istiyorum Zacarias, ama bana ettiğin yemine sadık kalmanı bekliyorum. El üstünde tutulmak istiyorum. Kararlarını verirken benim mutluluğumu düşünmeni istiyorum. Ve her zaman kendim olacağımı bilmelisin. Yanıldığını hissettiğimde kendi kararımı kendim vereceğim.

Onun yüzüne baktı, gözlerinde bir gülümseme vardı. Yanıldığımı düşünemiyorum. Şey, bir keresinde...

Kahkahası zihnine yayıldı. Bir mi? Buna izin vereceğim çünkü bu savaştan sonra biraz aklını kaçırmış olabilirsin.

Dilini bileğindeki kesiğin üzerinde gezdirdi. "Cesaro geliyor. Sana kan verecek ve sen de almak zorunda kalacaksın, Marguarita. Benim gitmem gerek."

Nefesi boğazında düğümlendi. Gitmek mi? Anlamıyorum. Nereye gideceksin? Yere inip iyileşmelisin.

ve seninle birlikte olabilirim.

"Ruslan'ı avlamalıyım."

Başını kararlılıkla salladı. Hayır. Bunu yapamazsın, bu gece olmaz. Neredeyse şafak sökecek ve güneşe yakalanabilirsin.

"Dominic ve kadınının kanlarını benimle paylaştıkları anılarımı gördün."

Evet, ama aynı zamanda seni temkinli olman ve sınırlarını test etmen konusunda uyardığını da gördüm. Bunu yapmadın ve kendin de söyledin, karanlık ne kadar güçlüyse, bir Karpatyalı güneşe o kadar az dayanabilir. Bunu yapma, Zacarias. Benim için. Bunu yapma.

Uzandı ve onun uzun saçlarını nazikçe okşadı. "Bu vampir diğerlerine hiç benzemeyen bir usta. Bu şansı bir on bin yıl daha elde edemem. Senden bunu benden istememeni rica ediyorum. Şu anda sana istediğin her şeyi verebilirim, bunu bile Marguarita. Ama senden bu isteği yapmamamı istiyorum."

Gözlerini sıkıca kapattı. Bir an için nefes alamadığını hissetti. Onu bırakmak zorundaydı. Olduğu şeyden başka bir şey olamazdı, bir avcı. Ondan olmadığı bir şey olmasını istiyordu. Bana tek parça halinde döndüğünden emin ol.

Zacarias ayaktaydı, giysileri kanlı lime lime olmuştu. Vücudunda çaprazlama kesikler ve yaralar vardı. Kanlı bez karnından düştü ama yara kapanmıştı. Kaslarını esnetti. "Cesaro'nun kanını bileğinden alacaksın. Ben yokken seni koruyacak."

Elleriyle yüzünü çerçeveleyen Zacarias eğilip kızın kalkık ağzını öptü. Cesaro'nun onları izlediğini umursamadan bir anlığına ona sarıldı. Zacarias isteksizce onu bir kenara bıraktı ve havalandı. Ondan uzaklaştığı anda, onu zihninden kovdu, dışarı itti ve dışarıda kalacağına güvendi. Bu işte sadece tek bir şans olabilirdi. Ruslan Malinov onun kaçmasına izin vermeyecek kadar tehlikeli bir düşmandı.

Zacarias vampirin iğrenç kokusunu aldı ve damlacıkları rehber olarak kullanarak onu takip etti. Yüzyıllar boyunca Amazon'da devriye gezmiş, sınırları aşmış ve bir ülkeden diğerine gitmişti. Her mağarayı, bir vampirin dinlenme yeri olarak seçebileceği her yeri biliyordu. Düşmanın büyük olasılıkla nereye gideceğini biliyordu. Dahası, Marguarita içindeki karanlığın onun bir ölümsüz gibi düşünmesini sağladığını söylerken haklıydı.

Ruslan Zacarias'tan olabildiğince uzaklaşmak isteyecekti ama mümkün olduğunca kolay beslenebilmek de istiyordu. Bölgede mağaralara yakın çok az kasaba ve çiftlik vardı. Zacarias bunların her birini biliyordu. Ruslan'ın en ulaşılmaz olanı seçeceğinden emindi; kayadaki sadece bir çatlak, bir şekil değiştirenin vücudunu dünyanın derinliklerine inen o dar, dik tünele girecek kadar düzleştirmesine izin veriyordu. Ruslan burayı sadece usta bir vampirin yapabileceği gibi iyi koruyacaktı, bu yüzden ya Zacarias ondan önce -şafaktan önce- gelip içeride gizlenerek bekleyecekti ya da güvenlik önlemlerini çözmek saatler alacak ve güneşe yakalanacaktı.

Ruslan, Zacarias'a karşı avantajlıydı ama kurnazdı ve kanının rüzgârda olduğunu biliyordu ve Zacarias gibi bir avcı bunun kokusunu herhangi bir kurt kadar iyi alırdı. Karpatyalı'dan gerçek hedefini gizlemek için sahte izler, geri dönüşler, öğrendiği her numarayı kullanacaktı ve bu zaman alacaktı. Ruslan güneşi bir avcıya karşı kullanmaya çalışacak, ancak son anda yere inecekti, böylece bir avcının onu ininde yakalama riski olmayacaktı. Zacarias bir karar vermek zorundaydı: İçgüdülerine güvenmek -kendisinde nefret ettiği şeye güvenmek- ya da izleri takip etmek. Her ikisi de ona avına mal olabilirdi.

Marguarita onun içindeki karanlığın bir hediye olduğunu söylemişti. Ona güveniyordu çünkü onun bir parçasıydı. O ise bunu kötülük olarak görüyordu. Babasını sadece kötü olarak hatırlıyordu, daha öncesini hiç hatırlamıyordu. Sanki o bir an babasının tüm hayatını, yüzyıllar süren onurunu ve görevini yok saymıştı. Babası ona sahip olduğu her beceriyi öğretmişti. Hayat arkadaşını

ve onunla birlikte kolayca glmt. Her oğlu doğduğunda sevinmi ve bir kızı hayatta kalma savaşını kaybettiğinde utanmadan kanlı gözyaşları dökerek yas tutmuştu. Babası hayatı boyunca kötü biri olmamıştı.

O halde, bırakın karanlık ona yol göstersin. Patikayı terk etti ve toprağın en derinindeki mağarayı seçti, avından önce oraya varmak için acele ediyordu. Yanılırsa şansını kaybetmiş olacaktı ama güneşten korunmuş olacaktı.

Zacarias, atlak kayanın dar tünele girişin tek işareti olduğu kayalık çıkıntının üzerinden geçti. Gizlenerek hafif bir esintinin kendisini sürüklemesine izin verdi ve bölgeyi her açıdan inceledi. Ruslan kendisinden önceki dinlenme yerine ulamı gibi görünmüyordu. Bir akıl taını bile rahatsız etmemeye dikkat ederek yaklaştı ve girişi test etti. İçeri girmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Dumanlı bir buhar gibi, Zacarias dağın içine doğru szld ve uzun çatlaktan dar, küçük tünele doğru ilerledi. Tüneli toprağın altında daha da derine doğru takip etti. Küçük odaya yaklatıa damlayan suyun sesi de artıyordu. Tünel yle daralmıtı ki, sadece küçük bir hayvan daha büyük oyuk mağaraya geçebilirdi.

Ruslan ondan önce orada bulunmamıtı. Bir vampirin belli bir kokusu vardı, bir ustanın bile ancak bir yere kadar maskeleyebileceği bir koku. Bu, onun bu özel mağarayı hiç bulmadığı anlamına mı geliyordu? Aramak için daha fazla zaman yoktu. Deneyimlerine güvenmek zorundaydı. Acele etmeden küçük odayı inceledi, tavan ve duvarlar boyunca uzanan birkaç çatlak buldu. Kuzey duvarından sürekli su damlıyordu ama güney duvarı çoğunlukla kayaydı. Kendini gizlemek için daha küçük çatlaklardan birini seçti.

Vücudunun umutsuzca toprağa gitmeye ihtiyaı vardı. Yer değiştirmek enerji gerektiriyordu ve Marguarita'nın kanıyla bile, toprakta iyileşmesinin kritik hale gelmesinden önce fazla zamanı olmadığını biliyordu, yoksa çok geç olacaktı. Çok az Karpatlı aldığı ölümcül yaralardan kurtulabilirdi ve

ava devam etmek. İçindeki karanlığın, vücuduna neler olduğunu asla kabul etmemesini sağladığını biliyordu. Savaştı, kendini iyileştirdi ve acı çekmeden ya da yorulmadan devam etti. Ama sonunda vücudu çökecekti. Eğer Ruslan bu mağarayı seçtiyse, Zacarias o çöküşün ne zaman geleceğini düşünemiyordu.

Dakikalar geçiyor. Güneşin tam konumunu biliyordu ve doğmasına çok az kalmıştı. Güneşin varlığını kendisine doğru yaklaşan yanan bir lamba gibi hissedebiliyordu. Solange'ın kraliyet kanı gerçekten de günün birkaç saatinde daha hareket etmesine izin verse bile ışığın onu her zaman rahatsız edeceğini biliyordu. Asla rahat edemeyecekti ama Marguarita'yı onunla daha mutlu edecekse, tıpkı insan yoldaşlarına katlandığı gibi buna da katlanacaktı.

Toprakta bir taş yuvarlandı. Bir şey odanın hemen dışındaki dar tünel duvarını tırmaladı. Zacarias değerli enerjisinin hiçbirini harcamadan sakin kaldı. Kötü durumdaydı ve kendini çok erken ele verirse ve Ruslan savaşabilirse, bu gece ikisi de ölecekti. Çürüyen etin iğrenç kokusu odanın içine yayıldı.

Zacarias'ın içini hemen tanıdık bir sükûnet kapladı. Artık başka hiçbir şeyin önemi yoktu, ne onun ne de başka bir şeyin, Karpat halkına bu kadar çok acı ve zarar vermiş olan bu vampirin yok edilmesinin önemi vardı. Zacarias'ın doğmasının ve savaşmak için yetiştirilmesinin nedeni buydu. İçindeki karanlığın bu kadar derinlere işlemesinin nedeni buydu - halkını hayal edilebilecek en aşağılık, en kötü yaratığa karşı savunmak.

Kıpırdamadan durdu, sabırla Ruslan'ın korumalarını hazırlamasını ve sendeleyerek dinlenme yerine gitmesini izledi. Başı hâlâ yana yatıktı, bu da Zacarias'a vampirin de kendisi kadar yaralı olduğunu gösteriyordu. Ruslan enerjisini korumak zorunda kalmadıkça böyle bir şeye izin vermeyecek kadar kibirliydi. Ruslan uzanıp kollarını göğsünde kavuşturarak kendini ölülerin uykusuna bırakırken Zacarias kıpırdamadı. O zaman bile Zacarias güneşin yükselmeye başlamasını bekledi. Ruslan'ın kurşuni bir durumda olduğundan emin olmak istiyordu.

Sonsuz bir gizlilikle tavandan sıyrıldı ve usta vampirin dinlenme yerine doğru ilerledi.

Ruslan'ın gözleri anında açıldı. Nefret dolu alçak bir sesle tısladı. Hareket yoktu, ama bu yapamayacağı anlamına gelmiyordu. Zacarias emin olmak için vuruş alanının dışında kaldı.

"Bu nasıl bir onur? En zayıf anımda bana gelmek mi?" Ruslan talep etti.

Zacarias'ın kaşları havaya kalktı. "Haşereleri yok etmek onurla ilgili değildir. Davranış kurallarına uyarak yaşamak onurludur Ruslan. Senin her zaman anlayamadığın şey buydu. Öldürmek onurlu değildir. Bu benim işim. Onur, kötülüğü yok etmek için mümkün olan her aracı, her silahı kullanmamı gerektirir - ve sen kötüsün. Öldürme yönteminde onur yoktur, sadece gerekli olan bir işin yerine getirilmesi vardır."

Ruslan'ın kıkırdaması zihnini doldurdu. "Kalbimi burada, bu mağarada sökebilirsin ama yıldırımları toprağın bu kadar derinlerine indiremezsin. Gece olduğunda kimin hayatta kalacağını göreceğiz."

"Kalbini sökmeye hiç niyetim yok." Zacarias kurşuni figüre son derece dikkatli yaklaştı. Ruslan güçlü bir vampirdi ve bir avcı olarak bu güce saygı duyuyor, efendisinin sonunun kolay gelmeyeceğini biliyordu.

Ruslan şaşkın görünüyordu, çukurlaşmış gözleri nefret ve kurnazlıkla doluydu. Yarasalar uyarıda bulunmadan yere düşüp Zacarias'ın vücudunu kapladılar, keskin dişleriyle ısırarak efendileri için onu kurutmaya çalıştılar. Solucanlar toprak duvarlardan fırladılar ve örümcekler her çatlaktan sürünerek çıktılar, hepsi de efendilerinin çağrısı üzerine. Birkaç sıçan başlarını tünelden dışarı çıkarmış, boncuk gözlerini Zacarias'a dikmişlerdi.

Zacarias yarasaların ağırlığı altında eridi ve hızla yer değiştirerek odanın diğer tarafına geçti. Odaya ışık saçtı, parlak ve korkunç bir parıltı, çok sıcak, yarasaları yakan, böcekleri ve fareleri uzaklaştıran yoğunlaştırılmış bir güneş. Çok az bir zamana ihtiyacı vardı.

"Bunu sonsuza kadar sürdüremezsin," diye böbürlendi Ruslan, "ve onlar benim komutam altında."

"Önemli değil." Zacarias anında üzerine çullandı ve ölü ağırlığı kollarının arasına aldı. Yüzüne çarpan iğrenç nefes onu bir anlığına şaşırttı. O konsantre nefeste zehir vardı ama vampirin çürüyen formunu da yanına alarak yer değiştirdi.

Ne yapıyorsunuz? Ruslan ilk kez gerçekten alarma geçmiş bir halde Karpatların ortak iletişim yoluna geçerek talepte bulundu. Beni nereye götürüyorsunuz?

Yüzeye. Korumalarınız başkalarını dışarıda tutuyor ama bizi içeride tutmuyor.

Zacarias, Ruslan'ın ne yaptığını tam olarak anladığı anı biliyordu. Tüneli ve çatlağı geçtikten sonra tekrar yer değiştirdi ve ikisini de doğan güneşe getirdi. Ruslan'ın ağzı sessiz bir acı çığlığıyla ardına kadar açıldı. Ani bir çabayla, saf irade ve çaresizlikle pençelerini Zacarias'ın derisinin derinliklerine gömdü.

Eğer ben yanarsam, sen de yanarsın.

Zacarias yüküyle birlikte yere çöktü, gücü neredeyse tükenmişti. Mağaraya giremeyecekti ve güneşin teninde bıraktığı histen, korumaları çözmek için yeterli zamanı olmayacağını biliyordu.

Seni seviyorum, Marguarita. Sana karşı yaptığım hatalar için gerçekten üzgünüm. Kardeşlerime ulaş, ben gittiğimde sana yardım edecekler.

Zacarias ona ne olacağını ya da ona karşı yaptığı onca yanlış düşünmeye izin veremezdi. Onunla ilgili son anılarının, ona verdiği o eksiksiz, bencil olmayan sevgi hissinin yakınında olmasını istiyordu.

Bana nerede olduğunu söyle. Sana gelmeyeceğim, endişelenme, ama bana göster.

Sakindi. Tamamen, tamamen sakindi. Bu Marguarita'ydı ve ilk kez inanmıştı. Onu kendinden kurtarmak için gönderilmişti -kendi kişisel mucizesi. Onu kurtarabilecek biri varsa o da oydu ama nasıl kurtaracağını bilmiyordu. Arabayla bile ona zamanında ulaşmanın bir yolu yoktu. Bunu ona söylememişti, ne anlamı vardı ki?

Çok yorgundu, o kadar bitkin düşmüştü ki zar zor hareket edebiliyordu.

Sakın vazgeçeyim deme.

Kadının sesindeki o küçük ısırtığı seviyordu.

Neye gülüyorsun? Ruslan talep etti. Benimle birlikte öleceksin. Acele et. Beni güneşten kurtaracak gücün kaldıysa, sana korumaları nasıl çözeceğini göstereceğim.

Zacarias başını salladı. "Bu güzel sabah öleceksin, Ruslan. Bana neye mal olursa olsun, senin kötülüğün bir daha asla yeryüzüne çıkamayacak."

Ruslan'ın vücudu kıvrandı. Istakoz kırmızısına döndü. Zacarias'ın derisini kavurana kadar ısındı. Vampir cızırdamaya, çürüyen derisi fokurdamaya başlarken pençeleri hâlâ yanlarına saplanmış, onları birbirine kilitliyordu. Dumanlar yükseldi. Yanan etin pis kokusu havayı doldurdu. Ruslan çığlık attı, göğsünü ve boğazını yırtan ses yakındaki ağaçlardaki kuşları ürkütüp uçurdu.

Zacarias yukarı baktı. Akbabalar etrafında dönmeye başladı. Kendi derisi sadece Ruslan'ın bedeni onunkine değdiği için yanıyordu. Karşı koymaya çalışmadı. Vücudu henüz kurşuna dönüşmemişti ama kolları ve yüzü karıncalanıyor, o kızgın iplik yığınınından uzaklaşmak istiyordu.

Ruslan'ın vücudunda delikler açıldı. Koku, Zacarias öğürmek isteyene kadar arttı. Pençeler gevşedi ve jilet gibi keskin çengelli tırnakların kalın tıkacı olmadan, kan yere sızmaya başladı ve etrafında küçük bir havuz oluşturdu.

Benimle kal, Zacarias, diye ısrar etti Marguarita.

Kadının sakinliği onu şaşırtmıştı. Panik içinde olmalıydı ama zihni onunkinden çok daha berraktı. Düşünemeyecek kadar yorgundu.

Kendini bana teslim et, diye fısıldadı. Seni güvende tutmam için bana güven.

Hiç kimseye güvenmemişti. Eğer kadının istediğini yapar ve ruhunu ona teslim ederse, onun hakkında bilmediği hiçbir şey kalmayacaktı. Onsuz hissedememesi onu utandırıyordu. Zihnine demir atmadığı sürece kardeşlerinin gerçek aşkını asla bilemeyecekti. O da

insanların varlığından her zaman rahatsız olurdu. O dünyaya zar zor tahammül edebiliyordu ve kız bunu biliyordu. Kendisine hizmet edenler için bile hiçbir şey hissetmediğini görecekti. Çok fazla şey görecekti. Bir kadın ne kadarını kaldırabilirdi ki?

Kendini bana ver. Özgürce, benim kendimi sana verdiğim gibi.

Onu ölüme terk etmek, kendini teslim ettiği gerçek canavarla yüzleşmesine izin vermek yerine belki de bir korkaklık eylemiydi. Onu sahiplenmişti. Onları birbirine bağlamıştı. Tüm bunlar olurken, kendini defalarca ona teslim eden, onun her talebini karşılayan da o olmuştu.

Ruslan alevler içinde kaldı ve dünyaya duyduğu nefreti haykırdı.

Pençeler Zacarias'ın derisinden düşerek onu serbest bıraktı ve Zacarias kendini yanan vampirden uzağa sürükledi. Siyah duman bir işaret feneri gibi gökyüzüne yükseldi.

Zacarias, o bembeyaz sıcaklık usta vampirin her santimini tüketene, kalbinin gittiğinden ve ondan geriye en ufak bir parça bile kalmadığından emin olana kadar izledi. Ancak o zaman başını arkaya yasladı ve vücudunun gevşek bir bez bebeğe dönüşmesine izin verdi.

Bir nefes aldı ve sonra, ne kadar karanlık ve gölgeli olursa olsun, kadının onu yine de isteyeceğine dair bir inanç sıçraması yaptı. Ruhunu fiziksel bedeninin dışına, onun himayesine gönderdi. Gözlerini kapatmadan hemen önce bir helikopter sesi duydu ve gülümsedi. Bu alet modern dünyaya aitti, onun dünyasına. Belki de her şeye rağmen bir şeyler vardı. Becerikli hayat arkadaşı belli ki Julio ya da Cesaro'yla olan kan bağıını kullanmıştı ve Lea Eldridge onları onu kurtarmak için uçuruyordu.

Bir Karpatyalı için böylesine korkunç yaraların iyileşmesi ne kadar sürerdi? Bir hafta mı? İki hafta mı? Bir ay mı?

Marguarita yavaşça karanlık evin içinde kendi yatak odasına ve banyosuna doğru yürüdü. Julio ve Cesaro'dan kan almayı öğrenmişti, zor bir işti. Korkunç kirleri ayırmayı, saçlarını ve vücudunu çılgınca silmeyi, üzerinde gezinen örümceklerden korkmayı öğrenmişti. Bilmediği, öğrenmesi gereken o kadar çok şey vardı ki.

Her akşam ahıra, çok sevdiği atlarının yanına gidiyordu ama en büyük zevklerinden biri olan Perulu Paso'suna binmek bile içinde kabaran hüznü durduramıyordu artık. Kendisine Zacarias'ın güvende olduğunu, aslında uyku odasında yattığını ne kadar sık söylediğinin bir önemi yoktu. Kaç gün onun yanında yattığı, ona sarıldığı, yüzüne kazınmış her çizgiyi incelemek için uzun saçlarını bir kenara fırçaladığı önemli değildi, yine de onun için korkuyordu - onun için yas tutuyordu. Bazen aklını kaybedebileceğinden korkuyordu.

Birden fazla kez, yanında Zacarias ve üzerinde sürünen örümceklerle uyandığında, içine düştüğü örümcek yığınına hatırlayarak öfkeyle ona vurmuş ve onu teselli edememişti. Ama çoğunlukla onun için ağlamamaya, uyanması ve onunla birlikte olması için yalvarmamaya çalıştı. Ona çaresizce ihtiyacı vardı ama iyileşmeye ihtiyacı varken zayıf olmayı reddetti.

Üzerinde çalışacağı, zamanını meşgul edecek o kadar çok şey vardı ki. Hâlâ kıyafetlerini tam olarak oturtamamıştı. Genellikle banyo yapar ve her zamanki gibi giyinirdi. Banyo yapmayı tercih ediyordu çünkü örümceklerden korkmaktan bir türlü kurtulamıyordu. Tanrı aşkına, toprakta uyuyordu, bütün gece üzerinde süründüklerini biliyordu ve muhtemelen saçlarına yuva yaptıklarını düşünüyordu.

Kollar etrafına dolandığında sıçradı ve Zacarias'ın kulağına usulca güldüğünü duydu.

"Örümceklerin saçlarına yuva yaptığından çok şüpheliyim, benim güzel küçük delim."

Kalbi küt küt atmaya başladı ve bir an için donup kaldı, o olduğuna inanmaktan korkuyordu. Çaresizlikten onu uydurmuş olmasından korkuyordu. Çok yavaşça döndü ve ona baktı. Her zaman gece yarısı siyahı olan gözleri, ona baktığında ve özellikle tahrik olduğunda aldığı o muhteşem safir mavisi parlaklığa sahipti. Onu görmek bile kadını güçsüzleştiriyordu.

"Rüyamda bana örümcekler hakkında bir ders verdiğini ve belki de misilleme olarak bana bir ya da iki kez vurduğunu gördüm. Bu doğru olabilir mi?"

Gülümsedi. Belki de. Eğer öyleyse, bunu kesinlikle hak ettin. Eli adamın düz, sert karnına gitti. Daha önce pürüzsüz olan derisinde çaprazlama yara izleri vardı. Bunun geçeceğini sanmıştım.

Tek yapmak istediği onu sonsuza dek öpmek, nefes alamayacak kadar sıkı sarılmak ve asla çıkış yolunu bulamasın diye onu vücudunun olabildiğince derinlerine almakken söyleyebildiği tek şey buydu.

Onun boğazına dokundu. "Çok istediğin gibi konuşabilmeni umuyordum. Sanırım ikimiz de güçlü Karpat kanının bile bizi tamamen iyileştiremeyeceği kadar yaralıydık."

Odayı doldurdu. Tüm duyularını doldurdu, öyle ki tüm vücudu onunkine uzandı, onun farkındaydı. Zihnine girdi, onu şaşırtan yumuşak, nazik bir akış. Neredeyse o hafif dokunuşu tanıyamayacaktı. Buz hissi oradaydı, ama tanıdık buzul yerine, buz zihninde süzülüyor, yavaşça ısınıyor gibiydi.

Adamın gözlerinin değişmesini izledi, arzu ve açlık onu görmenin sevincine karışıyordu. Başını onunkine doğru eğdi ve kadın ağzını açtı. Adamınki sıcak ve baskındı, hatırladığından çok daha fazlasıydı. Vücudu anında ona ait oldu, ona karşı eridi, uysal ve

yumuşak, kendi taleplerini yapan. Onu tekrar tekrar öpmek için acele etmedi.

Zacarias başını yavaşça, isteksizce kaldırdı, elleri yüzünü çevreliyor, bir şey arıyormuş gibi gözlerinin içine bakıyordu. Bakışlarında bir memnuniyet belirdi; belli ki aradığı şeyi bulmuştu.

Elini banyoya doğru salladı. Bir anda en sevdiği yağların kokusu, havada süzülen bir buhar bulutuyla birlikte odaya yayıldı. "Hadi seni banyoya sokalım."

Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun. Kendimizi bir düşünceyle temizleyebilecekken bu aptalca bir ritüel. Bu onu ne temiz hissettirdi ne de saçlarının arasında gezinen örümceklere karşı duyduğu mantıksız korkunun üstesinden geldi.

"Banyonuz güzel bir ritüel ve umarım yüzyıllar boyunca devam edersiniz." Nazikçe düzeltti, "Senin için önemli ve aynı zamanda bana da büyük bir zevk veriyor." Onun elini tuttu ve avucunu öptü. "Örümceklerden korktuğunu görmedim. Çocukluk anılarının çok derinlerine gömülmüştü. Şimdi yapacağım gibi daha dikkatli olmalıydım. Bu sinir bozucu yaratıkların seni bir daha rahatsız etmemesini sağlamak için her akşam her santimini incelemeye niyetliyim."

Binlerce kıllı bacağın fırçasını hissederek ürperdi ve bu histen kurtulmak için kollarını ovuşturdu.

Zacarias çenesini yukarı kaldırdı, böylece onun gözlerinde boğulmaktan başka çaresi kalmadı, o koyu, siyah, derin sıvı buz havuzlarında - bazen o kadar soğuk oluyorlardı ki derin bir gece mavisıyla yanıyorlardı. İçten içe yanan tek bir bakışla kadının nefesini kesebilirdi. Onun her akşam vücudunu bu kadar yakından inceleme fikri, midesinden milyonlarca kelebeğin kanatlanmasına neden oluyordu.

Elini tuttu ve onu buharlı banyoya kadar takip edene kadar çekti. Çok nazikçe onu kaldırdı ve ayaklı küvetin derin sularına yerleştirdi. Kadının başını küvetin yükseltilmiş, eğimli kenarına yasladı.

"Gözlerini kapat ve bunu yapmama izin ver. Bilmeni isterim ki ben yanıdayken tek bir örümcek bile sana yaklaşamaz.

Bitti. Hiçbir şey düşünme, sívamet."

Derinlere daldı, suyun lagün yeşili olduğunu fark etti ve cennet gibi hissetti. Gözlerini kapadı ve adamın ellerinin dürtüsüyle sonuna kadar dalarak uzun saçlarını ıslattı. Sıcak parfümlü suyun ve onun büyüleyici sesinin kendisini bir mutluluk dalgasına bırakmasına izin verdi. Zacarias hayattaydı ve onunla birlikteydi.

Başka ne olursa olsun, artık onun gibi bir adam istediğini biliyordu - ilkel ve her zaman belaya karşı tetikte.

Gerektiğinde şiddete başvurabilen. Zorlu bir sevgili.

Talepkâr bir eş.

Kolay olacak mıydı? Kolay olacağına dair kendini kandırmaya çalışmadı. Ona ruhunu, özünü emanet etmişti ve bunu yaparken onun her şeyini görüyor, her şeyini paylaşıyordu. Ona sıkıca bağlanmadıkça asla normal bir çiftleşmiş Karpatyalı gibi hissedemeyeceğini biliyordu ama asla anlayamayacağı şey, içinde ona ekstra bir güç verecek o karanlık olmadan avlandığını düşünmenin onu dehşete düşürmesiydi. Bunu onun için istiyordu. Kötülüğü ortadan kaldırmak için avlanmayı asla bırakmayacaktı. Asla. Onun olduğundan başka bir şey olmasını da asla istemezdi.

Başını küvetin kıvrımına yaslamış, elleriyle kafa derisine şampuan masajı yaparken, Marguarita bir hayal dünyasında yüzüyordu. Adam kendi dilinde usulca mırıldandı, kadife sesiyle karanlık bir ilahi söylüyordu ve Marguarita da bu dalgayla birlikte kendini onun bakımına bıraktı. Sadece bu an, Zacarias ve vücudundaki sıcak suyun verdiği haz vardı.

Zamanın nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Saçlarını durularken su sıcak kaldı ve sonra vücudunu yavaşça yıkamaya başladı, önce yüzünü, sonra da vücudunu titizlikle ve inanılmaz derecede nazik bir şekilde yıkadı. Gözlerinde yaşlar yandı. Onu hiç bu kadar şefkatli hayal etmemişti. Kendisinin de böyle bir şefkate sahip olduğunu bildiğinden şüpheliydi. Vücudu yavaş yavaş yanmaya başladı, için için yanan közlerden ısı yükseliyor, adamın elleri oyalanmaktan, ezberlemekten, sahiplenmeye doğru ilerliyordu. Onu da aynı özenle kuruladı, saçlarıyla zaman geçirdi,

fırçalarken kendisi de kuruttu. Ancak o zaman onu kollarına aldı ve yatağına taşıdı.

Zacarias Marguarita'yı zarif bir nezaketle yere yatırdı. Orada, karanlıkta, olağanüstü görüşüyle Marguarita'nın vücudunu inceledi, bir kez daha onun her santimini ezberlemesi, dönüşümden, DS'nin ona saldırısından geriye hiçbir iz kalmadığını kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Dili ağzının üzerinde gezindi, parmak uçları göğüslerini okşadı, kaburgalarına ve ardından kalçasının kıvrımına kaydı. Onun her santimini tatmak istiyordu, aniden ona karşı açgözlülük duydu. O kız onun kızıydı, hayatını dolduracak, kalbini dolduracak ve ruhunu ona yeniden hayat verecek kadar onaracak tek kişiydi.

Elleri yoğururken ve dişleri çekiştirirken, dili yuvarlanırken ağzı göğsünü emmeye geri döndü. Vücudu ısındı ve diziyile bacaklarını birbirinden ayırdı. Acele etmemek, onu asla inemeyeceği kadar uçurmak istiyordu ama çaresizce onun içinde olmaya, beden ve ruh olarak, ten tene birleşmeye ihtiyacı vardı. Kendini yeniden bütün hissetmeliydi. Karanlık o kadar uzaklaşmalıydı ki geri gelmesi haftalar almalıydı.

İçime gel, usulca davet etti. Bana aşkını ver, Marguarita, hepsini. Kendini içime dök ve beni kendinle doldur. Sana ihtiyacım var.

Daha önce hiç kimseye ihtiyacı olduğunu itiraf etmemişti. Onun içinde hareket ettiğini hissetti, o imkânsız ılık, çok sıcak, asla anlamayı umamayacağı bir duyguyla doluydu. Bu duygu onu bunalıttı ve her zaman olduğu gibi onu bir kenara itmek istedi ama şimdi değil. Bu gece değil. Elini vücutlarının arasına sokarak onun sıcak sıvısını hissetti. Adam iriydi ve kadının içine girmek onun için her zaman zorlayıcı bir yanmaydı. Onun içinde olmak için ne kadar istekli olursa olsun, onu incitme riskini almak istemiyordu.

Yüzüne baktı, yavaşça vücuduna doğru iterken her ifadesini izlemek istiyordu. Kadife yumuşaklığındaki sıkı kılıfının, içine girdikçe ona yol verdiğini hissetti. Tüm bu süre boyunca kız ona sıcaklık akıttı. Aşk. Onun tarafından kuşatıldığını hissetti. Yuva. Gerçekten evine gelmişti. Ne zaman

Kendini iliklerine kadar gömmüş, rahim ağzına dokunmuş, her ikisini de sallarken, durdu, elleri onunkilere uzandı, parmakları onunkilerin arasından geçti.

"Bazen seni delirteceğim Marguarita, ama yemin ederim seni memnun etmeye çalışacağım. Sana tüm kalbimle söz veriyorum, şeref sözü veriyorum, seni mutlu etmek için her zaman elimden geleni yapacağım. Değiştirebileceğimden emin olmadığım bazı şeyler var."

Ona gülümsedi. Senden değişmeni istemedim. Sadece hayatını benimkiyle birleştirmeni istedim. Benim dünyamda güzel şeyler var, eğer onlara açıksan.

Geri çekildi ve derinlere daldı, onun gözlerinin parlamasını izledi. Yüzündeki o ifadeyi, o vahşi zevk şokunu seviyordu. Bunu oraya kendisinin koyduğunu bilmeyi seviyordu. Bir kez daha hareketsiz kaldı. "Kardeşlerim var, bunu biliyorsun. Onlarla birlikteyken senden uzak kalamayacağım. Uzun zamandır yoksun olduğum o duyguyla bağlantı kurman için sana ihtiyacım var."

Yavaş bir gülümseme ağzını okşadı. Zihniyle alay etti. Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum.

İyice ve gerçekten kaybolmuştu ve bu duygu için minnettardı. Kadının tüm duyularına yavaş, şehvetli bir saldırı başlattı, zihnini paylaştı, artan baskıyı, enfes zevki paylaştı. Kız her zaman onun dünyası olacaktı. Onu içinde yaşadığı ve sevdiği bu dünyayla paylaşmak zorunda kalacaktı ama onun için bunu başarabilirdi.

Başını eğdi ve göğsünü ağzına aldı, ağırlığı artık dirseklerinin üzerindeydi. Burası üssümüz olacak, ama seyahat etmeliyiz, Marguarita. Birlikte.

Buna güveniyorum. Ellerin, ağzının ve vücudunun bana yaptığı şeylerden hoşlanıyorum. Sana bağımlıyım. Ama bundan daha fazlası, Zacarias, sana çok aşığım. Beni de yanında götürmeni istiyorum.

Onun sevgisini içinde hissetti, onun için tüm kopuk bağlantılar arasında köprü kurdu. Onu çevrelediğini. Olduğu kişi olmayı doğru kılıyordu, hasarlı ve belki biraz kırık.

Elleri kalçalarını tutarken onu öptü ve vahşi bir yolculuğa hazırlanmak için onu kendisine doğru kaldırdı. Sen

seveceğim tek kişi.

Ve bu onun gerçeğiydi. Sonunda bir yere, birine aitti.
Marguarita onun eviydi.

[Bu yazarın diğerk kitapları için buraya tıklayın](#)

EK 1

Karpat Şifa İlahileri

Karpat şifa ilahilerini doğru bir şekilde anlamak için birkaç alanda arka plan gereklidir:

1. Karpatların şifa konusundaki görüşleri
2. Karpatlar'ın Küçük Şifa İlahisi
3. Karpatların Büyük Şifa İlahisi
4. Karpat müzik estetiği
5. Ninni
6. Dünyayı İyileştiren Şarkı
7. Karpat ilahi söyleme tekniği

1. KARPATLARIN ŞİFAYA BAKIŞI

Karpatlar, coğrafi kökenleri en azından Avrupa ile Asya arasındaki sınırda bulunan Güney Ural Dağları'na (günümüz Kazakistan bozkırlarının yakınında) kadar uzanan göçebe bir halktır. (Bu nedenle günümüz dilbilimcileri, Karpatlar'ın dili olduğunu bilmeden dillerini "proto- Uralca" olarak adlandırmaktadır). Çoğu göçebe halktan farklı olarak, Karpatların gezginliği mevsimler ve iklim değiştikçe yeni otlaklar bulma ihtiyacından ya da daha iyi ticaret arayışından kaynaklanmıyordu. Bunun yerine, Karpatların hareketleri büyük bir amaç tarafından yönlendiriliyordu: doğru toprağa sahip bir arazi bulmak, doğru türde bir toprağa

gençleştirici güçlerini büyük ölçüde artıracak zenginlik.

Yüzyıllar boyunca batıya doğru göç ettiler (yaklaşık altı bin yıl önce) ve sonunda Macaristan Krallığı'nın yemyeşil ovalarını uzun bir kavisle çevreleyen Karpat Dağları'nda mükemmel vatanlarını, yani susularını buldular. (Macaristan Krallığı, I. Dünya Savaşı'ndan sonra krallık toprakları birkaç ülke arasında bölünene kadar bin yıldan fazla bir süre boyunca gelişti - Macarca'yı Karpat Havzası'nın baskın dili haline getirdi: Avusturya, Çekoslovakya, Romanya, Yugoslavya ve modern Macaristan).

Güney Urallar'dan (Karpat dilini paylaşan ama Karpat olmayan) diğer halklar farklı yönere göç etmiştir. Bazıları Finlandiya'da son buldu, bu da modern Macar ve Fin dillerinin neden eski Karpat dilinin çağdaş torunları arasında olduğunu açıklıyor. Seçtikleri Karpat anavatanlarına sonsuza dek bağlı olsalar da, Karpatların gezginliği, yavrularını zorlanmadan doğurmalarını ve büyötmelerini sağlayacak cevapları dünyada ararken devam etmektedir.

Coğrafi kökenleri nedeniyle, Karpatların şifa konusundaki görüşleri daha geniş Avrasya şamanist geleneği ile çok şey paylaşmaktadır. Muhtemelen bu geleneğin en yakın modern temsilcisi Tuva'da bulunmaktadır (ve "Tuvinian Şamanizmi" olarak anılmaktadır)- bir önceki sayfadaki haritaya bakınız.

Karpatlar'dan Sibiryaya şamanlarına kadar Avrasya şamanist geleneği, hastalığın insan ruhundan kaynaklandığını ve ancak daha sonra çeşitli fiziksel durumlar olarak ortaya çıktığını savunmuştur. Bu nedenle, şamanistik şifa, bedeni ihmal etmemekle birlikte, ruha ve onun iyileşmesine odaklanmıştır.

En derin hastalıkların, hasta kişinin ruhunun tamamının ya da bir kısmının bedenden uzaklaştığı (öte alemlere gittiği) ya da kötü bir ruh tarafından ele geçirildiği ya da ele geçirildiği ya da her ikisinin birden yaşandığı "ruh göçü"nden kaynaklandığı anlaşılmıştır.

Karpatlar bu büyük Avrasya şamanist geleneğine aittir ve onun görüşlerini paylaşırlar. Karpatların kendileri hastalıklara yenik düşmezken, Karpat şifacıları en derin yaralara da benzer bir "ruh göçünün" eşlik ettiğini anlamışlardır.

"Ruhun ayrılması" teşhisine ulaştıktan sonra, şifacı-şamanın ruhu kurtarmak için cehennemlere doğru ruhani bir yolculuk yapması gerekir. Şaman yol boyunca, özellikle de arkadaşının ruhunu ele geçiren iblis ya da vampirle savaşmak gibi muazzam zorlukların üstesinden gelmek zorunda kalabilir.

"Ruhun ayrılması" kişinin bilinçsiz olmasını gerektirmez (ancak bu da kesinlikle söz konusu olabilir). Bir kişinin hala bilinçli görünebileceği, hatta konuşabileceği ve başkalarıyla etkileşime girebileceği, ancak yine de ruhunun bir parçasının eksik olabileceği anlaşılmıştır. Deneyimli bir şifacı ya da şaman yine de sorunu, başkalarının gözden kaçırabileceği ince işaretlerde anında görebilirdi: kişinin dikkatinin arada bir dağılması, yaşama dair coşkusunda azalma, kronik depresyon, "aura"nın parlaklığında azalma ve benzerleri.

2. KARPATLARIN DAHA AZ ŞIFALI İLAHİSİ

Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi) doğası gereği sadece fiziksel olan yaralar için kullanılır. Karpatyalı şifacı bedenini terk eder ve saf enerji kullanarak büyük ölümcül yaraları içten dışa iyileştirmek için yaralı Karpatyalının bedenine girer. Yaralı Karpatyalıya kanını verirken "Senin hayatın için kendi hayatımı özgürce sunuyorum" der. Karpatyalılar topraktan geldikleri ve toprağa bağlı oldukları için anavatanlarının toprağıyla şifa bulurlar. Tükürükleri de gençleştirici güçleri için sıklıkla kullanılır.

Karpat ilahilerine (hem Küçük hem de Büyük) şifalı bitkilerin, Karpat mumlarından gelen aromaların ve kristallerin eşlik etmesi de çok yaygındır. Kristaller (Karpatların tüm evrenle olan empatik, psişik bağlantılarıyla birleştğinde) çevrelerinden pozitif enerji toplamak için kullanılır ve bu da şifayı hızlandırmak için kullanılır. Mağaralar bazen şifa için ortam olarak kullanılır.

Küçük Şifa İlahisi Vikirnoff Von Shrieder ve Colby Jansen tarafından Karanlık Sır'da anlatıldığı gibi kalbi bir vampir tarafından sökülen Rafael De La Cruz'u iyileştirmek için kullanılmıştır.

Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi)

Aynı ilahi tüm fiziksel yaralar için kullanılır.

"Sívadaba" ["kalbinin içine"]

vücudun hangi kısmının yaralandığını ifade edecek şekilde değiştirilecektir.

Kuñasz, nélkül sívdobbanás, nélkül fesztelen lölyy.

Uyuyormuş gibi yatıyorsun, kalbin atmadan, nefes almadan.

Ot élidamet andam szabadon élidadért.

Senin hayatın için kendi hayatımı özgürce sunuyorum.

O jelä sielam jörem ot ainamet és soñe ot élidadet.

Işık ruhum bedenimi unuttur ve senin bedenine girer.

O jelä sielam pukta kinn minden szelemeket belső.

Benim ışık ruhum, içimdeki tüm karanlık ruhları dışarı
kaçmaya gönderir.

Pajñak o susu hanyet és o nyelv nyálamet sívadaba.

Vatanımızın toprağını ve dilimin tükürüğünü senin içine
bastırıyorum.

Kalp.

Vii, o verim soñe o verid andam.

Sonunda, kanına karşılık kanımı sana veriyorum.

Bu ilahiyi dinlemek için

<http://www.christinefeehan.com/members/> adresini
ziyaret edin.

3. KARPATLARIN BÜYÜK ŞİFA İLAHİSİ

Karpat şifa ilahileri arasında en iyi bilinen ve en dramatik olanı **En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi)** idi. Bu ilahi yaralı ya da bilinçsiz Karpatyalıların ruhunu iyileştirmek için söylenirdi.

Tipik olarak bir grup erkek hasta Karpatlının etrafında bir daire oluşturur ("onu ilgimiz ve şefkatimizle kuşatmak" için) ve ilahiye başlardı. Şaman, şifacı ya da lider bu şifa töreninin baş aktörüdür. Klan üyelerinin yardımıyla cehenneme ruhani yolculuğu yapacak olan aslında odur. Amaçları

Kendinden geçerek dans eder, şarkı söyler, davul çalar ve ilahiler söyler, tüm bunları yaparken de (ilahinin sözleri aracılığıyla) yolculuğun kendisini - her adımını tekrar tekrar - trans halindeki şamanın bedenini terk edip o yolculuğu yaptığı noktaya kadar gözünde canlandırır. (Aslında "vecd" kelimesi Latince ex statis'ten gelir ve kelimenin tam anlamıyla "bedenin dışına çıkmak" anlamına gelir).

Karpat şifacısının diğer pek çok şamana göre sahip olduğu bir avantaj, kayıp kardeşiyle arasındaki telepatik bağıdır. Çoğu şaman kayıp kardeşini aramak için karanlık diyarlarda dolaşmak zorundadır. Ancak Karpat şifacısı kayıp kardeşinin kendisine seslenen sesini zihninde doğrudan "duyar" ve böylece bir hedef işaretçisi gibi onun ruhunu "sıfırlayabilir". Bu nedenle, Karpat şifacılığı bu türden diğer geleneklerin çoğundan daha yüksek bir başarı oranına sahip olma eğilimindedir.

Büyük Karpat Şifa İlahisi'nin sözlerini tam olarak anlayabilmek için "öteki dünya"nın coğrafyasının bir kısmını incelememiz faydalı olacaktır. "Büyük Ağaç" (Karpatça: En Puwe) atıfta bulunmaktadır. Karpat geleneği de dahil olmak üzere pek çok kadim gelenek, dünyaların - cennet dünyaları, bizim dünyamız ve öte âlemler - büyük bir direğe, eksene veya ağaca "asılı" olduğunu anlamıştır.

Burada, yeryüzünde, bu ağacın yarısında, dallarından birinde konumlanmış durumdayız. Bu nedenle birçok eski metin maddi dünyadan sıklıkla "orta dünya" olarak bahseder: cennet ve cehennemin ortası. Ağaca tırmanmak insanı cennet dünyalarına götürür. Ağacın köklerine inmek ise cehennem âlemlerine götürürdü. Şaman, bazen yardım almadan, bazen de bir hayvan ruhu rehberinin yardımıyla (hatta sırtına binerek) Büyük Ağaç'ta yukarı ve aşağı hareket etme konusunda mutlaka bir ustaydı. Çeşitli geleneklerde bu Büyük Ağaç çeşitli şekillerde axis mundi ("dünyaların ekseni"), Ygddrasil (İskandinav mitolojisinde), Meru Dağı (Tibet geleneğinin kutsal dünya dağı) vs. olarak bilinirdi. Cenneti, arafı/dünyası ve cehennemiyile Hristiyan kozmosu da karşılaştırmaya değerdir. Hatta Dante'nin Divine adlı eserinde de benzer bir topografya verilmiştir

Komedi: Dante önce dünyanın merkezindeki cehenneme; sonra yukarıya, Kudüs'ün tam karşısında yer alan Araf Dağı'na; sonra daha da yukarıya, önce Araf Dağı'nın zirvesindeki yeryüzü cenneti Eden'e; en sonunda da yukarıya, cennete doğru bir yolculuğa çıkar.

Şamanist gelenekte, küçük olanın her zaman büyük olanı yansıttığı; kişisel olanın her zaman kozmik olanı yansıttığı anlaşılmıştır. Kozmosun daha büyük boyutlarındaki bir hareket aynı zamanda içsel bir hareketle de çakışır. Örneğin, kozmosun axis mundi'si aynı zamanda bireyin omurga sütununa karşılık gelir. Axis mundi'de yukarı ve aşağı yapılan yolculuklar genellikle şaman veya mistiğin omurgasındaki doğal ve ruhani enerjilerin (bazen kundalini veya şakti olarak da adlandırılır) hareketiyle çakışır.

En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi)

**Bu ilahide ekä ("erkek kardeş") yerine "kız kardeş," "baba," "anne,"
İyileştirilecek kişiye bağlı olarak.**

Ot ekäm ainajanak hany, jama.

Kardeşimin bedeni ölüme yakın bir toprak yığını.

Ben, ot ekäm kuntajanak, pirädak ekäm, gond és irgalom türe.

Bizler, kardeşimin klanı olarak, onu ilgi ve şefkatimizle kuşatıyoruz.

O pus wäkenkek, ot oma şarnank, és ot pus fünk, álnak ekäm ainajanak, pitänak ekäm ainajanak elävä.

İyileştirici enerjilerimiz, kadim sihirli sözlerimiz ve şifalı bitkilerimiz

Kardeşinin cesedini canlı tut.

**Ot ekäm sielanak pälä. Ot omboće päläja juta alatt
o jüti, kinta, és szelemek
lamtijaknak.**

Ama kardeşimin ruhu sadece yarısı. Diğer yarısı ağın içinde
dolaşiyor-
Dünya.

**Ot en mekemñ aman: kulkedak otti ot ekäm
omboće päläjanak.**

Benim büyük eylemim bu: Kardeşimin diğer yarısını bulmak
için seyahat ediyorum.

**Rekatüre, saradak, tappadak, odam, kaña o
numa waram, és avaa owe o
lewl mahoz.**

Dans ediyoruz, ilahiler söylüyoruz, coşkulu hayaller
kuruyoruz, ruh kuşumu çağırıyoruz ve
Diğer dünyanın kapısını aç.

Ntak o numa waram, és mozdulak, jomadak.

Ruh kuşuma biniyorum ve hareket etmeye başlıyoruz,
yola koyuluyoruz.

**Piwtädak ot En Puwe tyvinak, ećidak alatt o jüti,
kinta, és szelemek
lamtijaknak.**

Büyük Ağacın gövdesini takip ederek cehenneme
düşeriz.

Fázak, fázak nó o šaro.

Hava soğuk, çok soğuk.

**Juttadak ot ekäm o akarataban, o sívaban és o
sielaban.**

Kardeşim ve ben akıl, kalp ve ruh olarak birbirimize bağlıyız.

Ot ekäm sielanak kaņa engem.

Kardeşimin ruhu beni çağırıyor.

Kuledak és piwtädak ot ekäm.

Duyuyorum ve izini takip ediyorum.

Sayedak és tuledak ot ekäm kulyanak.

Kardeşimin ruhunu yiyen iblisle karşılaştım.

Nenäm ćoro, o kuly torodak.

Öfkeyle, iblisle savaşıyorum.

O kuly pél engem.

Benden korkuyor.

Lejkkadak o kaņa salamaval.

Boğazına bir şimşek çakıyorum.

Molodak ot ainaja komakamal.

Çıplak ellerimle vücudunu parçaladım.

Toja és molanâ.

Eğilir ve parçalanır.

Hän ćaða.

Kaçıyor.

Manedak ot ekäm sielanak.

Kardeşimin ruhunu kurtaracağım.

Alədak ot ekam sielanak o komamban.

Kardeşimin ruhunu elimi boşluğuna alıyorum.

Alədam ot ekam numa waramra.

Onu ruh kuşumun üzerine kaldırıyorum.

Piwtədak ot En Puwe tyvijanak és sayedak jəlleen ot elävə ainak majaknak.

Büyük Ağaç'ı takip ederek yaşayanlar diyarına dönüyoruz.

Ot ekäm elä jəlleen.

Kardeşim tekrar yaşıyor.

Ot ekäm weńca jəlleen.

O yeniden tamamlandı.

Bu ilahiyi dinlemek için

<http://www.christinefeehan.com/members/> adresini ziyaret edin.

4. KARPAT MÜZİK ESTETİĞİ

Söylenen Karpat parçalarında ("Ninni" ve "Toprağı İyileştirme Şarkısı" gibi), Ural coğrafi bölgesindeki birçok müzik geleneği tarafından paylaşılan unsurları duyacaksınız; bunlardan bazıları Doğu Avrupa'dan (Bulgar, Romen, Macar, Hırvat, vb.) Romanlara ("çingene") kadar hala varlığını sürdürmektedir. Bu unsurlardan bazıları şunlardır:

- bir parçayı veya bölümü bitirmek için minörden majöre ani bir geçiş ("Picardy üçlemesi" olarak adlandırılır) de dahil olmak üzere majör ve minör modaliteler arasında hızlı değişim ("Ninni" nin sonunda olduğu gibi)

- yakın (sıkı) armonilerin kullanımı
- ritardi kullanımı (parçanın yavaşlatılması) ve kısa süreler için kreşendi (hacim olarak şişme)
- şan geleneğinde glissandi (slayt) kullanımı
- şarkı söyleme geleneğinde trillerin kullanılması ("Dünyayı İyileştirme Şarkısı "nın son çağrısında olduğu gibi) - birçoğumuzun daha aşına olduğu bir şarkı söyleme geleneği olan Keltçe'ye benzer şekilde
- paralel beşlilerin kullanımı ("Dünyayı İyileştirme Şarkısı "nın son çağrısında olduğu gibi)
- uyumsuzluğun kontrollü kullanımı
- "çağrı ve yanıt" ilahisi (dünyadaki birçok ilahi geleneğinin tipik özelliği)
- dramatik etkiyi arttırmak için bir müzikal çizginin uzunluğunu (birkaç ölçü ekleyerek) uzatmak
- ve çok daha fazlası

"Lullaby" ve "Song to Heal the Earth" Karpat müziğinin iki farklı biçimini (sessiz, samimi bir parça ve enerjik bir topluluk parçası) göstermektedir - ancak biçim ne olursa olsun, Karpat müziği duygu doludur.

5. LULLABY

Bu şarkı kadınlar tarafından çocuk henüz anne karnındayken ya da düşük tehlikesi belirdiğinde söylenir. Bebek annenin içindeyken şarkıyı duyabilir ve anne de çocukla telepatik olarak bağlantı kurabilir. Ninninin amacı çocuğa güven vermek, bebeği tutunmaya, kalmaya teşvik etmektir - çocuğa doğuma kadar içeriden bile sevgiyle korunacağına dair güvence vermektir. Son dize, kelimenin tam anlamıyla, annenin sevgisinin çocuğunu çocuk doğana kadar koruyacağı ("yükseleceği") anlamına gelir.

Müzikal olarak Karpat "Ninnisi", dünyadaki çeşitli geleneksel ninnilerin önemli bir kısmı gibi (belki de en ünlüsü "Brahms'ın Ninnisi") üç çeyrek zamanlıdır ("vals zamanı"). Düzenleme için

Solo sesin orijinal bağlamı: çocuğuna şarkı söyleyen bir anne, refakatsiz. Koro ve keman topluluğu için yapılan düzenleme, en basit Karpat parçalarının bile ne kadar müzikal olduğunu ve çağdaş enstrümantal veya orkestral düzenlemelere ne kadar kolay uyum sağladığını göstermektedir. (Dvořák ve Smetana'nın da aralarında bulunduğu çok sayıda çağdaş besteci benzer bir keşiften faydalanarak diğer geleneksel Doğu Avrupa müziklerini senfonik şiirlerinde işlemişlerdir).

Odam-Sarna Kondak (Ninni)

Tumtesz o wäke ku pitasz belső.
İçinizde tuttuğunuz gücü hissedin.

Hiszasz sívadet. Én olenam gæidnod.
Kalbine güven. Ben senin rehberin olacağım.

Sas csecsemöm, kuńasz.
Sus bebeğim, gözlerini kapat.

Rauho jone ted.
Huzur size gelecek.

Tumtesz o sívdobbanás ku olen lamt3ad belső.
İçindeki ritmi hisset.

Gond-kumpadek ku kim te.
Seni kaplayan sevgi dalgaları.

Pesänak te, asti o jüti, kidüsz.
Yükseleceğin geceye kadar koru.

Bu şarkıyı dinlemek için
<http://www.christinefeehan.com/members/> adresini
ziyaret edin.

6. YERYÜZÜNÜ İYİLEŞTİRMEK İÇİN ŞARKI

Bu, Karpat kadınları tarafından çeşitli toksinlerle dolu toprağı iyileştirmek için kullanılan toprağı iyileştirme şarkısıdır. Kadınlar dört bir yanda pozisyon alır ve sevgi ve saygıyla şifa enerjisini çekmeleri için evrene seslenirler. Yeryüzünün toprağı onların dinlenme yeri, gençleştikleri yerdir ve onu sadece kendileri için değil, doğmamış çocukları, erkekleri ve yaşayan çocukları için de güvenli hale getirmelidirler. Bu, kadınlar tarafından birlikte gerçekleştirilen, seslerini uyum içinde yükselten ve toprağın minerallerini ve iyileştirici özelliklerini ortaya çıkıp çocuklarını kurtarmalarına yardım etmesi için çağıran güzel bir ritüeldir. Türleri kadar eski bir törende dünyayı iyileştirmek için kelimenin tam anlamıyla dans ediyor ve şarkı söylüyorlar. Dans ve şarkının notaları şifacının çıplak ayaklarında hissedilen toksinlere göre ayarlanır. Ayaklar belirli bir düzende yerleştirilir ve dans yapılırken eller zarif bir şekilde iyileştirici bir büyü örer. Toprak bebekler için hazırlanırken özellikle dikkatli olmaları gerekir. Bu bir sevgi ve şifa seremonisidir.

Müzikal olarak ritüel birkaç bölüme ayrılmıştır:

- **İlk mısra:** İlahi liderinin solo olarak "çağrı"yı söylediği ve ardından kadınların bir kısmının ya da tamamının Karpat müzik geleneğine özgü yakın armoni tarzında "yanıt"ı söylediği bir "çağrı ve yanıt" bölümü. Tekrarlanan yanıt -Ai Emä Maye- şifa ritüeli için güç kaynağının çağrısıdır: "Oh, Doğa Ana."
- **İlk koro:** Bu bölüm el çırpma, dans, eski kornalar ve diğer araçlarla doldurulur.

Ritüelin dayandığı enerjileri çağırır ve yükseltir.

- **İkinci mısra**
- **İkinci koro**
- **Kapanış invokasyonu:** Bu kapanış bölümünde, iki şarkı lideri yakın bir uyum içinde, şarkının/ritüelin önceki bölümlerinde toplanan tüm enerjiyi alır ve tamamen şifa amacına odaklar.

Dinleyecekleriniz, tipik olarak çok daha uzun bir ritüelin kısa tadımlarıdır; bu ritüelde mısra ve koro bölümleri geliştirilir ve birçok kez tekrarlanır, son duanın tek bir yorumuyla kapanır.

Sarna Pusm O Mayet (Dünyayı İyileştiren Şarkı)

İlk ayet

Ai Emä Maye,

Oh, Doğa Ana,

Me sívadbín lañaak.

Biz senin sevgili kızlarıdır.

Me tappadak, me pusmak o mayet.

Dünyayı iyileştirmek için dans ediyoruz.

Me sarnadak, me pusmak o hanyet.

Dünyayı iyileştirmek için şarkı söylüyoruz.

Sielanket jutta tedet it,

Şimdi size katılıyoruz,

Sívank és akaratank és sielank juttanak.

Kalplerimiz, zihinlerimiz ve ruhlarımız bir olur.

İkinci mısra

Ai Emä maye,

Oh, Tabiat Ana,

Me sívadbın lañaak.

Biz senin sevgili kızlarıñız.

Me andak arwadet emänked és me kañank o

Annemize saygılarımızı sunuyoruz ve

Pöhi és Lõuna, Ida és Lääs.

Kuzey ve Güney, Doğu ve Batı.

Pide és aldyn és myös belsõ.

Yukarıda ve aşağıda ve aynı zamanda içeride.

Gondank o mayenak pısm hân ku olen jama.

Toprağa olan sevgimiz, ihtiyacı olanları iyileştirir.

Juttanak teval it,

Şimdi size katılıyorruz,

Maye mayeval.

Dünyadan dünyaya.

O pirä elidak weńća.

Yaşam döngüsü tamamlandı.

Bu ilahiyi dinlemek için

<http://www.christinefeehan.com/members/> adresini ziyaret edin.

7. KARPAT İLAHİ TEKNİĞİ

Şifa tekniklerinde olduğu gibi, Karpatların gerçek "ilahi tekniği" de Orta Asya bozkırlarının diğer şamanist gelenekleriyle pek çok ortak noktaya sahiptir. Birincil ilahi söyleme biçimi, üst tonlar kullanılarak gırtlaktan söylenen ilahilerdi. Bu şarkı söyleme tarzının modern örnekleri halen Moğol, Tuvalı ve Tibetli geleneklerde bulunabilir. Gyuto Tibetli Budist rahiplerin gırtlaktan ilahi söylemelerinin sesli bir örneğini şu adreste bulabilirsiniz:

http://www.christinefeehan.com/carpathian_chanting/.

Tuva'da olduğu gibi, haritada Tibet'in Kazakistan ve Güney Urallara coğrafi yakınlığına dikkat edin.

Tibet ilahisinin başlangıç kısmı tüm seslerin tek bir ton etrafında senkronize edilmesini vurgular ve vücudun belirli bir "çakrasını" iyileştirmeyi amaçlar. Bu Gyuto gırtlaktan ilahi söyleme geleneğinin oldukça tipik bir özelliğidir ama Karpat geleneğinin önemli bir parçası değildir. Yine de ilginç bir tezat oluşturmaktadır.

Gyuto ilahi örneğinin Karpat ilahi tarzına en çok benzeyen kısmı, erkeklerin kelimeleri büyük bir güçle birlikte söyledikleri orta bölümdür. Buradaki amaç belirli bir "çakrayı" etkileyecek bir "şifa tonu" oluşturmak değil, daha ziyade "beden dışı" yolculuğu başlatmak ve şifacının/yolcunun yüzleşmesi ve üstesinden gelmesi gereken şeytani güçlerle savaşmak için mümkün olduğunca fazla güç üretmektir.

Karpat kadınlarının şarkıları ("Ninni" ve "Dünyayı İyileştirme Şarkısı" ile gösterilmiştir) savaşçı erkeklerin Küçük ve Büyük Şifa İlahileri ile aynı kadim müzik ve şifa geleneğinin bir parçasıdır. Hem erkek savaşçıların şifa ilahilerinde hem de kadınların "Dünyayı İyileştirme Şarkısı"nda aynı enstrümanlardan bazılarını duyabilirsiniz. Ayrıca, güç üretme ve yönlendirme ortak amacını da paylaşırlar. Ancak, kadınların şarkıları

belirgin bir şekilde kadınsı bir karaktere sahiptir. Hemen göze çarpan bir fark, erkekler sözlerini ilahi tarzında söylerken, kadınların melodiler ve armonilerle şarkılar söylemesi ve genel performansı yumuşatmasıdır. Kadınsı, besleyici bir nitelik özellikle "Ninni "de belirgindir.

EK 2

Karpat Dili

Tüm insan dilleri gibi, Karpatların dili de ancak uzun bir kullanım geçmişinden gelebilecek zenginlik ve nüanslar içermektedir. Bu kısa ekte olsa olsa dilin bazı temel özelliklerine değinilebilir:

1. Karpat dilinin tarihi
2. Karpatça dilbilgisi ve dilin diğer özellikleri
3. Karpat dilinden örnekler (Ritüel Sözleri ve Savaşçının ilahisi dahil)
4. Çok kısaltılmış bir Karpat sözlüğü

1. KARPAT DİLİNİN TARİHİ

Günümüzün Karpat dili, binlerce yıl öncesinin Karpat diliyle temelde aynıdır. İki bin yıl öncesinin Latincesi gibi "ölü" bir dil, sayısız konuşmacı nesli ve büyük tarihsel dalgalanmalar nedeniyle önemli ölçüde farklı bir modern dile (İtalyanca) dönüşmüştür. Buna karşılık, binlerce yıl önce Karpatça konuşanların çoğu hala hayatta. Onların varlığı - Karpatların dünyadaki diğer büyük değişim güçlerinden kasıtlı olarak izole edilmesiyle birleştiğinde - dilin bütünlüğünü koruyan dengeleyici bir güç olarak hareket etti (ve etmeye devam ediyor).

yüzyıllar boyunca. Karpat kültürü aynı zamanda dengeleyici bir güç olarak da işlev görmüştür. Örneğin, Ritüel Sözler, çeşitli şifa ilahileri (bkz. Ek 1) ve diğer kültürel eserler yüzyıllar boyunca büyük bir sadakatle aktarılmıştır.

Küçük bir istisna belirtilmelidir: Karpatların ayrı coğrafi bölgelere ayrılması bazı küçük lehçeleşmelere yol açmıştır. Ancak tüm Karpatyalılar arasındaki telepatik bağlantı (ve her Karpatyalının düzenli olarak anavatanına dönmesi) lehçeler arasındaki farklılıkların nispeten yüzeysel olmasını sağlamıştır (örneğin, az sayıda yeni kelime, telaffuzda küçük farklılıklar, vb.), çünkü zihin formlarının daha derin, içsel dili, uzay ve zaman boyunca sürekli kullanım nedeniyle aynı kalmıştır.

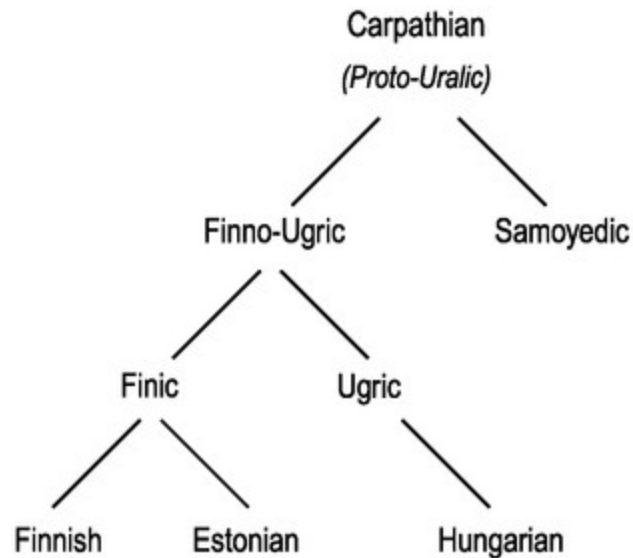
Karpat dili, Ural (veya Fin-Ugrian) dil ailesinin proto-diliydi (ve hala öyledir). Bugün Ural dilleri kuzey, doğu ve orta Avrupa'da ve Sibirya'da konuşulmaktadır. Dünyada yirmi üç milyondan fazla insan atalarını Karpatçaya dayandıran dilleri konuşmaktadır.

Macarca (yaklaşık on dört milyon konuşur), Fince (yaklaşık beş milyon konuşur) ve Estonca (yaklaşık bir milyon konuşur) bu proto-dilin üç büyük çağdaş torunudur. Ural ailesindeki yirmiden fazla dili birleştiren tek faktör, atalarının ortak bir proto-dile -Karpatça- dayanmasıdır. bin yıl önce) Ural ailesindeki çeşitli dillere dönüşmüştür. Aynı şekilde, İngilizce ve Fransızca gibi Avrupa dilleri de daha iyi bilinen Hint-Avrupa ailesine aittir ve ortak bir proto-dil atasından (Karpatça'dan farklı bir dil) evrimleşmiştir.

Aşağıdaki tablo, dil ailesindeki bazı benzerlikler için bir fikir vermektedir.

Not: Fin/Karpat "k" "si sıklıkla Macar "h" "si olarak ortaya çıkar. Benzer şekilde, Fin/Karpatça "p" sıklıkla

Macarca "f" harfine karşılık gelir.

Carpathian (<i>proto-Uralic</i>)	Finnish (<i>Suomi</i>)	Hungarian (<i>Magyar</i>)
<i>elä</i> —live	<i>elä</i> —live	<i>él</i> —live
<i>elid</i> —life	<i>elinikä</i> —life	<i>élet</i> —life
<i>pesä</i> —nest	<i>pesä</i> —nest	<i>fészek</i> —nest
<i>kola</i> —die	<i>kuole</i> —die	<i>hal</i> —die
<i>pälä</i> —half, side	<i>pieltä</i> —tilt, tip to the side	<i>fél, fele</i> —fellow human, friend (half; one side of two) <i>feleség</i> —wife
<i>and</i> —give	<i>anta, antaa</i> —give	<i>ad</i> —give
<i>koje</i> —husband, man	<i>koira</i> —dog, the male (of animals)	<i>here</i> —drone, testicle
<i>wäke</i> —power	<i>väki</i> —folks, people, men; force <i>väkevä</i> —powerful, strong	<i>vall/-vel</i> —with (instrumental suffix) <i>vele</i> —with him/her/it
<i>wete</i> —water	<i>vesi</i> —water	<i>viz</i> —water

2. KARPAT GRAMERİ VE DİĞER ÖZELLİKLERİ DİL

Deyimler. Hem eski bir dil hem de bir toprak halkının dili olarak Karpatça, soyutlamalardan ziyade somut, "dünyevi" terimlerden inşa edilen deyimleri kullanmaya daha meyillidir. Örneğin, bizim modern soyutlamamız olan "değer vermek" Karpatçada daha somut bir şekilde "kalbinde tutmak" olarak ifade edilir; "cehennem" Karpatçada "gecenin, sisin ve hayaletlerin ülkesi"dir; vb.

Kelime sırası. Bir cümledeki kelimelerin sırası, sözdizimsel roller (özne, fiil ve nesne gibi) tarafından değil, daha ziyade pragmatik, söylem odaklı faktörler tarafından belirlenir. Örnekler: "Bağlı vagyok." ("Seninim ben."); "Sivamet andam." ("Kalbimi sana veriyorum.")

Sondan eklemeli. Karpat dili sondan eklemelidir; yani daha uzun kelimeler daha küçük bileşenlerden oluşturulur. Eklemeli bir dil, anlamı genellikle benzersiz olan ve üst üste binmeden birbiri ardına birleştirilen son ekler veya ön ekler kullanır. Karpatçada sözcükler tipik olarak bir kök ve onu takip eden bir ya da daha fazla sonekten oluşur. Örneğin, "sívambam" sözcüğü "sív" ("kalp") kökünden türemiş, bunu "am" ("my", "kalbim") ve "bam" ("in", "kalbimde") takip etmiştir. Tahmin edebileceğiniz gibi, Karpatçada sondan eklemeli sözcükler bazen çok uzun ya da telaffuzu çok zor sözcükler üretebilir. Çok fazla sessiz harfin arka arkaya gelmesini (bu da kelimeyi telaffuz edilemez hale getirebilir) önlemek için son eklerin arasına genellikle sesli harfler eklenir.

İsim durumları. Tüm dillerde olduğu gibi Karpatçada da birçok isim durumu vardır; aynı isim cümledeki rolüne bağlı olarak farklı şekilde "yazılır". İsim hallerinden bazıları şunlardır: nominatif (isim cümleinin öznesi olduğunda), accusatif (isim fiilin doğrudan nesnesi olduğunda), datif (dolaylı nesne), genitif (veya iyelik), instrumental, final, supressive, inessive, elative, terminative ve delative.

Karpatçadaki tüm isim durumlarının isim köklerine standart soneklerin eklenmesini içerdiğini göstermek için örnek olarak iyelik (veya genitif) durumunu kullanacağız. Böylece Karpatçada sahiplik ifade etmek - "benim hayat arkadaşım," "senin hayat arkadaşın," "onun hayat arkadaşı," "onun hayat arkadaşı," vb.- isim köküne ("päläfertii") belirli bir son ek ("-am" gibi) ekleyerek iyelik ("päläfertiiam"- "benim hayat arkadaşım") üretmeyi gerektirir. Hangi ekin kullanılacağı hangi kişiye ("benim", "senin", "onun" vb.) ve ismin sessiz harfle mi yoksa sesli harfle mi bittiğine bağlıdır. Aşağıdaki tabloda sadece tekil isimler için kullanılan ekler gösterilmektedir (çoğul isimler için değil) ve ayrıca günümüz Macarcasında kullanılan eklerle benzerlik göstermektedir. (Macarca aslında biraz daha karmaşıktır, çünkü "ünlü uyumu" da gerektirir: hangi ekin kullanılacağı isimdeki son ünlüye de bağlıdır; bu nedenle aşağıdaki hücrelerde birden fazla seçenek vardır, Karpatça'da ise sadece tek bir seçenek vardır).

Not: Daha önce de belirtildiği gibi, çok fazla ünsüzün arka arkaya gelmesini önlemek için (bu da telaffuz edilemeyen kelimeler üretir) genellikle kelime ile son eki arasına sesli harfler eklenir. Örneğin, bir önceki sayfadaki tabloda, ünsüzle biten tüm isimleri "a" ile başlayan son ekler takip etmektedir.

person	Carpathian (proto-Uralic)		Contemporary Hungarian	
	noun ends in vowel	noun ends in consonant	noun ends in vowel	noun ends in consonant
1st singular (my)	-m	-am	-m	-om, -em, -öm
2nd singular (your)	-d	-ad	-d	-od, -ed, -öd
3rd singular (his, her, its)	-ja	-a	-ja/-je	-a, -e
1st plural (our)	-nk	-ank	-nk	-unk, -ünk
2nd plural (your)	-tak	-atak	-tok, -tek, -tök	-otok, -etek, -ötök
3rd plural (their)	-jak	-ak	-juk, -jük	-uk, -ük

Fiil çekimleri. Modern torunları (Fince ve Macarca gibi) gibi Karpatçada da burada anlatılamayacak kadar çok fiil zamanı vardır. Biz sadece şimdiki zaman çekimine odaklanacağız. Yine, çağdaş Macarcayı Karpatça ile yan yana koyacağız, çünkü ikisi arasında belirgin bir benzerlik vardır.

İsimlerin iyelik durumunda olduğu gibi, fiillerin çekimi de fiil köküne bir son ek eklenerek yapılır:

Person	Carpathian (proto-Uralic)	Contemporary Hungarian
1st (I give)	-am (andam), -ak	-ok, -ek, -ök
2nd singular (you give)	-sz (andsz)	-sz
3rd singular (he/she/it gives)	— (and)	—
1st plural (we give)	-ak (andak)	-unk, -ünk
2nd plural (you give)	-tak (andtak)	-tok, -tek, -tök
3rd plural (they give)	-nak (andnak)	-nak, -nek

Tüm dillerde olduğu gibi, Karpatçada da bu kalıba tam olarak uymayan birçok "düzensiz fiil" vardır. Ancak yukarıdaki tablo yine de çoğu fiil için faydalı bir kılavuzdur.

3. KARPAT DİLİ ÖRNEKLERİ

İşte Karanlık kitaplarda kullanılan bazı kısa Karpatça konuşma örnekleri. Köşeli parantez içinde birebir çevirisini ekliyoruz. En uygun İngilizce çeviriden ilginç bir şekilde farklıdır.

Susu.

Ben geldim.

["ev/doğum yeri." Karpatça'da sıklıkla olduğu gibi "ben" anlaşılır].

Möért?

Ne için?

csitri

küçük olan

["bir şeyin küçük sürçmesi," "bir kızın küçük sürçmesi"]

ainaak enyém

sonsuz dek benim

ainaak sívamet jutta

forever mine (başka bir form)

["forever to-my-heart connected/fixed"]

sívamet

benim aşkım

["of-my-heart," "to-my-heart"]

Tet vigyázam.

Seni

seviyorum.

["seni-

seviyorum-I"]

Sarna Rituaali (Ritüel Sözler) daha uzun bir örnektir ve konuşmadan ziyade ilahi Karpatçaya bir örnektir.

Tekrarlama yoluyla ilahiye müzikalite ve güç kazandırmak için yinelenen "andam" ("veriyorum") kullanımına dikkat edin.

Sarna Rituaali (Ritüel Kelimeler)

Te avio päläfertilam.

Sen benim hayat arkadaşımsın.

Éntölam kuulua, avio päläfertilam.

Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum.

Ted kuuluak, kacad, kojed.

Ben sana aidim.

Élidamet andam.

Senin için hayatımı sunuyorum.

Pesämet andam.

Sana korumamı veriyorum.

Uskolfertiilamet andam.

Sana sadakatimi sunuyorum.

Sívamet andam.

Sana kalbimi veriyorum.

Sielamet andam.

Sana ruhumu veriyorum.

Ainamet andam.

Sana bedenimi veriyorum.

Sívamet kuuluak kaik että a ted.

Sizinkinin aynısını ben de kendime saklıyorum.

Ainaak olenszal sívambin.

Hayatınız benim için her zaman değerli olacak.

Te élidet ainaak pide minan.

Hayatın her zaman benimkinden üstün olacak.

Te avio päläfertiiam.

Sen benim hayat arkadaşısın.

Ainaak sívamet jutta oleny.

Sonsuza dek bana bağlısın.

Ainaak terád vigyázak.

Sen her zaman benim gözetimimdesin.

Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça telaffuz hakkında daha fazla bilgi için) lütfen <http://www.christinefeehan.com/members/> adresini ziyaret edin.

Sarna Kontakawk (Savaşçıların İlahisi) Karpat dilinin bir başka uzun örneğidir. Savaşçıların konseyi yeryüzünün derinliklerinde, magmanın çok altında kristallerden oluşan bir odada gerçekleşir, bu nedenle buhar doğaldır ve atalarının bilgeliği net ve odaklanmıştır. Burası prenslerine ve halklarına kan yemini ettikleri ve savaşçılar ve kardeşler olarak onur kurallarını onayladıkları kutsal bir yerdir. Burası aynı zamanda savaş stratejilerinin doğduğu, tüm anlaşmazlıkların tartışıldığı ve savaşçıların Konsey'e getirip tartışmaya açmak istedikleri endişelerinin konuşulduğu yerdir.

Sarna Kontakawk (Savaşçıların İlahisi)

Veri isäakank-veri ekäakank.

Babalarımızın kanı, kardeşlerimizin kanı.

Veri olen elid.

Kan hayattır.

Andak veri-elidet Karpatiakank, és wäke-sarna ku meke arwa-arvo, irgalom, hän ku agba, és wäke kutni, ku manaak verival.

Bu hayatı halkımıza kanla yoğrulmuş bir yeminle sunuyoruz.

onur, merhamet,
dürüstlük ve dayanıklılık.

Verink sokta; verink kaņa terád.

Kanımız birbirine karışıyor ve seni çağırıyor.

Akasz énak ku kaņa és juttasz kuntatak it.

Çağrımıza kulak verin ve hemen bize katılın.

Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça telaffuz hakkında daha fazla bilgi için) lütfen

<http://www.christinefeehan.com/members/> adresini ziyaret edin.

Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi), En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi), Odam-Sarna Kondak (Ninni) ve Sarna Pusm O May et (Dünyayı İyileştiren Şarkı) dahil olmak üzere Karpat şifa ilahileri için **Ek 1**'e bakınız.

4. ÇOK KISALTILMIŞ BİR KARPATÇA SÖZLÜK

Bu çok kısaltılmış Karpatça sözlük, bu Karanlık kitaplarda kullanılan Karpatça kelimelerin çoğunu içermektedir. Elbette, tam bir Karpatça sözlük, bütün bir dil için normal bir sözlük kadar büyük olacaktır (genellikle yüz binden fazla kelime).

Not: Aşağıdaki Karpatça isimler ve fiiller kelime gövdeleridir. Genellikle aşağıdaki gibi izole edilmiş "kök" formunda görünmezler. Bunun yerine, genellikle şunlarla birlikte görünürler

son ekler (örneğin, sadece "ve" kökü yerine "andam"-
"veriyorum").

a-fiil olumsuzluğu (önek).
agba-görünüşte veya uygun
olmak. **ai-oh**.

aina-body.

ainaak-forever.

O ainaak jelä peje emnimet naman-Sun scorch that
woman forever (Karpát küfürleri). **ainaakfél-old**
friend.

Ünsüzle biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen
ak-son eki.

aka-dikkat etmek; kulak vermek; dinlemek.

akarat-zihin; irade. ál-
kutsamak; bağlanmak.

alatt-üzerinden.

aldyn-altında; **altında**. a lə -
kaldırmak; yükseltmek.

alte-kutsamak;

lanetlemek. ve-vermek.

ve sielet, arwa-arvomet, és jelämet, kuulua huvémet
ku feaj és ködet ainaak - anlık zevk ve sonsuz lanet için
ruhu, onuru ve kurtuluşu takas etmek.

andasz éntölem irgalomet!-merhamet **et!**

arvo-değer; fiyat (isim).

arwa-övgü (isim). arwa-
arvo-onur (isim).

arwa-arvod mäne me ködak-şerefiniz karanlığa engel
olsun (selamlama).

arwa-arvo olen gæidnod, ekäm-onour guide you, my
brother (selamlama).

arwa-arvo olen isäntä, ekäm-onour keep you, my
brother (selamlama).

arwa-arvo pile sívadet-şeref kalbinizi aydınlatsın
(selamlama).

ašša-hayır (bir isimden önce); değil (emir kipinde olmayan bir fiil ile); değil (bir sıfat ile). **aššatotello-itaatsiz.**

asti-until.

avaa-to open.

avio-wedded.

avio päläfertii-hayat

arkadaşı. avo-açmak;

göstermek; ortaya

çıkarmak. **belsó-içinde;**

içinde. **bur-iyi;** iyi.

bur tule ekämet kuntamak-well met brother-kin (selamlama).

ćađa-kaçmak; koşmak; kaçmak.

ćoro-akmak; yağmur gibi

akmak. **csecsemő-bebek**

(isim). **csitri-küçük** olan (dişi).

diutal-zafer; zafer. eći-

düşmek.

Ünsüzle biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen ek-sonek.

ekä-kardeş. ekäm-

kardeşim. elä-

yaşamak.

eläsz arwa-arvoval-şerefle yaşayasın (selamlama). **eläsz**

jeläbam ainaak-long ışıktı yaşayasın (selamlama).

elävä-alive.

elävä ainak majaknak-yaşayanların **ülkesi.**

elid-life. emä-

mother (isim).

Emä Maye-Doğa **Ana.**

emäen-büyükanne. embε-

eğer, ne zaman.

embε karmasz-lütfen. emni-

karısı; kadın. emnim-karım;

kadınım.

emni kuñenak ku aššatotello-itaatsiz deli.

én-l.

en-büyük, çok, büyük.

én jutta félet és ekämet-Ben bir arkadaşı ve kardeşi selamlıyorum (selamlama).

En Puwe-Büyük Ağaç. Ygddrasil, axis mundi, Meru Dağı, cennet ve **cehennem** vb. efsanelerle ilgilidir.

és-and. ete-

before; in front.

että-that.

fáz-soğuk veya üşümüş hissetmek.

fél-fellow, friend.

fél ku kuuluaak sívam belső-sevgili.

fél ku vigyázak-dear one. feldolgaz-hazırlamak.

fertiil-verimli olan.

fesztelen-

havadar. fü-otlar;

çimen. **gæidno-yol**,
yol.

gond-care; endişe; sevgi (isim).

hän-he; she; it.

hän agba-it is so.

hän ku-önek: bir kişi; o ki.

hän ku agba-truth.

hän ku kaśwa o numamet-sky-owner.

hän ku kuulua sívamet-kalbimin **bekçisi**.

hän ku lejka wäke-sarnat-traitor.

hän ku meke pirämet-defender.

hän ku pesä-protector.

hän ku piwtä-yırtıcı hayvan; avcı; iz sürücü.

hän ku vie elidet-vampir (kelimenin tam anlamıyla: hayat hırsızı).

hän ku vigyáz sielame-ruhumun **bekçisi**.

hän ku vigyáz sívamet és sielamet-kalbimin ve ruhumun **bekçisi**.

hän ku saa kuć3aket-star-reacher.

hän ku tappa-katil; şiddetli kişi (isim). ölümcül; şiddetli (adj.).

hän ku tuulmahl elidet-vampir (kelimenin tam anlamıyla: hayat çalan).

Hän sívamak-Sevgili.

hany-clod; toprak parçası. hisz-inanmak; güvenmek. **ida-doğu.**

igazág-adalet.

irgalom-merhamet; acıma; merhamet. isä-baba (isim).

isäntä-evin reisi. **it-şimdi.**

jälleen-again.

jama-hasta, enfekte, yaralı veya ölmek üzere olmak; ölüme yakın olmak.

jelä-güneş **ışığı**; gün, güneş; ışık.

jelä keje terä-light sear you (Karpāt küfürleri). **o jelä**

peje terád-sun scorch you (Karpāt küfürleri).

o jelä peje emnimet-sun scorch the woman (Karpāt küfürleri).

o jelä peje kaik hänkanak-sun scorch them all (Karpāt küfürleri).

o jelä peje terád, emni-sun scorch you, woman (Karpāt küfürleri).

o jelä sielamak-ruhumun **ışığı**.

joma-yolda olmak; gitmek. **jon-gelmek**; dönmek.

jonesz arwa-arvoval-şerefle **geri dönmek** (selamlamak).

jörem-unutmak; yolunu kaybetmek; hata yapmak. juo- içmek.

juosz és eläsz-iç ve yaşa (selamlama).

juosz és olen ainaak sielamet jutta-iç ve benimle bir ol (selamlama).

juta-gitmek; dolaşmak.

jüti-gece; akşam.

jutta-bağlı; sabit (adj.). bağlamak; sabitlemek; bağlamak (fiil).

Ünlü ile biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen k-ekidir.

kaca-erkek aşık.

kadi-yargıç.

kaik-hepsi.

kaņa-çağırmaq; davet etmek; rica etmek; yalvarmak. **kañk-rüzgar borusu**; adem

elması; boğaz. **kać3-hediye.**

kaða-terk etmek; terk etmek; kalmak.

kaða wäkeva óv o köd-karanlığa karşı hızlı **durun** (selamlama).

kalma-corpse; ölüm; mezar.

karma-want.

Karpatii-Karpatyalı.

Karpatii ku köd-liar.

käsi-el (isim).

kaśwa-sahip olmak.

keje-pişirmek; yakmak;

kavurmak. **kepä-daha** az,

küçük, kolay, az. **kessa-kedi.**

kessa ku toro-yaban

kedisi. **kessake-küçük**

kedi.

kidü-uyandırmak; uyandırmak (geçişsiz fiil).

kim-Bütün bir nesneyi bir çeşit örtü ile kaplamak.

kinn-dışarıda; dışarıda; dışarıda;

olmadan. **kinta-sis**, sis, duman.

kislány-küçük kız.

kislány kuñenak-küçük deli.

kislány kuñenak minan- **benim** küçük delim.

köd-sis; sis; karanlık; kötülük (isim); sisli, karanlık; kötülük (adj.).

köd elävä és köd nime kutni nimet-kötülük yaşar ve bir adı vardır.

köd alte hän-karanlık onu lanetlesin (Karpat küfürleri). **o**

köd belső-karanlık onu alsın (Karpat küfürleri). **köd jutasz**

belső-gölge seni alsın (Karpat küfürleri).

koje-man; koca; drone.

kola-ölmek.

kolasz arwa-arvoval-şerefle ölebilirsin (selamlama). koma-boş el; çıplak el; avuç içi; el çukuru.

kond-bir ailenin veya klanın tüm çocukları.

kont-warrior.

kont o sívanak-güçlü kalp (kelimenin tam anlamıyla: savaşçının kalbi).

ku-who; hangi; o.

kuć3-star.

kuć3ak!-stars! (ünlem).

kuja-gün, güneş.

kuñe-ay; ay. kule-duymak.

kuly-bağırsak solucanı; tenya; ruhları ele geçiren ve yutan iblis.

kulke-gitmek ya da seyahat etmek (karada ya da suda).

kulkesz arwa-arvoval, ekâm-şerefle **yürü** kardeşim (selamlama).

kulkesz arwaval-jonesz arwa arvoval-şanla git-şerefle dön (selamlama).

kumpa **dalgası** (isim).

kuña-uyuyormuş gibi yatmak; saklambaç oyununda gözleri kapatmak veya örtmek; ölmek.

kunta-band, klan, kabile, aile.

kuras-kılıç; büyük bıçak. **kure-bağlamak**; **bağlamak**.

kutni-taşıyabilmek, taşıyabilmek, dayanabilmek, katlanabilmek veya alabilmek. **kutnisz ainaak-long** may you endure (selamlama). **kuulua-ait** olmak; tutmak.

Batiya.

lamti (veya **lamt3**)-alçak arazi; çayır; derin; derinlik.

lamti ból jüti, kinta, ja szelem - cehennem (kelimenin tam anlamıyla: gecenin, sislerin ve hayaletlerin çayırı).

laña-daughter.

lejka-çatlak, çatlak, yarık (isim). Kesmek; vurmak; kuvvetle vurmak (fiil).

lewl-spirit (isim).

lewl ma-öteki dünya (kelimenin tam anlamıyla: ruhlar diyarı). Lewl ma lamti ból jüti, kinta, ja szelem'i içerir: cehennem dünyası, ama aynı zamanda En Puwe'**nin**, Büyük Ağaç'ın yukarısındaki dünyaları da içerir. **liha-et**.

lõuna-south.

lõyly-nefes; buhar. (lewl ile ilgili: ruh).

ma-land; orman.

magköszun-thank.

mana-kötüye kullanmak; lanetlemek; mahvetmek.

mäne-kurtarmak; kurtarmak.

maye-land; toprak; bölge; yer; doğa.

Ben-biz.

meke-deed; çalışmak (isim). Yapmak; yapmak; çalışmak (fiil).

mića-güzel.

mića emni kuñenak minan-benim güzel delim.

minan-benim; **benim** (sevgi sözcüğü). **minden-**

every, all (adj.).

möért?-ne için? (ünlem). molo-

ezmek; parçalara ayırmak.

molanâ-ufalanmak; dağılmak.

mozdul-hareket etmeye başlamak, harekete geçmek.

muonì-atamak; emir vermek; reçete yazmak; komuta etmek.

muonìak te avoisz te - Sana kendini göstermeni emrediyorum.

musta-hafıza.

myös-ayrıca. nã-

for. nautish-zevk

almak. nélkül-

olmadan. nenä-

öfke.

nó gibi; aynı şekilde; gibi.

numa-tanrı; gökyüzü; üst; üst kısım; en yüksek (İngilizce numinous kelimesiyle ilgili).

numatorkuld-thunder (kelimenin tam anlamıyla: gökyüzü mücadelesi).

nyelv-tongue.

nyál-saliva; tükürük. (nyelv: dil ile ilgili). naman-bu; buradaki; şu; oradaki. **ńiń3-solucan**; kurtçuk. odam-rüya görmek; uyumak.

odam-sarna kondak-ninnisi (kelimenin tam anlamıyla: çocukların uyku şarkısı). olen-to be.

oma-eski; antik; son; önceki.

omas-stand. omboće-other; ikinci (adj.).

o-the (ünsüzle başlayan bir isimden önce kullanılır). ot-the (sesli harfle başlayan bir isimden önce kullanılır). **otti-bakmak**; görmek; bulmak.

óv-korunmak. borçlu-

kapı. päämoro-amaç; hedef. pajna-basmak.

pälä-yarı; yan.

päläfertii-eş veya **eş**.

palj3-daha fazla.

peje-yakmak.

peje terád-get burned (Karpát küfürleri).

pél-korkmak; korkmak.

pesä (n.)-yuva (gerçek); koruma (mecazi).

pesä (v.)-yuva (gerçek); korumak (mecazi).

pesäd te engemal-benim yanımda güvendesin.

pesäszejeläbam ainaak-long may you stay in the light (selamlama).

pide-üstünde.

yıǵmak-ateşlemek; yanmak.

pirä-daire; halka (isim). çevrelemek; içine almak (fiil). piros-red.

pitä-saklamak; tutmak; sahip olmak; sahip olmak.

pitäam mustaakad sielpesäambam-Anılarını ruhumda güvende tutuyorum.

pitäszejbaszú, piwtäszejigazáget-intikam yok, sadece adalet.

piwtä-takip etmek; av izini takip etmek; avlamak; avlanmak.

poâr-bit; parça.

põhi-north.

pukta-uzaklaştırmak; zulmetmek; kaçmak.

pusm-sağlığına kavuşmak.

pus-sağlıklı; iyileştirici. **puwe-**

ağaç; odun. **rauho-barış**.

reka-ecstasy; trans.

rituaali-ritüel. sa-

sinew; tendon; kordon.

sa4-çağırma;

isimlendirmek.

saa-gelmek, gelmek; olmak; almak, almak.

saasz hân ku andam szabadon- özgürce sunduğum şeyi **al**.

salama-yıldırım; şimşek.

sarna-sözler; konuşma; sihirli büyü (isim). ilahi söylemek;
şarkı söylemek; kutlamak (fiil).

sarna kontakawk-warriors' chant.

şaro-donmuş kar.

sas-shoosh (bir çocuğa veya

bebeğe). sye-varmak; gelmek;

ulaşmak. **siel-ruh**.

sieljelä isäntä-ruhun **saflığı** zafer kazanır.

sisar-kardeş.

sív-kalp.

sív pide köd-aşk kötülüğü aşar.

sívad olen wäkeva, hân ku piwtä-kalbin güçlü kalsın,
avcı (selamlama).

sívamet-kalbim.

sívam és sielam-kalbim ve ruhum. sívdobbanás-kalp

atışı (gerçek). ritim (mecazi). **sokta-karıştırmak**;

karıştırmak.

soñe-girmek; nüfuz etmek; telafi etmek; yerine koymak.

susu-ev; doğum yeri (isim). evde (adv.). **szabadon-**

serbestçe.

szelem-ghost.

taka-arkasında; ötesinde.

tappa-dans etmek; ayakla vurmak; öldürmek.

te-sen.

Te kalma, te jama níñ3kval, te apitász arwa-arvo-Sen

onursuz, kurtçuk bulaşmış yürüyen bir cesetten başka bir şey **değilsin.**

Te magköszunam năn aman kaç3 taka arvo-Paha

biçilemez bu hediye için **teşekkür** ederim.

ted-sen.

terád keje-get scorched (Karpát küfürleri).

töd-bilmek.

Tödak pitász wäke bekimet mekesz kaiket-I know you have the courage to face anything.

tödhän-bilgi.

tödhän lõ kuraset agbapäämoroam-bilgi kılıcı hedefine doğru uçarur.

töja-bükmek; eğilmek; kırmak.

toro-kavga etmek; kavga etmek.

torosz wäkeval-şiddetle **savaşmak** (selamlama).

totello-itaat. tsak-

sadece. tuhanos-

bin.

tuhanos lölyyak türelamak saye diutalet-bin sabırlı nefes zafer getirir.

tule-buluşmak; gelmek.

tumte-hissetmek; dokunmak; üzerine

dokunmak. **türe-dolu**, doymuş,

tamamlanmış. **türelam-sabır.**

türelam agba kontsalamaval-sabir savaşçının gerçek silahıdır.

tyvi-kök; taban; gövde. **uskol-**

sadık. uskolfertiil-bağlılık;

sadakat. **varolind-tehlikeli.**

veri-kan.

veri-elidet-kan-yaşam.

veri ekäakank-kardeşlerimizin **kanı.**

veri isäakank-babalarımızın **kani**.

veri olen piros, ekäm-literally: kan kırmızı olsun
kardeşim; figuratively: hayat arkadaşını bul (selamlama).

veriak ot en Karpatiak-Prens'in kanıyla (kelimenin tam
anlamıyla: büyük **Karpat**'ın kanıyla; Karpat küfürleri).

veridet peje-kanınız yansın (Karpat küfürleri).

vigyáz-sevmek; önemsemek; ilgilenmek.

vii-son; en sonunda; nihayet.

wäke-güç; kuvvet.

wäke beki-kuvvet; cesaret.

wäke kaða-sabırlılık. wäke

kutni-dayanıklık.

wäke-sarna-yemin; lanet; kutsama (kelimenin tam
anlamıyla: güç sözleri).

wäkeva-güçlü. wara-

kuş; karga. **weńća-**

tamamlanmış; bütün.

wete-su (isim).

Christine Feehan tarafından yazılan başlıklar

ACIMASIZ OYUN
SOKAK OYUNU
CINAYET OYUNU
YIRTICI OYUN
ÖLÜMCÜL OYUN
KOMPLO OYUNU
GECE OYUNU
AKIL OYUNU
GÖLGE OYUNU

GIZLI AKINTILAR
ÇALKANTILI DENİZ
GÜVENLİ LIMAN
TEHLİKELİ
GELGITLER ATEŞ
OKYANUSLARI

VAHŞİ DOĞA
VAHŞİ YANGIN
YANAN VAHŞİ
YAĞMUR

SUYA BAĞLI

KARANLIK AVCI
KARANLIK
TEHLİKE
KARANLIK AVCI
KARANLIK LANET
KARANLIK AÇLIK
KARANLIK ELE
GEÇİRME KARANLIK

KUTLAMA

KARANLIK
IBLIS
KARANLIK SIR
KARANLIK
KADER

KARANLIK
MELODİ
KARANLIK
SENFONİ
KARANLIK
MUHAFİZ
KARANLIK
EFSANE
KARANLIK ATEŞ
KARANLIK MEYDAN
OKUMA
KARANLIK BÜYÜ
KARANLIK ALTIN
KARANLIK ARZU
KARANLIK PRENS

Antolojiler
SICAK KANLI

(Maggie Shayne, Emma Holly ve Angela Knight ile birlikte)

AŞIKLAR DİKKAT

(Fiona Brand, Katherine Sutcliffe ve Eileen Wilks ile birlikte)

FANTAZİ

(Emma Holly, Sabrina Jeffries ve Elda Minger ile birlikte)

ATEŞ

(Uyanış ve Vahşi Yağmur dahil)

DENİZ FIRTINASI

(Rüzgarda Büyü ve Ateş Okyanuslarını içerir)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.